

ФАНТАСТИКА

Правото да притежаваш
криле е наследствено!

99

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
ЛАЙЗА ТАТЪЛ

ПЛАНЕТАТА НА
ВЕТРОВЕТЕ

ДЖ. Р. Р. МАРТИН Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДИТЕ
ХЮГО И НЕБЮЛА

**ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН, ЛАЙЗА
ТАТЪЛ
ПЛАНЕТАТА НА ВЕТРОВЕТЕ**

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Това е планета, покрита от океан, сред който стърчат отдалечени един от друг острови. Разделени от огромни пространства, из които вилнеят неистови бури, и вода, гъмжаща от страховити чудовища, жителите общуват единствено с помощта на хората, притежаващи криле.

*Тази книга е посветена с любов и благодарност на
мама и тате, дори и да не я прочетат.*

Лайза Гатъл

*Посвещава се на Елизабет, Ан, Мери Кай, Керол,
Мерedit, пак Ан, Ивон и останалите неспокойни души от
„Куриер“, с надежда, че ще си останат все така
неспокойни, ще задават въпроси и понякога ще ги изхвърлят
от работа.*

Джордж Р. Мартин

*„Опитате ли веднъж да летите, все ще
крачите по земята с поглед, вдигнат нагоре, и ще
мечтаете пак да се завърнете там.“*

Леонардо да Винчи

ПРОЛОГ

Бурята бушува почти през цялата нощ. Момичето лежеше будно, наострило слух под парцаливото вълнено одеяло в широкото легло, което делеше с майка си. Дъждът плющеше постоянно и настойчиво по тънките дъски, от които бе скована бараката: понякога се чуваше далечният екот на гръмотевиците, а когато проблясваха светкавици, светлината им проникваше между цепнатините на щорите и озаряваше миниатюрната стая. Ала угаснеха ли, стаята се потапяше отново в мрак.

Момичето долавяше и капещите по пода дъждовни капки и знаеше, че таванът е започнал да пропуска. Водата щеше да превърне отъпканата земя в кал и майка ѝ щеше да се ядоса, но нищо не можеше да се направи. Майка ѝ нямаше опит в запълването на покриви, а не можеха да си позволят да извикат майстор. „Някой ден — често казваше майка ѝ — тази паянтова барака ще рухне под напора на бурята. И тогава двамата с теб най-сетне ще идем да видим баща ти.“ Момичето не помнеше добре баща си, но майка ѝ често говореше за него.

Капаците се разтърсиха от поредния порив на вятъра и момичето уплашено се заслуша в страховитото поскърцване на дърво и плющенето на насмолената хартия, която служеше за прозорец. Майка ѝ спеше безгрижно. Бурите бяха чести и майка ѝ винаги ги проспиваше. Момичето се боеше да я събуди — майка ѝ беше избухлива и не обичаше да я будят заради нещо толкова дребно, като уплахата на едно малко момиче.

Стените заскърцаха отново, почти едновременно удари гръм и небето се раздра от светкавица. Детето потрепери под одеялото — чудеше се дали това няма да е нощта, в която ще идат да видят баща ѝ.

Но не беше.

Най-сетне бурята утихна и дори дъждът спря. В стаята се възцари мрак и тишина.

Момичето се пресегна и бутна майка си по рамото.

— Какво? — попита тя. — Какво има?

— Бурята спря, мамо — рече момичето.

Едва тогава жената кимна и се надигна.

— Облечи се — рече тя на момичето, докато тършуваше за дрехите си в тъмнината. До зазоряване имаше поне още час, но сега най-важното бе бързо да слязат на брега. Детето знаеше, че бурите потапят малките рибарски ладии, забавили се в открито море или дръзнали да скитосват надалеч, а понякога и големи търговски кораби. Ако излезеш на брега веднага след буря, можеш да намериш какви ли не изхвърлени на пясъка предмети, всякакви неща. Веднъж дори намериха нож с нащърбено острие и с парите от продажбата му се храниха до насита цели две седмици. Но искаш ли да се снабдиш с хубави неща, не трябва да се отдаваш на леността си. Ленивият ще чака зазоряване и няма да намери нищо.

Майка ѝ праметна през рамо празната платнена торба, в която прибираше придобивките. Роклята на момичето беше снабдена с големи джобове. Жената взе дълга тояга с резбована дървена кука на единия край — в случай че зърнат нещо да плува извън обсега им във водата.

— Побързай, дете — тросна се тя. — Не се мотай.

Брегът беше студен и тъмен, от запад духаше постоянен, смразяващ костите вятър. Не бяха сами. Пред тях вече имаше трима или четирима, които вървяха по мокрия пясък и оставяха пълни с морска вода следи. От време на време някой от тях спираше да разгледа нещо. Единият носеше фенер. Те също имаха някога фенер, когато баща ѝ бе още жив, но по-късно се наложи да го продадат. Майка ѝ често се оплакваше от загубата му. Тя не виждаше в мрака така добре, като дъщеря си, и понякога се спъваше или пропускаше нещо, които трябваше да забележи.

Както винаги, се разделиха. Момичето пое покрай брега на север, а майката се отправи на юг.

— Ще свърнеш обратно призори — нареди майка ѝ. — Имаш работа. Изгрее ли слънце, на брега няма да остане нищо.

Детето кимна и забърза към брега.

Тази нощ уловът беше оскъден. Момичето вървя дълго покрай морето, вперило поглед в земята. Обичаше да намира разни неща. Ако се прибереше с къс метал или може би зъб от сцила, дълъг колкото

ръката ѝ, закривен, пожълтял и страховит, може би майка ѝ щеше да ѝ се усмихне и да ѝ каже, че е добро момиче. Но това не се случваше често. В повечето случаи майка ѝ ѝ се караше, задето е толкова вятърничава, или ѝ задаваше глупави въпроси.

Когато бледорозовото сияние на хоризонта започна да поглъща звездите, тя беше прибрала в джобовите си само млечноват къс морско стъкло и една мида. Мидата беше колкото дланта ѝ и тежка, с назъбена, твърда като камък черупка, което означаваше, че ще става за ядене и че месото ѝ ще е черно и сочно. Останалото, на което се натъкна, бяха само полуизгнили парчета дърво.

Тъкмо се готвеше да поеме обратно, както ѝ беше казала майка ѝ, когато зърна в небето металически отблясък — краткотрайно сребристо сияние, сякаш бе изгряла нова звезда, но по-ярка от останалите.

Беше на север от нея, навътре в морето. Тя се загледа натам и след миг звездата блесна отново, този път вляво. Вече знаеше какво вижда: криле на летец, уловили лъчите на слънцето преди те да озарят останалата част от света.

Момичето искаше да го последва, да се затича и да го зърне отблизо. Обожаваше да проследява полета на птиците, на дребните дъждовни птички и на свирепите нощни ястреби, огромните лешояди, но най-вече — летците с техните грамадни сребърни криле, по-добри от крилето на всяка птица. Но беше почти светло, а майка ѝ ѝ бе наредила да си тръгне преди изгрев-слънце.

Тя се затича. Ако беше достатъчно бърза, ако тичаше, може би щеше да успее да погледа поне малко преди майка ѝ да усети, че закъснява. Тичаше все по-бързо покрай ленивите поспаланковци, които току-що бяха излезли да обикалят по брега. Мидата подскачаше в джоба ѝ.

Когато най-сетне доближи площадката на летците — изравнена част от пясъчния плаж, където те най-често кацаха, точно под отвесната скала, от която пък излитаха, небето на изток беше бледооранжево. Тя обичаше да се катери на скалата и да ги наблюдава отблизо, провесила боси крака от ръба, докато вятърът рошеше косите ѝ. Но днес нямаше време. Трябваше да се връща, инак майка ѝ щеше да се ядоса.

И без това беше закъсняла. Летецът тъкмо кацаше.

Той описа последен изящен кръг над пясъчния бряг, разперил криле на двайсетина метра над нея. Тя спря и го загледа, разтвори широко очи. Тъкмо когато се озова над водата, той се наклони, едното сребърно крило посочи надолу, другото — нагоре, после той изведнъж направи обратен завой, изправи крилете и кацна грациозно, едва докосвайки с крака земята.

На брега имаше двама души — млад мъж и възрастна жена. Те изтичаха при летеца, помогнаха му да спре и след това направиха с крилете нещо, от което те се свиха. Двамата ги сгънаха внимателно и прилежно, докато летецът разкопчаваше презрамките, които ги придържаха към тялото му.

Момичето приближи още малко и видя, че това е онзи, когото харесва. Бе виждала много други летци и дори ги познаваше по лице, но само трима от тях идваха насам често — тримата, които живееха на техния остров. Момичето си мислеше, че живеят високо в скалите, в къщи, наподобяващи птичи гнезда, но със стени от безценен сребрист метал. Жената до летеца беше побеляла и намръщена. Младият мъж беше почти момче, чернокос и удивително красив, с приятен глас, който ѝ допаднаше. Но любимецът ѝ бе летецът — висок и строен, с широки рамене, каквито имаше баща ѝ, гладко обръснат, с кафяви очи и къдрава рижо-кестенява коса. Вечно беше засмян и изглежда, летеше по-често от другите двама.

— Здравсти — подхвърли той.

Момичето се огледа уплашено, после забеляза, че той ѝ се усмихва.

— Не се плаши — рече ѝ той. — Нищо лошо няма да ти направя.

Тя пристъпи напред. Често бе идвала тук да зяпа летците, но досега никой от тях не я бе заговарял.

— Коя е тази? — обърна се летецът към своя помощник, спрял зад него със сгънатите криле.

Младият мъж повдигна рамене.

— Знам ли? Събирачка на миди. Често я виждам да се навърта тъдява. Да я изпъдя ли?

— Не — рече мъжът, усмихна ѝ се отново и попита: — Защо те е страх? Не се бой, момиченце, нямам нищо против да идваш тук.

— Мама ми е казала да не преча на летците — призна момичето. Мъжът се разсмя.

— Да де. Е, на мен не ми пречиш. Може някой ден, като порастеш, да идваш тук да ми помагаш — като този младеж например. Какво ще кажеш?

Момичето поклати глава.

— Не.

— Не? — Той повдигна рамене и се усмихна. — Какво искаш тогава? Да летиш?

Момичето кимна пак, едва забележимо. Жената се изхили, но мъжът я скастри с поглед. След това приближи момичето, наведе се и го хвана за ръката.

— Добре тогава — рече той. — Щом смяташ да летиш, първо трябва да се научиш. Искаш ли да се научиш?

— Да.

— Още си малка за крилете — рече летецът. — Я да опитаме. — Той я обгърна със силните си ръце и я вдигна на раменете си, а тя се вкопчи в разрошената му коса. — Не — рече ѝ той. — Не бива да се хващаш, ако ще ставаш летец. Сега ръцете ще ти бъдат криле. Можеш ли да ги разпериш встрани?

— Да — отвърна тя, повдигна ръце и ги разпери като криле.

— Скоро ръцете ти ще се изморят — предупреди я той. — Но ти не бива да ги отпускаш. Не и ако искаш да се научиш да летиш. Летецът трябва да има силни ръце, които никога не се изморяват.

— Аз съм силна — не се предаваше момичето.

— Хубаво. Готова ли си за полет?

— Да! — Тя размаха ръце.

— Не, не, не — спря я той. — Не махай. Ние не сме като птиците. Мислех, че си ни наблюдавала.

Момичето се опита да си спомни какво е виждала.

— Хвърчила — извика тя зарадвано. — Носите се като хвърчила.

— Понякога — кимна доволно летецът. — И като нощни ястреби и други птици. Ние не летим, момиченце. Ние планираме като хвърчилата. Носим се по вятъра. Ето защо не бива да махаш с криле, трябва да държиш ръцете си изпънати и да се опиташ да почувстваш вятъра. Усещаш ли го сега?

— Да. — Вятърът беше топъл и носеше мириса на море.

— Улови го тогава с ръцете си. Остави го да те понесе.

Тя затвори очи и се опита да почувства вятъра с ръцете си.

И полетя...

Летецът се бе затичал по пясъка, сякаш го гонеше вятърът. Наклонеше ли се тя, и той се накланяше, сменяйки бързо посоката. Тя държеше ръцете си изпънати и вятърът сякаш се усилваше и сега вече той бягаше с пълна сила, а тя подскочаше върху раменете му.

— Ще ме отнесеш във водата! — извика й. — Обърни, обърни!

Тя наклони криле, така както го бе наблюдавала да прави често, едната ръка надолу, а другата нагоре, а летецът сви надясно и започна да описва кръг. Тя отново изправи ръце и той се понесе към мястото, откъдето бяха тръгнали.

Тичаше и тичаше, а тя летеше, докато двамата не останаха без дъх. Но се смееха.

Най-сетне той спря и каза:

— Стига толкова. Един начинаещ летец не бива да остава твърде дълго във въздуха. — Свали я от раменете си и я пусна да стъпи на пясъка. — Това е то — рече засмяно.

Ръцете я боляха от неудобната поза, но беше толкова развълнувана, че щеше да се пръсне, макар да знаеше, че вкъщи я чакат неприятности. Слънцето беше високо над хоризонта.

— Благодаря — измърмори тя, все още задъхана от полета.

— Аз съм Ръс — представи се той. — Ела пак, ако искаш да летиш. Аз си нямам мои малки летци.

Момичето кимна ентусиазирано.

— Ами ти? — попита той, докато изтупваше пясъка от дрехите си. — Как се казваш?

— Марис — отвърна тя.

— Хубаво име — усмихна се летецът. — Е, аз трябва да тръгвам, Марис. Но може друг път пак да полетим, а? — Той й се усмихна отново, обърна се и закрачи по брега. Двамата му помощници се присъединиха към него — мъжът носеше крилете. Веднага го заговориха и тя чу смеха му.

Изведнъж Марис се затича след него, зад петите й хвърчеше пясък. Той я чу и се обърна.

— Какво има?

— Заповядай. — Тя бръкна в джоба си и му подаде мидата.

На лицето му се изписа изненада, която изчезна в сиянието на топлата му усмивка, и той прие мидата съвсем сериозно.

Тя вдигна ръце, прегърна го внезапно и силно и после побягна. Тичаше с разперени ръце, толкова бързо, че сякаш летеше.

ПЪРВА ЧАСТ

БУРИ

Марис яздеше бурята на десетина стъпки над морето, укротила вятъра с широките криле от плат и метал. Летеше безстрашно, главоломно, наслаждавайки се на опасността, усещаше водните пръски върху лицето си и не обръщаше внимание на студа. Небето беше кобалтовосиньо, вятърът се усилваше постоянно, а тя имаше криле — и това бе достатъчно. Знаеше, че може да умре всеки миг, но щеше да умре щастлива.

Летеше по-добре от всякога, гмуркаше се и се плъзгаше между въздушните течения, без да се замисли, улавяше възходящите и низходящите ветрове, които я отнасяха все по-далеч и по-бързо. Избягваше погрешните стъпки, а и не се налагаше да се издига рязко над вълните на океана — този път се упражняваше единствено за удоволствие. Щеше да е много по-безопасно да лети нависоко като дете — на достатъчно разстояние от развълнуваната шир, където бе толкова лесно да допусне някоя грешка. Но като истински летец Марис се плъзгаше почти над повърхността — там, където незначително отклонение от траекторията и дори мимолетно опиране на крилото във водата би довело до падане. И до неизбежен край — не можеш да доплуваш до брега с криле, чийто размах е двайсет стъпки.

Марис беше дръзка, но пък познаваше ветровете.

Отпред зърна шията на сцила — черно змиеподобно въже на фона на хоризонта. Реагира почти без да се замисли. С дясната ръка издърпа кожената дръжка на крилото, лявата избута другото нагоре. Тялото ѝ се наклони встрани. Големите сребристи криле — тънки и толкова леки, че почти не усещаше тежестта им, но затова пък неимоверно здрави — ѝ се подчиниха покорно. Краят на едното почти опря белите шапки на вълните под нея, другото се издигна, но Марис хвана възходящия вятър и започна да набира височина.

Смъртта, смъртта в небесата, ето кое не ѝ даваше покой, но животът ѝ нямаше да свърши по този начин — издърпана от въздуха

като разсеяна чайка, случаен обяд за някое изгладняло чудовище.

След минута застигна сцилата и описа бавен кръг малко извън обсега ѝ. Отгоре различаваше добре туловището ѝ, едва скрито под вълните, редиците гладки черни перки, които гребяха ритмично. Миниатюрната глава се полюшваше върху дългата шия, но не ѝ обръщаше внимание. „Може би вече е опитвала летец и не ѝ харесва вкусът“ — помисли си Марис.

Вятърът ставаше все по-студен и носеше големи солени капки. Бурята набираше сила, тя усещаше, че въздухът се тресе. Обхваната от възбуда, Марис остави сцилата далеч зад себе си. Отново беше сама и се носеше без никакво усилие през пустия, стъмващ се свят на море и небе. Единственият звук бе свистенето на вятъра в крилете.

После от морето израсна островът — нейната цел. Тя въздъхна, натъжена, че идва краят на полета, и се приготви за спускане.

Джина и Тор, двама от местните безкрили — Марис не знаеше с какво се занимават, когато не трябваше да се грижат за крилете на долитащите летци — бяха дежурни на площадката за приземяване. Тя описа кръг над тях, за да им привлече вниманието. Те скочиха от мекия пясък и ѝ помахаха. Втория път, когато се приближи, вече бяха готови. Марис се спускаше все по-ниско и по-ниско. Когато краката ѝ бяха само на сантиметри от земята, Джина и Тор се затичаха по пясъка успоредно с нея, всеки зад едно крило. Пръстите ѝ се заровиха в земята и тя заора, вдигайки фонтани от пясък.

Малко по-нататък спря и остана да лежи по корем върху хладния сух пясък. Чувстваше се глупаво. Един приземил се летец е като обърната по гръб костенурка. Можеше да стане, разбира се, но това беше сложен и несръчен процес. Но все пак приземяването беше добро.

Джина и Тор започнаха да сгъват крилете, сегмент по сегмент. Всеки опорен сегмент излизаше от жлеба и се обръщаше върху следващия и платът между тях увисваше. Накрая зад гърба ѝ остана само централната ос, от която се спускаха две парчета сребриста тъкан.

— Очаквахме Кол — каза Джина, докато сгъваше последния сегмент. Късата ѝ черна коса стърчеше като бодили над лицето.

Марис поклати глава. Наистина бе ред на Кол, но тя нямаше търпение да се вдигне във въздуха. Беше взела крилете — те все още

бяха нейни — преди той да стане.

— Другата седмица сигурно го чакат доста полети — жизнерадостно подхвърли Тор. Имаше още пясък в русата му коса и малко трепереше от студения вятър, но въпреки това се усмихваше. — Ще лети колкото му душа иска. — Той застана пред Марис и ѝ помогна да откачи крилете.

— Аз ще ги нося — тросна му се тя нетърпеливо, подравнена от съвсем невинните му реплики. Нима той можеше да я разбере? Как би могъл който и да било от тях да вникне в душата ѝ? Та те бяха безкрили!

Тя закрачи нагоре по склона към хижата, а Джина и Тор я последваха. Първо пи, освежи се, а след това застана пред камината да се изсуши и постопли. На въпросите, зададени с приятелски тон, отговаряше лаконично, опитваше се да ги накара да млъкнат, да разберат, че не ѝ е до разговори, да не ѝ позволяват да си спомни, че това ѝ е за последен път. Макар и разочаровани, всички уважаваха желанието ѝ, защото беше летец. За безкрилите летците бяха редовният източник за връзка с другите острови. Океанът, раздиран от постоянни бури, населен със сцили, морски котки и други хищници, беше твърде опасен за редовни пътувания с кораби, с изключение на островите от една и съща група. Летците бяха средството за връзка, очакваха ги с нетърпение, за да чуят новини, клюки, слухове, песни, разкази, легенди.

— Управителят те чака веднага щом си починеш — припомни ѝ Джина и я докосна по рамото. Марис се отдръпна и си помисли: „Да, за теб е достатъчно, че прислужваш на летците. Сигурно мечтаеш да се омъжиш за летец, за Кол например, когато той остарее, но нямаш никаква представа какво е за мен, че Кол ще продължи да бъде летец, а аз — не“. Но вместо това каза:

— Готова съм още сега. Полетът не беше труден. Имах попътен вятър.

Джина я отведе в съседната стая, където Управителят очакваше съобщението ѝ. Както и другата стая, и тази беше продълговата и оскъдно мебелирана, но в камината пламтеше ярък огън. Управителят — седеше на меко кресло до камината — се изправи, когато Марис влезе. Летците винаги бяха посрещани като равни, дори на острови, на

които Управителите се почитаха като богове и имаха почти божествена власт.

След като размениха ритуалните поздрави, Марис затвори очи и произнесе наизустеното съобщение. Не знаеше, нито се интересуваше какво носи. Думите използваша гласа ѝ, без да пробуждат съзнателни мисли. „Нещо, свързано с политика“ — помисли си тя. Напоследък всичко беше свързано с политика.

Когато съобщението свърши, Марис отвори очи и се усмихна на Управителя — направи го нарочно, защото видя, че думите ѝ са го обезпокоили. Но той се съвзе бързо и ѝ върна усмивката.

— Благодаря — рече малко притеснено. — Справи се добре.

Поканиха я да остане за през нощта, но тя отказа. До сутринта бурята можеше и да утихне, но тя обичаше нощните полети. Тор и Джина я придружиха по каменистата пътека до скалата на летците. От двете страни на пътеката, на равни разстояния, бяха поставени запалени фенери, които значително облекчаваха изкачването им.

На върха на хълма имаше естествена площадка, разширена и удължена от човешка ръка. Отвъд края ѝ следваше трийсетметрова пропаст и долу — назъбени камъни, в които се разбиваха вълните. На площадката Джина и Тор разгънаха крилете и нагласиха сегментите по местата им: сребристият плат се изпъна отгоре.

И Марис скочи.

Вятърът веднага я подхвана и я издигна. Отново летеше — над черния океан и под грохота на бурята. Нито за миг не погледна назад, към двамата безкрили, които я изпратиха със завист в очите. Твърде скоро и тя щеше да стане като тях.

Не сви към къщи. Вместо това се остави на буреносния вятър, който сега духаше с нарастваща сила в западна посока. Скоро щяха да го последват гръмотевици и дъжд и тогава Марис щеше да се издигне над облаците, където възможността да я удари светкавица бе много по-малка. У дома бурята вероятно бе отминала и цареше спокойствие. Хората бяха излезли на брега да видят какво са им донесли ветровете, а малките лодки вероятно бяха хвърлили мрежи с надежда, че дневният улов не е напълно загубен.

Вятърът я шибаше в лицето и я люшкаше: тя му се отдаде с благодарност. След това, кой знае защо, се сети за Кол. И веднага изгуби равновесие. Наклони се рязко, заклати се, после се издигна,

опитвайки се отново да улови вятъра. Ядоса се на себе си. Всичко беше толкова хубаво — защо трябваше да свършва по този начин? Може би това бе последният ѝ полет и трябваше да е най-добрият. Но нямаше смисъл — вече бе изгубила доскорошната си увереност. Разбирателството между нея и вятъра бе изчезнало.

Тя полетя срещу бурята — размахваше криле и напъваше мишци. Почувства, че се изморява. Все пак успя да набере височина — изпуснеш ли вятъра, не е хубаво да си близо до водата.

Беше почти изтощена от борбата, когато зърна скалистия бряг на Ейрие и си даде сметка колко далеч е стигнала.

Ейрие беше просто една огромна скала, щръкнала наскреде океана, напукана кула от камък, заобиколена от свиреп прибой — вълните се разбиваха в яките ѝ основи. Не беше истински остров: нищо, освен лишеи не можеше да оцелее по стръмните стени. Птиците гнездяха в няколко цепнатини и по тесните площадки, но на самия връх летците бяха построили свое гнездо. Тук, където не можеше да спре нито един кораб и където бе стъпвал само крак на летец, имаше черна каменна хижа.

— Марис!

Чула името си, тя вдигна глава и видя, че към нея се спуска Дорел. Хилеше се; крилете му бяха като тъмни сенки на фона на скалите. В последния възможен момент тя се извъртя, изви рязко и се гмурна под него. Той се впусна да я преследва около Ейрие и Марис забрави, че е изморена, завладяна от безмерната радост на полета.

Когато най-сетне кацнаха, заваля. Студените капки хапеха лицата им и плющяха по крилете. Едва сега Марис осъзна, че е вкочанена от студ. Бяха кацнали без чужда помощ на покритата с мека почва площадка между скалите и Марис се влачи десетина метра през калта, преди да успее да спре. Още две минути ѝ трябваша да разкопчае презрамките на крилете. Върза ги внимателно за едно опънато въже, след това ги сгъна.

Докато свърши, зъбите ѝ тракаха конвулсивно: всичко я болеше. Дорел се мръщеше, отдавна метнал на рамо сгънатите прилежно криле.

— Дълго ли беше навън? — попита той. — Трябваше да те оставя да кацнеш. Извинявай. Не си дадох сметка. Сигурно си летяла

пред бурята. Отвратително време. На няколко пъти и аз попаднах на кръстосани ветрове. Добре ли си?

— О, да. Бях изморена, но вече ми мина. Радвам се, че ме чакаше. Полетът беше добър, имах нужда от него. Само последната част бе малко по-трудна — дори си помислих, че ще падна. Но добрият полет е за предпочитане пред всяка почивка.

Дорел се засмя и я прегърна. Тя усети колко е топъл и колко е студено тялото ѝ. Той също усети разликата и я притисна към себе си.

— Влизай, преди да си замръзнала. Гарт донесе няколко бутилки кивас от Шотан. Сигурно вече е стоплил една.

Хижата беше топла и гостоприемна както винаги, но почти празна. Освен тях тук бе само Гарт — нисък мускулест летец, десетина години по-възрастен от нея. Той извърна глава от огъня и ги поздрави. Марис понечи да му отговори, но гърлото ѝ се беше свило и зъбите ѝ тракаха неудържимо. Дорел я заведе до камината.

— Държах я отвън на студа като някакъв идиот с дървени криле — оправда се той. — Кивасът стопли ли се? Налей ни по малко. — Той чевръсто смъкна изкаляните си мокри дрехи и донесе две големи кърпи от купчината до огъня.

— Защо ще ми хабиш киваса? — изръмжа Гарт. — За Марис не ми е жал, тя е красива и е великолепен летец. — Той ѝ се поклонил насмешливо.

— Или ще ми дадеш да го изхабя — закани се Дорел, — или ще го излея всичкия на пода.

Гарт му отвърна, след което почна вечната караница. Марис не ги слушаше — много пъти ги бе слушала. Изстиска водата от косата си и забеляза колко бързо изсъхват капките върху каменния под. Загледа се в Дорел, в стройното му мускулесто тяло — чудесно тяло за летец — и бързите промени на лицето му, докато дразнеше Гарт. Той се извърна, видя, че Марис го гледа, и погледът му омекна. Последната духовитост на Гарт увисна във въздуха. Дорел протегна ръка и прокара пръст по брадичката ѝ.

— Цялата трепериш. — Взе кърпата от ръцете ѝ и я загърна с нея. — Гарт, дръпни бутилката от огъня, преди да е гръмнала и ни дай да се стоплим.

Наляха киваса — горещо лютиво вино с подправки — в големи глинени чаши. Още първата глътка прати жарки вълни в жилите ѝ и

треперенето ѝ спря.

Гарт ѝ се усмихна.

— Хубаво е, нали? Обаче Дорел не може да го оцени. Измъкнах десет шишета от един стар моряк. Намерил ги сред останки на разбит кораб и нямал представата на какво се е натъкнал, а жена му не искала да ги държат вкъщи. В замяна му дадох шепа дрънкулки — метални топчета, които взех от сестра ми.

— А сестра ти какво получи? — попита Марис между две глътки.

Гарт сви рамене.

— Тя ли? Ще я изненадам с нещо. Може да го взема от Поуит следващия път, като летя дотам. Някое боядисано яйце например.

— Кое то пък ще смениш за нещо друго на обратния път — подметна Дорел. — Гарт, ако някога сколасаш да изненадаш сестра си, шокът ще унищожи цялото удоволствие. Ти си роден за търговец. Мисля, че си готов да размениш дори крилете си, ако сделката си я бива.

— Затвори си устата, вместо да дрънкаш глупости! — изсумтя ядосано Гарт и се обърна към Марис. — Как е брат ти? Отдавна не съм го виждал.

Марис сръбна още малко вино и стисна чашата в шепи.

— След седмица става пълнолетен — отвърна тя. Беше доволна да сменят темата. — И тогава крилете ще станат негови. Инак не зная какво прави напоследък. Може да не харесва компанията ти.

— Какво? — Гарт повдигна вежди. — И защо да не му харесва? — Изглеждаше малко обиден. Марис махна с ръка и се усмихна измъчено. — Знаеш ли, аз го харесвам — продължи Гарт. — Всички го харесваме, нали, Дорел? Млад е, не е бърборко, може би е твърде предпазлив, но това ще се оправи с времето. Малко е странен, но пък какви истории разказва! И как пее само! Бързо ще стане любимец на безкрилите. — Гарт поклати учудено глава. — Откъде ли ги е научил? Колко повече съм пътувал от него, а...

— Измисля си ги — прекъсна го Марис.

— Сам ли? — Гарт изглеждаше впечатлен. — Той ще е нашият певец значи. На следващото състезание ще отнемем наградата на източняците. Западът винаги се е славел с добрите си певци, но нашите все не могат да вземат титлата.

— Аз пях за западняците на последната среща — възрази Дорел.

— Точно това исках да кажа.

— Ти пициш като морска котка.

— Така е — кимна Гарт. — Но поне не си въобразявам, че съм кой знае какво.

Марис не чу отговора на Дорел. Мислите ѝ отлетяха надалеч от разговора и тя се загледа в играта на пламъците, стиснала чашата с ръце. Чувстваше се уютно тук, на Ейрие, дори след като Гарт бе споменал Кол. Странен уют. Никой не живееше на скалата на летците, но тя бе нещо като дом. Неин дом. Трудно ѝ беше да си помисли, че никога вече няма да идва тук.

Спомни си първия път, когато бе видяла Ейрие, преди повече от шест години, малко след като навърши пълнолетие. Тогава беше едва тринайсетгодишно момиче, горда, че е отлетяла толкова надалеч от къщи, но същевременно изплашена и засрамена. В хижата завари десетина летци, насядали около огъня — пиеха и се смеха. Забавляваха се чудесно. Но въпреки това млъкнаха и ѝ се усмихнаха. Тогава Гарт бе смълчан юноша, Дорел — мършав момчурляк, малко по-голям от нея. Не познаваше никого, но Хелмър, летец на средна възраст от един съседен остров, се зае да ги представя. Дори сега си спомняше лицата им и ги свързваше с имената: червеночосият Анни от Кълхол, Фостър, който после надебеля и не можеше вече да лети, Джеймис Старши и особено един, по прякор Гарвана, нахакан младеж, издокаран с дрехи от черна кожа с метални катарамии, който бе спечелил наградата за източняците в три поредни състезания. Имаше и една жена, върлинеца блондинка от Външните острови. Забавата беше в нейна чест — от Външните острови рядко идваха летци.

Скоро изглеждаше, че Марис е изместила русокосата като почетен гост. Макар че беше още малка, ѝ дадоха да пие вино, накараха я да пее с тях, разказваха ѝ истории за полети, повечето от които бе чувала и преди, но никога от летци. Накрая, когато вече се чувстваше част от групата, постепенно престанаха да ѝ обръщат внимание и забавата продължи в първоначалната си посока.

Беше странна и незабравима забава, а една случка остави незаличима следа в съзнанието ѝ. Гарвана, единственият източняк в групата, бе станал мишена за задевките им. Накрая, малко подпийнал, той се опъна:

— Хвалите се, че сте летци — заговори той с рязък глас, който Марис винаги щеше да помни. — Но я излезте навън да ви покажа как се лети.

Цялата група излезе на най-високата площадка на Ейрие. Шестстотин стъпки бе пропастта под нея, а долу имаше само щръкнали остри камъни сред разпенените вълни. Стиснал сгънатите си криле, Гарвана застана на ръба, разгъна първите три сегмента и пъкна ръце в презрамките. Но не закопча крилете — пантите им се движеха свободно, следвайки движението на ръцете. Стегна само първите сегменти.

Марис се чудеше какво ли е намислил. Скоро разбра.

Той се затича рязко и скочи право напред, колкото се може подалеч от ръба на скалата. С неразгънати криле.

Тя извика уплашено и изтича до ръба. Останалите я последваха — лицата на едни бяха пребледнели, други се усмихваха. Дорел бе застанал до нея.

Гарвана летеше право надолу като камък, изпънал ръце покрай тялото си, платът на крилете плющеше като корабно платно. Летеше с главата надолу и полетът му сякаш продължи безкрайно.

И тогава, в последния възможен момент, преди да се разбие в скалите, когато Марис вече очакваше да почувства удара — сребърните му криле внезапно блеснаха на слънцето. Сякаш изникнаха от въздуха. Гарвана улови вятъра и полетя.

Марис беше изумена. Но Джеймис Старши, най-възрастният летец сред западняците, се смееше.

— Номерът на Гарвана — каза той. — Виждам съм го. Смазва пантите на сегментите. Когато наближи земята, разтваря рязко криле. Сегментите се заключват един по един. Красиво е, не споря. Но някой ден някоя пантичка ще заяде и повече няма да чуем за Гарвана.

Но дори неговите думи не прогониха магията. Марис често бе виждала нетърпеливи летци да разтварят рязко криле преди помощниците да са затегнали последните сегменти. Но никога при такива обстоятелства.

Гарвана се подхилваше доволно, когато ги пресрещна на площадката за кацане.

— Когато направите това — заяви той на групата, — можете да се наречете летци.

Дълго време след това Марис вярваше, че е безумно и безнадеждно влюбена в него.

Тя поклати тъжно глава и допи чашата си. Сега всичко това ѝ се струваше глупаво. Две години след онази среща Гарвана изчезна безследно в морето. Поне по десетина летци умираха всяка година и крилете на повечето се губеха с тях. Причините най-често бяха грешки при полета, неочаквани нападения на дългошиестите сцили, бури, които да ги повалят във вълните, привлечани от метала в крилете светкавици — имаше безброй начини да загинат. Според Марис повечето летци просто губеха ориентация и не достигаха до крайната цел, а продължаваха да летят слепешката, докато не капнат от умора. Единици се натъкваха на най-смъртоносната опасност за всеки летец: безветрието. Но Марис вече бе достатъчно опитна, за да си даде сметка, че такива като Гарвана са най-вероятни кандидати за среща със смъртта — номерът му беше само глупаво, лишено от смисъл перчене.

Гласът на Дорел я изтръгна от спомените.

— Ей, Марис — сепна я той, — да не заспиш?

Марис остави празната чаша и се пресегна към пуловера си.

— Още не е изсъхнал — предупреди я Гарт.

— Студено ли ти е? — попита Дорел.

— Не. Време е да се връщам.

— Прекалено си изморена — предупреди я Дорел. — Остани за през нощта.

— Не мога — отвърна тя и сведе поглед. — Ще ме чакат.

Дорел въздъхна.

— Тогава вземи сухи дрехи. — Той се надигна, отиде в другия край на стаята и отвори резбованата врата на гардероба. — Ела си избери нещо, което да ти става.

Марис не помръдна.

— Предпочитам да летя с моите дрехи. Няма да се връщам повече.

Дорел тихо изруга.

— Марис, не говори така. Хайде ела, вземи си дрехи. Ако искаш, остави твоите в замяна. Няма да ти позволя да тръгнеш с мокри дрехи.

— Съжалявам — рече Марис.

Гарт ѝ се усмихна, а Дорел стоеше до гардероба и я гледаше настойчиво. Тя стана и се уви по-плътно с кърпата, докато се

отдалечаваше от огъня. Краищата на дългата ѝ черна коса прилепваха по шията. Двамата с Дорел преровиха гардероба и тя си намери панталон и кафяв вълнен пуловер, които да пасват на стройната ѝ жилеста фигура. Дорел я гледаше, докато се преобличаше, след това избра дрехи за себе си. Когато свършиха, двамата отидоха при рафта до входа на стаята и си взеха крилете. Марис прокара издължените си силни пръсти по сегментите, за да види няма ли пукнатина, или слабо място — крилете рядко се разваляха, но когато това се случваше, причината най-често беше в съчлененията. Платът сияеше ярко и изглеждаше също толкова здрав и гъвкав, както в онези далечни времена, когато бяха долетели звездните мореплаватели. Доволна от огледа, тя пристегна презрамките на крилете. Бяха в добро състояние, Кол щеше да ги носи още много години, както и децата му поколения наред след него.

Гарт бе застанал до нея. Тя го погледна.

— Не ме бива в приказките като Кол или Дорел — подхвана той. — Аз... уф. Сбогом, Марис. — Той се изчерви и сведе поглед. Летците никога не се сбогуваха. „Но аз не съм летец“ — рече си тя, прегърна Гарт, целуна го и му каза сбогом — думата, която използваша безкрилите.

Дорел я придружи отвън. Както винаги на Ейрие вятърът беше силен, но бурята беше отминала. Единствената вода във въздуха бе омарата над океана. Но звездите вече бяха изгрели.

— Остани поне за вечеря — предложи Дорел. — Двамата с Гарт ще се караме кой да ти прислугва.

Марис поклати глава. Не биваше да идва, трябваше да полети право към къщи и въобще да не се сбогува с Дорел и Гарт. По-лесно е да избягваш края, да се преструваш, че нещата винаги са били такива. Когато стигнаха площадката за излитане, същата, от която Гарвана бе скочил преди много години, тя хвана Дорел за ръката и известно време двамата стояха мълчаливо.

— Марис — поде той колебливо накрая. Гледаше към морето и не пускаше ръката ѝ. — Марис, можеш да се омъжиш за мен. Ще си делим моите криле — така никога няма да скъсаш с летенето.

Марис пусна ръката му. Почувства, че се изчервява от срам. Той нямаше право, грозно беше да се преструва.

— Недей — прошепна тя едва чуто. — Крилете не са твои, за да ги делиш с мен.

— Такава е традицията — рече Дорел почти отчаяно. Тя усети, че и той е засрамен. Искаше да ѝ помогне, не да влоши нещата. — Можем да опитаме. Крилете не ми принадлежат, но ти ще можеш да ги ползваш...

— О, Дорел, недей. Управителят, твоят Управител, никога няма да го позволи. Това е повече от традиция, това е закон. Може да ти отнемат крилете и да ги дадат на някой, който спазва законите, както постъпиха с контрабандиста Линд. Ако избягаме някъде, където законът няма сила или няма Управител, някъде, където да сме сами колко дълго ще търпиш да делиш крилете с мен? С когото и да било? Не разбираш ли? Между нас ще се породи омраза. Аз не съм дете, което да се обучава, докато ти си почиваш. Не бих могла да живея така — да летя с криле, които са ми преотстъпени за малко и никога няма да станат само мои. Скоро ще ти омръзне начинът, по който те гледам, и тогава... — Тя млъкна, неспособна да продължи.

Дорел помълча още известно време.

— Съжалявам — рече накрая. — Искях да направя нещо за теб, Марис — да ти помогна. Боли ме от онова, което те чака. Искях да ти дам нещо. Не мога да понасям мисълта, че си отиваш и ще станеш...

Тя взе ръката му и я стисна силно.

— Да, да. Знам.

— Марис, знаеш, че те обичам. Нали знаеш?

— Да, зная. И аз те обичам, Дорел. Но... никога няма да се омъжа за летец. Не и сега. Не мога. Способна съм да го убия, за да му взема крилете.

Двамата постояха още известно време, притиснати един към друг на ръба на скалата — опитваха се да си кажат с телата онова, което не можеха да изразят с думи. След това се отдръпнаха един от друг и се спогледаха през сълзи.

Марис се наведе да си нагласи крилете. Трепереше от студ. Дорел понечи да ѝ помогне, но пръстите им се преплетоха и двамата се засмяха на несръчността си. Тя го остави да ѝ разпъне крилете. Тъкмо приключваше с второто, когато Марис изведнъж си спомни за Гарвана и му даде знак да спре. Той я погледна учудено. Марис вдигна рязко

ръка и последният сегмент се затвори с щракване. Готова беше за полет.

— На добър път — извикай той на прощаване.

Марис отвори уста, после я затвори. Помълча и каза:

— И на теб. Внимавай, инак... — Но не довърши. Обърна му гръб, затича се и скочи от Ейрие, право в нощното небе, раздирано от ветровете.

Беше дълъг и самотен полет над озарения от звезди океан. Нищо не помръдваше. Духаше източен вятър, който я принуждаваше през целия път да лети косо, губейки време и сили. Когато най-сетне забеляза светлините на своя остров, Малкия Кехлибарен, приближаваше полунощ.

На площадката за кацане имаше светлина. Видя я отдалече и си помисли, че я е запалил някой от помощниците. Но беше малко вероятно да са останали толкова до късно при площадката — малцина летяха нощем. Начумери се учудено и кацна тежко.

Изстена болезнено, изправи се и почна да разкопчава презрамките. Ядоса се, че се беше разсеяла от необяснимата светлина. Междувременно светлината се приближаваше към нея.

— Реши значи най-сетне да се върнеш — рече гласът, рязко и гневно. Беше баща ѝ, Ръс, по-точно вторият ѝ баща. Крачеше към нея, стиснал в лявата си ръка фенер — дясната се поклащаше безжизнено.

— Отбих се до Ейрие — оправда се тя. — Нали не си се тревожил?

— Трябваше да иде Кол, а не ти — тросна се той.

— Кол още спеше — отвърна тя. — Пък и той е твърде бавен — щеше да изпусне подходящия вятър. Щеше да го застигне дъждът и тогава щеше да лети цяла вечност. Още не го бива да се справя с дъждовете.

— Значи му е време да се научи. Да си вземе поука от собствените си грешки. Досега го учи ти, занапред ще го обучават крилете. Не ти, сега той е летец.

Марис потрепери, сякаш я бяха ударили. Това бе човекът, който я бе учил да лети, който се гордееше с нея заради инстинктивния начин, по който схващаше наставленията му. „Тези криле един ден ще ти принадлежат“ — ѝ бе казвал неведнъж, макар да нямаха кръвно родство. Взеха я с жена му за свое дете, след като бяха разбрали, че

няма надежда да имат свое. След жестоко падане той бе изгубил завинаги надеждата да литне отново в небесата и не му оставаше друго, освен да си намери заместник — дори и да не е наследник, поне да е някой, когото да обича. Жена му бе отказала да се учи да лети — беше живяла трийсет и пет години като безкрила и не смееше и да си помисли, че би могла да скочи от скалата. Така изборът му падна на Марис — осиновиха я и с течение на времето я обикнаха. Марис — дъщеря на рибар, която предпочиташе да зяпа летците, вместо да си играе с другите деца.

А после, неочаквано, се бе родил Кол. Майка му бе умряла след трудно и продължително раждане — макар тогава още да бе малка, Марис си спомняше нощта, изпълнена с развълнувани хора и по-късно втория си баща, свит и разплакан в ъгъла. Но Кол бе останал жив. На Марис се падна ролята на сестра и майка и тя го обикна като свой брат и син. В началото никой не вярваше, че ще оживее. Тя беше щастлива, когато малкият се закрепил, и разделяше грижите си за него с времето, посветено на упражнения с крилете.

До нощта, когато баща ѝ дойде да ѝ съобщи, че Кол, който тогава още беше дете, ще бъде този, който ще получи неговите криле.

— Но аз съм много по-добър летец, отколкото той ще стане някога — възрази с разтреперан глас Марис.

— Не го отричам. Но това не променя нещата. Той е мой наследник.

— Не е честно! — извика тя. Кол беше още мъничък и твърде слаб, за да носи криле, но с времето щеше да заякне — тя го знаеше. Марис нямаше право да възразява. Такъв беше законът на летците, зачитан и спазван още от древни времена, когато звездните мореплаватели бяха изковали първите криле. Първородната рожба в семейството наследява крилете на родителя. Способностите не значеха нищо — така гласеше наследственият закон, а Марис, която произхождаше от семейство на рибари, щеше да получи само една очукана рибарска лодка.

— Честен или не, такъв е законът, Марис. И ти го знаеш отдавна, макар да се преструваше, че не съществува. От години си играеш на летец и аз ти позволявах, защото те обичам и защото Кол се нуждаеше от опитен и умел учител, а и островът ни е твърде голям, за да разчита

само на двама летци. Но през цялото време знаеше, че ще дойде този ден.

„Защо се държи така? — запита се тя. — Много добре знае какво ми е да се разделя с небето.“

— Хайде, тръгвай с мен — рече той. — Никога повече няма да летиш.

Крилете ѝ още бяха разгънати, беше откопчала само една презрамка.

— Ще избягам! — извика тя като обезумяла. — И никога вече няма да ме видиш. Ще ида на някой остров, където си нямат собствен летец. Ще се радват да им служи и хич няма да попитат откъде имам крилете.

— Няма да стане — поклати глава той. — Останалите летци ще престанат да посещават острова, както постъпиха, след като лудият Управител на Кенехът екзекутира летеца, който му донесе лоша вест. Където и да идеш, накрая ще ти отнемат крилете. Нито един Управител няма да поеме риска.

— Тогава ще ги счупя! — продължи тя, завладяна от истерия. — Така и той няма да полети... никога вече... никога...

Чу се звън на стъкло, фенерът падна върху камъните, разби се и угасна. Марис усети, че я хващат за ръката.

— Няма да ти позволя да го направиш. Дай ми крилете! Направи го заради Кол.

— Не искам...

— Не ме интересува какво искаш. Помислих си, че ще се хвърлиш в морето, когато отлетя тази сутрин. Че нарочно ще се изгубиш в бурята. Марис, зная какво чувстваш. Затова бях изплашен и ядосан, като те посрещнах. Но Кол не е виновен за нищо.

— Не го виня. Нито бих желала да му попреча да лети. Но толкова много искам да летя... моля те, татко. — По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя пристъпи към него, търсеше утеха.

— Знам, Марис — промълви той. Не можеше да постави ръка на рамото ѝ, крилете му пречеха. — Но няма друг изход. Такъв е животът. Трябва да се научиш да живееш без криле, както се научих аз. Поне ги имаше за известно време. Вече знаеш какво е в небето.

— Но не беше достатъчно! — запъна се тя. — Мислех, че ще ми стигне да полетя за кратко, но това беше, когато бях малка, а ти беше

най-великият летец на Кехлибарения. Гледах те от хълма и си казвах, че ако имам криле, дори само за минута, ще ми е достатъчно. Но се оказа, че греша. Не мога да се откажа от тях.

Лицето на баща ѝ вече не изглеждаше така сурово. Той протегна ръка и изтри сълзите ѝ с пръсти.

— Може би си права — каза натъжено. — Може и аз да съм сгрешил. Мислех си, че ако те оставя да летиш известно време, ще е по-добре от нищо. Един чудесен дар. Но не е така, нали? Обрекох те на вечно нещастие. Никога няма да станеш като безкрилите, защото си летяла, и ще се чувстваш, сякаш са ти сложили окови... — Той внезапно млъкна и едва сега Марис осъзна, че е говорил колкото на нея, толкова и на себе си.

Помогна ѝ да свалят крилете, после двамата тръгнаха заедно към дома.

Живееха в малка дървена къщичка, заобиколена от дървета и лехи. Отзад минаваше поточе. Летците винаги живееха по-добре от останалите. Ръси пожела лека нощ веднага щом прекрачиха прага и взе крилете на втория етаж. Дали наистина не ѝ вярваше вече? „Какво толкова съм направила?“ — запита се Марис. Очите ѝ се наляха със сълзи.

Все пак намери сили да се съвземе. Отиде в кухнята, извади сирене, сушено месо и чай и ги отнесе в трапезарията. В средата на масата бе поставен пясъчен свещник с една свещ.

Запали я и започна да се храни, като гледаше танца на пламъка.

Кол влезе тъкмо като привършваше и застава притеснено на вратата.

— Здравсти, Марис — подхвана той неуверено. — Радвам се, че се върна. Чаках те.

Беше доста висок за тринайсетгодишно момче, със стройно телце, дълга рижава коса и току-що наболи мустаци.

— Здравсти, Кол — отвърна Марис. — Не стой там де. Съжалявам, че взех крилете.

Той приседна.

— Не ти се сърдя, нали знаеш. Ти летиш по-добре от мен, а и... какво да ти кажа. Татко ядосан ли беше?

Марис кимна.

Лицето на Кол потъмня.

— Остава само седмица, Марис. Какво ще правим? — Не гледаше нея, а пламъчето на свещта.

Марис въздъхна и му протегна ръка.

— Ще направим каквото трябва, Кол. Нямаме друг избор. — И преди бяха разговаряли и тя познаваше болката му толкова добре, колкото и той — нейната. Тя му беше сестра, почти майка, и момчето бе споделило с нея своя срам и тайната си. Каква невероятна ирония бе истината.

Той вдигна очи към нея. Гледаше я почти както дете гледа майка си, с надежда, макар да знаеше, че е безпомощна като него.

— Защо да нямаме избор? Не разбирам.

Марис въздъхна.

— Такъв е законът, Кол. Не можем да нарушим традицията, знаеш го. Всеки от нас има задължения, които трябва да изпълнява. Ако имахме избор, аз щях да задържа крилете и да летя. А ти щеше да станеш певец. И двамата щяхме да сме горди и щастливи от това, което правим. За мен животът на безкрилите е лишен от смисъл. Най-много от всичко на света мечтая за крилете. Притежавах ги за известно време и не смятам, че е справедливо да ми ги отнемат. Но може би и двамата сме твърде млади, за да вземаме подобни решения. По-мъдри от нас са избрали да бъде така, а ние се държим като разглезени деца.

— Не си права. — Кол поклати глава и нервно облиза устни.

Тя го погледна въпросително.

— Не бива да е така, Марис, не е справедливо. Аз не искам да летя, не искам да ти отнема крилете. Всичко е толкова глупаво. Причинявам ти болка, ще накарам и тате да страда. Как да му го кажа? Аз съм негов наследник и по закон съм длъжен да приема крилете. Инак ще ме намрази. В песните не се говори никога за летци, които да се плашат като мен от небето. Летците са безстрашни — значи аз не ставам за такъв. — Ръцете му трепереха.

— Кол, не се измъчвай. Всичко ще си дойде на мястото, ще видиш. В началото всеки го е страх. И с мен беше така. — Знаеше, че лъже, но гледаше някак да го успокои.

— Но това не е честно! — почти извика той. — Не искам да се отказвам от пеенето, а ако започна да летя, няма да мога да пея като Барион. Защо трябва да ме карат насила? Марис, защо ти да не бъдеш летец — нали мечтаеш за това? Защо? Каж ми, защо?

Тя видя, че е готов да се разплаче; и на нея ѝ се плачеше. Нямаше отговор на въпроса — нито за него, нито за нея.

— Не зная — каза тя отчаяно. — Не зная, мъничкият ми. Така е било открай време и така трябва да бъде.

Те се загледаха — и двамата изправени пред непреодолим избор, уловени заедно в примката на традиция, която не разбираха. Безпомощни и обезсърчени, продължиха да разговарят още дълго пред запалената свещ — повтаряха отново и отново едни и същи неща; найсетне, късно през нощта, се разделиха и всеки се отпрати към леглото. Така и не можаха да решат нищо.

Щом Марис си легна, отново я споходи усещането за непреодолима загуба. Плака, докато не заспа от изтощение, и сънува виолетови, буреносни небеса, из които никога вече нямаше да се носи.

Седмицата сякаш беше безкрайна. Десетки пъти през следващите няколко дни краката отвеждаха Марис на стартовата площадка и тя застиваше безпомощно, пъхнала ръце в джобовете си и загледана към морето. Гледаше рибарските лодки и чайките, а веднъж видя и стадо морски котки, излезли на лов далеч навътре. Стоеше неподвижно, гледаше към безмерно далечния хоризонт и слушаше свистенето на вятъра, който рошеше косите ѝ.

Веднъж забеляза, че Кол я наблюдава отдалече. По-късно никой от двамата не заговори за това.

Крилете бяха на Ръс и щяха да са негови, докато ги предаде на Кол. Когато на Малкия Кехлибарен потрлябваше летец, викаха Корм от другия край на острова, или веселата Шали, която бе летяла още по времето, когато Марис бе съвсем малка и се учеше да развива усет към небето. Островът щеше да се сдобие със своя трети летец едва след като Кол навърши пълнолетие.

Отношението на Ръс към Марис се беше променило. Понякога ѝ се караше, че се скита безцелно, друг път я прегръщаше с единствената си здрава ръка и почти се разплакваше. Сякаш не можеше да намери междинна земя между гнева и жалостта и в безпомощността си се старяеше да я избягва. Когато беше с Кол, изглеждаше доволен, дори радостен. Кол, от своя страна, като почтителен син, се старяеше да е в тон с настроението му. Но Марис

знаеше, че излиза на прекалено дълги разходки и прекарва всеки свободен миг с китарата си.

В деня преди Кол да навърши пълнолетие Марис седеше на площадката за излитане, провесила крака от ръба, и наблюдаваше Шали, която описваше сребристи дъги в следобедното небе. Шали бе заявила, че ще търси морски котки за рибарите, но Марис знаеше, че не това е причината. Достатъчно дълго бе летяла, за да разпознава кога един летец се носи по вятъра за собствено удоволствие. И макар да бе прикована към земята, тя сякаш долавяше ехото на чуждата радост и нещо трепваше в душата ѝ всеки път, когато Шали се гмурваше надолу и крилете ѝ хвърляха ярки отблясъци.

„Така ли ще свърши всичко? — питаше се тя. — Не може да бъде. Не, така започна. Спомням си.“

Наистина си спомняше. Понякога си мислеше, че е наблюдавала летците още преди да проходи, макар майка ѝ истинската ѝ майка, да го отричаше. Но Марис имаше ярки спомени от скалата, край която се бе навъртала едва четиригодишна. Помнеше, че майка ѝ идваше да я търси тук и винаги беше ядосана.

— Ти си безкрила, Марис — казваше тя, сякаш това бе нейното проклетие. — Не си губи времето с глупави мечти. Няма да позволя дъщеря ми да стане дървокрила.

Това беше едно старо предание и майка ѝ ѝ го разказваше отново и отново всеки път, когато я откриваше на скалата. Дървокрил бил син на дърводелец, но мечтаел да стане летец. Със семейство като неговото това, разбира се, било изключено. Как ли не го убеждавали в напразността на надеждите му приятели и роднини, ала той отказвал да ги чуе. Не искал нищо друго, освен небето. И един ден в работилницата на баща си той си направил дървени криле — фини, разперени като пеперуда рамки от гладко шлифовано дърво. Всички им се възхищавали, само летците клатели мълчаливо глави. На следния ден Дървокрил се изкатерил на скалата на летците. Те вече го очаквали в небето, все така мълчаливи, озарени от лъчите на изгряващото слънце. Дървокрил се затичал, скочил, за да се присъедини към тях, но паднал и загинал. „Поуката — повтаряше в този момент майка ѝ — е, че не бива да се опитваш да бъдеш такава, каквато не можеш.“

Но това ли бе поуката наистина? Малката Марис не си блъскаше главата над този въпрос, за нея Дървокрил бе само един глупав

младеж. Когато порасна обаче започна все по-често да си припомня тази история. Понякога си мислеше, че майка ѝ просто не е разбрала смисъла. Всъщност Дървокрил беше победил. Беше успял да полети, дори само за миг, и това е най-важното, въпреки че беше загинал. Даже смъртта му бе смърт на летец. А другите, летците — те не бяха излезли, за да му се надсмиват, нито да го предупредят — не, те са били там, за да го пазят, защото той е бил начинаещ. Безкрилите често се присмиваха на Дървокрил, името му бе станало нарицателно. Но за летците то бе само повод за тъжен размисъл.

И сега, докато седеше на ръба на скалата, тя отново си спомни за Дървокрил и старите въпроси се пробудиха. Дали си е заслужавало? Миг полет и после вечен мрак? „А с мен заслужаваше ли си? Десет години сред буреносните ветрове и после цял живот без тях?“

Когато Ръс за първи път я забеляза на скалата, тя бе най-щастливото дете на света. А след като я осинови и я научи да лети, си помисли, че ще умре от радост. Истинският ѝ баща бе изчезнал с лодката си в морето, погълнат от някоя разгневена сцила след поредната буря, и майка ѝ се зарадва, че ще се отърве от нея. Марис се хвърли с разтворени обятия в този нов живот, в който откри небето, повярвала, че са се сбъднали най-съкровените ѝ мечти. Пожелай си нещо много силно и то ще стане.

Вярата ѝ изчезна, след като Кол дойде на бял свят.

Кол. Всичко опираше до него.

Ето че дойде и денят.

Празненството не беше многолюдно, макар да го организираше самият Управител. Той беше снажен общителен мъж с благородно лице, скрито от брада, която — той се надяваше — му придаваше строг вид. Посрещна ги на вратата издокаран като богаташ — дрехи от скъп плат, медни и платинени пръстени и тежка огърлица от ковано желязо. Покани ги в просторната гостна, озарена от наредените по стените факли. Масата се огъваше под тежестта на ястията — сирене от Кълхол, плодове от Външните острови, кивас от Шотан и от избите на Кехлибарения и големи купи със зелена салата. Нанизана на шиш над огнището се въртеше морска котка, която готвачът поръсваше с подправки и собствената ѝ мазнина. Беше едро животно, почти колкото зрял мъж, и дебелият слой мастна тъкан под прясно одраната кожа

тъкмо бе започнал да цвърчи и да хваща коричка от топлината на огъня. Ухаеше удивително.

Гостите — все безкрили — веднага се струпаха около Кол, за да му поднесат поздравленията си. Някои дори заговориха Марис, за да ѝ кажат колко трябва да е горда, че има такъв брат, след като и тя известно време е била летец. Била, била, била, била, била. Щеше ѝ се да закрепши.

Но още по-зле стана, когато дойдоха летците. Красавецът Корм, чаровен както винаги, завзе единия ъгъл, където подхвана обичайните си истории за далечни места и безкрили девойки със замечтани очи. Шал и пък танцуваше — щеше да изтощи с трескавата си енергичност поне половин дузина мъже, преди да свърши вечерта. Бяха дошли и други летци от близките острови. Анни от Кълхол, Джеймис Младши, Хелмър от Голям Кехлибарен, чиято дъщеря щеше да получи крилете му само след година, още четирима летци от Запада и трима шумни източняци. Приятелите ѝ, братята ѝ, другарите ѝ от Ейрие.

Но сега я избягваха. Анни се усмихваше любезно, но все гледаше на друга страна. Джеймис поднесе поздравленията на баща си, после потъна в сконфузено мълчание и запристъпва от крак на крак, докато Марис не го пусна да си върви. Облекчената му въздишка чува всички. Дори Корм, който твърдеше, че умеел да се владее, се чувстваше неудобно в компанията ѝ. Донесе ѝ чаша топъл кивас, но после изведнъж забеляза някакъв приятел в другия край на стаята, с когото трябвало да поговори.

Марис се почувства забравена и изоставена от всички. Седна в едно кожено кресло до прозореца с чаша кивас в ръка и се заслуша в шума на вятъра зад дървените щори. Не ги винеше. За какво да си говорят с един безкрил летец?

Радваше се, че Гарт и Дорел не са дошли, нито някой от другите ѝ близки приятели. И не се срамуваше от чувствата си.

Малко по-късно на вратата се почука и тя се зарадва, щом видя кой е дошъл. Беше Барион, с китара в ръка.

Марис се усмихна. Макар Ръс да смяташе, че Барион влияе зле на Кол, тя го харесваше. Певецът беше висок, леко прегърбен, с прошарена коса, която го правеше да изглежда по-стар, отколкото беше. Издълженото му лице беше обветрено и почерняло от слънцето, но устните му бяха разтеглени във ведра усмивка и в очите му се

спотайваше веселие. Барион имаше нисък, дрезгав глас, безгрижни маниери и беше голям майстор на всякакви невероятни истории. Говореше се, че е най-добрият певец в целия Запад. Поне така твърдеше Кол и разбира се, самият Барион. Но Барион също така твърдеше, че е посетил сто острова — непосилна задача за безкрил човек. Хвалеше се още, че китарата му била донесена от самите звездни мореплаватели преди седемстотин години. От Земята. Предавали я от баща на син в семейството, повтаряше със сериозен глас, сякаш очакваше Марис и Кол да му повярват. Но това беше глупаво — да се отнася с една китара, сякаш е криле!

Лъжец или не, Барион беше майстор на забавленията и чудесен поет, а запееше ли — гласът му бе като вятъра. Кол беше негов ученик и двамата бяха големи приятели.

Управителят го тупна по рамото и Барион се засмя, след това се приготви да подхване първата си песен. В стаята се възцари тишина, дори Корм млъкна по средата на поредната си история.

Барион започна с „Песента на звездните мореплаватели“.

Това беше най-старата балада, първата от онези, които по право можеха да наричат свои собствени. Сърцето на Марис се размекна от нежния глас на Барион. Често посред нощ бе чувала Кол да пее същата песен. Гласът му тогава още мутиреше и това го изнервяше. Понякога спираше насред поредната строфа и избухваше в низ от проклетия. Марис лежеше в леглото и тихичко се кискаше.

Но сега се заслуша в думите. Барион пееше за гигантския кораб на звездните мореплаватели, дълъг сто мили — за да може да улавя необузданите звездни ветрове. В песента се разказваше цялата история. Загадъчната космическа буря, повреденият кораб, ковчезите, в които били като живи погребани, сетне — изгубили верния път — как се приземили тук, на тази планета с безбрежен океан и несекващи бури, свят, в който земята се състояла от хиляди разпръснати скалисти острови и вятърът никога не спирал да духа. Разказваше се за приземяването — с кораб, непригоден за кацане — за смъртта на хиляди в техните ковчези и за това как платното — малко по-тежко от въздуха — плавало по повърхността, превръщайки водата около Шотан в сребристо огледало. Барион пееше за вълшебните умения на моряците, за мечтата им да поправят кораба и за това как тя постепенно умираше. С нея угаснала и силата на магичните им машини

и те замлъкнали завинаги. Накрая край бреговете на Шотан избухнала и битката между Стария капитан и привържениците му, които се опитали да защитят безценните метални платна от собствените си деца. А след това синовете и дъщерите на звездните мореплаватели, първите истински деца на Пристана на ветровете, нарязали платното на парчета, които били свръхлеки, невероятно здрави и гъвкави. А от метала, който останал от корпуса, изковали своите криле.

Защото разпръснатите из островите на Пристана на ветровете хора се нуждаели от средство за връзка. Без гориво, без метал, заобиколени от враждебен океан, раздиран от бури и гъмжащ от чудовища, не им оставало друго, освен да се възползват от свободната енергия на вятъра.

Последните акорди утихнаха. „Нещастните мореплаватели“ — помисли си както винаги Марис. Стария капитан и екипажът му също били летци, но крилете им били предназначени за полет сред звездите. Само че с тях изчезнало и умението да се лети там горе, отвъд небето, а децата им придобили други умения.

Барион се усмихна и подхвана нова песен. Изпя няколко песни от древната Земя, след това се огледа срамежливо и предложи една собствена композиция, глуповата пиянска песен за разгонена сцила, която сбъркала един рибарски кораб с мъжкар. Марис почти не я слушаше. Мислите ѝ още бяха при звездните мореплаватели. В известен смисъл те бяха като Дървокрил, защото не бяха пожелали да се откажат от мечтата си. А това означаваше, че са били обречени на смърт. Но наистина, дали не си заслужаваше?

— Барион — обади се по някое време Ръс. — Днес синът ми навършва пълнолетие и става летец. Изпей ни някоя от техните песни!

Певецът се усмихна и кимна. Марис погледна към Ръс. Стоеше изправен до масата, с чаша вино в ръка, и лицето му грееше от щастие. „Той наистина се гордее — помисли си тя. — Синът му става летец, а мен е забравил напълно.“ Призля ѝ, имаше чувството, че са я зашлевили.

А Барион подхвана песни за летци: балади от Външните острови, от Шотан, Кълхол, Кехлибарените и Поуит. Пееше за летци призраци, изгубени навеки над океана, след като се подчинили на Управителя-Капитан и литнали с оръжие в небето. За това как изниквали внезапно наред безветрието, размахвайки призрачните си криле. Така поне се

казваше в легендата. Но летците, които попадаха в безветрие, почти никога не се завръщаха, за да потвърдят верността на тези предания.

Изпя и песента за белокосия Ройн, който бил над осемдесетте, когато узнал, че синът му, летец, е загинал в любовна свада, и сам взел крилете, за да преследва и накаже убиеца.

Изпя баладата за Арон и Джени, най-тъжната песен от целия му репертоар. Джени била безкрила и при това недъгава, неспособна да върви, и живеела с майка си, перачка, но по цял ден седяла до прозореца и следяла с поглед полета на летците край скалите на Малък Шотан. После се влюбила в Арон, хубав и весел летец, и в мечтите ѝ той също я обикнал. Но един ден, когато била сама в къщи, го видяла да си играе в небето с друг летец — красива русокоса жена — и когато кацнали, те се целунали засмяно. Когато майка ѝ се прибрала, намерила Джени издъхнала. Вестта стигнала до Арон и той внезапно се заинатил — не позволил да погребат тялото на жената, която дори не познавал. Взел я на ръце, отнесъл я на скалата, литнал с нея към океана и я погребал като истински летец.

За Дървокрил също имаше песен, макар и не от най-добрите, защото го изкарваше комичен глупак. След нея Барион изпя за летеца, който донесъл лошата вест, изкара и „Танц с вятъра“, венчалната песен на летците. Марис не можеше да помръдне от креслото, заслушана в баладите. Поне за малко бе забравила собствените си грижи.

— Братчето ти е роден летец — чу тя шепот до ухото си и когато се обърна, видя, че Корм е положил ръка на облегалката. Той махна с ръка към мястото, където Кол седеше в краката на Барион. Младежът бе обвил коленете си с ръце и изглеждаше нещастен.

— Виж как се вживява в песните — продължи безгрижно Корм. — Най-вече от тези за летци. Марис, не само аз и ти го знаем, той също го осъзнава. Казвам ти, имам набито око. Зная какво ти е на душата, но помисли за него, момиче. Той обича да лети също колкото и ти.

Марис погледна Корм в лицето и едва не се изсмя на глупостта му. Да, Кол изглеждаше очарован, но само тя знаеше от какво. Не от песните, възпяващи полета на летците, а от изкуството на пеенето; не летенето, а музиката го привличаше. Но как можеше да го знае Корм, красивият, самоуверен Корм?

— Корм, да не мислиш, че само летците мечтаят? — попита тя шепнешком тъкмо когато Барион довършваше поредната песен.

— Има и други песни за летци — обяви Барион. — Но ако ги изпея всичките, ще мине нощта и ще си остана гладен. — Той погледна към Кол. — Не бързай. Ще ги научиш, когато идеш на Ейрие.

Застанал до Марис, Корм вдигна чаша за поздрав.

Кол се надигна.

— Искам аз да изпея една.

Барион се засмя.

— Мисля, че бих могъл да ти доверя китарата си. На никой друг, освен на теб. — Той стана и предложи стола си на пребледнелия младеж.

Кол седна, размърда се неспокойно и нервно прехапа устни. Премигна към светлината на факлите и потърси с поглед Марис.

— Ще ви изпея една нова песен, тя също е за летец. Аз... хъм, я написах. Не съм бил там, сигурно го разбирате, но чух тази история и зная, че е вярна. Трябваше да стане на песен, но досега никой не го е правил.

— Ами пей де, момче — прокълтя гласът на Управителя.

Кол се усмихна и отново погледна към Марис.

— Нарича се „Падането на Гарвана“.

И запя.

Имаше ясен и звънлив глас. Разказа всичко точно така, както се беше случило. Марис го гледаше с широко отворени, пълни с почуда очи. Не само че беше запомнил всичко, но съумя да го предаде с чувствата, които тя бе изпитвала в онзи миг, когато разтворените криле на Гарвана бяха уловили отблясъците на слънцето. Имаше и думи за невинната любов, която бе изпитвала към него — този прекрасен крилат принц, дързък и необуздан. Какъвто Марис го смяташе някога.

„Той има дарба“ — помисли си Марис. Корм я погледна учудено и попита: „Какво?“ и тя изведнъж осъзна, че го е прошепнала на глас.

— Кол — повтори тя тихо. Последният акорд на песента още звучеше в ушите ѝ. — Ще стане по-добър от Барион, стига да има шанс. Аз му разказах тази история, Корм. Бях там, с още десетина летци, когато Гарвана ни показа този номер. Но никой от нас не би могъл да го предаде така красиво, както го направи Кол. Той има истински талант.

Корм й се усмихна самодоволно.

— Така е. Догодина ще смажем източняците в надпяването.

Марис му хвърли гневен поглед. Нима не разбираше? От другата страна на стаята Кол я гледаше въпросително. Марис му кимна и той се усмихна гордо. Беше се справил чудесно.

А тя бе взела решение.

Но тогава, точно преди Кол да подхване нова песен, Ръс пристъпи напред.

— Време е — заговори той — да преминем към деловата част. Попяхме и си побъбрихме, хапнахме и пийнахме, но навън ни очакват ветровете.

Всички млъкнаха и се заслушаха в свистенето на вятъра зад стените. Марис потрепери.

— Крилете — рече баща й.

Управителят излезе напред и ги вдигна пред себе си. След това произнесе ритуалните слова:

— Отдавна — още от времето на звездните мореплаватели — служат тези криле на Кехлибарен, свързвайки ни от поколения с другите народи от Пристана на ветровете. С тях е летяла Марион, дъщерята на звездния мореплавател, дъщеря й Джери, синът й Йон, а сетне Анни, Флан и Денис... — Управителят изреди още дузина имена и накрая спомена Ръс и дъщеря му Марис. — Присъстващите си зашушукаха развълнувано, защото не очакваха да го направи. Марис не беше истински летец и нямаше право да бъде споменавана. „Слагат ме в техните редове, а ми отнемат крилете“ — помисли си тя огорчено. — А сега иде ред на Кол и както подобава на всеки Управител, ще му кажа: „Аз ги подържах, преди да ти ги предам, за да ти донесат късмет“. Чрез мен всички жители на Кехлибарен докосват крилете и казват: „Безметежен полет, Кол!“.

Управителят подаде сгънатите криле на Ръс, който ги пое и се обърна към Кол. Младежът се изправи, подпрял китарата в нозете си, с преbledняло, уплашено лице.

— Удари часът един от събралите се тук да стане летец. Време е да предам тези криле, а Кол да ги приеме от мен, защото ще е несправедливо да останат окачени на стената. Нека идем на скалата на летците и да видим как момчето ще стане мъж.

Факлоносците, всички до един летци, бяха готови. Те излязоха от хижата, а Кол, баща му и Управителят ги последваха в началото на дългата процесия. Марис беше почти на опашката.

До скалата вървяха около десетина минути — изкачваха бавно и тържествено изсечените в камъните стъпала. Когато излязоха на площадката, се подредиха в полукръг. Останал сам на самия ръб, Ръс се зае да прикачва крилете на раменете сина си. Лицето на Кол беше тебеширенобяло. Стоеше съвсем неподвижно, докато Ръс разгъваше крилете, и гледаше право надолу, към бездната, където черните вълни се удряха в брега.

Ръс най-сетне привърши.

— Сине мой, ти си вече летец — каза той, отстъпи назад и застана до Марис.

Кол стоеше сам под звездите, изправен на самия ръб, и грамадните сребристи криле го правеха да изглежда мъничък и безпомощен. Марис искаше да извика, да го спре, да направи нещо, усещаше студени сълзи по бузите си. Но също като останалите стоеше и чакаше традиционния първи полет.

Най-сетне Кол си пое дъх с пълни гърди и скочи от скалата.

Но се спъна и падна право надолу. Тълпата се втурна напред. Когато стигнаха ръба, Кол вече се бе овладял и бавно набираше височина. Описа широк кръг над океана, спусна се към скалата и отново свърна навътре. Нерядко при първия си полет младите летци гледаха да се изперчат с уменията си, но Кол не беше такъв. Държеше се малко неуверено и уплашено в небето, което никога не бе смятал за свой дом.

Междувременно още неколцина летци, между които Корм и Шали, се заеха да разгъват криле на площадката. Скоро и те щяха да се вдигнат в небето, да опишат няколко фигури и после да отлетят към Ейрие, където щеше да е втората част на ритуалното приемане на новия член.

Но преди някой от тях да успее да скочи вятърът внезапно се смени и Марис го почувства с изострените си сетива на летец. След това го чу — студен вихър, който пищеше зловецко над назъбените канари на хълма, и накрая го видя — защото там, над вълните, Кол се люшна настрани. Изгуби рязко височина и сетне неочаквано се завъртя. Някой извика. Миг след това Кол успя да овладее крилете и се

насочи към площадката. Но очевидно това му струваше огромни усилия. Вятърът беше силен, гневен и го притискаше надолу — вятър, който летецът трябва да обуздае, измами и надвие. Кол се бореше с него и очевидно губеше двубоя.

— Не ми харесва тази работа — промърмори Корм и разпъна крилете си с рязък удар. — Ще ида да го пазя. — И литна.

Но беше твърде късно за помощ. Като размахваше криле подменящия се напор на вятъра, Кол се мъчеше да се насочи към площадката за приземяване. Като по нечута команда всички се втурнаха надолу да го посрещнат.

Кол се спускаше прекалено бързо. Вече не яздеше вятъра, а се оставяше да бъде тласкан. Крилете му се тресяха и той се завъртя настрани така, че единият връх докосваше земята, докато другият сочеше нагоре. Всичко беше погрешно, напълно погрешно. Вдигна се облак от пясък, последва шум на строшен метал и Кол се просна на земята. Невредим, за щастие.

Но лявото крило висеше прекършено.

Ръс дотича пръв при него и почна да разкопчава презрамките. Останалите се скупчиха около тях. Кол се изправи и всички видяха, че трепери и че очите му са пълни със сълзи.

— Няма страшно — рече Ръс. — Това е само една от подпорите, момче. Чупят се непрестанно. Лесно ще я поправим. Малко си неуверен, но винаги е така първия път. Следващият ще е по-добре.

— Следващият, следващият, следващият! — извика Кол. — Не мога да го направя, татко, просто не мога! Не искам да има следващ път! Не искам проклетите ти криле! — Той се разплака и тялото му се разтърси от хлипания.

Всички стояха вцепенени. Лицето на Ръс посърна.

— Ти си мой син. Летец. Следващ път ще има. И ти ще се научиш.

Кол продължаваше да плаче. Разкопчаните криле се въргаляха в краката му, строшени и безполезни поне за известно време. Тази нощ нямаше да види Ейрие.

— Чуваш ли какво ти казвам? — извика баща му и го разтърси със здравата си ръка. — Чу ли ме? Не искам да слушам такива глупости. Или ще летиш, или повече не си ми син.

Кол вече бе изгубил и малкото събрана смелост и кимна покорно, прехапал устни.

— Да, татко. Извинявай. Уплаших се, не исках да го казвам.

„Та той е само на тринайсет — каза си Марис. — Още е малък, изплашен и не е готов да лети.“

— Не зная защо го казах. Не исках. Наистина — промърмори Кол.

Изведнъж Марис събра кураж.

— Не е вярно, искаше го — каза тя високо.

Всички се обърнаха и я погледнаха изумено, а Шали дори я хвана за рамото. Но Марис бутна ръката ѝ, разблъска тълпата и излезе в кръга, където бяха Кол и баща ѝ.

— Той каза каквото мислеше — повтори тя с уверен глас и трептящо сърце. — Толкова ли си сляп, татко? Той не е летец. Добър син е и трябва да се гордееш с него, но никога няма да обикне вятъра. Не ме интересува какво казва законът.

— Марис — заговори Ръс и в гласа му нямаше топлина, само отчаяние и болка. — Нима искаш да отнемеш крилете на своя помалък брат? Аз мислех, че го обичаш.

Преди седмица би се разплакала, но сега сълзите ѝ вече бяха изсъхнали.

— Обичам го и искам да има дълъг и щастлив живот. Но той няма да е щастлив като летец, прави го само за да ти угоди. Кол е певец, и то добър. Защо му отнемаш живота, който харесва?

— Нищо не му отнемам — възрази Ръс. — Традицията...

— Глупава традиция — намеси се един нов глас. Марис се огледа да види кой е неочакваният ѝ съюзник и забеляза, че Барион си пробива път през тълпата. — Марис е права. Кол пее като ангел, а всички видяхме как лети. — Той погледна към летците. — Вие, летците, толкова сте привикнали с обичаите, че сте забравили да мислите. Следват сляпо една традиция, без да се замислят за нещастията, които понякога ви причинява.

Корм незабелязано бе кацнал и бе сгънал крилете. Сега стоеше между тях и смуглото му лице бе почервенияло от гняв.

— Летците и техните традиции допринесоха за величието на Кехлибарените, те промениха историята на Пристана на ветровете. Барион, не ме интересува дали, си прочут певец — ти нарушаваш

закона. — Той погледна Ръс и продължи: — Не се тревожи, приятелю. Ще направим от сина ти летец, какъвто Кехлибарения досега не е виждал.

И изведнъж Кол вдигна глава и през завесата от сълзи лицето му блесна гневно и решително.

— Не! — извика той и в погледа, който отправи на Корм, се четеше предизвикателство. — Ти няма да ме направиш такъв, какъвто не искам да бъда. Не съм страхливец, не съм дете и не желая да летя. Не искам, НЕ ИСКАМ! — Той изкрещя последните думи и викът му отекна в скалите. — Вие, летците, се мислите за велики, мислите, че всички останали стоят по-долу от вас, но не е така и дълбоко в себе си го осъзнавате. Барион е бил на стотици острови и знае повече песни, отколкото сто летци, взети заедно, и не ме интересува какво мислиш ти, Корм. Той не се бои да плава с кораб из океана. Вие, летците, бягате надалеч от сцилите, а Барион е убил една с харпун, от малка дървена лодка. Обзалагам се, че не го знаете. И аз мога да стана като него. Имам талант, знам, че имам. Той отива на Външните острови и иска да тръгна с него, а веднъж ми каза, че някой ден ще ми подари китарата си. Може да превърне летенето в нещо красиво и поетично с думите си, но може да стори същото с риболова, с лова, с всичко. Летците не могат да го направят, но той може. Той е Барион! Той е певец, а за мен това е не по-маловажно, отколкото да си летец! И аз мога да възпявам като него, нали чухте баладата ми за Гарвана! — Той погледна Корм с омраза. — Вземи си тъпите криле и ги дай на Марис, тя е истински летец! Искам да тръгна с Барион.

Цареше пълна тишина. Ръс помълча, после погледна сина си в лицето, което сякаш бе остаряло през изминалите часове.

— Те не са негови, за да ги взима, Кол — каза той. — Те бяха мои, преди това на баща ми, на майка му преди него и аз исках... аз исках... — Той не можа да довърши.

— Ти си виновен за това — нахвърли се Корм срещу Барион. — И ти също, ти си му сестра — обърна се той към Марис.

— Добре, Корм — каза тя. — Двамата с Барион сме виновни, защото обичаме Кол и искаме да е щастлив — да не пострада. Но твърде дълго летците следваха сляпо една традиция. Не виждаш ли, че Барион е прав? Всяка година слаби летци получават крилетата на своите родители и загиват с тях. Страдат жителите на островите, защото не

можем да заменим изгубените криле. Колко са били летците във времето на звездните мореплаватели? Колцина са те днес? Не виждаш ли до какво ни води тази традиция? Крилете са и отговорност, трябва да ги носят онези, които обичат небето, които ще летят всеотдайно и ще ги пазят като очите си. А вместо това рожденото право е единствената мярка, по която ги разпределяме. Не уменията и способностите, а наследствеността. Но за да оцелее, летецът се нуждае от първото. Това е, което обвързва Пристана на ветровете.

— Позорни думи — изръмжа Корм. — Марис, ти не си летец и нямаш право да обсъждаш подобни въпроси. Думите ти са позор за небето и оскърбление за нашата традиция. Ако брат ти реши да се откаже от наследственото си право, това си е негова лична работа. Но няма да му позволя да се подиграва с нашия закон и да предава крилете на когото той поиска. — Той се огледа, заобиколен от смълчаната тълпа. — Къде е Управителят? Нека ни каже какво повелява законът!

Управителят пристъпи напред.

— Законът — подхвана той колебливо, — традицията... но, Корм, този случай е особен. Марис служи добре на Кехлибарен, всички знаем, че се справяше със задачата си. Аз...

— Законът! — настоя Корм.

Управителят поклати глава.

— Да, това е мой дълг, но... законът казва така: ако летец се откаже от крилете си, те трябва да бъдат предадени на най-старшия летец на острова и да бъдат пазени от него и Управителя, докато не се появи нов избраник. Но, Корм — нито един летец досега не се е отказвал от крилете си. Законът е за онези случаи, когато летецът загине, без да е оставил наследник. А в този случай Марис е...

— Законът си е закон — прекъсна го Корм.

— И вие ще го следвате сляпо — вметна Барион.

Корм не му обърна внимание.

— Аз съм най-старши сред летците на Малък Кехлибарен, откакто Ръс спря да лети. Аз ще задържа крилете, додето не намерим някой, достоен да бъде летец, някой, който ще почита традицията и ще уважава по-възрастните.

— Не! — извика Кол. — Искам Марис да получи крилете!

— Нямах думата — тросна му се Корм. — Ти си безкрил. — После пристъпи напред, наведе се, вдигна строшените криле и се зае методично да ги сгъва.

Марис се огледа за помощ, но положението изглеждаше безнадеждно. Барион разпери ръце, Шали и Хелмър не смееха да срещнат погледа ѝ, а баща ѝ изглеждаше съкрушен. Останалите присъстващи се разпръсваха един по един в мрака.

Управителят застана до нея.

— Марис — подхвана той. — Наистина съжалявам. Ако можех, щях да предам крилете на теб. Законът не трябва да наказва — само да насочва. Но той е закон на летците и аз не мога да тръгна срещу тях. Ако откажа да подкрепя Корм, Малък Кехлибарен ще последва участта на Кенехът и в песните ще ме възпяват като безумец.

— Разбирам — кимна тя.

Пъхнал крилете под мишница, Корм закри по брега.

Управителят си тръгна, а Марис се приближи към Ръс.

— Татко... — започна тя.

— Ти вече не си ми дъщеря — каза той бавно и отчетливо. След това ѝ обърна гръб и закуцука към вътрешността на острова.

И на брега останаха само тримата — съкрушени и обезверени. Марис клекна до Кол и го прегърна. Двамата се притиснаха един към друг — деца, които се нуждаят от утеха.

— При мен има място — каза след някое време Барион и гласът му ги извади от унеса им. Те се пуснаха, изправиха се и тръгнаха след певица, метнал китарата си на рамо.

Дните, които последваха, бяха мрачни и потискащи.

Барион живееше в малка колиба на брега на залива, недалеч от изоставения прогнил пристан. Кол бе щастлив както никога, всеки ден пееше с Барион, уверен, че нищо не може да се изпречи на пътя към отколешната му мечта. Безпокоеше го само фактът, че Ръс не иска да го види, но скоро и той бе забравен. Кол беше млад и бързо откри, че връстниците му го гледат със сляпо обожание — бунтовникът, дръзнал да се изправи срещу закона на възрастните.

Но за Марис нещата не стояха така. Тя рядко излизаше от колибата, освен да се разходи по брега по залез, когато се прибираха

рибарските лодки. Не мислеше за друго, освен за това, което бе изгубила. Чувстваше се като уловена в капан, безпомощна. Бе направила всичко, което искаха от нея, бе се справила чудесно и накрая ѝ бяха отнели крилете. Беше се превърнала в пленник на традицията.

Две седмици след инцидента на брега Барион се върна в колибата след един цял ден, прекаран на пристанището, където бе събирал нови песни и бе пял в рибарския хан. Докато хапваха от топлата гъста каша, той ги погледна и заяви:

— Уредих да ме вземат на един кораб. След месец потегля за Външните острови.

— И ние ли идваме? — подскочи развълнувано Кол.

— За теб вече знам — кимна Барион. — А ти, Марис?

Тя поклати глава.

— Не.

Певецът въздъхна.

— Нищо няма да спечелиш, ако останеш тук. Тежичко ще ти е да живееш на Кехлибарен. Дори за мен идват трудни времена. Корм настройва Управителя срещу мен и вече не посрещат така добре песните ми. Освен това има още толкова много интересни места, които искам да видя. Хайде, ела с нас. — Той се усмихна. — Не искаш ли да те науча да пееш?

— Барион, аз пея по-лошо, отколкото лети брат ми. Не, няма да тръгна. Аз съм летец. Трябва да остана и да си върна крилете.

— Възхищавам ти се, Марис — призна той. — Но борбата ти е безнадеждна. Какво ще постигнеш?

— Не зная още. Все нещо, може би. Ще ида при Управителя. Той ми съчувства, а и има влияние. Ако види, че за жителите на Кехлибарен е по-добре да...

— Той не може да надвие Корм. Законът е на летците и Управителят няма власт над него. Освен това... — Той се поколеба.

— Какво?

— Дочух приказки на пристанището. Намерили са друг летец, всъщност той е стар. Девин от Гавора пътува насам с кораб, за да се засели на острова и да получи твоите криле. — Той я гледаше загрижено.

— Девин! — Тя удари с юмрук по масата и стана. — Те са заслепени от проклетия си закон! — Марис закричи из стаята. — Девин е по-слаб летец дори от Кол. Изгубил крилете си, като се спуснал твърде ниско и се ударил във вълните. Щял да загине, но за щастие наблизко минавал кораб. Значи Корм е решил да му даде тези?

Барион се усмихна огорчено.

— Той е летец и спазва старите традиции.

— Кога е тръгнал?

— Преди няколко дни.

— Плаването е две седмици — разсъждаваше Марис на глас. — Ако ще действам, трябва да е преди да пристигне. Получи ли крилете, изгубила съм ги завинаги.

— Но, Марис — намеси се Кол. — Какво можеш да направиш?

— Нищо — вметна Барион. — Можем, разбира се, да откраднем крилете. Корм отдавна ги е поправил и сега са като нови. Но къде ще идеш? Никъде няма да си добре дошла. Откажи се, момиче. Не можеш да промениш закона на летците.

— Не мога ли? — възкликна тя и внезапно лицето ѝ се оживи. — Сигурен ли си? Нима традицията никога не се е променяла? А откъде се е взела?

Барион изглеждаше смутен.

— Ами не знаеш ли? След смъртта на Стария капитан свикали Съвет. И решили нито един летец да не носи оръжие. Защото преди това имало битка, започната от Управителя-Капитан от Голям Шотан, и неколцина летци поливали с огън от звездните си оръжия нещастните жители на островите.

— Да, чувала съм тази история. Но след това Съветът бил свикван още два пъти. Поколения по-късно, когато друг Управител-Капитан опитал да подчини на волята си всички останали Управители и да постави Пристана на ветровете под своята власт и пратил в небето въоръжените с мечове летци на Голям Шотан, за да нападнат и завладеят Малък Шотан. Тогава летците от останалите острови се събрали на Съвет и го осъдили. И така той бил последният Управител-Капитан и сега Голям Шотан е само един от многото острови.

— Така е — каза Кол. — А за трети път свикали Съвета, когато всички летци гласували да не кацат на Кенехът, след като лудия Управител убил летеца, който донесъл лошата вест.

Барион продължаваше да кима.

— Точно така. Но оттогава Съветът не е свикван. Сигурна ли си, че ще се съберат сега?

— Разбира се — отвърна Марис. — Това е една от безценните традиции на Корм. Всеки летец може да свика Съвета. Ще изложи случая си там, пред всички летци от Пристана на ветровете и...

Тя млъкна.

— Всеки летец — каза Барион, като натърти на втората дума.

— Но аз не съм летец — въздъхна Марис. Тя се отпусна в креслото. — Кол отказа крилете, а Ръс ги предаде на Корм, който няма да удовлетвори молбата ми да свика Съвета.

— Би могла да помолиш Шали — предложи Кол. — Или да почакаш на площадката, докато някой друг...

— Шали е по-млада от Корм и е боязлива — възрази Барион. — Тя ти съчувства, също като Управителя, но няма да тръгне срещу традицията. Иначе Корм ще отнеме и нейните криле. А от останалите — на кого можеш да разчиташ? Колко дълго трябва да чакаш? Хелмър идва най-често, но той е приятел с Корм. Джеймис е твърде млад. Никой от тях няма да иска да се изложи на риск. — Той поклати глава. — Няма да стане. Нито един летец няма да посмее да те защити. След две седмици Девин ще носи твоите криле.

Тримата потънаха в мълчание. Марис седеше, свела поглед. „Наистина ли няма никакъв изход?“ — повтаряше си тя. После погледна Барион и каза:

— Одеве спомена нещо за открадване на криле...

Вятърът беше студен и влажен и пришпорваше гневно вълните на изток, откъдето се задаваше бурята.

— Чудесно време за летене — промърмори Марис.

Лодката се люшкеше леко.

Барион се усмихна и се загърна по-плътно с наметалото си.

— Какво пък, поне ще постигнеш мечтата си.

Марис погледна към брега, където се издигаше къщата на Корм. Прозорецът на втория етаж светеше. „Три дни помисли си мрачно тя. — Как досега не го повикаха? Колко още могат да чакат?“ С всеки час Девин бе все по-близо до нейните криле.

— Може би тази вечер, какво мислиш? — попита тя Барион.
Той сви рамене.

— Ти знаеш по-добре от мен — рече, без да вдига глава. — Фарът все още е тъмен. Колко често викат летците?

— Често — замислено каза тя. Но дали щяха да повикат точно Корм? От две вечери обикаляха къщата. Ами ако Управителят използваше само Шали до пристигането на Девин? — Тази работа не ми харесва — промърмори Марис. — Трябва да направим нещо.

Барион потупа прибрания в канията кинжал.

— Бих могъл да го използвам срещу Корм, но няма да го направя. Марис, поддържам те изцяло и Кол ми е като син, но не бих убил за криле. Не. Ще чакаме да светне фарът и да повикат Корм и тогава ще влезем в къщата. Всичко останало е твърде рисковано.

„Да го убием“ — помисли си Марис. Дали щеше да се стигне дотам, ако Корм продължаваше да си стои вкъщи? Изведнъж осъзна, че и това е възможно. Корм си беше Корм, той щеше да упорства докрай. Веднъж бе влизала в къщата му. Спомни си колекцията от обсидианови ножове, окачени на стената. Не, трябваше да има и друг начин.

— Управителят няма да го повика — заяви тя. Интуицията ѝ го подсказваше. — Освен ако не възникне нещо спешно.

Барион оглеждаше облаците на изток.

— Е, и? Едва ли точно ние можем да организираме нещо спешно.

— Затова пък можем да подадем сигнал — каза Марис.

— Хм — отвърна певецът замислено. — Да, това можем. — Той ѝ се усмихна. — Марис, двамата с теб всеки ден нарушаваме закона. Не стига, че искаме да откраднем крилете, но сега ще ме накараш да проникна в кулата и да подам фалшив сигнал. Добре че съм певец, инак щяхме да останем в историята на Кехлибарен като двамата най-големи престъпници.

— И какво пречи това на твоята певческа кариера?

— Кой според теб измисля песните? Предпочитам да ни възпеят като герои.

И двамата се усмигнаха.

Барион стисна греблата и подкара лодката към брега. Скриха я между дърветата близо до дома на Корм.

— Чакай тук — каза Корм. — Аз ще изтичам до кулата. Влез и си вземи крилете веднага щом Корм тръгне.

Марис кимна.

Близо час стоя съвсем сама в непрогледната тъмнина, загледана в блясъка на светкавиците в морето. Скоро бурята щеше да връхлети острова — тя вече усещаше внезапните пориви на вятъра. Най-сетне кулата започна да подава трескаво сигнали. Едва сега Марис осъзна, че Барион е научил отнякъде кодовете. Певецът имаше доста по-широки познания, отколкото бе предполагала. Може би не беше чак такъв лъжец, за какъвто го смятаха.

След минута, докато лежеше притаена в тръстиките, тя чу вратата на Корм да се хлопва и го видя да тича, свел глава, към дърветата. Беше облечен с топли дрехи. Приготвил се беше да лети.

Марис взе един камък и счупи прозореца. За щастие Корм не беше женен и живееше сам. Тя почисти черчевето, след това се вмъкна в къщата. Вътре беше още по-тъмно, но очите ѝ вече бяха свикнали с мрака. Трябваше да открие крилете, своите криле, преди Корм да се върне. Щом стигнеше до кулата, той щеше да разбере, че сигналът е бил фалшив. Барион едва ли щеше да стои там, за да го заловят.

Не се наложи да търси дълго. Крилете бяха зад вратата, на рафта, където Корм държеше и своите. Тя ги вдигна внимателно и прокара пръсти по хладния метал, за да провери подпорите. Този път нямаше да им позволи да ѝ ги отнемат.

Сложи си презрамките и изтича навън. Излезе през вратата и се насочи към горичката, по различен път от този, който беше избрал Корм. Той скоро щеше да се върне и да види, че крилете са изчезнали. Дотогава тя трябваше да е на площадката за излитане.

Отне ѝ половин час, за да стигне горе, и на два пъти трябваше да се спотайва в храсталаците край пътя, за да избягва среща със среднощни пътници. Дори когато стигна върха, там имаше хора — двама от помощниците в хижата, които слизаха към площадката за кацане — размахваха запалени фенери.

Марис се скри зад един голям камък — замръзваше от студ — и видя, че към острова се спускат сребърни криле. Летецът описа широк кръг над плажа, за да привлече вниманието на помощниците, и след това кацна. Беше Анни от Кълхол. Несъмнено носеше някакво спешно

съобщение. Значи сега беше моментът. Помощниците щяха да придружат Анни до Управителя.

Щом тримата тръгнаха, Марис скочи и продължи да се катери към площадката за излитане. Не беше никак лесно да разгъне крилете сама, особено пантите на лявото кило, които заяждаха заради студа и влагата, но накрая се справи. „Корм въобще не ги е смазвал“ — помисли си тя огорчено.

А след това, забравила всичко на този свят, се отдаде на ветровете.

Силният вятър се стовари върху нея като юмрук, тя се преви под напора му, но удържа, зае позиция, изчака възходящо течение и започна да набира височина. Наблизо удари светкавица и за миг я завладя вцепеняващ страх. Но той бързо отмина. Най-важното беше, че отново лети — и дори да загинеше, смъртта ѝ щеше да е красива. Едва ли някой друг, освен Кол щеше да скърби за нея. Тя се наклони, продължи да се издига и неволно нададе радостен вик.

Нечий друг глас ѝ отвърна.

— Връщай се! — чу дай викат гневно. Изгуби за миг вятъра и се огледа учудено.

Още една светкавица раздра небето над Малък Кехлибарен и светлината ѝ озари разперени над нея сребристи криле. От облаците право към нея стремително се спускаше Корм.

— Знаех, че си ти! — крещеше той. Вятърът отнасяше думите му. — ... трябваше... зад... да се прибирам... да чакам... на скалата... Връщай се! Обръщай, иначе ще те сваля! Ти си безкрила!

При последните думи в гърлото ѝ се надигна безумен смях.

— Опитай се — извика му тя предизвикателно. — Хайде, Корм, покажи ми колко те бива! Ела и ме хвани, ако можеш! — Тя се наклони рязко, гмурна се под него и щом се разминаха, започна да набира височина.

Хиляди пъти бе играла тази игра с Дорел край скалите на Ейрие, но този път играта бе на живот и смърт. Марис се надпреварваше с ветровете, изстискваше от тях цялата бързина, на която бяха способни, улучваше инстинктивно възходящите течения и се възползваше от тях. Далеч под нея Корм успя да спре падането си, направи остър завой и започна да се изкачва. Но докато достигне нейната височина, тя вече имаше голяма преднина. Нямаше никакво намерение да го изчаква.

Това не беше игра и не можеше да си позволи да рискува. Ако се озовеше над нея, както бе ядосан, сигурно щеше да започне да я притиска към океана. После щеше да съжалява за загубата на крилете, но Марис го познаваше достатъчно добре и не се съмняваше, че ще го направи. За него традицията стоеше над всичко. Запита се как ли би реагирала тя преди година, ако някой открадне криле?

Сега вече Малък Кехлибарен бе останал далеч зад тях и единствената земя, която се виждаше, бе Кълхол, чийто фар проблясваше вдясно, ниско на хоризонта. Скоро и той се изгуби и наоколо вече нямаше нищо, освен океан и черно небе. И Корм, безжалостен, все още далеч зад нея — мрачна сянка на фона на почернялото небе. Марис погледна през рамо. Беше се смалил. Дали наистина се отдалечаваше от него? Корм беше опитен летец, в това поне нямаше съмнение. Винаги той представяше острова на състезанията за летци, на нея така ѝ не ѝ позволиха. И въпреки това разстоянието помежду им съвсем определено се увеличаваше.

Отново блесна светкавица, последвана от гръм, който отекна над водата. Някъде под нея разгневен рев на сцила отвърна на призива на природата. За Марис всичко това нямаше никакво значение. Скоростта бе единственото, което я интересуваше. Летеше на северозапад, а бурята се преместваше на север и тя постепенно се измъкваше от нея.

Въпреки преследването душата ѝ пееше. Тя не се сдържа и описа няколко кръга, просто заради радостта от полета. Сега вече ветровете ѝ се подчиняваха напълно, нямаше начин да сгреши.

Докато си играеше, Корм се приближи и когато излизаше от поредния кръг, тя го видя недалеч и дочу гневните му викове. Крещеше ѝ, че никъде няма да я приемат и ще бъде вечно низвергната, задето е откраднала крилете. Бедният Корм. Какво знаеше той?

Марис се спусна надолу, където вятърът беше влажен и солен; грохотът на вълните се приближи. Чувстваше се уязвима толкова близо до океана. Почти се плъзгаше над водата, достатъчна бе една повисока вълна, за да я събори и да я преобърне, но пък бе скрита под ниските облаци.

Когато отново набра височина и се издигна към звездното небе, Корм бе само мъничка точка далеч зад нея. Марис продължи да лети, докато напълно го изгуби от погледа си, сетне изви на юг, защото не се

съмняваше, че Корм ще продължи преследването в същата посока, докато не се откаже и не свърне обратно към Малък Кехлибарен.

Беше сама с крилете и небето и за кратко се възцари спокойствие.

Часове по-късно, когато сигналните светлини на Лаус я заслепиха след предутринния мрак, тя зърна върха на скалистия остров и Старата крепост. Изви към тях и скоро се озова над полуразрушената крепост, потънала в мрак, ако се изключеха светлините на кулата.

Прелетя над нея, пресече малкия планински остров и стигна пясъчната площадка от югозападната му страна. Лаус бе твърде слабо заселен, за да поддържа хижа за летци, но в случая това я устройваше. Нямаше да има хора, които да ѝ задават неудобни въпроси. Кацна незабелязана на сухия пясък и веднага се зае да разкопчава крилете.

В другия край на площадката, точно до скалите, беше къщата на Дорел. Марис почука на вратата, но никой ней отговори. Тя бутна резето, влезе и го извика. Но в къщата цареше тишина. За момент я завладя отчаяние. Къде ли бе отишъл Дорел? Колко дълго щеше да отсъства? Ами ако Корм се досетеше, че е поела насам, и я хванеше, преди да се върне Дорел?

Разрови жаравата в огнището и запали една свещ. След това огледа малката, прилежно подредена къща с надежда да открие нещо, което да ѝ подсказва колко ще се бави Дорел.

И ето: къщовникът Дорел бе оставил няколко парчета баница на инак почистената маса. Тя отиде в другия край на стаята и видя, че клетката на нощния ястреб е празна. Дорел бе излязъл на лов със своята любимка — Анитра.

Надяваше се, че не е отишъл далеч, така че отново излетя да го потърси. Скоро го откри — облегат на една скала край плитчините в североизточния край на острова. Беше сгънал крилете, но не ги бе свалил, а Анитра бе кацнала на китката му и кълвеше рибата, която току-що бе уловила. Дорел говореше на птицата и не забеляза Марис, която кръжеше в небето над него.

После неочаквано вдигна глава, докато тя се спускаше все пониско, и Марис видя, че отначало не я позна.

— Дорел! — извика тя.

— Марис? — На лицето му се изписа учудване.
Тя се обърна и подхвана едно възходящо течение.
— Ела на брега. Трябва да поговорим.

Дорел кимна, изправи се и пусна птицата да лети. Марис полетя натам, откъдето бе дошла.

Този път кацането ѝ не бе толкова гладко и тя си ожули коленете. Беше объркана и изморена и напрежението си казваше думата. Докато чакаше Дорел, се зае да си разкопчава крилете, завладяна от смесени чувства на радост и тъга. От раните на коленете ѝ се стичаше кръв.

Дорел кацна до нея ловко и уверено. Очевидно беше смутен от неочакваната ѝ поява, но се стараше да не го показва. Докато си разкопчаваше крилете, Анитра кацна на рамото му.

Той дойде при нея и я прегърна. Нощният ястреб изкрюка ядосано, но Дорел не му обърна внимание.

— Край — заговори припряно Марис. — Предавам се. Откраднах крилете от Корм. Връщам ти ги и се предавам в твои ръце. Дойдох да те помоля да свикаш Съвета. Ти си летец, а аз вече не съм — само ти можеш да го направиш.

Дорел я погледна стреснато, сякаш го бе пробудила от дълбок сън.

— Чакай, ще ти обясня — нетърпеливо продължи Марис. — Но първо да идем у вас, че залитам от умора.

Вървяха дълго, но почти не разговаряха по пътя. Само веднъж той попита:

— Марис, ти наистина ли открадна...

— Да — прекъсна го тя. — Нали ти казах. — Спря и го докосна. — Дорел, прости ми. Аз не исках... толкова съм изморена и изплашена. Никога не съм си мислила, че следващата ни среща ще е при подобни обстоятелства. — Тя отново потъна в мълчание, а и той не я заговори. Само Анитра огласяше нощта с пискливите си крясъци.

Щом влязоха, Марис се отпусна в голямото кресло и въздъхна, за да прогони умората и напрежението. Дорел прибра Анитра в клетката, дръпна завесата, запали огън и сложи вода за чай. Тя го наблюдаваше и черпеше спокойствие от привичните му движения.

— Чай?

— Да.

— Сложих листа от кери вместо мед — рече той. — Ще ти помогнат да се отпуснеш.

Тя почувства внезапен прилив на топлота към него.

— Благодаря.

— Искаш ли да си свалиш дрехите? Можеш да облечеш моя халат.

Тя поклати глава. Беше твърде изтощена. Но после забеляза, че той разглежда загрижено краката ѝ, боси под полата, която носеше.

— Ударила си се. — Той наля топла вода от чайника в една купичка, взе чиста кърпа и коленичи до нея. Допирът на влажната кърпа до коленете ѝ бе като меко езиче. — Не е толкова зле, колкото изглежда — промърмори той. — Но май си имала лошо приземяване, скъпа.

Близостта му и вниманието, с което ѝ говореше, бяха достатъчни да прогонят напрежението и умората ѝ като по чудо се изпари. Той сложи ръка на крака ѝ и я остави там.

— Дор — прошепна тя тихо.

Той вдигна глава, срещна погледа ѝ и изведнъж тя се озова в обятията му.

— Ще стане, ще видиш — говореше Дорел. — Не могат да не те разберат. Ще се съгласят.

Седяха до масата и закусваха. Докато Дорел пържеше яйцата, Марис му обясни подробно плана си. Отново бе преизпълнена с надежда.

— Кой ще иде пръв да призове Съвета?

— Гарт, предполагам — говореше разпалено Дорел. — Ще го намеря у тях. После ще се разделим и всеки ще обиколи съседните острови. И други ще помогнат, ще видиш. Жалко, че и ти не можеш да дойдеш. Щеше да ми е приятно да летим заедно.

— Пак ще летим, Дор. Ако...

— Да, да, пак ще летим. Но ми се ще още сега. Сутринта е толкова приятна.

— Така е. — Тя се усмихна, протегна ръка през масата, той ѝ протегна своята и тъкмо преди да се хванат на вратата се почука, силно и настойчиво.

Дорел стана да отвори. Марис не направи никакъв опит да се скрие, а и нямаше къде.

Отвън стоеше Хелмър, със сгънати, привързани на гърба криле. Погледна Дорел право в лицето и се направи, че не забелязва Марис.

— Корм е призовал Съвета — каза той с безизразен, официален тон. — Ще бъде обсъден въпросът с бившия летец Марис от Малък Кехлибарен, която откраднала крилето от друг. Присъствието ти е наложително.

— Какво? — Марис се изправи. — Корм е призовал Съвета? Защо?

Дорел я погледна през рамо, после се обърна към Хелмър, който продължаваше да се прави, че не я забелязва, и тихо попита:

— Защо, Хелмър?

— Казах ти вече. Нямам време за губене. Трябва да съобщя и на други летци. Чака ме цял ден работа.

— Изчакай ме — рече Дорел. — Каж ми кои трябва да посетиш. Аз ще поема част от тях.

Хелмър изкриви устни.

— Не смятах, че ще се съгласиш да ми помогнеш. Но щом настояваш...

Хелмър изреди неколцина от летците, които трябваше да бъдат известени от Дорел. През това време Марис крачеше из стаята. Хелмър се стараше да не я забелязва и за да не го постави в неловко положение, Марис не направи опит да го заговори пак.

Преди да тръгне Дорел я прегърна и я целуна.

— Нахрани Анитра и се постарай да запазиш спокойствие. Ще се върна преди стъмване.

Двамата летци тръгнаха и в къщата изведнъж стана пусто. Марис излезе да се поразходи, но отвън не се чувстваше по-добре. Хелмър, разбира се, беше прав. Денят не беше подходящ за полети. В такива дни човек си мисли за безветрието. Тя потрепери, разтревожена за Дорел. Но той беше достатъчно опитен, за да се безпокои за него. И други мисли не й даваха покой. Ами ако след Съвета бъдеше принудена завинаги да остане на земята... тогава щеше да полудее със сигурност.

„Е, има достатъчно време да се безпокоя за тези неща“ — каза си тя и се прибра в къщата.

Анитра, типична нощна птица, беше заспала; в къщата бе тихо и пусто. Марис също се чувстваше като птица в клетка.

На скрина имаше кутия за игра на гичи. Марис я взе, отвори я и се зае да подрежда гладките черни и бели камъчета, колкото да се разсее. Започна да ги мести замислено — играеше последователно и от двете страни, подреждаше камъчетата в нови и нови комбинации, всяка — произтичаща от предхождащата. А през това време мислите ѝ се гонеха:

„Корм е горделив и гордостта му е наранена. Той е прочут летец, а стана така, че аз, дъщерята на един рибар, откраднах от него крилете и му избягах, докато се опитваше да ме преследва. За да си успокои нараненото самочувствие, ще поиска да ме унижи по някакъв начин пред останалите. Няма да се усмири дори след като получи крилете, а ще настоява да бъде обявена за престъпничка.“

Марис въздъхна. Това беше. Съветът се събираше, за да обяви за престъпник един безкрил летец, откраднал криле — о, какви песни само щяха да се напишат! Но това нямаше никакво значение. Дори обвиняемият да бе Корм, а тя — обвинителка, Съветът пак щеше да отсъди срещу нея — такава беше традицията. Шансовете ѝ бяха същите, каквито щяха да са, ако Дорел бе свикал Съвета. Само тя знаеше докъде се простират гневът и омразата на Корм.

Погледна дъската за гичи. Белите и черните камъчета бяха строени едни срещу други точно в средата. И двете армии се бяха подредили за атака и отгук нататък играта щеше да е на нерви. При следващия ход щяха да паднат първите пленници.

Марис се засмя и помете камъчетата от масата.

Необходим бе цял месец, за да се събере Съветът.

Първия ден Дорел отнесе вестта на четирима летци, следващия на още петима — и всеки от тях се свързваше с други, които на свой ред разпространяваха новината все по-надалеч из моретата на Пристана на ветровете. Специален летец бе пратен до Външните острови, друг — до самотната Артелия, големия замръзнал остров на север. Скоро летците започнаха да пристигат.

За място на срещата бе определен Голям Кехлибарен. По право Съветът трябваше да се събере на Малък Кехлибарен, родното място на Марис и Корм. Но на острова нямаше достатъчно голямо

помещение, което да побере всички летци, докато на Голям Кехлибарен бе построена просторна, макар и рядко използвана зала.

В нея се събраха летците от Пристана на ветровете. Не всички, разбира се — някои бяха задържани от извънредни обстоятелства, до други не бе стигнала вестта, трети не дръзнаха да тръгнат заради продължителното и опасно пътешествие. Но все пак тук беше преобладаващото мнозинство и това бе достатъчно. За всички тях това бе първото събиране през целия им живот. Дори годишните състезания на Ейрие бяха скромни събития, сравнени с предстоящата среща. Или поне така си мислеше Марис, докато се скиташе безцелно по улиците на Кехлибарен град, които, както никога, бяха изпълнени с тълпи развеселени летци.

Навсякъде цареше празнична атмосфера. Първите пристигнали си организираха вечеринки — за радост на местните търговци на вино — на които разменяха песни, истории и клюки за предстоящия Съвет и въпроса, който щеше да се обсъжда. Нощем ги забавляваха Барион и останалите певци, а денем летците излизаха да се надпреварват в небето. Марис, която бе долетяла тук от Лаус, след като бе получила специално разрешение да използва крилете още веднъж, следеше полетите им със свито сърце. Тук бяха всичките ѝ приятели и Корм, всички криле на Запада. Бяха пристигнали и източниците, много от тях с дрехи от кожа и метал, които ѝ напомняха за някогашното ѝ увлечение по Гарвана. Имаше трима бледнокожи артелианци със сребристи халки на веждите — аристократи от мрачната, замръзнала земя, където летците бяха не само вестоносци, но и крале. Те се смесиха, братя и равни, с червенодрехите летци от Голям Шотан, двайсетимата представители на Външните острови и ескадрилата от меднокожи крилати свещеници от тучния Южен архипелаг, които служеха както на техните Управители, така и на Небесния бог. Марис никога не бе виждала толкова много и толкова различни летци. Едва сега си даде сметка още колко вълнуващи места би могла да посети. Ако ѝ върнеха крилете...

Най-сетне пристигнаха и последните от онези, които очакваха. Събранието бе назначено за вечерта — тази нощ кръчмите в Кехлибарен град щяха да останат празни.

— Има надежда — съобщи ѝ Барион на стълбите на голямата каменна сграда точно преди началото на Съвета. С нея бяха Кол и

Дорел. — Повечето от тях са в добро настроение след седмица забави и песни. Бях все сред тях и едно ще ти кажа — те са готови да те изслушат. — Той ѝ се усмихна. — Мисля, че това е достатъчно.

Дорел кимна и каза:

— Дватамата с Гарт поговорихме с доста от тях. Мнозина, особено сред по-младите летци, ти симпатизират. По-възрастните са склонни да застанат на страната на Корм и традицията, но дори те още не са взели решение.

Марис поклати глава.

— Дор, възрастните са повече от младите.

Барион положи бащински ръка на рамото ѝ.

— В такъв случай ще трябва да ги спечелиш на своя страна. Мисля, че няма да ти е трудно — вече те опознах доста добре.

Делегатите вече бяха вътре и Марис чу думкането на церемониалните барабани, означаващи откриването на Съвета.

— Време е да влизаме — каза тя.

Барион кимна. Като безкрил, той нямаше право да присъства. На раздяла я стисна за рамото и бавно слезе по стълбите. Марис, Кол и Дорел побързаха да влязат вътре.

Залата наподобяваше грамадна, изсечена в скалата яма, озарена от запалени факли. В средата бе поставена дълга дървена маса. Летците бяха насядали в полукръг около нея на издялани от камък кресла, подредени на редове чак до мястото, където стените опираха в тавана. В центъра на продълговатата маса бе седнал Джеймис Старши. От двете му страни бяха настанени единствените двама безкрили, допуснати на Съвета — мургавият Управител на Голям Кехлибарен и снажният владетел на Малък. Корм се бе разположил в четвъртото кресло отдясно на масата. Петото отляво беше свободно.

Марис отиде при него, а Дорел и Кол се изкачиха по стълбите до отредените им места. Отново издумкаха барабани, призовавайки множеството за тишина. Марис седна и огледа залата. Кол бе седнал високо горе, където бяха най-младите, още безкрили членове. Мнозина от тях бяха дошли с кораби и рибарски ладии, за да присъстват на този исторически момент, в който, също като Кол, не очакваха да изиграят някаква роля. Както и следваше да се очаква, повечето старателно го

избягваха, заради постъпката му, която беше в разрез с тяхното желание час по-скоро да бъдат допуснати да летят. Марис забеляза, че брат ѝ изглежда ужасно самотен и изолиран сред тях.

Барабаните спряха. Джеймис Старши се надигна и басовият му глас прокълтя в залата:

— За всички присъстващи това е първият Съвет на летците — поде той. — Повечето от вас вече са запознати с обстоятелствата, които налагат свикването му. Моите правила са прости. Първ ще говори Корм, тъй като той свика Съвета. След него ще се изкаже и Марис, която той обвинява, защото има право на отговор. После всеки от присъстващите може да изрази мнението си по въпроса. Моля само да се говори високо и да си казвате името, преди да започнете, понеже мнозина от вас не се познават. — И седна.

Беше ред на Корм и той се изправи.

— Аз свиках този Съвет с правото, което има всеки летец — започна той с уверен и силен глас. — Беше извършено престъпление, чийто характер е такъв, че за него трябва да съдят всички летци. От взетото решение ще зависи нашето общо бъдеще, както е било с решенията на предишните Съвети. Представям си например какъв щеше да е светът, ако нашите майки и бащи бяха гласували да се води война в небето. Сега нямаше да сме роднини, щяха да ни делят разпри и вражди, дребни местни съперничества, вместо всички заедно да работим за обединението на този свят.

И продължи все в същия дух, описвайки картината на опустошение и разруха, която щяла да настъпи, ако предишните пъти Съветът бил гласувал погрешно. Беше добър оратор и говореше с лекотата, с която пееше Барион. Дори Марис бе завладяна от речта му. Чудеше се с какво може да му се противопостави.

— Днешният проблем е също толкова значим — продължи Корм — и решението ви няма да засегне само една личност, към която мнозина от вас изпитват симпатия, а по-скоро всички наши наследници от бъдните поколения. Не забравяйте нито за миг това, докато изслушвате тази вечер аргументите на двете страни. — Той се огледа, но пламтящите му очи избягваха да срещнат погледа на Марис. — Марис от Малък Кехлибарен открадна криле. Историята, предполагам, вече ви е известна... — Ала въпреки това Корм я преразказа, от истината за нейното семейство до сцената на плажа. —

Ето че сега е назначен нов летец. Но преди Девин от Гавор, който тази вечер е тук сред нас, да пристигне, за да си получи крилете, Марис ги открадна и избяга. Историята обаче не свършва дотук. Да се краде, е срамно, но не само това престъпление наложи спешното свикване на Съвета. Марис знаеше, че няма надежда да задържи крилете. Взела ги е не за да избяга, а за да изрази презрението си към нашата най-важна традиция. Тя отправя предизвикателство към устоите на нашето общество. Готова е да постави на обсъждане въпроса за правото да притежаваме крилете си, а това неминуемо ще предизвика анархия. И ако тук и сега не заявим високо и ясно нашето неодобрение, ако не го запечатаме с едно окончателно решение на Съвета, фактите лесно могат да бъдат подложени на преоценка. И тогава Марис ще остане в историята не като крадец, а като храбра бунтовничка.

Марис едва не подскочи. Крадец?! Такава ли беше наистина?

— Тя има приятели сред певците, които с радост ще ни осмеят — продължаваше Корм — и ще възпеят геройската ѝ постъпка.

Марис вдигна глава и намери сред множеството Кол. На лицето му трепкаше едва забележима усмивка. Тя си спомни думите на Барион: „Предпочитам да ни възпеят като герои“. Певците наистина разполагаха с власт.

— Ето защо трябва да говорим ясно и открито срещу онова, което тя дръзна да извърши — убеждаваше Корм. Обърна се към Марис и най-сетне я погледна. — Марис, обвинявам те в кражбата на крилете. Призовавам присъстващите тук летци, членове на Съвета, да те обявят за престъпничка и да дадат обет, че никой от тях няма да кацне на остров, който посмееш да наречеш свой дом.

Той седна. Думите му бяха последвани от смразяващо мълчание. Едва сега Марис си даде сметка колко дълбоко го е наранила. И в най-лошите си кошмари не беше предполагала, че Корм ще поиска толкова страшно наказание. Той не пожела само да ѝ отнемат крилете, а искаше да я обрече на вечно изгнание на някой безлюден и далечен остров.

— Марис — спокойно каза Джеймис. Тя продължаваше да седи. — Твой ред е. Ще отговориш ли на Корм?

Тя се надигна бавно. Съжаляваше, че не притежава силата на певците, та да спечели с един замах множеството. Не умееше дори да говори така уверено, както Корм.

— Не мога да отрека кражбата — почна тя, като местеше поглед по лицата на летците от първия ред. — Откраднах ги, подтиквана от отчаяние, защото те бяха едничкият ми шанс. Ако чаках кораб, щях да се забавя твърде много, а никой на Малък Кехлибарен не искаше да ми помогне. Трябваше да се добера до някой летец, който да свика Съвета заради мен. Веднага щом го направих, предадох крилете. Мога да го докажа, ако... — Тя погледна към Джеймис и той ѝ кимна.

Дорел вече се досещаше, че идва неговият ред. Той се изправи някъде в средата на залата и високо каза:

— Дорел от Лаус. Потвърждавам казаното от Марис. Веднага щом пристигна при мен, тя ми предаде крилете и отказа повече да ги носи. Не бих нарекъл това кражба. — Около него се чува одобрителни възгласи — името му бе добре познато и летците го уважаваха.

Спечелила първата си малка победа, Марис продължи с нарастваща увереност.

— Исках да бъде свикан Съветът заради един въпрос, който, смятам, е важен за всички нас и за нашето бъдеще. Но Корм ме изпревари. — Тя неволно се намръщи. Видя няколко усмихнати лица сред присъстващите, но не може да определи причината за това. Състрадание? Насмешка? Подкрепа, съгласие?

— Корм твърди, че аз се боря срещу традицията — продължи Марис, — и това е самата истина. Но той пропусна да ви каже защо го правя. Не ви обясни защо се налага да защитава от мен тази традиция. Само защото нещо се е правило дълго време по един и същи начин не означава, че не може да се прави и по друг. Дали хората от родната планета на звездните мореплаватели са летели? И ако не са го правили, означава ли това, че не е редно да се лети? В края на краищата ние не се раждаме с криле като птиците, а крачим по земята. Но дори тогава търсим нови и различни пътища. Ние сме хора и за разлика от животните, имаме един по-различен инстинкт — инстинктът за промяна! Светът около нас непрестанно търпи промени и ако сме умни, ние също ще участваме в този процес, защото само можем да спечелим от това. Традицията крилете да се предават от родителя на неговия наследник е вършила добра работа дълго време. Тя наистина е по-добра от анархия или от предишната традиция за изпитание чрез дуел, която е била разпространена на Изток в така наречените Дни на печал. Но тя не е нито единственият път, нито най-добрият.

— Стига приказки! — изръмжа някой.

Марис огледа залата и с изненада установи, че е Хелмър: беше станал от мястото си на втория ред, скръстил ръце, и се мръщеше.

— Хелмър — твърдо каза Джеймис. — Марис има думата, не ти.

— Не ме интересува — отвърна Хелмър. — Тя напада обичаите ни, но не предлага нищо по-добро. За това си има причина. Традицията е просъществувала толкова дълго просто защото няма по-добро решение. За някои може да е твърде сурова. За теб, Марис, например, защото не си се родила летец. Но такава е твоята съдба, нищо не можеш да направиш.

„Значи и Хелмър“ — помисли си тя, докато той седнаше. Имаше причина да е ядосан — той бе един от онези, които скоро щяха да пострадат от традицията. Макар и още млад, щеше да остане безкрил след не повече от година, когато дъщеря му щеше да навърши пълнолетие и да получи крилете. Беше приел като неизбежна предстоящата загуба, беше се преклонил пред една отколешна традиция. Но сега Марис дръзваше да оспорва едничкото нещо, в което той може би намираще утеха. Ако нещата останеха непроменени, дали след време Хелмър нямаше да намрази дъщеря си, задето ѝ е преотстъпил крилете? Ами Ръс... ако не беше пострадал... ако Кол не се беше родил...

— Да — каза високо Марис, осъзнала, че залата очаква отговора ѝ. — Да, има друго решение, инак не бих посмяла да занимавам Съвета, ако...

— Ако нямаше! — извика някой и всички се засмяха.

Марис се изчерви.

Джеймис удари с длан по масата.

— Марис от Малък Кехлибарен има думата — провикна се той. — Следващият, който я прекъсне, ще бъде изгонен!

Марис му кимна с благодарност.

— Предлагам нов начин, по-добър — заяви тя. — Предлагам крилете да се дават по заслуги. Не по рождение или възраст, а по единствената мярка, която има значение — способностите! — Докато говореше, идеята постепенно изкристализира в съзнанието ѝ. — Предлагам да бъде основана летателна академия, отворена за всички желаещи, за всяко дете, което мечтае за криле. Изискванията, разбира се, трябва да бъдат много високи и всеки неподходящ да бъде връщан.

Но нека всички имат право да опитат — децата на рибари, певци, плетачи — всеки, който мечтае и се надява. А за тези, които преминават изпитите, да има последно изпитание. На нашето годишно съревнование да могат да предизвикат летец по свой избор. Ако са достатъчно добри, ако успеят да го надлетят в небето, нека получат неговите криле! По такъв начин крилете винаги ще остават у най-добрите летци. А изгубилият летец ще чака следващата година, за да опита да си ги върне от онзи, който му ги е отнел. Или ако желае, да призове друг, по-слаб летец. Така нито един летец няма да си позволи да изгуби форма или да лети по задължение, а не защото обича небето. Освен това... — Тя погледна отново към Хелмър. — Освен това децата също трябва да извоюват от родителите си правото да летят. Нито един летец не бива да остава на земята само защото детето му е навършило пълнолетие и е получило право върху крилете му, въпреки че още не притежава нужните умения. Мерило за всичко да бъде не традицията, а нашите способности и умения!

Тя прехапа устни миг преди да сподели с тях историята на своя живот — за това какво е да си дъщеря на рибар и да осъзнаваш, че небето никога няма да ти принадлежи, да сподели болката и жаждата. Но защо да им губи времето? Те всички бяха родени летци, едва ли би могла да предизвика съчувствието им. Не, по-важно бе следващият Дървокрил, роден на Пристана на ветровете, да получи възможност да лети — но това едва ли бе най-подходящият аргумент. Беше казала предостатъчно. Бе разкрила пред тях всичко и сега им оставаше да изберат. Тя погледна крадешком Хелмър и по странната усмивка, която трепкаше на лицето му, разбра, че го е спечелила на своя страна. Беше му дала шанс да се бори за живота, с който щеше скоро да се раздели, без да постъпва несправедливо спрямо дъщеря си. Марис се усмихна доволно и седна.

Джеймис Старши погледна към Корм.

— Това изглежда много интересно — заговори той, без да си дава труда да става. Ужасяващото му спокойствие едва не я накара да се разтрепери. — Звучи като прекрасна мечта за дъщерята на рибаря и е съвсем разбираема. Но, Марис, не си помислила за едно много важно нещо. Как си представяш фамилии, които са летели — които летят, вече цяла вечност — да предадат крилете си в ръцете на просяци и непознати. На скитници без традиции и семейна чест, които нито ще се

грижат за тях, нито ще ги ценят. Наистина ли вярваш, че сме готови да преотстъпим наследствените си ценности на някакви дръзки безкрили? Вместо да ги дадем на своите деца?

Марис изгуби самообладание.

— Но вие очаквахте от мен да предам крилете си на Кол, който не може да лети като мен.

— Тези криле никога не са били твои — възрази Корм. Тя стисна устни и премълча.

— Ако си смятала, че ти принадлежат, грешката е твоя — продължи Корм. — Помисли сама: ако крилете се предаваха от ръка на ръка като наметало, ако ги държахме само по една-две години, каква гордост щяхме да имаме? Те щяха да са заети вещи, а не лична собственост, а всеки знае, че ако летецът няма свои криле, не е никакъв летец. Само един безкрил може да поиска подобно нещо!

Марис усети, че съчувствието на присъстващите се премества на страната на Корм. Той бе подредил аргументите си толкова умело, че нямаше никакъв шанс да се бори срещу тях. Трябваше да му отговори по някакъв начин, но как, как? Летецът бе привързан към своите криле почти толкова силно, колкото към краката си — не можеше да отрече този факт, нито да се бори с него. Спомни си колко се бе ядосала, когато бе открила, че Корм не е полагал грижи за крилете ѝ, а те дори не бяха нейни, а на брат ѝ и баща ѝ.

— Крилете са израз на доверие — каза тя. — Дори сега летецът знае, че след време ще трябва да ги предаде на детето си.

— Това е различно — вметна незабавно Корм. — Едно е семейството, друго — непознати хора. Детето на летец не може да се сравнява с безкрилите.

— Летенето е твърде важно и отговорно, за да се обвързва с кръвното родство! — възбудено възрази Марис. — Корм, чуй се само! Погледни в какъв сноб си се превърнал, виж презрението, с което говориш за безкрилите, сякаш те сами са виновни за неизгодното положение, в което се намират! — Говореше разпалено и гневно и аудиторията ставаше все по-враждебна; тя усещаше, че ще я изгуби, ако продължава да противопоставя летците на безкрилите. Опита се да се овладее. — Ние всички се гордеем с крилете си — рече след малко, връщайки се към най-силния си аргумент. — Но колкото и да е силна тази гордост, най-важното е да се постареем да ги запазим. Добрите

летци ще останат в небето. Никой не ще може да им отнеме крилете. А дори и да ги загубят, ще имат възможност да си ги върнат. Освен това ще знаят, че летецът, който ги е спечелил, ще се грижи добре за тях и ще умножава славата им.

— Крилете са създадени, за да бъдат... — подхвана Корм, но Марис не го остави да довърши.

— Те не са създадени, за да бъдат губени в океана. Но това е ставало много пъти заради слаби летци, такива, които не са подходящи за тази професия и я упражняват с нежелание. Някои от тях дори не заслужават да носят това име. Ами децата, които понякога получават крилете още преди да са натрупали необходимия опит? Те лесно изпадат в паника, летят несръчно, падат и загиват, и заедно с тях губим и крилете. — Тя погледна за миг към Кол. — А онези, които въобще не желаят да летят? Да си дете на летец съвсем не значи, че си наследил нужните способности. Кол например, когото обичам като брат и син, не иска да става летец. Крилете се падаха на него, но не можех да му ги дам, не исках да му ги дам, защото...

— Твоята система няма да промени това — прекъсна я някой.

Марис поклати глава.

— Да, няма. Едва ли бих понесла факта да изгубя крилете си от някой по-добър, но ако това се случи, ще остана в академията и ще продължавам да се обучавам, докато ги заслужи отново. Следващата година ще опитам да си ги върна. Няма идеална система, сами го знаете, защото няма достатъчно криле, и ще става по-лошо, не по-добре. Трябва да се опитаме да спрем това, да престанем да пращаме в небето зле подготвени летци, да намалим броя на изгубените. Пак ще има злополуки, защото опасностите няма да намалее, но поне няма да губим криле и летци заради слаба подготовка, лоша преценка, страх и липса на умения.

Марис млъкна, изтощена, останала без дъх, но речта ѝ бе разбудила аудиторията и вече десетки бяха вдигнали ръце. Джеймис посочи с пръст и един набит шотанец се изправи от мястото си.

— Дирк от Голям Шотан — представи се той. — Исках само да кажа... седях тук и слушах... но въобще не очаквах... изобщо не предполагах, че ще се съберем, за да гласуваме да обявим един от нас извън закона... — Той разтърси глава. Очевидно му беше трудно да намери подходящите думи. — О, по дяволите! Марис е права.

Срамувах се да го кажа, а не бива. Но това е самата истина — не искам моят син да ми отнеме крилете. Той е добро момче и аз го обичам, но напоследък често получава пристъпи и трепери целият. Не може да лети в подобно състояние — не бива да лети — но от малък му внушаваме, че ще стане летец. Идната година навършва тринайсет и очаква да му предам крилете. Сигурен съм, че рано или късно ще падне и няма да се завърне, и тогава ще загубя както сина си, така и крилете. Не искам! — извика той с почервеноло от напрежение лице.

Още неколцина изразиха гласно подкрепата си. Обнадеждена, Марис потърси с очи Корм и забеляза, че усмивката му е помръкнала. Ето че и той бе изгубил самоувереността си.

От редиците се надигна познато лице.

— Аз съм Гарт от Скълни — представи се той и ѝ се усмихна. — И аз подкрепям Марис!

След него наскочаха още неколцина летци, за да изразят съгласие с думите ѝ. Марис вече не можеше да сдържи усмивката си. Дорел бе разпръснал поддръжниците си из цялата зала и сега те се опитваха да организират множеството в нейна защита. Дали вече не беше спечелила? Корм очевидно изглеждаше разтревожен.

— Чухме кое е грешно в обичаите ни, но аз не мисля, че твоята академия е единственият изход. — Тези думи накараха Марис да подскочи и да забрави набързо родения оптимизъм. Беше ги произнесла стройна русокоса жена, най-добрият летец на Външните острови. — Има причина за нашата традиция и ние не бива да се отказваме от нея, инак децата ни ще се върнат към безсмислието на въздушните двубои. Това, което трябва да направим, е да обучаваме децата си по-добре. Трябва да ги учим да се гордеят, да изграждаме навиците и уменията им още от съвсем малки. Така ме е учила майка ми и аз така уча сина си. Може би наистина е необходим някакъв изпит. Ще ви призная, дори аз не очаквам с нетърпение деня, когато трябва да предам крилете си на Вард. Мисля, че в този ден и двамата ще сме още твърде млади. Но ако съумее да докаже, че е по-добър летец от мен — да, тази идея наистина си заслужава.

Мнозина летци в залата закимаха в знак на съгласие. Всички знаеха, че навършването на пълнолетие не означава, че децата са вече готови за изпитания в небето. Така е, нека младите първо докажат, че са способни — тази идея се харесваше на всички.

— А що се отнася до академията — продължи високата жена, — тя едва ли е необходима. И досега сме успявали да създадем много добри летци. Научих историята ти и мога да разбера твоите чувства, но не ги споделям. Няма да е разумно. — Тя седна и Марис почувства, че сърцето ѝ замира. „Все пак ме надиграха — рече си тя. — Сега ще гласуват за изпит, но небето ще си остане забранена територия за тези, чиито родители не са летци.“ Почти беше победила — а щеше да загуби.

Надигна се мършав мъж със сребристо наметало.

— Аррис, летец и принц на Артелия — представи се той, като ги оглеждаше с невероятно сините си очи изпод сребърната корона. — Гласуваме със сестра ми от Външните острови. В жилите на моите деца тече кралска кръв, те са родени и отгледани, за да носят криле. Ще е подигравка, ако ги накарам да участват в надпревара с кандидати от престолюдието. Но да ги подложат на изпит, за да видят кои са силните и слабите им страни — това е ценна идея.

Последва го тъмнокоса жена с кожени дрехи.

— Зевакул от Дийт, в Южния архипелаг — започна тя. — Разнасям съобщения за моя Управител, но освен това служи на Небесния бог, като всички от висшата каста. Предложението да предам крилето си на някой от нисшата каста, при това неверник, за мен е недопустимо. Не!

Отново възгласи из залата.

— Джой, от Най-външния Чук на бурята. Аз гласувам „за“. Нека има състезание, за да спечелим крилето, но само срещу децата на други летци.

— Томас, Малък Шотан. Децата на безкрилите никога няма да обикнат небето като нас. Ще е загуба на време и средства да се строи академията, предложена от Марис. Но и аз съм за изпита.

— Крейн от Поуит. И аз подкрепям това. Защо да се съревноваваме с децата на рибарите? Те позволяват ли ни да се състезаваме за лодките им? — В залата избухна смях. — Добре де, това е шега. Но чуйте ме, братя — и с нас ще започнат да се шегуват, когато тази академия се напълни с всякаква измет. Крилето принадлежат на летците, така е открай време и няма защо да се променя. Колцина от другите наистина биха искали да летят? За повечето от тях това е или мимолетна прищявка, или идея, пораждаща

страх. Защо да окуражаваме напразни надежди? Те не са летци, не им е било писано да станат, могат да изживеят дните си пълноценно и на друго място.

Марис слушаше с нарастващ гняв, вбесена от самоуверения тон на подобни изказвания... докато изведнъж не забеляза, че много от летците, дори по-младите, кимат в знак, че са съгласни. Да, те се мислеха за по-добри само защото се бяха родили летци, стояха над другите и нямаха никакво желание това да се промени. Нима бе забравила, че някога бе гледала по същия начин на истинските си родители? В нея изведнъж се пробудиха спомени от най-ранно детство, спомени, които бе смятала за отдавна забравени. Груби дрехи, които миришеха на солена вода и водорасли, мазолести, но нежни ръце, които галеха косата ѝ и изтриваха сълзите от бузите ѝ, разкази, чути от баща ѝ за неща, които бе видял през изминалия ден в морето — как изглеждали птиците, които гонела пред себе си бурята, как лунната риба подскачала към нощното небе, какво е усещането, когато вятърът шиба корпуса на лодката. Баща ѝ бе наблюдателен и храбър мъж и не се боеше да излиза всеки ден с малката си лодка в развълнувания океан и Марис осъзнаваше в гнева си, че той с нищо не бе стоял по-долу от всеки от присъстващите в тази зала.

— Вие сте горделивци — каза тя рязко, без да я е грижа вече за изхода от гласуването. — Всички до един. Мислите си, че стоите над другите, само защото сте се родили летци и имате криле. Нима наистина вярвате, че уменията на родителите ви се предават по наследство? Ами какво ще кажете за другата половина от вашите способности? Нима и двамата родители на всички ви са били летци? — Тя посочи с пръст едно познато лице в множеството. — Ето ти, Сар, дете кимаше преди малко. Баща ти беше летец, но майка ти е търговка, а родителите ѝ бяха рибари. Смяташ ли, че си нещо повече от тях? Ами ако утре майка ти признае, че истинският ти баща е търговец от Изтока? Какво ще правиш тогава? Ще предадеш ли крилете си на някой по-достоеен за честта?

Сар се ококори. Открай време не беше особено схватлив и сега не можеше да разбере защо е насочила яда си точно към него. Марис плъзна поглед по лицата на околните.

— Моят баща беше рибар, чудесен, храбър и честен човек, който никога не е слагал криле, нито е искал да лети. Но ако — казвам: ако го

бяха избрали за летец, щеше да е един от най-добрите! За него щяха да се пеят песни, да славят името му! Щом смятате, че талантът наистина се наследява от родителите, какво ще кажете за мен? Майка ми беше плетачка и събирачка на миди. Баща ми не умееше да лети. Но аз мога. И някои от вас знаят колко добре го правя — по-добре от тези, които са получили правото си по рождение. — Тя се извърна и погледна към отсрещния край на дългата маса. — По-добре от теб, Корм! — Почти го извика. — Или си забравил?

Корм я изгледа с почервеняло от гняв лице. Вените на шията му се бяха издули. Но не каза нищо. Марис отново се обърна към залата. Гласът ѝ поомекна в престомена загриженост.

— А може би ви е страх? — подхвърли тя. — Вкопчили сте се в крилете си и се боите да не ги загубите? Страхувате се да не дойдат босоногите дечица на рибарите и да ви ги отнемат. Да ви направят за посмешище само защото са по-добри летци от вас?

Внезапно гневът ѝ се изпари и тя се отпусна в креслото. В залата се възцари напрегната тишина. Джеймис замислено гледаше право пред себе си. Никой не помръдна. Накрая Джеймис вдигна ръка и посочи някого.

Високо под покрива един възрастен мъж с увиснала безжизнено дясна ръка се бе изправил под трепкащата светлина на факлата. Всички се обърнаха към него.

— Ръс, от Малък Кехлибарен — каза той. Говореше съвсем спокойно. — Приятели, Марис е права. Държахме се като глупаци. И никой от нас не беше по-голям глупак от мен. Съвсем наскоро стоях на брега и заявих пред всички, че нямам дъщеря. Тази вечер бих искал да си взема думите обратно, защото отново повярвах, че Марис е моя дъщеря. Тя ме накара да се гордея. Вярно, че не е кръв от кръвта ми. Истинският ѝ баща е бил рибар, по-достоеен човек от мен. И аз я обичах, но малко, и единственото, което направих за нея, бе, че я научих да лети. Не беше трудно — тя изгаряше от желание. Моят малък Дървокрил. Нищо не можеше да я спре, нищичко. Дори аз, колкото и да се опитвах, след като се роди Кол. Марис е най-добрият летец на Кехлибарен и кръвта ми няма нищо общо с това. Всичко е плод на желанието и мечтите ѝ. И ако вие, мои братя летци, наистина храните такова презрение към децата на безкрилите, трябва да се срамувате от това. Нима сте изгубили вяра в децата си? Толкова ли сте

сигурни, че не ще успеете да защитите крилете си от предизвикателствата на рибарските деца? — Ръс поклати глава. — Не зная. Аз съм стар човек и напоследък животът ми доста се обърка. Но едно ще ви кажа: ако можех отново да си върна ръката, никой нямаше да ми отнеме крилете, пък дори и ако е син на нощен ястреб. Никой не би могъл да отнеме крилете и от Марис, освен ако тя сама не се откаже от тях. Ако успеете да научите децата си да летят, небето ще е тяхно. Щом толкова се гордеете, че ги притежавате, докажете на всички, че това не е напразно, а инак ги предайте на онези, които наистина ги заслужават.

Ръс седна и тъмнината в горната част на залата го погълна. Корм понечи да каже нещо, но Джеймис Старши го спря.

— Чухме достатъчно от теб. — Корм премигна изненадано. — Сега аз ще говоря — продължи Джеймис. — А след това ще гласуваме. Ръс каза мъдри слова, но искам да добавя още нещо. Не сме ли — всички ние — потомци на звездните мореплаватели? Всички жители на Пристана на ветровете са всъщност едно голямо семейство. Всеки от вас, какъвто и да е сега, ще намери в рода си хора, които, по едно или друго време, са били летци. Помислете върху това, приятели. И не забравяйте, че докато най-голямото ви дете ще носи и ползва крилете, неговите по-малки братя и сестри ще си останат безкрили. Трябва ли наистина да ги лишим завинаги от ветровете, само защото са се родили по-късно? — Джеймис се усмихна. — Може би сега му е мястото да добавя, че аз съм вторият син на майка ми. По-големият ми брат загина в една буря половин година преди да навърши пълнолетие. Така ми се удаде тази възможност. — Той огледа двамата Управители, които бяха мълчали през цялата вечер. Наведе се, прошепна нещо на единия, който кимна, сетне и на другия.

— Ние смятаме, че предложението на Корм Марис от Малък Кехлибарен да бъде обявена за престъпник, не подлежи на гласуване — обяви Джеймис. — А сега ще гласуваме предложението на Марис за изграждане на летателна академия. Аз гласувам „за“.

След тези думи вече нямаше никакво съмнение.

Всичко свърши. Марис беше объркана и замаяна от победата. Все още не можеше да повярва, че Съветът наистина е приключил и че

повече не се налага да се бори. Въздухът отвън беше свеж и влажен, духаше силен източен вятър. Тя спря на стълбите да се полюбува на гледката. Около нея се трупаха приятели и непознати — искаха да си поговорят. Дорел я прегръщаше през раменете, но не задаваше въпроси, нито я разпитваше, просто беше до нея, опора в трудния момент. „Сега какво? — зачуди се тя. — Отново у дома?“ Къде ли беше Кол? Дали не бе отишъл при Барион, за да се качи на кораба?

Тълпата се разтвори. Пред нея стоеше Ръс, а до него бе застанал Джеймис. Вторият ѝ баща ѝ протягаше криле.

— Марис...

— Татко? — каза тя с разтреперан глас.

— Така трябваше да стане много по-рано — продължи той усмихнато. — Гордея се, че отново мога да те наричам своя дъщеря, въпреки онова, което направих. Още по-горд ще бъда, ако носиш моите криле.

— Ти ги извоюва — допълни Джеймис. — Старите правила вече не важат, благодарение на теб. Докато заработи академията, само ти и Девин имате право на тези криле. Но ти ще се грижиш за тях по-добре от него.

Ръцете ѝ сами се протегнаха към крилето на Ръс. Отново бяха нейни!

— О, татко! — извика Марис и разплакана се хвърли в обятията му.

Когато се овладя и сълзите ѝ спряха, всички се изкатериха на скалата на летците, където вече се беше струпала доста голяма тълпа.

— Хайде да отидем на Ейрие — предложи тя на Дорел. Изведнъж до него се появи и Гарт. — Гарт! Тръгвай с нас! Ще празнуваме!

— Съгласен съм — каза Дорел. — Но дали Ейрие е най-подходящото място?

Марис се изчерви.

— О, не, разбира се! — И огледа тълпата. — По-добре да идем у дома, на Малък Кехлибарен, където с нас ще са всички — татко, Управителят, Джеймис, Барион, ако успеем да го намерим... — В този момент зърна Кол, който тичаше към нея със светнало лице.

— Марис! Марис! — Той спря пред нея и я прегърна.

— Къде отиваш?

— Тръгвам с Барион, ще пишем заедно песен. Тъкмо я започнахме. Ще стане много добра — усещам, че се получава. Посветена е на теб.

— На мен?

Той очевидно беше много горд от себе си.

— Да. Ще се прочуеш. Всички ще я пеят и ще знаят историята ти.

— Те вече я знаят — намеси се Дорел. — Повярвай ми.

— О, имах предвид, че ще остане във времето. Дори идните поколения ще я знаят. Тази песен ще промени света.

„Може и да е истина“ — мислеше си по-късно Марис, докато си слагаше крилето, а после се издигна в небето, следвана от Дорел и Гарт. Но в този момент промяната на света не ѝ се струваше толкова важна, колкото вятърът в косите ѝ и познатото усещане, че се рее в небесата, които доскоро смяташе за изгубени завинаги. Отново беше щастлива.

ВТОРА ЧАСТ

ЕДНОКРИЛ

Най-странното нещо за смъртта е колко лесно настъпва и с какво невероятно спокойствие и красота е придружена.

Марис неочаквано се озова в безветрието. Миг преди това бурята все още бушуваше около нея. Дъждът я плискаше в очите и се стичаше по бузите ѝ, тропаше с метален звън по изпънатите ѝ криле, а ветровете я люшкаха насам-натам, сякаш за първи път летеше в небето. Ръцете я боляха от продължителното усилие да надвигат напора на вятъра. Тъмни облаци закриваха хоризонта, океанът под нея се бърчеше в разпенени вълни и никъде — докъдето ѝ стигаше зорът — не се виждаше късче земя. Марис проклинаше на глас и продължаваше да се надпреварва с вятъра.

И тогава неочаквано я обгърна мъртвешко спокойствие.

Ветровете утигнаха, дори дъждът спря. Морето престана да се вълнува. Облаците се отдръпнаха и се озоваха безкрайно далече. Настъпи зловеща тишина, сякаш времето бе спряло да си поеме дъх.

В безветрието, въпреки разперените си криле, Марис започна да пада.

Губеше височина бавно и постепенно, носеше се надолу грациозно, но падането ѝ беше неизбежно. Без никакъв ветрец, който да я подхване, тя се спускаше все по-ниско и по-ниско. Струваше ѝ се, че това ще продължи вечно. Далеч напред вече виждаше мястото, където щеше да се удари във водата.

Летателните ѝ инстинкти я подтикваха да се бори. Тя се наклони наляво и надясно, опита се да изравни полета, с надежда да улови някакво, дори най-слабо възходящо течение от застиналия океан. Дългите двайсет стъпки криле се издигаха и спускаха, един проникнал през облаците слънчев лъч блестеше ярко по повърхността им. Но нищо не можеше да забави снижаването ѝ.

Изведнъж я завладя странно спокойствие, като това, което цареше около нея. Беше се примирила със съдбата и в душата ѝ се

възцари мир; дори почувства облекчение от края на дългата битка с ветровете. Винаги беше била играчка на тяхната воля, никога не ги бе държала истински под свой контрол. Те бяха необуздани и силни, а тя — твърде слаба и немощна. Да мисли иначе би било истинско безумие. Вдигна глава. Почти очакваше да зърне призрачните летци, за които се говореше, че кръжали из безветрието.

Върховете на обувките ѝ опряха водната повърхност, после тялото ѝ разчупи сивкавото, гладко огледало на океана. Сблъсъкът с ледената вода я опари като огън и тя започна да потъва...

... когато се свести, едва си поемаше дъх.

Тишината кънтеше в ушите ѝ, потта по тялото ѝ изсъхваше бързо от прохладния въздух. Тя седна и се огледа, полузаслепена и обърквана. В огнището в ъгъла пращяха въглени, но разположението бе различно от това на хижата в Ейрие. Миришеше на влага и на морски водорасли.

Миризмата ѝ помогна да си спомни. „В академията съм — помисли си тя облекчено, — в «Дървокрил».“ И изведнъж всички сенки се подредиха в позната картина. Напрежението я напускаше бавно. Тя разтърси глава, за да се събуди напълно, смъкна мокрия вълнен пуловер, отиде до огнището и запали една свещ.

Видя малка глинена кана до леглото и се усмихна. Ето нещо, което щеше да ѝ помогне да прогони кошмарите.

Седна с кръстосани крака на леглото и отпи от гъстото студено вино, загледана в трепкащото пламъче на свещта. Като всички летци, и Марис се страхуваше от безветрието, но досега не ѝ се бе случвало да го сънува. Най-страшната част бе, когато се предаде и прие неизбежната си участ.

На вратата се почука.

— Влез — извика Марис остави каната на пода.

На прага стоеше С'Рела — слабичко тъмнокосо момиче, южнячка — личеше ѝ по това как бе вързала косите си.

— Време е за закуска, Марис — каза тя с едва доловим акцент, подсказващ произхода ѝ. — Но Сена иска да наминеш към нея преди това. Гореве в стаята ѝ.

— Благодаря — каза Марис и се усмихна. Харесваше С'Рела — тя бе вероятно най-добрата ученичка в академията. Островът от

Южния архипелаг, където бе родено момичето, се намираше много далеч от Малък Кехлибарен, но въпреки това Марис виждаше в нея черти, каквито имаше и тя като малка. Въпреки дребния си ръст С'Рела бе упорита в заниманията и проявяваше невероятна издръжливост. Все още ѝ липсваше грация в движенията, ала показваше белези на ускорено развитие. От десетина дни Марис се занимаваше с кандидат-летателната група на Сена и С'Рела определено се открояваше.

— Искаш ли да те изчакам и да те придружа дотам? — попита момичето, докато Марис се обличаше.

— Не — поклати глава Марис. — Върви да закусваш. — Усмихна ѝ се и момичето ѝ отвърна със срамежлива усмивка.

Само след няколко минути, докато крачеше из лабиринта от тъмни коридори, Марис съжали за прибързания си отказ. Сградата на академията „Дървокрил“ бе строена в незапомнени времена върху грамадна скала, чиято вътрешност бе проядена от тунели — едни естествени, други — дело на човешка ръка. Най-долните галерии бяха почти постоянно залети от вода, която понякога се качваше до погорните етажи. Някога тази сграда била крепост, вдигната по времето на бунта на Морски зъб срещу Голям Шотан, впоследствие превзета и окупирана. Преди седем години Управителят на Морски зъб я бе предложил за летателна академия. Оттогава Сена и учениците ѝ бяха успели да възстановят и превърнат в обитаеми по-голямата част от помещенията, но все още не беше лесно да се ориентираш из безбройните тунели.

Времето не бе оставило своя отпечатък из коридорите на „Дървокрил“. В нишите на стените горяха факли и светилници; тук дните минаваха незабелязано. Марис крачеше по коридора и се мъчеше да прогони нарастващата тревога. Усещаше почти осезаемо тежестта на крепостта и дебелиите скални пластове над себе си. Не обичаше да е в затворени помещения под земята — това противоречеше на летателните ѝ инстинкти.

Изпита облекчение, когато забеляза мътно сияние отпред. Един последен завой и тя се озова на позната територия — стаята на Сена беше първата отляво по коридора.

— Здравей, Марис. — Сена вдигна глава и я посрещна с усмивка. Седеше в плетено кресло и дялкаше с костен нож фигурка от меко

дърво. — Тъкмо щях пак да повикам С'Рела и да я пратя да те търси. Изгуби ли се в лабиринта?

— Почти — призна Марис и поклати глава. — Трябваше да взема фенер. Мога да се оправя от моята стая до залата за срещи и до външния двор. Но всичко останало ми е като в мъгла.

Сена се засмя, но очевидно не беше във весело настроение. Тя беше бивш летец, три пъти по-възрастна от Марис, но преди десетина години бе изгубила крилете си при злополука — нещо често в тази професия. Обикновено енергичността и ентузиазмът ѝ криеха истинската ѝ възраст, но тази сутрин изглеждаше стара и уморена. Незрящото ѝ око бе покрито с млечнобяла завеса и сякаш изкривяваше лицето ѝ наляво. Веждите ѝ едва забележимо потрепваха.

— Не току-така си пратила С'Рела — каза Марис. — Лоши вести ли има?

— Да. — Сена кимна. — Реших да ги обсъдя с теб преди закуска.

— Е, и?

— Източните са затворили „Въздушния дом“.

Марис въздъхна и се отпусна в креслото. Изведнъж също се почувства изморена. Новината не беше неочаквана, по-скоро тревожна.

— Защо? — попита тя. — Разговарях с Норд преди три месеца, когато ме пратила със съобщение до Далечен Хъндерлин. Той смяташе, че вратите ще останат отворени поне до следващото състезание. Дори ми каза, че имал няколко многообещаващи ученици.

— Имало е смъртен случай — каза Сена. — Един от тези многообещаващи ученици — момиче — допуснала грешка и закачила с крилото си скална стена. Норд можел само да наблюдава безпомощно, докато падала към камъните. На всичко отгоре родителите ѝ присъствали. Заможни хора с влияние, търговци от Чеслин, имат поне десет кораба. Момичето искало да им покаже какво може. Родителите отишли при Управителя и поискали справедливо възмездие. Казали, че Норд проявил небрежност.

— Така ли е наистина? — попита Марис.

Сена повдигна рамене.

— Някога беше посредствен летец и не вярвам, че като учител е по-добър. Много обичаше да прави впечатление. Освен това има склонността да надценява учениците си. Миналата година за състезанията доведе деветима кандидати и те до един се провалиха.

Казаха ми, че загиналото момиче посещавало „Въздушния дом“ само от една година. Само една година, Марис! Сигурно е била талантлива, но не е трябвало толкова рано да я оставя да лети сама. Както и да е, вече е късно. Знаеш какво говорят Управителите — че академиите са безсмислен разход на средства. Трябваше им само подходящ случай. Освободили са Норд и са разпуснали класа. Точка. Сега всички деца на Изток ще останат с неосъществени мечти. — В гласа ѝ се долавяше горчивина.

— Поне нас още ни има — навъси се Марис.

— Ние сме последните — отвърна Сена. — Но колко още ще просъществуваме? Снощи нашата Управителка ми прати вестonosец с новината, която ти съобщих. Имахме няколко доста неприятни разговора с нея. Казва, че от седем години ни храни и пои, а ние не сме ѝ дали нито един кадърен летец. Започвала да губи търпение.

— Естествено — отвърна Марис. Не познаваше лично Управителката на Морски зъб, само бе чувала за нея, но и това бе достатъчно. Морски зъб бе разположен недалеч от Голям Шотан, но се славеше като свободолюбив и независим остров, управляван през последните години от една амбициозна жена, която бе крайно неудовлетворена от факта, че не разполага със собствен летец. Тъкмо с тази цел преди седем години бе предложила ентузиазирано академията за обучение на летци за Западния архипелаг да бъде разположена на нейния остров и в началото им оказваше радушен прием и щедра подкрепа. Но сега настояваше за отплата.

— Тя не може да разбере — продължи Марис. — Нито един от безкрилите не ни разбира. Нашите випускници трябва да се състезават с опитни летци и техните деца, които от малки са израсли с мисълта за небето. Ако ни даде още малко време...

— Време, време, време — заповтаря ядосано Сена. — Това ѝ казах и аз. А тя ми отвърна, че седем години са предостатъчно време. Марис, ти си летец. И аз бях летец навремето. Знаем колко е трудно да започнеш и колко години са необходими, докато надвиеш страха, неувереността и колебанието си. Но безкрилите нямат никаква представа. Те си мислят, че седем години стигат, за да се научиш. Смятат, че този период е напълно достатъчен, за да се напълни небето с деца на рибари, търговци и събирачи на миди. Знаеш колко неприятно бяха изненадани след първите състезания, когато децата на

летците и техните родители разгромиха безкрилите си съперници. Но тогава поне имаха надежди. Сега всички са се отчаяли. Изминаха седем години от свикването на Съвета и основаването на академиите и оттогава само един безкрил успя да спечели криле. При това ги изгуби още на следващата година. Започвам да си мисля, че делото ни е обречено.

— Сена, Сена... — спря я загрижено Марис. Възрастната жена очевидно търсеше повод да излее натрупаната мъка, гласът ѝ трепереше. — Разбирам безпокойството ти, но положението не е чак толкова лошо.

Сена я погледна скептично с едничкото си здраво око.

— Всъщност е дори по-лошо. Но никой не ти е казал, защото не обичат да носят лоши вести, а и всички знаят какво означава за теб тази академия. Само че е така. — Марис се опита да я прекъсне, но Сена ѝ махна да замълчи. — Стига сме приказвали и нито дума отвън за тревогите ни. Не съм те извикала, за да ме успокояваш, нито за да закъсняваме за закуска. Искях да ти съобщя новината насаме, преди да я кажа на другите. Искам също да отлетиш до Голям Шотан.

— Днес ли?

— Да. Много ми помагаш с децата, чудесно е, че могат да черпят личен пример от един великолепен летец. Но един ден можеш да отсъстваш. Може да ти отнеме дори само няколко часа.

— Разбира се — каза Марис. — За какво става въпрос?

— Летецът, който донесе вестта за затварянето на „Въздушния дом“, носеше още едно съобщение. Лично за мен. Един от учениците на Норд е изявил желание да продължи обучението си тук и се надява, че ще го подкрепим при следващото състезание. Моли за разрешение да пристигне.

— Тук? — Марис повдигна вежди. — От Изтока? Без криле?

— Уговорил се е с един търговец, известен като храбър и неустрашим моряк. Плаването е опасно, но решението е негово и аз не смятам да го обезсърчавам. Ще те помоля да предадеш на Управителя на Голям Шотан съгласието ми. Той праща трима летци всеки месец, тъй че е важно да стигнеш навреме. Плаването с кораб дотук ще отнеме около месец, а до състезанието остават само два месеца.

— Мога да отнеса съобщението директно до Изтока — предложи Марис.

— Не — отвърна Сена. — Нужна си ни тук. Просто предай думите ми в Голям Шотан и се връщай — трябва да наглеждаш нашите пиленца. — Тя се надигна тежко от креслото и Марис се втурна да ѝ помогне. — А сега да вървим на закуска. Искам да се нахраниш добре, преди да тръгнеш, а ти губя времето с приказки. Другите сигурно вече са изяли всичко.

Но въпреки опасенията на Сена закуската ги очакваше. Утрото беше хладно и влажно, но двете огнища в голямото помещение създаваха чувство за уют и топлина. Мебелировката беше оскъдна, почти спартанска: три дълги дървени маси със скамейки от всяка страна. На скамейките седяха двайсетина ученици — разговаряха оживено, шегуваха се и се смееха. Най-възрастната ученичка бе само с две години по-млада от Марис, а най-младият бе момче, едва навършило десет.

Щом двете жени влязоха в трапезарията, се възцари тишина. Чувахе се само приглушено потропване на прибори.

Марис получи парче хляб и купа овесена каша с мед от Кер, ухилен младеж, който днес бе дежурен по кухня, и се настани на свободното място в края на най-близката скамейка. Докато се хранеше, разговаряше любезно с учениците, но усещаше, че разговорът не им е по душа. Не можеше да ги вини. Спомни си как се чувстваше тя самата преди години, когато мечтата ѝ да стане летец бе на път да се провали. „Въздушният дом“ не беше първата затворена академия. Преди нея същата участ бе сполетяла академията на безлюдния остров-континент Артелия след три неуспешни години и академиите в Южния архипелаг и Външните острови. След затварянето на „Въздушния дом“ „Дървокрил“ оставаше единствената действаща летателна школа. Нищо чудно, че учениците бяха толкова потиснати.

Марис отопи купата с парче хляб, сдъвка го и се надигна от масата.

— Сена, няма да се върна по-рано от утре сутринта — каза тя, докато прекрачваше скамейката. — След Голям Шотан ще намина до Ейрие.

Сена вдигна глава от купата си и кимна.

— Чудесно. Днес ще пусна да летят Лея и Кърт. Останалите ще се упражняват. Гледай да се върнеш колкото се може по-скоро.

Марис почувства, че някой стои зад гърба ѝ. Обърна се и видя, че С'Рела я гледа въпросително.

— Марис, може ли да ти помогна с крилете?

— Разбира се. Благодаря ти.

Момичето се усмихна.

Минаха по късия коридор до помещението, където държаха крилете. На стената бяха окачени три чифта — единият беше на Марис, а другите два на академията. Бяха ги получили от останали без наследници възрастни летци. Нищо чудно, че випускниците на академията се представяха толкова слабо на състезанията, помисли си Марис, докато оглеждаше крилете. Децата на летците се упражняваха в небето всеки ден, докато в академиите, които страдаха от недостиг на криле, учениците трябваше да чакат реда си по няколко дни. На земята не можеш да научиш много.

Тя вдигна крилете от рафта и се опита да прогони неприятните мисли. С'Рела застана до нея и ѝ помогна да ги разгъне и да нагласи презрамките на ръцете си. Марис проверяваше грижливо всяко съчленение и опипваше с пръсти гъвкавостта на подпорите и здравината на плата. Всеки пропуск, дори най-малкият, можеше да ѝ струва твърде скъпо по време на полета.

— Ужасно е, че са затворили „Въздушния дом“ — мърмореше С'Рела. — Преди години стана същото и с Южната академия. Тъкмо бях постъпила там, а се наложи да се местя в „Дървокрил“.

Марис спря и я погледна. Беше забравила, че срамежливото южняшко момиче е жертва на още едно затваряне.

— Един от учениците от „Въздушния дом“ е помолил да го прехвърлят тук — както направи ти — рече тя. — Вече няма да си съвсем сама сред дръпнатите западняци. — Тя се усмихна.

— Не ти ли е мъчно за вкъщи? — попита неочаквано С'Рела.

Марис се замисли.

— Честно казано, не зная какво е да имаш собствен дом. Домът ми е там, където се чувствам добре.

С'Рела прие думите ѝ спокойно.

— Сигурно е нормално да се чувстваш така, когато си летец. Повечето летци ли мислят като теб?

— Поне част — отвърна Марис и отново почна да си нагласява крилето. — Но не всички, разбира се. Ще ми помогнеш ли да разгъна този край? Благодаря. Не го казах, защото съм летец, а само защото къщата, в която израснах, отдавна се е срутила, а нямам друг дом. Баща ми — вторият ми баща — умря преди три години. Жена му почина доста преди това, а моите родители са умрели отдавна. Брат ми Кол, той е певец, отплава към Външните острови. След като замина, къщата ни на Малък Кехлибарен ми се стори ужасно пуста и голяма. Оттогава почти не съм се прибирала. Зная, че Управителят би предпочел третият му летец да остане на острова, но засега се справя и с двама. — Тя повдигна рамене. — Повечето ми приятели са летци.

— Разбирам.

Марис втренчи поглед в лицето ѝ.

— Май ти е мъчно за дома?

С'Рела кимна.

— Да. Тук всичко е различно. Учениците в академията не са като хората, сред които съм израсла.

— Един летец трябва да свиква с тези неща.

— Така е. Но там остана един човек, когото обичах. Искахме да се оженим, но аз знаех, че няма да се получи. Обичах го — всъщност още го обичам — но повече от всичко исках да стана летец. Ще ме разбереш.

— Разбирам те — кимна Марис. — Може би след като спечелиш криле, двамата...

— Не. Той никога не напуска острова си. Не може, защото е фермер и има земя, за която трябва да се грижи. Той... не ме е молил да се откажа от мечтата си, така че и аз не мога да поискам от него да остави земята.

— Много летци са се женили за фермери — опита се да я успокои Марис. — Би могла да се върнеш.

— Не и без криле — заяви твърдо С'Рела. — Не ме е грижа колко време ще ми трябва. Но зная, че когато спечеля крилето си, той вече ще се е задомил. Няма друг изход — фермерството не е работа за сам човек. Трябва му жена, която да обича земята и да му роди много деца.

Марис мълчеше.

— Както и да е, аз направих своя избор — продължи С'Рела. — Само дете понякога... ми е мъчно за вкъщи. Чувствам се самотна.

— Разбирам — каза Марис и сложи ръка на рамото на С'Рела. — Хайде, че ме чака работа.

С'Рела тръгна напред. Марис прибра крилете към тялото си и я последва към изхода. Небето отвън бе сиво, скрито от ниски, плътни облаци, но солената миризма на океана изпълваше Марис с нетърпение да се разкърши.

Тя разпери ръце, кимна на С'Рела, усмихна ѝ се и се затича по площадката. Само след четири крачки вече се носеше над океана. Първите няколко секунди полетя надолу, после крилете ѝ се разтвориха с плющене, повдигнаха я рязко и превърнаха спускането ѝ в полет. Както винаги по тялото ѝ сякаш премина електрически ток, дъхът ѝ секна и я пронизаха хиляди невидими игли. Радостта от полета бе по-силна и по-ярка от всяко друго чувство, което бе изпитвала. По-силна дори от любовта. Свирепият западен вятър я прегърна в обятията си и я понесе.

Голям Шотан лежеше на север, но за момент Марис остави на вятъра да я носи където си иска, наслаждавайки се на свободата на полета, преди да подхване мъчителната игра на надлъгване с ветровете. Недалеч от нея прелетя ято дъждовни птици, всяка в различен ярък цвят — пришпорваше ги приближаващата буря. Марис ги последва, набирайки височина, докато накрая Морски зъб не се превърна в сиво-зеленикаво петънце вляво и зад нея, по-малко от длан. Вече се виждаше Яйцевидният остров, а в мъгливата далечина зад него прозираха южните брегове на Голям Шотан.

Марис започна да кръжи — нарочно забавяше скоростта, за да не подмине целта на полета си. С изострените си сетива долавяше противоположни въздушни течения, които я мамеха да се отпрати на север, и тя се издигна още по-високо, където въздухът бе смразяващо студен. Сега вече Голям Шотан и Яйцевидният остров бяха разстлани пред нея върху металносивия океан като карта на масата. Тя зърна поклащащите се в залива миниатюрни рибарски лодки, кръжащите над тях чайки и ято морски котки в тесния залив на Яйцевидния остров.

Изведнъж осъзна, че е излъгала С'Рела. Всъщност тя имаше свой дом и той беше тук, в небето, сред студените ветрове и с привързани на ръцете криле. Светът под нея, където царуваше политиката и търговията, а хората се безпокояха за прехрана, пари и войни, този свят

й беше чужд дори в най-мирни времена. Тя беше летец и като всички летци не се чувстваше пълноценна, когато си сваляше крилете.

Усмихна се при тази мисъл и се гмурна във вятъра.

Управителят на Голям Шотан — най-стария, най-богатия и най-гъсто заселения остров — беше зает човек, погълнат от безброй задължения. Когато Марис пристигна, той тъкмо бе свикал съвета — доколкото тя разбра, ставаше дума за някакъв рибарски спор между Малък Шотан и Скълни — но въпреки това излезе, за да се срещне с нея. Летците бяха равни по ранг на Управителите и дори за един толкова могъщ сановник като Управителя на Голям Шотан беше недопустимо да проявява пренебрежение. След като изслуша безстрастно посланието й, той я увери, че думите на Сена ще бъдат пратени на Изток с друг летец още на следващата сутрин.

Марис окачи крилете си на стената на заседателната зала в къщата на Стария капитан, както бе наречена резиденцията на Управителя, и излезе да се разходи из градските улици. Това беше единственият истински град на Пристана на ветровете: първият, най-старият и най-големият. Наричаше се Градът на бурите, градът, построен от древните звездни мореплаватели. За Марис той притежаваше невероятно очарование. Навсякъде стърчаха вятърни мелници — грамадните им перки се въртяха на фона на сивото небе. Тук живееха повече хора, отколкото в Голям и Малък Кехлибарен, взети заедно. Имаше какви ли не магазинчета и работилнички, в които продаваха както полезни неща, така и всякакъв род дрънкулки.

Тя прекара няколко часа на пазара — обикаляше сергиите в щастлива забрава, слушаше приказките и подвикванията на продавачите. Хапна малко пушена риба с парче черен хляб, което размекна с няколко глътки кивас — топлото лютиво вино, с което се беше прочул Шотан. Странноприемницата, в която се отби, имаше певец и Марис любезно изслуша няколко песни, макар да го намираще за по-слаб от Кол и певците, познати й от Кехлибарен.

Вече се здрачаваше, когато отлетя от Града на бурите, след като търпеливо изчака един краткотраен шквал, който окъпа улиците с дъжд. Уцели попътен вятър и малко преди да се стъмни съвсем стигна Ейрие.

Скалата израсна внезапно от водата — черен масив на фона на звездното небе, като назъбена от ветровете колона, която се издигаше

на шестстотин стъпки над разпенените вълни.

Зърна светлина в прозорците на хижата, описа един кръг и умело се спусна на тясната, изсечена в скалите площадка, която бе посипана с влажен пясък. Без чужда помощи отне няколко минути да си свали крилете, после ги окачи на куката зад вратата.

Огнището в трапезарията беше запалено. На малката масичка пред него двама летци, които познаваше бегло, бяха погълнати от партия гичи — местеха белите и черните камъчета по дъската. Единият ѝ махна за поздрав. Тя кимна в отговор, но той отново втренчи поглед в играта.

Имаше още един летец, свит в креслото до огъня, загледан в пламъците с чаша топло вино в ръка. Той вдигна глава, погледна я и възкликна радостно:

— Марис! Не очаквах да те видя тук.

— Здравей, Дорел — отвърна тя, но той вече беше до нея, прегърна я и я целуна. Другият от играещите ги погледна за миг, но противникът му премести едно камъче и той пак се наведе над дъската.

— От Кехлибарен ли идваш? — попита я Дорел. — Сигурно си из гладняла. Сядай до огъня, ще ти донеса нещо за хапване. Има сирене, пушено месо и плодове.

Марис го стисна за ръката и го отведе при огнището — дръпна го в най-далечния ъгъл, за да не ги чуват играещите.

— Яла съм — каза тя. — Идвам от Голям Шотан, а не от Кехлибарен. Имах попътен вятър и не се изморих. Не съм ходила на Кехлибарен повече от месец. Управителят сигурно ми е много сърдит.

Дорел сбърчи вежди.

— Ще се връщаш ли въобще? Или пак отиваш на Морски зъб? — Той пусна ръката ѝ и вдигна чашата, над която се виеше пара.

— Отивам на Морски зъб. Сена ме помоли да ѝ помогна с учениците. От десет дни работя с тях. Преди това бях на един дълъг полет до Дийт и Южния архипелаг.

Дорел остави чашата и въздъхна.

— Зная, че не държиш да чуеш мнението ми, но въпреки това ще ти го кажа. Прекарваш твърде много време далеч от Кехлибарен заради тази академия. Сена трябва да преподава — за това ѝ плащат. Съмнявам се да дели доходите си с теб.

— Имам достатъчно средства — успокой го Марис. — Ръс ми остави всичко. А Сена наистина има нужда от помощ. Не ѝ е лесно да се оправя сама. Слушай, защо не дойдеш за няколко дни? На Лаус ще се справят и без теб. Ще спиш в моята стая. Много искам да си до мен.

— Не мога, Марис. С радост бих прекарал една седмица с теб на Лаус или дори тук, но не и в „Дървокрил“. И преди съм ти казвал — няма да подготвям безкрили, за да отнемат крилете на моите приятели.

От думите му я заболя и тя втренчи поглед в огъня.

— Говориш като Корм преди седем години.

— Не заслужавам такова отношение, Марис.

— Тогава защо не искаш да ми помогнеш? Защо се отнасяш с такова презрение към „Дървокрил“? Надсмиваш им се като най-твърдоглавите противници на идеята за академиите, а преди седем години беше с мен. Ти се бори за това, вярваше, както вярвах аз. Рискува, макар че можеше да споделиш съдбата ми и да бъдеш обявен за престъпник. Какво те промени?

Дорел въздъхна.

— Не съм се променил, Марис. Виж, преди седем години се борих за теб. Не ме беше грижа за твоите, академии, борех се за правото да ти върнат крилете. Направих го, защото те обичах, Марис. И освен това ти беше най-добрият летец.

Щеше да е истинско престъпление да ти отнемат крилете и да те оставят на земята. Но сега нещата са различни. Има принципи, които значат много за мен.

— Така ли? — Тя повдигна вежди. Това беше стар спор, но този път наистина я засегна.

— Точно така. Не бих се опълчил срещу всички само за да ти се харесам. Системата, която съществуваше преди, не беше справедлива. Традицията трябваше да се промени — за това беше права. Вярвах в това тогава, както вярвам и сега.

— Лесно ти е да го кажеш. Какво значат за теб думите? — отвърна огорчено Марис. — Но не искаш да ми помогнеш, защото е в разрез с принципите ти, макар да сме изправени пред провал.

— Няма да загубим, успокой се. Ние вече спечелихме. Променихме света и това е най-важното.

— Но как може да го направим без академии?

— Академии, та академии! Не съм се борил за тези академии. Трябваше да се разчупи една несправедлива традиция. Съгласен съм да предам крилете си на всеки безкрил, който ме надлети. Но не и да го уча как да го направи. А ти искаш от мен точно това. Ти, която познаваш болката на изгубените криле.

— Да, но аз също така знам какво е да мечтаеш да летиш и да нямаш ни най-малка надежда — отвърна Марис. — В нашата академия има една ученичка — С'Рела. Трябваше да я чуеш тази сутрин, Дорел. Тя мечтае да лети повече от всичко на света. Страшно прилича на мен, когато Ръс започна да ме обучава. Ела да ѝ помогнеш, Дор.

— Ако наистина е като теб, сигурно някой ден ще полети, независимо дали ѝ помагам, или не. Така че няма да дойда. Представи си, че утре отнеме крилете на някой мой приятел — как ще се чувствам тогава? — Той допи чашата и се изправи. — Искаш ли чай?

Марис кимна, макар все още да търсеше друг аргумент, с който да продължи спора. Докато следеше походката му и начина, по който си наливаше чай, тя си помисли, че вероятно го познава по-добре от всеки друг.

Когато Дорел се върна с горещия сладък чай, гневът ѝ се беше изпарил и мислите ѝ бяха поели в друга посока.

— Дор, какво се случи с нас? Преди няколко години възнамеряхме да се оженим. Сега се дърпаме като Управители на съперничаещи си острови за права над рибните пасажи. Какво стана с плановете ни да живеем заедно и да отгледаме деца — какво стана с нашата любов? — Тя се усмихна горчиво. — Не разбирам какво се случи.

— Напротив, разбираш — възрази Дорел. — Ето този спор например. Любовта ти, предаността ти са разделени между летците и безкрилите. Но не и моите. Животът не е лесен за никого от нас — най-вече за теб. Само че двамата с теб вече не жадуваме за едни и същи неща и ни става все по-трудно да намерим общ език. Някога се обичахме, но... — Той отпи от чая, свел поглед. Марис го наблюдаваше натъжена. За миг ѝ се дощя да се върнат предишните времена, да се върне любовта им.

Дорел отново я погледна.

— Но аз все още те обичам, Марис. Животът може да се е променил, но не и чувствата ми. Може би бихме могли да се съберем,

стига да не спорим непрестанно?

Тя му се усмихна измъчено и протегна ръка. Той я хвана и я стисна.

— Хайде, стига сме се заяждали. Нека се порадваме на момента, нека му се наслаждаваме. Даваш ли си сметка, че от два месеца не сме били заедно? Къде се изгуби? Какво си видяла? Разкажи ми всичко ново, любима. Да си побъбрим за приятни неща.

— Новото при мен не е много радостно — отвърна Марис, сетила се за съобщенията, които трябваше да разнася напоследък. — Източните са затворили „Въздушния дом“. Една ученичка загинала при нещастен случай. Разпускат всички. Само един е пожелал да се премести на Морски зъб. Останалите са се отказали. Не зная какво ще предприеме Норд. — Тя издърпа ръката си и посегна към чая.

Дорел поклати глава.

— Все за тези твои академии говориш. Аз ще ти разкажа по-интересни неща. Управителят на връх Сцила починал и за негова заместничка била избрана най-малката му дъщеря. Говори се, че Крил... между другото, познаваш ли го? Русокосо момче, липсва му един пръст на лявата ръка. Може да си го виждала на последното състезание, направи няколко много красиви лупинга. Та както и да е, говори се, че той ще стане вторият пилот на Сцила, защото новата Управителка въртяла любов с него! Представяш ли си, да вземат да се оженят — Управителка и летец!

— Това май се е случвало и друг път — засмя се Марис.

— Не и по наше време. А чу ли за рибарската флотилия на Голям Кехлибарен? Била унищожена от сцила. Все пак успели да я убият. Изгубили почти всичките си кораби, но все пак повечето моряци се спасили. Още една умряла сцила била изхвърлена на брега на Кълхол — видях оглозгания ѝ труп. Вонеше дори срещу вятъра! — Той сбърчи нос. — Откъм Артелия дойде вестта, че двама летци си съперничели за контрола над Железните острови. — Дорел млъкна, когато един мощен порив на вятъра разтърси външната врата.

— Уф — въздъхна облекчено той. — Този проклет вятър.

— Какво има? — учуди се Марис. — Нещо си неспокоен. Да не очакваш някого?

— Мислех, че Гарт може да намине. — Той се поколеба. — Трябваше да се срещнем тук днес следобед, но той не дойде. Нищо

особено: каза ми, че щял да отнесе едно съобщение до Кълхол и можело да се отбие на връщане да пийнем.

— Може да си пие някъде сам — опита се да го успокои тя. — Нали го познаваш? Или да го е задържало нещо друго.

Но докато го казваше, също почувства безпокойство. Последния път, когато бе видяла Гарт, той бе надал доста на тегло — което винаги бе опасно за един действащ летец. Освен това напоследък се увличаше по забави, особено ако бяха придружени с пийване и хапване. Надяваше се, че не му се е случило нещо лошо. Не беше от летците, които рискуват безразсъдно живота си, но и никога не се бе чувствал прекалено уверен във въздуха. Напоследък реакциите му очевидно се бяха забавили.

— Права си — отвърна Дорел. — Гарт може да се погрижи за себе си. Сигурно е срещнал приятели в Кълхол и ме е забравил. Вярно, той обича да си пийва, но никога не лети пиян. Какво пък, да прави каквото ще.

Очите им се срещнаха и двамата се преместиха на ниската кушетка до огъня. Там поне за известно време успяха да забравят страховете и противоречията си — пиха вино и чай и си припомнях отминалите времена. По-късно през нощта споделиха едно и също легло и още общи спомени. „Хубаво е да се притиснеш към човек, който те обича“ — мислеше си Марис след толкова много самотни нощи в леглото. И сложила глава на гърдите на Дорел, най-сетне заспа успокоена и щастлива.

Но отново сънува, че пада.

На следващата сутрин стана рано, изплашена и обезпокоена от съня. Остави Дорел да си доспи и слезе долу да закусва. Щом слънцето се показа на хоризонта, си сложи крилете и се отдаде на сутрешния вятър. По обед вече беше на Морски зъб и скоро се вдигна в небето, за да пази Ян, един от най-малките ученици в академията.

Още седмица остана да работи в „Дървокрил“ — следеше неуверения напредък на децата. Помагаше с упражненията, а вечер около огнището им разказваше истории за прочути летци и техните подвизи.

Но с течение на времето се чувстваше все по-виновна заради дългото си отсъствие от Малък Кехлибарен и накрая реши да си тръгне, като обеща на Сена да се върне при първа възможност.

Полетът до Малък Кехлибарен обикновено отнемаше цял ден. Беше напълно изтощена, когато най-сетне видя светлините на сигналната кула, и малко след като кацна, се отпусна щастливо в собственото си легло. Но чаршафите бяха студени, а стаята прашна и не можа веднага да заспи. Дълго се въртя в леглото, накрая стана да потърси храна, но в кухнята нямаше нищо. Върна се и си легна — гладна и нещастна.

Управителят я посрещна любезно, но хладно, когато на следващата сутрин отиде да го поздрави.

— Имаме доста работа — подхвана направо той. — На няколко пъти пращах да те викат, но все те нямаше. Вместо теб трябваше да летят Корм и Шали. Марис, за тях това е доста уморително. А и Шали е бременна. Нима ще останем само с един летец, сякаш сме някой малък остров?

— Ако има някаква задача за мен, веднага ще я свърша — отвърна Марис. Не можеше да отрече, че укорът му беше справедлив, ала от друга страна, бе обещала да се върне на Морски зъб.

Управителят се намръщи, но не можеше да направи нищо повече. Предаде ѝ съобщението — някакво дълго послание до търговците на Поуит за размяна на семена срещу брезент, но само ако пратят кораб, за да го вземат, и добави към това една желязна монета, с която да им заплати за подкрепата им в спора между Кехлибарен и Кеселар. Марис запомни съобщението дума по дума, без да вниква в смисъла му, както правеха всички летци. Малко след това се изкатери на скалата и литна в небето.

И през следващите дни Управителят непрестанно ѝ намираше работа — явно за да не ѝ даде възможност да мисли за връщане. Щом се прибереше от поредния полет, я пращаше на следващия — общо четири пъти до Поуит, два до Малък Шотан, два пъти до Голям Кехлибарен и Лаус (Дорел не си беше вкъщи) и веднъж на един дълъг полет на изток чак до Ястребова скала.

Когато най-сетне намери пролука, за да се върне на Морски зъб, до състезанието оставаха само три седмици.

— Колко от учениците ще подкрепиш за състезанието? — попита Марис. Навън духаше силен вятър и валеше проливен дъжд, но зад дебелите стени цареше почти пълна тишина. Сена седеше на едно ниско столче и си кърпеше ризата, а Марис се беше изправила до нея, за да е по-близо до огнището.

— Тъкмо мислех да поискам съвета ти по този въпрос — отвърна Сена. — Четирима, най-много пет тази година.

— С'Рела със сигурност — замислено каза Марис. — Деймън. Те са най-добрите. Освен тях — Шер и може би Лея? Или Лиан?

— Шер и Лея — каза Сена. — Те са заедно навсякъде.

Марис се засмя. Шер и Лея бяха най-малките ученици, неразделни приятели. Имаха дарба и желание, но все още нямаша необходимата физическа подготовка, за да издържат на натоварванията, ако времето е лошо.

— Как мислиш, имат ли шансове да победят?

— Не — отвърна Сена и отново я погледна. — Но са достатъчно големи, за да опитат. Опитът ще им е от полза. Това ще е добър урок. Трябва да се научат да губят, иначе няма никакъв смисъл.

— Значи Лиан остава под въпрос?

— Лиан въобще не е готов — категорично отвърна Сена. — Питам се дали някога изобщо ще може да лети.

Марис се изненада.

— Гледала съм го как лети — каза тя. — Той е силен и има чудесен стил. Вярно, че лесно се поддава на настроенятия си и понякога действа прибързано, но когато е в добра форма, не могат да му се опрат дори С'Рела и Деймън, взети заедно. Мисля, че е единствената ни надежда.

— Може и да си права, но аз няма да го подкрепя. Една седмица лети като нощен орел, а следващата подскача в небето, сякаш току-що са му сложили криле. Не, Марис. И аз искам да победим, но победата за Лиан е най-лошото, което може да му се случи. Не бих се учудила, ако намери смъртта си до една година след като спечели крилето. Небето не е безопасно за летци, които твърде много се поддават на чувствата и настроенятия си.

Макар и неохотно, Марис кимна.

— Може би си права — каза тя. — Но кой тогава ще е петият?

— Кер — отвърна Сена, остави тънката костена игла и огледа защитата риза.

— Кер ли? Той е приятен момък, но не умее да си сдържа нервите. Освен това е малко тежичък и му липсва координация, а и ръцете му са слаби. Ако питаш мен, поне засега Кер не дава особени надежди. Може би след година-две...

— Родителите му настояват да участва тази година — заяви уморено Сена. — Оплакват се, че вече пропилял две години. Те имат меден рудник на Малък Шотан и нямат търпение Кер да спечели криле. Излишно е да споменавам, че оказват голяма подкрепа на академията.

— Разбирам.

— Миналата година им отказах категорично — продължи Сена. — Но тази не бях толкова уверена. Ако не спечелим поне една победа, академията ще изгуби подкрепата на Управителите. Тогава ще трябва да се издържаме от даренията на богаташи, като родителите на Кер. Искаме или не, трябва да се съобразяваме с желанията им.

— Сигурно си права. Не го одобрявам, но изглежда, няма друг изход. Пък и Кер няма да загуби нищо от едно участие. Понякога обича да се прави на смешник.

Сена кимна и свъси вежди.

— Мразя се, че го казвам, но сме изправени до стената. Надявах се, че ще ме разубедиш.

— Надценяваш красноречието ми. Все пак ще ти дам един съвет. Последните две седмици запази крилето само за тези, които ще участват в състезанието. Имат нужда от сериозна подготовка. Нека останалите се занимават с уроци и упражнения.

— Така постъпвах при всяко от досегашните състезания — призна Сена. — Карах ги, освен това да се гонят в небето. Смятах да те помоля и ти да летиш с тях. Нека се сравняват с теб, пък дори и да не е в тяхна полза. С'Рела участва за първи път, а Деймън е губил два пъти, но останалите имат нужда от опит. Шер...

— Сена, Марис, елате бързо! — долетя вик откъм трапезарията и на вратата се появи задъханият Кер. — Управителят е пратил да ви повикат. Трябва им летец, те... — Той преглътна, не можеше да си поеме дъх.

— Върви с него — каза Сена на Марис. — Аз съм по-бавна.

Непознатият, който ги очакваше в трапезарията, заобиколен от група ученици, също дишаше тежко — беше тичал през целия път от кулата на Управителя. Ала щом ги видя, заговори припряно:

— Ти ли си летецът? — Беше млад момък, очевидно уплашен, и се оглеждаше с безпокойство.

Марис кимна.

— Трябва да отлетиш за Шотан. Моля те. Доведи техния знахар. Управителят каза да дойда при теб. Брат ми е много болен. Бълнува. Кракът му е лошо счупен — костта се подава навън. Не ми казва какво да му дам за треската. Моля те, побързай.

— На острова нямате ли знахар? — попита Марис.

— Брат му е знахарят — намеси се Деймън, който бе от същия остров.

— Как се казва знахарят на Голям Шотан? — попита Марис тъкмо когато Сена докуцука в стаята.

Старата жена веднага разбра положението и пое нещата в свои ръце.

— Там са няколко — каза тя.

— Побързайте — настоя младежът. — Брат ми може да умре.

— Едва ли ще умре от счупен крак — отвърна Марис, но Сена й даде знак да мълчи.

— Ти си глупачка — озъби й се младежът. — Той има треска. Бълнува. Катерил се е по една скала за ястребови яйца и паднал. Намерих го чак след ден. Моля ви, помогнете ми!

— На отсамния край живее една лечителка, казва се Фила — намеси се Сена. — Тя е стара и своенравна и не обича да пътува по море, но с нея живее дъщеря й, която също е веща в занаята. Ако тя не може да дойде, ще ти каже кой ще свърши тази работа. Не си губи времето в Града на бурите. Тамошните знахари първо ти гледат джоба, после питат кой е болен. Кацни на Южната площадка и кажи на капитана на ферибота да чака важен пътник.

— Излитам веднага — каза Марис. — С'Рела, Кер, помогнете ми с крилете.

— Благодаря ти... — замърмори младежът, но Марис вече беше излязла.

Навън бурята беше утихнала. Марис благодари мислено за късмета си и се насочи към пролива — носеше се на няколко стъпки

над водата. Да се лети ниско бе доста опасно, но сега нямаше време да набира височина, а и сцилите рядко излизаха толкова близо до брега. Полетът не беше особено продължителен. Лесно откри Фила, но както бе казала Сена, старицата отказа да тръгне.

— Става ми лошо в морето — заинати се кисело тя. — А и онова момче от Морски зъб се мислеше за по-кадърно от мен. Обаче сега моли за помощ тоя глупак.

Дъщеря ѝ се извини за поведението на майка си и малко след това тръгна за ферибота.

Едва на обратния път Марис си позволи да се порадва на полета и да си поиграе с ветровете. Буреносните облаци се бяха разсеяли и над океана бе изгряло слънце, а в небето на изток се издигаше дъга. Известно време Марис се опитваше да я стигне, после се отказа и взе да се надбягва с вресливите птици. Засмя се, когато те се разпръснаха уплашени — едни полетяха към Морски камък, други — към Яйцевидния остров и Голям Шотан. Загледа се след тях и изведнъж зърна нещо навътре в морето. Присви очи, за да го разгледа по-добре. Дали не беше сцила, източила шия над водата, за да улови някоя невнимателна птица? Не, имаше няколко точки. По-скоро ято морски котки. Или кораби.

Тя закръжи високо над океана, като постепенно се отдалечаваше от островите. Скоро вече не се съмняваше — приближаваше се флотилия от пет кораба и ако се съдеше по избелялата им боя и разкъсаните платна, идеха отдалеч. Търговска флотилия от Изтока.

Тя се снижи над корабите. Моряците работеха трескаво да задържат платната в идеалното положение, та да уловят попътния вятър. Неколцина ѝ викнаха за поздрав и ѝ помахаха, но останалите бяха прекалено заети с работата си. Да се плава в открито море на Пристана на ветровете беше опасно занимание, а тези кораби бяха пътували много месеци и бяха срещнали не една буря. За Марис вятърът беше любовник, но за моряците той бе ухилен убиец, преструващ се на приятел само за да улучи момента, когато да скъса платно, да строши кормило и да разбие кораба в незнайни скали. Корабите бяха прекалено големи, за да играят с вятъра игрите, които играеха летците. В открития океан корабът бе винаги в състояние на война.

Но тези кораби вече бяха извън опасност — бурята беше преминала, а следващата щеше да е най-рано след залез-слънце. Тази нощ в Града на бурите щеше да има празненство пристигането на флотилия от Изтока бе винаги подходящ повод. Почти една трета от корабите, които дръзваха да пресичат открития океан, изчезваха сред вълните. Корабите щяха да влязат в пристанището до час, ако се съдеше по местоположението им и силата на вятъра. Марис описа още един кръг, сравнявайки лекотата на полета си с тромавото движение на грамадните кораби, а след това реши да отнесе новината на Голям Шотан, вместо да се връща веднага на Морски зъб. Би могла дори да ги изчака там, за да види какво карат.

В шумната, претъпкана с посетители таверна на крайбрежната улица Марис пи прекалено много вино — не можа да откаже на зарадваните клиенти, които първи узнаха от нея вестта за приближаващите се кораби. Пристанището кипеше от живот, всички очакваха флотилията от Изтока и обсъждаха какъв ще е товарът този път.

И ето че отвън долетя радостен вик, последван от хор възбудени гласове — корабите влизаха в пристанището. Марис се изправи и залитна, замаяна от изпитото вино. Щеше да падне, ако не я бе повлякла тълпата, която се втурна към вратата.

Отвън цареше истинска суматоха. Марис съжали, че бе останала на острова — не виждаше нищо, притисната сред възбудената, шумна тълпа. Тя махна с ръка, проби си път настрани и седна на една празна бъчва. Реши да изчака тук, докато се появи някой от екипажа, който да я снабди с новини. Облегна се на стената и скръсти ръце.

Беше заспала, защото когато отвори очи, някой я буташе по рамото. Премигна няколко пъти и втренчи поглед в лицето на непознатия.

— Ти си Марис — каза й той. — От Малък Кехлибарен, нали? — Беше млад мъж, с несъответстващо за възрастта му, насечено от бръчки непроницаемо лице. Очите му бяха големи, черни и лъскави. Дългата му рижа коса бе вързана на тила на плитка.

— Да — каза тя и се изправи. — Аз съм Марис. Защо питаш? Какво се е случило? Бях заспала.

— Идвам от корабите — отвърна той безизразно. — Още щом слязох те посочиха. Помислих, че си дошла да ме посрещнеш.

— Така ли? — Тя се огледа изненадано. — Вярно е, че седнах тук да почакам, докато тълпата се поразпръсне. Почти не съм спала нощес.

Имаше нещо странно познато в този човек. Тя го разгледа по-внимателно. Дрехи, ушити по източната мода, но простички: сив плат без везмо, затова пък дебел и топъл, отметната на гърба качулка. Носеше брезентова торба през рамо и пъхнат в кожен калъф нож на колана.

— Значи казваш, че си дошъл с корабите? — попита тя. — Извинявай, още не съм се събудила съвсем. Къде са другите моряци?

— Вече са в кръчмата и се наливат с вино. Пътуването бе доста тежко. Изгубихме един кораб по време на буря, макар че спасихме почти целия екипаж, без двамина. Тесничко ни стана след това. Другите не могат да се нарадват, че най-сетне са на брега. — Той направи кратка пауза. — Аз не съм моряк. Всъщност искам да ти се извиня. Сбърках, защото си помислих, че са те пратили да ме посрещнеш. — Той се обърна и понечи да си върви.

Изведнъж Марис се сети кой може да е непознатият.

— Ама разбира се! — плесна тя с ръце. — Ти си онзи ученик от „Въздушния дом“. — Той спря и се обърна към нея. — Извинявай. Съвсем бях забравила за теб. — Тя скочи от бурето.

— Казвам се Вал — представи се той, сякаш очакваше името да ѝ говори нещо. — Вал от Южен Арен.

— Чудесно. Ти вече знаеш името ми, така че...

Той пристъпи неспокойно от крак на крак. Мускулите около устата му потрепваха.

— Освен това ме наричат Еднокрил.

Марис не отговори, но изражението ѝ я издаде.

— Виждам, че си чувала за мен — каза той малко рязко.

— Да, чувала съм — призна тя. — Значи възнамеряваш да участваш в състезанието?

— Смятам да летя — кимна той. — От четири години се готвя.

— Ясно — отвърна тя с хладен тон. След това вдигна очи към небето. Здравчаваше се. — Трябва да се връщам на Морски зъб, инак ще си помислят, че съм паднала в океана. Ще им кажа, че си пристигнал.

— Няма ли да разговаряш с капитана? — попита той насмешливо. — Ще я намериш в кръчмата да разказва невероятни истории за плаването. — Той кимна към постройките край брега.

— Не — побърза да отговори Марис. — Но благодаря все пак. — Тя се обърна, но спря, когато той я повика.

— Ще мога ли да наема лодка до Морски зъб?

— В Града на бурите можеш да наемеш каквото си пожелаеш — отвърна Марис. — Но ще ти струва скъпо. Има редовна фериботна връзка от Южната площадка. Ако питаш мен, най-добре остани да преспиш тук и вземи ферибота на сутринта. — Тя се обърна и тръгна по павираната улица към общежитието на летците, където си бе оставила крилете. Почувства се малко засрамена, задето го бе зарязала, но същевременно усещаше, че в нея се надига гняв. „Еднокрил значи“ — повтаряше си тя. Беше изненадана, че сам ѝ бе казал името си, и още повече, задето бе дошъл да участва в състезанието. Но сигурно си даваше сметка как ще бъде посрещнат.

— Значи си знаела! — почти извика Марис. Опитваше се да сдържи яда си. — Знаела си и не ми каза!

— Разбира се, че знаех — отвърна Сена с равен, съвсем спокоен глас. — Не исках да ти казвам, защото предполагах, че ще реагираш по този начин.

— Сена, как можа? Наистина ли мислиш да го подкрепиш в състезанието?

— Ако е достатъчно добър — отвърна Сена. — А имам сериозни основания да смятам, че е. Може да се колебае в случая с Кер, но не и относно участието на Вал.

— Не ти ли е известно какво мислят другите за него?

— Кои сте тези другите?

— Летците — отвърна нетърпеливо Марис. Крачеше нервно пред огнището. — Невъзможно е да спечели пак. А дори и да го направи, нима вярваш, че това ще спаси „Дървокрил“ от затваряне? Знаеш добре какво стана след предишната му победа. Ако и този път надвие някой летец, Управителят на Морски зъб сигурно ще...

— Управителят на Морски зъб ще е доволен — прекъсна я Сена. — Вал възнамерява да се засели на острова. Знаеш кой го е кръстил

Еднокрил — не безкрилите, а твоите приятели — летците.

— Той сам се е кръстил така! — ядосано възкликна Марис.

— А на теб навярно ти е известно откъде идва това име. Дори през онази година, когато е притежавал криле, никога не е бил нещо повече от половин летец. — Тя отново закрачи нервно.

— Аз самата не съм нещо повече от половин летец — отвърна възрастната жена, загледана в пламъците. — Летец без криле. Ако Вал има шанс да ги спечели отново, аз ще му помогна.

— Готова си на всичко само и само випускник на „Дървокрил“ да спечели в състезанието, нали? — Марис я посочи с пръст.

Сена извърна сбръчканото си лице към нея.

— Какво ти е направил, та толкова го мразиш?

— Много добре знаеш какво — отвърна Марис.

— Той си спечели криле.

Марис стисна зъби и обърна гръб на приятелката си. Изведнъж ѝ се стори, че разговаря с чужд човек.

— Той докара една моя приятелка до самоубийство — каза тя с нисък, кипящ от чувства глас. — Подигра се с мъката ѝ, отне ѝ крилете и направи всичко възможно да я подтикне към фаталната постъпка.

— Глупости — поклати глава Сена. — Ари сама избра да сложи край на живота си.

— Познавах Ари — заговори Марис, втренчила очи в огъня. — Макар да не притежаваше крилете от дълго време, тя бе роден летец, един от най-добрите. Всички я харесваха. Вал никога не би ѝ надвил в честен двубой.

— И все пак я победи.

— Разговарях с нея на Ейрие, малко след смъртта на брат ѝ. Беше видяла всичко. Излязъл с лодката си в морето и хвърлил мрежите за лунна риба, а тя се навъртала отгоре и го държала под око. Забелязала приближаващата се сцила, но била твърде далеч и вятърът отнесъл предупредителния ѝ вик. Помъчила се да се доближи, но не успяла навреме. После лодката се превърнала в куп трески, а сцилата извила шия над водата, стиснала в челюстите си тялото на брат ѝ. След това се гмурнала.

— Не биваше да участва в състезанието — невъзмутимо каза Сена.

— Оставаше само една седмица. Когато се видяхме на Ейрие, ми каза, че не смятала да ходи там, но изглежда, е била твърде потисната. Всички смятаха, че състезанието ще ѝ подейства добре. Игрите, надпреварите, песните и пиянските вечери. Един през друг я увещавахме да дойде, но никой не предполагаше, че ще бъде предизвикана. Не и в нейното състояние.

— Тя е знаела правилата, определени от Съвета — настояваше Сена. — От Съвета, който ти свика. Всеки летец, който се появи на състезанията, може да бъде предизвикан и нито един летец не може да отсъства повече от две поредни години.

— Говориш за закона — прекъсна я намръщено Марис. — А къде остава човечността? Да, Ари не биваше да идва на състезанието. Но тя отчаяно се опитваше да продължи да живее както преди и да забрави болката поне за малко. Все гледахме да сме край нея. Беше толкова потисната, сломена, забравяше какво прави. И все пак шумотевницата ѝ подейства добре. Никой не можеше да повярва, че са я предизвикали.

— Момче — повтори Сена. — Одеве използва най-точната дума. Тогава той е бил още момче.

— Много добре е знаел какво прави. Съдиите се опитаха да му обяснят как стоят нещата, но той отказа да оттегли предизвикателството си. Летя добре, а Ари се справи лошо и това предреши изхода. Еднокрил ѝ отне крилете. Само месец по-късно тя се самоуби.

— Но тогава Вал беше на другия край на океана — рече Сена. — Никой не може да го обвини, че той я е подтикнал. И нямаше никаква причина да постъпят така, както направиха на следващото състезание в Кълхол. Предизвикателства, които валяха едно след друго — от начинаещи летци до ветерани. И сред тях естествено най-добрите и най-талантливите.

— Няма правило, което да забранява няколко поредни предизвикателства.

— Нямаше тогава. Сега вече има, нали? Къде е справедливостта обаче?

— Няма значение. Той изгуби още при второто единоборство.

— Така е. От момиче, което се упражнява с криле още от седемгодишна възраст, защото баща ѝ е старши летец на Малък

Шотан. Но каква полза да се съпротивлява? След нея на опашка вече чакаха още дузина. А и не пропускахте да му натяквате, че е половин летец. — Тя стана и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Марис.

— На вечеря — отвърна Сена. — Трябва да съобщя някои неща на учениците.

Вал пристигна на следващата сутрин по време на закуска. Сена ровичкаше замислено в чинията с яйца под любопитните погледи на учениците. Марис седеше на другия край на масата и слушаше с половин ухо как С'Рела и Лиан се опитват да разубедят една тиха женица — Дана, най-възрастната ученичка в академията, да не напуска „Дървокрил“. Снощи след вечеря Сена бе обявила имената на петимата участници в състезанията. След като разбра, че отново не е включена, Дана реши да се откаже от обучението. Марис не можеше да я вини: желанието бе едно, а способностите — съвсем друго.

Но всички разговори секнаха с влизането на Вал.

Той смъкна възголямата си вълнена шапка и пусна торбата си на пода. И да беше забелязал внезапно смълчалите се ученици, не го показва с нищо.

— Гладен съм — бяха първите му думи. — Има ли допълнително?

Това сякаш разчупи магията. Всички заговориха едновременно. Лея отиде да му поднесе чиния с яйца и чаша чай, а Сена стана да го посрещне усмихната и го настани до себе си на масата. Марис ги наблюдаваше мълчаливо: усещаше нарастващо безпокойство.

С'Рела я дръпна за ръкава.

— Как мислиш, дали ще спечели пак?

— Не — отвърна твърде високо Марис и рязко се изправи. — Никой не е губил брат си наскоро. От кого да спечели?

Същия следобед той я накара да съжали за думите си.

Шер и Лея бяха прекарвали почти цялата сутрин във въздуха. Тренираха кръгове, докато Сена крещеше наставленията си отдолу, а Марис летеше наблизо и ги наглеждаше. Следобедът беше ред на

С'Рела и Деймън да получат крилете, но Сена помоли една от тях да ги преотстъпи на Вал, тъй като не бе летял цял месец. С'Рела се съгласи първа.

Когато Вал излезе с привързани на ръцете криле, почти всички ученици се бяха струпали на наблюдателната площадка. Марис, която също беше с криле, чакаше сред тях.

— Деймън — извика Сена. — Днес искам да се упражняваш в плъзгане над повърхността. Ще летиш толкова ниско над водата, колкото смееш. Стискай здраво крилете и ги дръж хоризонтално. Много се клатиш. Ако продължаваш така, някой ден ще паднеш. — Тя извърна глава. — Вал, ти ще имаш свободен полет. По-късно ще се упражняваш.

— Не — поклати глава Вал. Стоеше неподвижно, докато двама ученици разгъваха и проверяваха крилете му. — Летя по-добре, когато ми поставят задача. Предпочитам трудностите. Или да се съревновавам? — Той погледна към Деймън.

Сена поклати глава.

— Прибързваш, Вал. Аз ще определя кога е дошло време за надпревара.

Но в този миг Марис пристъпи напред. Искаше сама да провери колко го бива този прочут Вал Еднокрилия.

— Нека се състезават, Сена — обади се тя. — Деймън достатъчно е тренирал. Съревнованието ще му се отрази добре.

Деймън премести поглед от Марис към Сена. Очевидно беше доволен от възможността да участва в надпревара.

— Ами, както кажете — сви рамене той.

— Ваша воля — обади се Вал. — Съмнявам се обаче този тук да ме затрудни особено.

Това беше достатъчно за Деймън, който се гордееше с положението си на най-добър летец сред учениците в „Дървокрил“.

— Не се надценявай, Еднокрилия — подхвърли той, после вдигна ръка и посочи през залива към мястото, където вълните се разбиваха в няколко щръкнали скали.

— Излитаме, Марис ни дава знак и после — три пъти дотам и три пъти обратно. Съгласен?

— Съгласен — кимна Вал, загледан в далечните скали.

Сена прехапа устни, но не каза нищо. Уверил се, че няма други възражения, Деймън се засмя и скочи от скалата. Вятърът го подхвана и го издигна. Той описа един кръг над тях, докато Вал се готвеше да литне.

— Вал, ножът ти — извика внезапно С'Рела.

Всички се обърнаха към Вал. Украшеният с фигури обсидианов нож бе затъкнат в ножницата на колана му.

Вал посегна и го извади.

— Какво?

— Знаеш какво повелява традицията — каза Сена. — Забранено е да се носят оръжия в небето. С'Рела, вземи го. Ние ще ти го пазим.

С'Рела тръгна към Вал, но той я спря с ръка.

— Този нож е принадлежал на баща ми. Единствената вещ, на която е държал. Никога не се разделям с него. — Той го прибра в ножницата.

— Такава е традицията — повтори С'Рела.

Вал се подсмихна саркастично.

— И какво от това? Нали съм само наполовина летец? Отдръпни се, С'Рела. — Той разпери криле и скочи от ръба.

Марис застана до Сена и С'Рела и тримата загледаха Вал, който се издигаше по спирала нагоре към Деймън.

— Еднокрил — произнесе някой зад тях, май беше Лиан. И Деймън го бе нарекъл така, след като Вал го предизвика. „Източниците не си губят времето, когато трябва да си намерят враг“ — помисли си Марис. Обърна се и го каза на Сена.

— Летците не си губеха времето, когато решиха да го превърнат в свой враг — отвърна Сена. Високо в небето над тях Вал и Деймън кръжаха като две големи хищни птици. — Марис, не забравяй, че ти трябва да им дадеш знак.

Марис сви ръце на фуния пред устата си и извика с всичка сила:

— Летете! — Вятърът понесе думите ѝ към тях.

Деймън пръв излезе от кръга и се понесе ниско над водата. По нищо не личеше, че бърза. Вал Еднокрилия го следваше съвсем близо отзад, като се накланяше леко на едната и на другата страна, сякаш изпитваше някаква несигурност. И двамата летяха на минимална височина. Марис вдигна ръка да засенчи очи от слънчевите отблясъци, които хвърляха сребристите им криле.

На средата на първата отсечка Деймън бе увеличил преднината си и Вал започна да се издига.

— Вятърът се усилва — отбеляза Сена.

Марис кимна. Вятърът беше сменил посоката си и двамата вече трябваше да лавират, за да стигнат до определеното място.

Пръв, със значителна преднина, до скалите стигна Деймън. Съучениците му го поздравиха с възторжени викове. Но той завиваше бавно, по широка дъга, освен това изгуби няколко секунди, когато неочаквано отляво го удари силен порив на вятъра. След като завърши обръщането, полетя назад, но сега вече доста неуверено.

Вал започна да маневрира много преди обратния завой. Издигаше се нагоре и постепенно променяше курса и когато най-сетне обърна, се озова доста по-високо, но и по-надалеч от площадката за кацане, към която се носеше Деймън.

— Деймън ще го победи — извика Лиан. Деймън прелетя над тях. — Ей, Деймън! — извика му Лиан, свил ръце пред устата си. — Давай!

Но и този път Деймън зави твърде бавно, а когато размаха криле, за да поздрави зрителите, това му струваше още ценни секунди. За миг изпусна вятъра и се понесе с опасна скорост надолу, а когато мина покрай тях на връщане, крепостната стена го закри от попятното течение. Той се понесе бавно, почти лениво, губейки скорост, и трябваше да положи огромни усилия, за да се издигне отново.

Вал не повтори грешката му. Той зави рязко, като се държеше достатъчно високо, за да не изпусне вятъра. И изведнъж всички видяха, че лети с много по-голяма скорост от Деймън.

— Вал ще спечели — прошепна Марис. Не искаше да го казва на глас, но вече беше късно.

Сена се усмихваше. С'Рела изглеждаше разстроена.

— Но, Марис, погледни. Деймън има голяма преднина.

— Деймън се носи по вятъра — обясни Марис. — Вал го използва. Забави се, докато потърси подходящия вятър, и сега го е намерил. Гледай внимателно, С'Рела.

Не се наложи да чакат дълго. Преднината на Деймън се топеше бързо и той се носеше встрани от курса, който би му позволил да опише най-къс завой. Докато се поправи, Вал вече беше стигнал

повратната точка и Деймън се огледа учудено, когато сянката му премина над него.

Всички ученици мълчаха, дори Лиан.

— Предай му моите поздравления — рече Марис, обърна се и влезе вътре.

Стаята ѝ беше студена и влажна. Марис запали огъня в огнището и реши да си стопли кивас — беше си купила в Града на бурите. Тъкмо допиваше третата чаша, когато влезе Сена и се настани на свободното кресло.

— Как върви подготовката? — попита Марис.

— Той ги победи всичките — отвърна Сена. — Деймън го понесе добре, но нямаше желание да опитва още веднъж и предаде крилето на другите. Всички се изпробваха. С Шер и Ян Вал се справи лесно, при Кер и Егон разликата бе направо съкрушителна. Егон едва не падна в океана. Само С'Рела летя добре. Приложи всички номера, които Вал използва срещу Деймън. Умно момиче е тя.

— И той издържа шест надпревари? — попита Марис.

— Седем — усмихнато рече Сена. — Лиан почти го надви. Вятърът доста се усили, сега е почти буреносен. Това го затрудни накрая, сигурно беше вече изморен. Има нужда от малко физическа подготовка. Ще се позанимая с него — набирания, лицеви опори. Всички видяха, че е изтощен, но Лиан настояваше. Лиан го бива да се справя със силния вятър. Той е мускулест като сцила. Но въпреки това Вал победи и него. Със съвсем малко. След това и Лия настояваше да се състезават, но аз им забраних. Всеки момент ще започне буря. Накарах ги да се приберат. Марис, какво ще кажеш за Еднокрилия?

Марис си наля още една чаша кивас и се замисли.

— Мисля, че може да лети — каза накрая. — Но все още не ми харесва как постъпи с Ари. Освен това не ми се понрави тази история с ножа. Все пак не мога да отрека, че го бива.

— Ще спечели ли?

Марис сръбна от топлата напитка, затвори очи и се облегна назад.

— Може би — рече тя. — Познавам много летци, които не биха се справили толкова добре. Зная и още толкова, които могат да го надиграт с лекота с неговите собствени номера. Кажи ми кого смята да предизвика и ще ти кажа какви са му шансовете. Скоростта е само

едно от многото умения на летеца. В съревнованието се отчитат също прецизността и грациозността.

— Сигурно си права — кимна Сена. — Ще ми помогнеш ли да го подготвим?

Марис втренчи поглед в каменния под.

— Поставяш ме в трудно положение — отвърна тя. — Да се грижа за човек, когото не харесвам.

— Значи само тези, които харесваш, заслужават да летят? Това ли е принципът, за който се бори преди седем години?

Марис вдигна глава и срещна погледа на Сена.

— Знаеш, че не е така. Тези, които летят най-добре, заслужават крилетете.

— Но ти призна, че Вал е добър летец.

Марис кимна с неохота.

— Дори и да спечели отново, другите няма да забравят миналото. Ти можеш да го наричаш Вал, но за тях той винаги ще бъде Еднокрилия.

— Марис, всичко, което искам от теб, е да ми помогнеш да завърша обучението му.

— И какво очакваш да направя?

— Нищо повече от това, което вече си направила за другите. Посочи му грешките. Научи го на онова, което са ти дали годините полети, покажи му всичко, сякаш е твое дете. Съветвай го. Насърчавай го. Предизвиквай го. Той е твърде добър, за да може да се сравнява с моите ученици и да спечели нещо от това. Видя днес, че не иска да ме слуша. Аз съм стара и саката и летя само в сънищата си. Но ти си действащ летец, при това с репутацията на една от най-добрите. Той се нуждае от теб.

— Всъщност... може би бих могла да му дам някой и друг съвет, ако го приеме.

— Добре — въздъхна Сена, кимна и се изправи. — Благодаря ти. Ще тръгвам, че ме чака още работа. Марис, зная, че ти беше трудно да вземеш това решение. Може би ако го познаваше по-добре, щеше да изпиташ поне мъничко симпатия към него. Той ти се възхищава, ако не ти е известно.

Марис бе изумена от думите ѝ, но се опита да не го покаже.

— Аз обаче не мога да му се възхищавам. Колкото повече го опознавам, толкова по-малко причини намирам да го правя.

— Той е още млад. Животът му не е бил лек — и иска на всяка цена да спечели отново криле. И ти беше такава навремето.

Марис преглътна ядно тирадата, която се готвеше да избълва за това колко по-различен е Вал Еднокрилия от онази някогашна, млада Марис. В проточилата се тишина Сена си тръгна мълчаливо.

На следващия ден започна последният етап от подготовката.

Шестимата избраници летяха от сутрин до залез-слънце. Останалите се пръснаха — едни отидоха да посетят роднините си, други се преместиха в селцето на острова. Някои останаха да гледат щастливците и обикновено се катереха по близките скали, мечтаейки за деня, когато и на тях ще се усмихне щастието.

Сена стърчеше наред опустялата площадка, даваше съвети на учениците, понякога се подпираше на дървения си бастун, но по-често го използваше, за да сочи с него. Марис летеше с учениците — наблюдаваше ги и ги направляваше. Обикновено се състезаваше едновременно с двама, показваше им различни варианти на фигури от въздушната акробатика и как да спечелят благоразположението на съдиите.

Вал ползваше крилето наравно с останалите, но макар да не бе забравила даденото на Сена обещание, засега Марис го следеше мълчаливо. Не виждаше смисъл да използва към Еднокрилия същия подход, който бе избрала за останалите ученици от „Дървокрил“. Та той вече два пъти бе участвал в състезания и следователно знаеше какво трябва да прави. Все пак реши да поговори с него на вечеря.

Когато влезе в трапезарията, видя, че вместо три огнища гори само едно, а масите и скамейките са непривично пусти — учениците се бяха събрали около една маса, където Сена обясняваше нещо на Шер, Лея и Кер. С’Рела и Вал се бяха усамотили на масата в ъгъла.

Марис взе купичка с каша и чаша бяло вино и се присъедини към тях.

— Как е храната? — попита тя, след като седна срещу Вал. Той я погледна безизразно.

— Чудесна — отвърна, но тя не можа да прочете нищо в големите му черни очи. — Дори във „Въздушния дом“ никога не се оплаквахме от храната. Летците винаги имат апетит. Дори тези с дървени криле.

Седналата до него С'Рела побутна пренебрежително парчето риба в чинията си.

— Аз пък мисля, че не струва. Деймън не умее да готви вкусно. Вал, трябваше да си тук, когато бе мой ред да приготвям храната. Южняшката кухня е много пикантна.

Марис се засмя.

— Твърде пикантна, бих казала.

— Не говоря за подправките — намеси се Вал. — Имах предвид храната. В тази чиния има поне четири вида месо, плюс риба, зеленчуци и сос, а май е добавено и вино. И никаква мазнина. Така се хранят само истинските летци. И разбира се, богатите.

С'Рела изглеждаше обидена.

Марис се намръщи и остави ножа на масата.

— Вал, повечето летци ядат обикновена храна. Не можем да си позволим да надебелеем.

— Поднасяли са ми вмирисана риба, ял съм рибена пържола, в която няма и късче риба — отвърна хладно Вал. — Хранил съм се с трохите и останките от трапезата на летците. За мен ще е истинско щастие през остатъка от живота си да се храня простичко като летец. — В гласа му се долавяше безкрайно презрение.

Марис се изчерви. Нейните истински родители също не бяха богаташи, но баща ѝ бе рибар на Кехлибарен и това винаги осигуряваше прясна храна на трапезата. След смъртта му бе осиновена от Ръс, който ѝ бе дал всичко необходимо. Тя отпи от виното и смени темата.

— Вал, исках да поговоря с теб за завоите ти.

— Така ли? Нещо нередно ли правя, летецо? — Сега гласът му бе почти безизразен, но на Марис ѝ се стори, че има следа от предишното презрение.

— Нищо нередно, нито погрешно. Но забелязах, че когато имаш възможност да избираш, предпочиташ да завиваш по посока на вятъра. Защо?

Вал повдигна рамене.

— Така е по-лесно.

— Вярно — съгласи се Марис. — Но не е по-добре. От завоя с попътен вятър излизаш с по-голяма скорост, но той отнема и по-голямо разстояние от завоя с набиране на височина.

— Само че завоят с набиране на височина е доста труден при наличие на височинни ветрове — възрази Вал.

— Той изисква повече сила — поправи го Марис. — Но ти все още имаш възможност да наваксаш с физическата си подготовка. Не бива да бягаш от трудностите. Навикът винаги да се извиваш по вятъра може да ти се струва безвреден, но ще дойде време, когато ще ти се наложи да завиеш срещу вятъра и тогава трябва да се справиш наистина добре.

— Ясно — кимна все така безизразно Вал.

— И още нещо — продължи окуражено Марис. — Забелязах, че носиш ножа си по време на тренировка.

— Да.

— Следващия път го свали. Струва ми се, че не разбираш. Не ме интересува какво означава този нож за теб, тук става въпрос за закон на летците. Никакво оръжие в небето.

— Закон на летците — повтори ледено Вал. — Кажете ми, кой е дал право на летците да създават закони? Защо нямаме фермерски закони? Закони на стъклодувците? Само Управителите прилагат закона. Единственият закон. Когато баща ми ми даде този нож, ми заръча никога да не се разделям с него. Не го послушах по времето, когато притежавах мои собствени криле. Подчиних се на закона на летците. Нищо не постигнах. Пак си бях Еднокрилия. Тогава бях момче и законът ми се струваше по-важен от всичко, но сега вече не съм малък. Предпочитам да си нося ножа.

С'Рела го погледна учудено.

— Но, Вал, как можеш да не спазваш закона на летците, щом ти самият искаш да станеш летец?

— Никога не съм твърдял, че искам да стана летец — отвърна Вал. — А само че възнамерявам да спечеля криле и да летя. — Той се обърна и погледна С'Рела. — С'Рела, и ти няма да станеш летец, дори да спечелиш в състезанието. Запомни го от мен. Ще станеш като мен — Еднокрила.

— Това не е истина! — извика ядосано Марис. — Аз не съм се родила в семейство на летци, а ето че ме приеха сред тях.

— Приеха ли те наистина? — попита насмешливо Вал. — Извинявай. Трябва да ида да си почивам. Утре ще се упражнявам да завивам срещу вятъра и това ще изисква цялата сила, която имам.

Той си тръгна, а Марис се пресегна през масата да хване С'Рела за ръката. Момичето я погледна разтревожено и се отдръпна.

— И аз трябва да вървя — заяви то и се надигна.

Марис остана сама. Забеляза, че почти не е яла, едва когато Деймън се приближи към нея.

— Всички вече си тръгнаха — рече той. — Марис, ще си доядеш ли вечерята?

— Уф, извинявай, съвсем я забравих. А и вече е изстинала. — Тя се усмихна и стана да помогне на Деймън да прибере чиниите. Когато свършиха, тръгна по коридора да търси стаята на Вал.

Откри я след съвсем малко лутане и се приготви да се държи твърдо. Този път смяташе да се разбере с него. Но когато почука, ѝ отвори С'Рела.

— Какво правиш тук? — попита учудено Марис.

С'Рела се поколеба, засрамена и объркана. Отвътре долетя гласът на Вал.

— Не е длъжна да ти дава обяснения.

— Разбира се, че не — смутено каза Марис. Едва сега си даде сметка, че няма право да пита, и докосна С'Рела по рамото. — Извинявай. Мога ли да вляза? Искам да говоря с Вал.

— Пусни я — каза Вал.

С'Рела се усмихна малко напрегнато и се дръпна от вратата.

Като всички останали стаи в академията стаята на Вал бе тясна, влажна и студена. Той беше запалил огъня в огнището, но топлината още не се усещаше. Марис забеляза колко гола е стаята — нямаше никакви лични неща, които всеки би донесъл, за да си създаде уют.

Вал се бе изпънал на пода до огнището и правеше лицеви опори. Беше си свалил ризата и се упражняваше гол до кръста.

— Е? — попита той, без да намалява темпото.

Марис стоеше неподвижно, встрещена от онова, което виждаше. Гърбът на Вал бе нашарен от кръстосани черти и белезникави белези.

Някой някога се бе трудил доста често с камшик върху този гръб. Не без усилие на волята тя отмести поглед встрани.

— Вал, трябва да поговорим — поде Марис.

Той се изправи задъхано и й се усмихна.

— С'Рела, подай ми ризата. За какво искаш да говорим?

— Мога ли да седна? — попита Марис. Вали посочи единственото кресло в стаята, а той се настани на едно дървено столче до огнището. С'Рела приседна на ръба на тясното легло. — Вал, не искам да се надлъгваме. Чака ни доста работа.

— Какво те кара да мислиш, че се надлъгваме?

— Чуй ме — рече тя. — За никого не е тайна отношението ти към летците. За тях ти си низвергнат, прокуден, нежелан, обект на подигравки. Те ти дадоха позорно име, отнеха ти крилете след многобройни предизвикателства. Дори да успееш да си ги върнеш, ще трябва да живееш по същия начин, изолиран и чужд. Щом отказваш да им станеш приятел, ще трябва да се примириш с мисълта, че нямаш никакви приятели. Това ли искаш?

Вал я гледаше невъзмутимо.

— На Пристана на ветровете живеят много хора, но само шепа от тях са летци. Или ти не броиш безкрилите за хора?

— Защо се държиш така неприязнено? Не си губиш времето, за да си намериш врагове. Оскърбен си от поведението на летците и може би правото е на твоя страна. Но вината никога не е само едностранна. Постъпката ти спрямо Ари също не беше справедлива. Ако искаш да ти простят за нея, и ти трябва да простиш на летците онова, което са ти сторили. Приеми и ще бъдеш приет.

Вал се усмихна със стиснати устни.

— Защо мислиш, че искам да бъда приет сред вас? Или да ми простите? Не съм направил нищо, заради което да ми бъде прощавано. Готов съм отново да предизвикам Ари. За съжаление тази година вече не е на разположение.

Марис почти онемя от гняв.

— Вал — намеси се стреснато С'Рела. — Как можа да го кажеш? Тя се самоуби!

— Всеки ден умират безкрили — каза Вал, но гласът му поомекна. — Някои от тях също се самоубиват. Никой не го превръща в драма, не го възпява в песни, нито се хвърля да мъсти. Пази си гърба,

С'Рела. Така ме научиха моите родители. Никой няма да го прави вместо теб. — Той отново погледна Марис. — Знаеш ли, срещнах се с брат ти.

— С Кол? — попита тя учудено.

— Преди седем години посети Южен Арен, на път за Външните острови. С него имаше още един певец, по-възрастен.

— Барион — кимна тя. — Неговият учител.

— Останаха две седмици, пяха из пристанищните кръчми, докато дойде попътен кораб. Тогава за първи път чух за теб, Марис от Малък Кехлибарен. Ти стана моят герой. Брат ти пее една много хубава песен за теб.

— Преди седем години — замислено каза Марис. — Това трябва да е било малко след Съвета.

Вал се усмихна.

— Тогава научихме за него. Бях на дванайсет, малко под възрастта, на която децата на летците отнемат крилете на своите родители, но разбира се, нямаше никаква надежда да ми бъде оказана подобна чест. Преди брат ти да дойде на острова и да ни разкаже в песните си за теб, за Съвета и за твоите академии. А когато, няколко месеца по-късно, „Въздушният дом“ отвори вратите си, аз бях един от първите ученици. Все още те обичах тогава, защото ти бе превърнала мечтата ми в реалност.

— А после какво стана?

Вал се обърна с гръб към нея и протегна ръце към огъня.

— После ли? После изгубих надежда. Вярвах, че си отворила света, принадлежал на летците, за всички, които го желаят. Чувствах те толкова близка. Бях такъв наивник...

Той отново се извърна към нея и се размърда притеснено под студенини поглед.

— Мислех, че ние с теб си приличаме. Вярвах, че ти искаш да отмениш отдавна прогнилите закони на летците, но скоро разбрах, че греша. Всичко, което искаш, е да те приемат сред тях. Да станеш част от системата. Искаш слава, положение и богатство, свободата да летиш, когато пожелаеш до Ейрие, където да празнуваш сред себеподобни. Искаш да гледаш отвисоко на ровичкащите земята безкрили селяни. Ти прие с отворени обятия онова, което ненавиждам. Но най-тъжното в тази история е, че ти не можеш да бъдеш летец,

колкото и да се опитваш. Не повече от мен, С'Рела, Деймън и всички останали.

— Аз съм летец — отвърна уверено Марис.

— Те ти позволяват да мислиш така, защото даваш мило и драго да си като тях. Но и двамата знаем, че всъщност не ти вярват и не те приемат като своя. Ти имаш криле, но въпреки това им изглеждаш подозрителна. Може да не го признаваш, Марис, но ти си първата Еднокрила.

Марис се изправи. Думите му я бяха ядосали, но тя не искаше да избухва, особено пред С'Рела.

— Грешиш — каза тя спокойно. — Жал ми е за теб, Вал. Ти мразиш летците и съжаляваш безкрилите. Не ми трябва нито твоето уважение, нито благодарността ти. Когато отричаш привилегиите на летците, забравяш огромната отговорност, която носи всеки от тях. Всъщност сега разбирам, че ти си егоист. Ако не бях обещала на Сена, нямаше да си мръдна пръста, за да ти помагам. Лека нощ.

И излезе от стаята. Вал не каза нищо, нито стана да я изпрати. Но докато затръшваше вратата, го чу да казва на С'Рела:

— Видя ли?

Същата нощ отново я споходи кошмарът и тя се събуди изпотена сред намачканите завивки. Този път беше дори по-лошо. Пропадаше безкрайно в неподвижния въздух на безветрието, а около нея кръжаха други летци, разперили сребристите си криле, но никой не ѝ се притече на помощ.

Ден след ден упражненията продължаваха.

Сена ставаше все по-раздразнителна и избухлива, заяждаше се с учениците и се държеше властно, като тираничен Управител. Деймън изостряше завоите си и изслушваше ежедневни лекции за това, че се летяло не само с ръце, но и с глава. С'Рела работеше над излитането и кацането и тренираше въздушна акробатика, като развиваше грациозността на полетите си, Шер и Лея пък се учеха на издръжливост и затова кръжаха с часове високо в небето, където духаха силни ветрове. Кер се трудеше над всичко.

Марис внимателно следеше развитието на Вал, макар да се държеше настрана. Отговаряше на въпросите му, понякога — когато

той искаше — му даваше нужния съвет и се отнасяше към него с дистанцирана любезност.

Погълната от обучението на избраниците си, Сена въобще не забелязваше хладнината в отношенията им, но останалите ученици подражаваха на Марис и упорито страняха от Вал. Той самият подклаждаше този процес; несдържаният му език лесно му създаваше врагове. Заяви в лицето на Кер, че е бездарен, подиграваше се на тромавия Деймън и редовно го побеждаваше в единоборства. Скоро всички съвсем открито го наричаха „Еднокрилия“. Но дори това да го обиждаше, той не го показваше с нищо.

Ала изолацията на Вал не беше пълна. Повечето ученици страняха от него, но не и С'Рела. Тя не само се държеше приятелски, но търсеше компанията му, питаше го за съвети, хранеше се с него, а когато Сена ги разделяше на двойки, тя първа му отправяше предизвикателство.

Марис виждаше смисъл в поведението ѝ. Когато се състезаваш с по-силен противник, винаги има какво да научиш, а и изостряш собствените си умения. А С'Рела бе твърдо решена тази година да спечели криле. Имаше обаче и други, не толкова прагматични причини за влечението на С'Рела към Вал. Стеснителното южняшко момиче още от началото се чувстваше не на мястото си сред останалите ученици в „Дървокрил“, повечето от които идваха от Запада. Тя готвеше по друг начин, обличаше се различно, говореше с лек, но забележим акцент и дори разказваше други легенди, когато се събираха край огнището. Идващият от далечния Изток Вал бе третиран по същия начин, така че нямаше нищо чудно, че двете птички летяха заедно.

Ала въпреки това Марис изпитваше безпокойство, като ги гледаше как си шушукат. С'Рела бе млада и податлива и Марис не искаше да попадне под влиянието на Вал, с неговите налудничави идеи. Освен това твърде тесните ѝ връзки с Еднокрилия можеха да повлияят неблагоприятно на отношенията ѝ с другите летци.

Не ѝ оставаше друго, освен да прогони тревогите си и да се опитва да не се меси. Сега не беше време за дразги, и без това състезанието приближаваше.

В края на всеки ден от подготовката Марис се надпреварваше индивидуално с всеки от учениците. Два дни преди датата за тръгване

задуха силен северен вятър и силно застудя. Учениците, струпани на площадката, трепереха.

— Не е необходимо да чакате тук — каза Марис. — Ще помагате само при поставянето и свалянето на крилете, а докато ние летим, стойте вътре.

Усилието на полета стопляше тялото ѝ, но и изморяваше мускулите. Когато накрая се спусна, изтощена и премръзнала, на площадката, надявайки се, че за днес е приключила, се озова лице в лице с Вал. Раменете я боляха, ръцете ѝ се бяха налели с кръв. Не мислеше, че Вал ще я причака. А и да се надпреварват сега, когато той бе свеж и пълен със сили, а тя едва се държеше на краката си... Марис погледна скритото в облаци небе, облиза изсъхналата сол над горната си устна и каза:

— Късно е да летим. Стъмва се, а и вятърът е силен. Друг път ще се надпреварваме.

— Силният вятър не пречи на добрите състезатели — отвърна Вал. Гледаше я хладно и безизразно.

Марис със свито сърце осъзна, че отдавна е чакал този миг.

— Сена ще се тревожи — измърмори тя безпомощно.

— Е, щом надпреварата с учениците може да те измори...

— Веднъж летях трийсет часа без почивка — отвърна тя подразнено. Той се усмихна, осъзнал, че е паднала в капана му. — Слагай си крилете! — нареди тя.

Не му предложи помощ, но вече знаеше, че е свикнал сам да привързва крилете. Докато го чакаше, полагаше отчаяни усилия да раздвижи схванатите си крайници и си повтаряше, че дори и да я победи, това няма да означава нищо, след като е толкова изморена. Той сигурно го знаеше.

— Както всеки път? Два пъти дотам и обратно?

Марис кимна и погледна над сивите разпенени вълни към щръкналия в залива камък, който използваша за повратна точка. Колко ли пъти днес бе летяла дотам? Трийсет? Повече дори? Какво значение имаше? Можеше да прелети тези две отсечки по-бързо, отколкото в началото на деня, след като гордостта ѝ бе под заплаха.

— Кой ще ни е съдия? — попита тя.

— Сами ще се справим — отвърна Вал, докато закопчаваше последните два сегмента. — Аз ще скоча пръв. Ти ще дадеш старт.

Съгласна?

Тя кимна. Вал се затича леко и литна от ръба на скалата. Тялото му заподскача от насрещния вятър като малка лодка по вълните, но той бързо овладя полета и започна да набира височина.

Марис въздъхна и се опита да прогони нежеланите мисли. Затича се и отскочи. Един кратък миг пропада надолу, след това крилете ѝ уловиха вятъра и тя се стрелна напред. Не бързаше да се изкачва до Вал, издигаше се спираловидно, за да съхрани силите си.

Когато най-сетне се изравни с него, двамата започнаха да кръжат предпазливо един около друг, опитвайки се да заемат най-подходяща позиция сред бързоменящите посоката си ветрове.

— Готови... — извика тя. — Старт!

И полетяха. Ветровете бяха силни и вихрени, северният бе прекъсван от странични пориви от различни посоки. Небето на изток бе скрито от черни облаци, заплашващи да доведат буря. Марис ги погледна с безпокойство и отново се зае да набира височина — търсеше някой постоянен и по-бърз вятър. Стараеше се да не се отклонява от курса, въпреки че поривите я клатушкаха, което налагаше да е постоянно нащрек. Не можеше да си позволи отклонения.

Макар да не го търсеше нарочно, от време на време зърваше Вал. Понякога летеше под нея и Марис неусетно забеляза, че си е взел поука от всичките ѝ съвети. Нямахше да е никак лесно да го надвие.

И тогава Вал се устреми напред.

Марис реагира незабавно: наклони се наляво, за да се премести в коридора, където Вал бе уловил по-бързия вятър. Летците го наричаха презрително Еднокрилия, но той знаеше как да се възползва от бързите промени в обстановката. Надпреварите с учениците от академията бяха притъпили сетивата на Марис.

Запазил преднината си, Вал пръв стигна скалата и веднага изви назад. Марис забеляза, че завива по посока на вятъра и описва поширока дъга, но на излизане от завоя бе набрал скорост.

Твърдо решена да го задмине, тя се спусна опасно близко до скалата. Върхът на крилото ѝ остърга щръкналата канара и за миг тя изгуби равновесие. Главата ѝ се наклони напред и Марис полетя надолу: сърцето ѝ подскочи чак до гърлото. Накрая, съвсем ниско над водата, успя да се овладее, но Вал вече бе далеч пред нея. Тя въздъхна облекчено, че поне не е видял грешката ѝ.

Беше изгубила височина, но уловила силните възходящи въздушни струи от течението, започна да се изкачва отново. Летеше безстрашно, мислеше единствено за скоростта, опипваше със сетивата си въздуха наоколо, докато накрая улови едно подходящо постоянно течение.

С негова помощ доближи Вал, но беше така погълната от желанието да го задмине, че не забеляза приближаващия се бряг и внезапно бе притисната от студен низходящ вятър, стоварил се върху нея като гигантски юмрук. Вал по някакъв начин се бе разминал с него и вече се издигаше, докато Марис продължаваше да се бори с натискащата я към водата въздушна струя. Той описа кръг над крепостта, следейки ветровете по тънките струйки дим, които се издигаха от комините на академията, и пое обратно, далеч над нея, още преди Марис да си възвърне изгубения контрол.

Сякаш тази вечер небето бе на негова страна, мислеше си отчаяно Марис, докато завиваше. Ветровете я подмятаха, забавяха полета ѝ, поднасяха ѝ неочаквани изненади, докато за Вал те бяха като добронамерени роднини. Той сякаш не обръщаше внимание на бързоменящите се пориви, а неизменно откриваше сред тях попътния вятър.

Марис вече знаеше, че е изгубила надпреварата. Вал беше високо над нея, а височината означаваше скорост. Щеше да ѝ отнеме много време да се издигне до неговото ниво, стига въобще да откриеше подходящо течение. Опита се да скъси разстоянието помежду им, но борбата с променливите ветрове бързо я изтощаваше, а съзнанието, че всичко е напразно, ѝ действаше обезсърчаващо. Вал изгуби време, докато се снижаваше за кацане, но въпреки това прелетя над крайбрежните скали доста преди нея. Очевидно беше спечелил.

Марис бе твърде изтощена от надпреварата, за да му се усмихне, когато и двамата се приземиха на пясъчливата площадка, и твърде потисната, за да се престори, че загубата ѝ няма значение. Тя свали мълчаливо крилете си, с изтръпнали от умора и студ пръсти. После, без да каже нито дума, метна крилете на рамо и се заизкачва към крепостта.

Вал ѝ препречи пътя и заяви:

— Няма да кажа на никого.

Тя вдигна рязко глава и усети, че бузите ѝ поруменяват от срам.

— Не ме интересува какво ще кажеш — и на кого!

— Така ли? — Усмивката му я подразни и тя осъзна колко глухо бяха прозвучали думите ѝ. Беше се издала, че я боли.

— Надпреварата не беше честна — прецеди тя през зъби и веднага съжали за думите си — приличаха на детинско оправдание.

— Така е — съгласи се Вал. — Ти летя през целия ден, докато аз бях отпочинал. Никога нямаше да те победя, ако и двамата бяхме със свежи сили. Признавам го.

— И преди съм губила — каза Марис, опитвайки се да сдържи чувствата си. — Не ми е за пръв път да преглъщам поражение.

— Е, толкова по-добре — кимна усмихнато Вал.

Марис сви раздразнено рамене.

— Извини ме — каза тя, — но съм изморена.

— Сигурно. — Вал се отстрани от пътя ѝ и тя изморено тръгна нагоре по песъчливия склон към входа на крепостта. Но когато стигна билото, внезапен импулс я накара да се обърне и да погледне назад.

Вал не беше тръгнал след нея. Все още стоеше на площадката — самотна фигура на фона на здрачаващото се небе. Гледаше към океана, където един ястреб описваше лениви кръгове под струпаните облаци.

Марис потрепери и влезе вътре.

По-рано традиционните състезания на летците — тридневен фестивал, придружен от игри и веселба, където залогът бе единствено собствената гордост — се провеждаха на Ейрие. Но след въвеждането, преди седем години, на системата на предизвикателствата, се наложи състезанията да бъдат преместени на място, достъпно и за безкрили. Тогаваше се реши всяка година да се провеждат в различни големи градове и сега Управителите водеха истинска словесна война на масата на преговорите за честта да организират подобни турнири. И нищо чудно, след като по време на празненствата прииждаха много зрители, а търговията процъфтяваше. Безкрилите имаха малко празници, на които да се радват, и за тях летците все още бяха романтични търсачи на приключения.

Тази година състезанията трябваше да се проведат на Скълни, средно голям остров на североизток от Малък Шотан. Управителят на Морски зъб бе наел кораб за Сена и нейните „дървокрили“ и един вестносец току-що бе донесъл новината, че корабът ги очаква в

единственото пристанище на малкия остров. Щяха да потеглят с вечерния отлив.

— Чувствам се, сякаш ми предстои скок в тъмното — оплака се Сена на Марис. — Търсим си белята.

Кер вдигна глава от лицата си.

— Но нали тръгваме при отлив — затова ще чакаме вечерта.

Сена го огледа мрачно с единственото си зрящо око.

— Ти разбираш ли нещо от мореходство?

— Да, госпожо. Брат ми, Рак, е капитан на търговски кораб, един от големите тримачтови, а другият ми брат е моряк, макар че работи на проливен ферибот. Мислех, че и аз... да де, преди да дойда в „Дървокрил“ смятах, че ще стана моряк. Това е най-близкото занятие до летенето.

Сена неволно потрепери.

— Като неуправляем полет, като падане с разкъсани криле в океана — това е мореплаването.

Каза го високо и всички се смълчаха. Лицето на Кер поруменя.

Марис погледна съчувствено Сена. Опитваше се да не се размее, за да не обиди Кер. Сена очевидно изпитваше почти суеверен страх от плаването в океана.

— Колко време ще отнеме? — попита Марис.

— Три дни със спирането в Града на бурите, ако имаме попътен вятър. Но какво толкова му мислим? Или ще стигнем там, или ще се удавим. — Сена погледна Марис. — Днес ли отлиташ за Скълни?

— Аха.

— Хубаво. — Сена се пресегна и я хвана за ръката. — Е, поне не всички ще се издавим. Разполагаме с два чифта криле за състезанието. Ще е лудост да ги вземаме с нас...

— Корабите ще са безопасни — обади се Кер.

Сена го изгледа.

— Ха, безопасни! Безумие! По-добре да ги пуснем в употреба. Марис, ще вземеш ли двама ученици с теб? Дългият полет ще им е от полза.

Марис погледна насядалите около масата ученици. По лицата им си личеше, че всички искат да летят и очакват избора ѝ с нетърпение.

— Добре — кимна Марис. — Ще взема С'Рела и... — Тя се поколеба, опитвайки се да реши кой да е другият.

Вал неочаквано се надигна от съседната маса и заяви:

— Аз ще дойда.

Очите им се срещнаха.

— С'Рела и Шер или Лея — рече Марис натъртено. — И двамата имат нужда от подобен опит.

— Аз ще остана с Вал — намеси се неочаквано С'Рела.

— Аз предпочитам да тръгна с Лея — добави Шер.

— Ще летят С'Рела и Вал — намеси се раздразнено Сена. — И повече не искам да се говори за това. Ако останалите потънем в морето, нека най-добрите ни представят на състезанието. А сега отивам да се срещна с Управителката. Ще се видим, преди да полетите за Скълни.

Марис почти не я чу; очите ѝ още бяха впити в очите на Вал. Той ѝ се усмихваше подигравателно. След това се обърна и излезе от трапезарията. С'Рела изтича да го догони.

Марис изведнъж осъзна, че Кер ѝ говори нещо. Разтърси глава да се освободи от вцепенението, усмихна се и каза:

— Извинявай, не те чух.

— Не е чак толкова опасно — повтори той. — Плаването до Скълни, имам предвид. Има само няколко мили открит океан — между Малък Шотан и Скълни. През останалото време ще обикаляме бреговете на двата Шотана и винаги ще виждаме земя. А и корабите не са толкова безпомощни, колкото смята тя. Знам го от опит.

— Сигурно е така, Кер — рече Марис. — Сена разсъждава като летец. Когато свикнеш да летиш, ти е трудно да си представиш, че ще кретащ из моретата с някаква дървена черупка.

Кер прехапа устни.

— Сега разбирам — промърмори той, но в гласа му не се долавяше увереност. — Но щом летците мислят така, значи не знаят много неща. Мореплаването не е толкова опасно, колкото смята тя — повтори той, кимна доволно и отново се зае със закуската си.

Марис потъна в размишления. Кер несъмнено имаше право — летците често проявяваха тесногърдие, преценяваха всичко от своя гледна точка. Но дори и да беше справедливо, отношението на Вал към тях будеше безпокойството ѝ.

По-късно тя отиде да потърси С'Рела и Вал. Нямахте ги в стаите им и никой не знаеше къде може да са отишли. Марис се скиташе из

дългите тъмни коридори, докато накрая не реши, че отново се е изгубила. Стараеше се да избира само осветените от факли проходи, но и това не ѝ помогна. Тъкмо смяташе да извика за помощ, когато чу наблизко приглушени гласове. Веднага щом зави, ги видя — те седяха плътно един до друг в една ниша с тесен отвор към океана. Имаше нещо интимно в начина, по който бяха склонили глави един към друг, и това я подразни.

— Цял час ви търся — рязко каза тя.

С'Рела се обърна, изправи се и попита смутено:

— Какво има?

— Нали знаете, че ще летим за Скълни. Можете ли да се пригответе до час? Вземете само най-необходимото, останалото предайте на Сена.

— Ще ми отнеме само минутка — отвърна усмихнато С'Рела и това поуталожи гнева на Марис. — Марис, благодаря ти, че ме избра. Не знаеш какво означава това за мен. — Тя се хвърли със светнало лице и прегърна Марис.

— Може и да зная — рече Марис и на своя ред я прегърна. — А сега върви да се приготвиш.

С'Рела махна на Вал и изтича по коридора. Марис я изпроводи с поглед, после се обърна към Вал. Той продължаваше да гледа към тунела, по който бе тръгнала С'Рела. Усмихваше се някак особено, замечтано, и това за пръв път му придаваше нормален вид.

После очите му се преместиха към нея и усмивката му се промени, угълчетата на устата му се извиха надолу и лицето му стана враждебно и присмехулно.

— Забравих да ти благодаря, задето избра мен — каза той. — Толкова бях щастлив, когато каза, че мога да те придружа.

— Вал — отвърна уморено Марис, — чака ни дълъг и тежък полет. Не сме длъжи да се харесваме, но поне се опитай да се държиш любезно с мен. И не ми се надсмивай. Ще идеш ли да си приготвиш багажа?

— Въобще не съм го разопаковал — отвърна той. — Ще дам торбата на Сена, а аз ще взема само ножа. Не се тревожи, ще съм готов навреме. — Той се поколеба. — Освен това обещавам да не ти създавам неприятности на Скълни. Щом кацнем, ще си намеря квартира. Така добре ли е?

— Вал... — понечи да отговори тя, но той се обърна и отново се загледа през тясното прозорче към облачното небе. Лицето му беше студено и затворено.

Сена изкара всички випускници на скалата, за да наблюдават отпътуването на Марис, С'Рела и Вал. Учениците бяха в приповдигнато настроение, смееха се и се шегуваха и се надпреварваха да помагат на Марис и С'Рела в нагласяването на крилете. Заразена от духа им, Марис почувства, че на душата ѝ става леко и радостно, и я завладя нетърпение да се озове час по-скоро сред празничната тълпа.

— Хайде, оставете ги вече! — провикна се засмяно Сена. — Как ще излетят, като сте им увиснали всички на крилете!

— Де да можех и аз да литна! — промърмори Кер, със зачервен от вятъра нос.

— И твоят ред ще дойде — успокои го С'Рела.

— И да знаете, че никой от нас не ви завижда — подметна Лея.

— Да, защото сте най-добрите — добави Шер.

— Запазете го за по-късно — рече им Сена. — Хайде, тръгвайте. Ще ви помахаме отгук, а вие гледайте да ни посрещнете на Скълни.

Марис се обърна към С'Рела и забеляза, че девойката я следи напрегнато, очаквайки сигнала ѝ. Спомни си първите си полети, когато още не можеше да повярва, че има свои собствени криле. Докосна я лекичко по рамото и ѝ заговори:

— Горе ще се държим един за друг. Никакви трикове — те са за състезанието. Днес искам от теб да се съсредоточиш върху продължителния полет. Досега не си летяла толкова надалеч, но не се безпокой, достатъчно си издръжлива, за да успееш. Аз ще те наблюдавам постоянно, но едва ли ще имаш нужда от моята помощ.

— Благодаря — кимна С'Рела. — Ще се постарая.

Марис също кимна и даде знак на Деймън и Лиан да разгънат крилете ѝ. Когато свършиха, отскочи от ръба на скалата, последвана от виковете и пожеланията на останалите ученици, и се понесе в студеното течение на вятъра. Описа един кръг, докато излети и С'Рела; опитваше се да прецени старта ѝ като съдия от състезанието.

Без никакво съмнение С'Рела значително бе подобрила стила си. Нямахте я предишната непохватност, тя вече не се колебаеше при излитане, а скачаше смело и бързо избираше най-подходящия вятър, за да се отдалечи от скалата.

— Вече не вярвам, че крилете ти са дървени! — подвикна ѝ Марис.

После двете закръжиха нетърпеливо в небето в очакване на Вал.

Беше ги изчакал, облегнат на една ограда, с безразлично лице, сякаш не искаше да има нищо общо с всеобщото веселие и нетърпение. Беше си поставил крилете пръв, без чужда помощ. Сега се приближи към развълнуваната група ученици, мина между тях и спря на самия ръб на скалата. Разгърна първите три сегмента, но дори не си направи труда да ги закопчае. След това пъхна ръце в презрамките, наведе се, коленичи и отново се изправи.

Деймън понечи да му помогне в разгъването на крилете, но Вал се обърна и рязко му подвикна нещо — Марис не можа да чуе какво, тъй като бе доста високо, но видя, че Деймън се отдръпна обидено.

И тогава Вал се засмя и скочи.

Някой изпищя, чуха се уплашени ругатни. Тялото на Вал летеше право надолу, двацет стъпки, четирийсет...

А после внезапно той спря да пада, крилете му се разтвориха, сякаш изникнаха от въздуха, и сребристият им плат блесна на слънцето. Подхванат от вятъра, Вал се понесе стремително над разпенените вълни. До ушите на Марис долетя победният му смях.

Погълната от полета, С'Рела въобще не забелязваше, че постоянно губи височина. Марис ѝ викна да внимава и опомнило се от уплахата си, момичето леко повдигна лявото си крило. Вятърът я понесе към крепостта, тя улови едно възходящо течение и отново започна да се издига. Сена ругаеше Вал за необмислената му постъпка, но учениците бяха избухнали във възторжени аплодисменти, а той не обръщаше внимание на никого и продължаваше да набира височина. След около минута се озова над Марис и се насочи към Голям Шотан. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва. Когато се приближи на достатъчно разстояние, за да я чува, Марис почна да го ругае — заимстваше за целта от много по-богатия речник на Сена.

Вал ѝ отвърна с безгрижен смях.

— Този номер е колкото опасен, толкова и глупав! — крещеше Марис. — Достатъчно беше да заяде само една панта и щеше да се разбиеш в скалите!

— Затова пък вече знаеш, че съм по-добър от Гарвана — отвърна Вал през смях.

— Гарвана беше глупак — викна тя. — Затова накрая загина. Ти пък откъде знаеш за него?

— От една песен на брат ти — викна ѝ и той. След това се наклони и бавно се отдалечи, прекъсвайки разговора.

Изгубила всякакво желание да го следва, Марис се върна при С'Рела, която летеше стотина стъпки по-назад. Когато се приближи забеляза, че момичето е пребледняло и едва се крепи.

— Какво стана? — посрещна тя Марис. — Щях да умра от ужас.

— Вал прави номера — отвърна Марис. — Имаше един летец, Гарвана — той правеше същото. Вал е измислил своя версия.

Известно време С'Рела летя мълчаливо — мислеше за чутото — после лицето ѝ отново възвърна цвета си.

— А аз си помислих, че някой го е бутнал — извика тя. — Ама биваше си го номера — много красиво!

— Безумие — отвърна Марис. Обаче беше втрещена — как можеше С'Рела да си помисли, че някой от съучениците ѝ е способен на подобна постъпка — да бутне Вал от скалата! Изглежда, Еднокрилия наистина ѝ влияеше зле.

Останалата част от полета, както предполагаше Марис, протече без особени трудности. Марис и С'Рела летяха заедно, а Вал се рееше далеч пред тях и високо в небето — явно предпочиташе компанията на дъждовните птици. Успяха да го държат в полезрението си целия следобед, но не без усилие.

Вятърът беше попътен, духаше с постоянна сила в посока към Скълни. Не се налагаше да правят нищо повече, освен да се отдадат на волята му. На моменти почти скучен полет, но Марис не съжаляваше за това. Заобиколиха брега на Голям Шотан, чиито заливи гъмжаха от рибарски лодки, натъпкани с улов. Разгледаха Града на бурите от въздуха, с неговото голямо пристанище и щръкнали по хълмовете вятърни мелници — С'Рела се опита да ги преброи, но дори не стигна до средата, когато вече подминаваха града. А малко преди залез-слънце, в открито море между Малък Шотан и Скълни, С'Рела видя за

първи път в живота си истинска сцила, чийто издължен врат се полюшваше високо над вълните.

Късно вечерта стигнаха Скълни. Докато кръжаха над площадката за кацане, видяха долу човешки фигури, които разнасяха фенери, за да упътват закъснелите летци. Малката хижа на летците недалеч от площадката вече кипеше от живот — чуваха се викове и песни.

Марис се постара да кацне така, че да даде пример на С'Рела, но вместо това едва не заора нос в пясъка. За щастие момичето бе твърде погълнато от собствените си усилия, за да забележи колко несръчна е учителката ѝ.

А междувременно вече ги заобикаляха радостни посрещачи, които им предлагаха услугите си.

— Да ти помогна, летецо? Имаш ли нужда от помощ?

Една силна ръка я хвана и Марис се озова лице в лице с мургаво чернокосо момче. Докато ѝ помагаше да си свали крилете, а друг ентусиаст се навърташе около С'Рела, над тях се чу плющене и когато Марис погледна през рамо, видя, че е кацнал и Вал. Бяха го изгубили по здрач и тя предполагаше, че е пристигнал преди тях.

Той се изправи, малко неуверено, и две момичета веднага изтичаха при него и го подхванаха за ръцете.

— Да ти помогнем ли, летецо? — казаха почти едновременно, с напевни гласове.

— Я се махайте! — сопна им се той.

Момичетата се отдръпнаха, втрещени от грубостта му. Марис също го погледна учудено. Обикновено той се държеше хладно и надменно, избухливостта не му бе присъща.

— Но ние само ти предлагаме помощта си — рече по-напетото от двете момичета.

— Нямате ли достойнство? — извика им Вал, докато сам си сваляше крилете. — Защо не се захванете с някоя по-полезна работа, вместо да се навъртате край летците? С какво се занимават родителите ви?

— Моят е щавач — отвърна същото момиче.

— Тогава върви да му помагаш. По-чиста работа ще е, отколкото да прислужваш на летците. — Той ѝ обърна гръб и почна да сгъва

грижливо крилете.

Марис и С'Рела вече бяха свалили своите.

— Заповядай — рече чернокосото момче и подаде на Марис сгънатите криле. Изведнъж тя се изчерви и започна да тършува из джобовете си за дребна монета. Досега винаги бе приемала помощта на безкрилите за нещо естествено, докато Вал не я бе представил в друга светлина.

Но момчето се разсмя и категорично отказа да приеме парите.

— Ти не знаеш ли, че докосването до вашите криле носи щастие? — попита то. После ѝ обърна гръб и се затича към приятелите си на плажа, които го посрещнаха със завистливи закачки.

Докато го изпращаше с поглед и размишляваше върху думите на Вал, тя се зачуди дали на острова няма и други, които да не са толкова въодушевени от състезанията на летците. Такива, които са си останали вкъщи, погълнати от ежедневните си занимания, и за които летците са само привилегирована каста, узурпирала небето на Пристана на ветровете.

— Искаш ли да ти нося крилете, летецо? — чу тя един рязък глас. Беше Вал, отново ѝ се присмиваше. — Вземи. — Той ѝ протегна своите криле. — Сигурно ще искаш да са при теб. Да ги пазиш.

Марис взе крилете; сега държеше по един чифт във всяка ръка.

— Къде отиваш?

— Островът е голям — повдигна рамене Вал. — Все ще намеря място, където да преспя. Имам няколко монети.

— Можеш да дойдеш с нас в хижата — предложи Марис колебливо.

— Мога ли? — повтори той безизразно. — Ще се получи доста интересна картинка. По-драматична от моя старт днес.

Марис се намръщи.

— Не съм забравила постъпката ти. За малко и С'Рела да пострада. Беше толкова уплашена от скока ти, че...

— Това вече го чух — прекъсна я той. — А сега, извинявай. — Той ѝ обърна гръб и си тръгна. Крачеше забързано по плажа, пъхнал ръце в джобовете си.

Застанала зад Марис, С'Рела разговаряше със заобиколилите ги момчета и се смееше весело. Когато Марис се доближи до нея, тя я хвана за ръката и попита:

— Е, как се представих? Добре ли летях?

— Знаеш, че летиш добре — искаш само да чуеш похвалата ми. Е, щом настояваш... — Тя поомекна. — Летиш така, сякаш не си правила нищо друго през живота си. Ти си родена за летец.

— Зная — отвърна срамежливо С'Рела. После се засмя радостно. — Беше наистина чудесно. Мечтая да летя повече от всичко на света!

— Защо ли ми е познато това чувство? — попита весело Марис. — Но сега най-добре да си починем. Ела, да влезем при огъня. Тъкмо ще видим кой още е пристигнал.

Но С'Рела не бързаше да влиза в хижата. Изглежда, се безпокоеше от това как ще я посрещнат другите летци. За тях тя все още бе чужд човек. Сигурно така й бе внушил Вал.

— Не се притеснявай. Все някога трябва да се запознаеш с тях — опита се да й вдъхне кураж Марис.

С'Рела кимна и неуверено я последва по каменистата алея към хижата.

Къщичката бе съвсем малка, двустайна, със стени от белосани камъни. Огнището във всекидневната вече беше запалено. Вътре бе шумно и многолюдно. Марис се заоглежда за познати лица, С'Рела стоеше уплашено до нея. Окачиха крилете до вратата и си запробиваха път през тълпата.

Едър брадат мъж на средна възраст наливаше някаква течност в окаченото над огнището котле, от което се вдигаха ароматни пари. Нещо в стойката му привлече вниманието на Марис, тя спря и го загледа внимателно. Та това беше Гарт! Кога бе остарял и напълнял толкова?

Тя тръгна към него, но нечии ръце я прегърнаха отзад и тя долови познато ухание на цветя.

— Шали! — извика Марис и се обърна. Веднага забеляза закръгления корем. — Не очаквах да те видя — чух, че си бременна...

Шали постави пръст на устните си.

— Шшшт. Стига ми мрънкането на Корм. Казах му, че нашият малък летец трябва да се научи на занаята още от самото начало. Не се безпокой, пазя се. Летях бавно, без да се напругам. Но нима можех да пропусна подобно събитие? Корм искаше да ме качи на кораб. Представяш ли си? — Живото, красиво лице на Шали трептеше от вълнение.

— Значи няма да участваш?

— О, не, разбира се. Няма да е честно, с допълнителен баласт. — Тя се потупа по корема и се засмя. — Обещах на Корм веднага щом се приберем да си остана вкъщи и да бъда добра майка. Освен ако не възникне нещо наистина неотложно.

Марис усети, че я мъчат угризения. „Неотложното“ означаваше, че Шали трябва да лети, защото Марис може да отсъства от Кехлибарен. Закле се веднага след състезанието да се прибере на острова.

— Шали, да ти представя една моя приятелка — заговори тя. С’Рела се криеше притеснено зад гърба ѝ, но тя я издърпа до себе си. — Това е С’Рела, нашата най-обещаваща ученичка. Днес долетя с мен от „Дървокрил“ — най-дългият ѝ полет досега.

— Охо! — възкликна Шали и повдигна вежди.

— С’Рела, това е Шали, от Малък Кехлибарен — също като мен. Тя ме пазеше, когато за първи път се вдигах в небето.

Двете си размениха вежливи поздравии. После Шали се наведе към момичето и му прошепна:

— Желая ти успех в състезанията. Гледай обаче да не победиш моя Корм. Мисля, че ще полудея, ако остане дори за няколко дни при мен в къщата.

Шали се усмихваше, но С’Рела, изглежда, не схвана закачката и побърза да се оправдае:

— Но аз не искам да направя лошо на никого. Единственото, което мечтая, е да докажа, че съм истински летец.

— Е, то не е съвсем същото — промърмори Шали. — Все пак не забравяй, че се шегувах, малката. Зная, че няма да предизвикаш Корм. Едва ли имаш никакви шансове срещу него. — Тя погледна към другия край на помещението. — Ще трябва да ме извините — гледам, че Корм ми е намерил възглавница и ако не ида да седна на нея, ще ми се разсърди. Марис, ще се видим по-късно. С’Рела, приятно ми беше да се запознаем.

Тя им махна и тръгна към другия край на стаята.

— Нямам ли? — попита разтревожено С’Рела.

— Какво да нямаш?

— Шансове срещу Корм.

Марис не знаеше какво да отговори.

— Той наистина е много добър — каза накрая. — Не забравяй, че лети от двайсет години. Печелил е награди на много състезания. Срещу него май наистина нямаш големи шансове. Но в това няма нищо обидно, С'Рела.

— Ще ми го покажеш ли? — попита момичето.

— Ето го — там, до Шали, с черна... е, вече малко попрошарена коса.

— Красив е — рече С'Рела.

Марис се засмя.

— Да, права си. На младини всички момичета на Кехлибарен бяха влюбени в него. Остави доста разбити сърца, докато избере Шали.

— И на моя остров момичетата бяха влюбени в един летец — С'Ландра. И ти ли беше влюбена в Корм?

— Аз ли? Не. Твърде добре го познавам.

— Марис! — чу се вик, който накара всички присъстващи да се обърнат. Изправен до огнището, Гарт й махаше да иде при него.

Тя се засмя.

— Ела — рече и задърпа С'Рела през тълпата, като пътем кимаше на познатите летци.

Гарт я сграбчи в мечешката си прегръдка.

— Изглеждаш уморена. Да не летиш твърде много?

— Ами ти? — отвърна Марис. — Да не ядеш твърде много? — И го сръга с пръст в търбуха. — Какво е това? Шали ли ще ражда, или ти?

Гарт се запревива от смях.

— Ох, за това е виновна сестра ми. Прави бира и трябва да ти призная, че е отлична. От време на време и аз си сръбвам.

— Я си кажи, че си най-добрият й клиент — закиска се Марис. — Кога пък си пусна брада?

— Ами преди месец трябва да беше. Не съм те виждал цяла година.

Марис кимна.

— И Дорел ми се оплака от същото последния път, когато се видяхме на Ейрие. Каза, че те чакал да си пийнете заедно, а ти не си се появил.

— А, това ли? — намръщи се Гарт. — Тогава бях болен, нищо особено. И на мен ми се скара после. — Той се наведе над котлето и взе да разбърква съдържанието му. — Кльопачката скоро ще е готова. Гладна ли си? Аз съм го готвил — това е южняшка яхния, с много подправки и вино.

— Чу ли, С'Рела? — обърна се Марис към момичето. — Изглежда, най-сетне ще хапнеш свята храна. — Тя изтика момичето до Гарт. — Това е С'Рела от „Дървокрил“, една от най-добрите ми ученички. Тази година ще отнеме крилете на някоя нещастна душа. С'Рела, запознай се с Гарт, един от любезните ни домакини и мой стар приятел.

— Не чак толкова стар — възрази Гарт и огледа С'Рела от главата до петите. — Хубава е като теб на младини, само дето е по-слабичка. — Дали лети също толкова добре?

— Опитвам се — рече С'Рела.

— А, и скромна на всичкото отгоре — отбеляза той. — Какво пък, тук, на Скълни, знаем как да посрещаме летци, дори и начинаещи. Потребва ли ти нещо, миличка, само ми кажи. Гладна ли си? Манджата скоро ще е готова. Всъщност защо не ми помогнеш с подправките? Ако не си го разбрала още, не съм истински южняк. — Той я хвана за ръката и я придърпа до огнището. — Я първо опитай. Кажи ми честно, какво мислиш?

Докато С'Рела сръбваше от лъжицата, Гарт се огледа, посочи и каза на Марис:

— Виж кой те търси. — На вратата беше застанал Дорел, с метнати на рамо криле, и й махаше. — Върви при него — рече Гарт. — Аз ще забавлявам С'Рела. Нали съм домакин в края на краищата. — И я побутна към вратата.

Марис му кимна с благодарност. Дорел остави крилете и вдигна ръце да я посрещне. Марис се притисна в него и той я целуна. Когато се отпусна в обятията му, тя почувства, че се разтреперва.

— Какво има? — попита той. — Цялата трепериш. И си изморена. Да не си се пресилила?

— И Гарт ме попита същото — засмя се тя. — Не, нищо ми няма.

— Не хитрувай, обич моя. Познавам те по-добре, отколкото предполагаш. — Той я прегърна и отново я притисна към себе си. — Защо не ми кажеш какво има?

Марис въздъхна. Наистина се чувстваше изморена, но едва сега го осъзна.

— Може да не съм обръщала внимание — призна тя. — Напоследък не спя добре. Кошмари...

Дорел я хвана за ръката и я поведе към отрупаната с ястия маса в дъното, където се бяха събрали повечето летци.

— И какви са тези кошмари? — попита, докато наливаше вино в чашите.

— Само един. Пропадам. Пропадам в безветрие, удрям се във водата и загивам. — Тя отхапа парче сирене и го преглътна с глътка вино. — Вкусно.

— Сигурно, нали е от Кехлибарен — рече Дорел. — Но как може да те безпокои един сън? Не мислех, че си суеверна.

— Не съм. Но това не е всичко. Уф, как да ти обясня! Не ми дава мира. Обаче има и друго...

Дорел я гледаше и чакаше да чуе останалото.

— Става дума за състезанието — рече тя. — Мисля, че ще имаме неприятности.

— Какви неприятности?

— Миналия път, като се видяхме на Ейрие, ти споменах, че при нас се мести един от учениците на „Въздушния дом“.

— Е, и? Какво толкова?

— Той е тук, на Скълни. Смята да участва като претендент за криле. Вал.

Лицето на Дорел помръкна.

— Вал?

— Еднокрилия — тихо каза Марис.

Той се намръщи.

— Еднокрилия. Сега вече разбирам защо си потисната. Не очаквах, че ще опита отново. Как мисли, че ще го посрещнем?

— Не си прави илюзии — обясни Марис. — Според мен си дава сметка как гледат на него летците.

Дорел повдигна рамене.

— Не че съм очарован от вестта, но тя едва ли ще развали духа на състезанието. Няма да е трудно да го игнорираме, а и се съмнявам, че ще му позволят да спечели отново. Никой не е губил близък роднина тия дни.

Марис неволно се дръпна. В гласа на Дорел се долови омраза, а и думите му прозвучаха като нейните, когато Вал пристигна в академията.

— Дор — рече тя. — Той е добър. Подготвя се старателно от години. Научил е много. Зная, защото летях с него.

— Летяла си с него?

— По време на обучението. В „Дървокрил“. Но какво...

Той допи виното и остави чашата.

— Марис — подхвана със странно променен глас. — Нали не искаш да ми кажеш, че си му помагала? На Еднокрилия?

— Той е наш ученик и Сена ме помоли да се занимавам с него. Не съм там, за да си търся любимци и да подкрепям само тях.

Дорел изруга и я сграбчи за ръката.

— Да излезем навън. Не искам да говорим за това тук, където могат да ни чуят.

Вечерта беше хладна, вятърът носеше мирис на солена вода. По крайбрежието бяха запалени ориентиращи фенери за нощните летци. Марис и Дорел слязоха на плажа. Децата си бяха отишли и сега двамата бяха сами.

— Точно от това се страхувах — заговори тя. — Че ще ми се разсърдиш. Но не мога да правя изключения — нямам право. Не разбираш ли? Опитай се поне мен да разбереш.

— Ще се опитам — обеща той. — Но не ти обещавам да се получи. Защо, Марис? Той не е обикновен безкрил, не е някой от твоите ученици, мечтаещи да станат летци. Той е Еднокрилия и винаги ще си остане такъв. Той уби Ари. Нима го забрави?

— Не — отвърна Марис. — Вал, да не мислиш, че се радвам? Трудно е да го харесаш, той мрази летците, а и неизменно ще ми напомня за Ари. Но аз трябва да му помогна, Дор. Заради онова, което започнахме преди седем години. Крилете трябва да остават у тези, които ще ги ползват най-добре, дори и ако са... ако са като Вал. Отмъстителни, гневни, равнодушни към другите.

Дорел поклати глава.

— Не съм съгласен с това.

— Ще ми се да знаех повече за него. Навярно тогава щях да си обясня поведението му. Мисля, че той мрази летците още от времето преди да го кръстят Еднокрилия. — Тя се пресегна и хвана Дорел за

ръката. — Той винаги е готов да се надсмее, когато не е скрит зад ледената си маска. Според Вал аз също съм еднокрила, колкото и да се преструвам, че не е така.

Дорел я погледна и стисна ръката ѝ.

— Не — рече той. — Ти си летец, Марис. Не се страхувай от това.

— Летец ли съм? Само дете не знам какво точно означава тази дума. Нещо повече е от това да имаш криле и да умееш да летиш. Вал има криле и лети доста добре, но ти сам каза, че е половин летец. Ако да си летец означава... да приемаш всичко такова, каквото е, да гледаш отвисоко на безкрилите и да не предлагаш помощ на учениците от нашата академия, защото се боиш, че могат да отнемат крилете на някой твой другар, на истински летец... ако само с това се изчерпва значението на тази дума, тогава аз не мисля, че съм истински летец. Понякога се питам дали не започвам да споделям възгледите на Вал за някои неща.

Дорел пусна ръката ѝ, но не сваляше очи от лицето ѝ. Дори в мрака усещаше напрегнатия му поглед.

— Марис — заговори той, — аз съм летец, роден да наследя тези криле. Вал Еднокрилия сигурно ме ненавижда за това. А ти?

— Дор — отвърна тя огорчено. — Знаеш, че винаги съм те обичала и съм ти вярвала. Ти си най-добрият ми приятел, повярвай ми. Но сега...

— Но сега? — повтори той.

— Сега ми е мъчно, задето отказа да дойдеш в „Дървокрил“.

— Майка ми беше летец — отвърна Дорел след кратка пауза, заслушан във веселите гласове, долитащи откъм хижата. — Преди това нейната майка — и така поколения наред тези криле са предавани от ръка на ръка в моето семейство. За мен това означава много. Някой ден и моето дете ще лети с тях. Ти, Марис, не си част от тази традиция, но това не пречи да си най-скъпото същество за мен. Ти вече доказа, че заслужаваш да носиш криле, колкото всяко дете на летец. Щеше да е ужасна несправедливост, ако ти ги бяха отнели. Горд съм, че ти помогнах за това. Гордея се също така, че те защитих в Съвета, но като те слушам сега, изглежда, че сме се борили за различни неща. Аз си представях, че воюваме за правото на всеки, който мечтае от цялата си душа и е готов да даде всичко от себе си, да стане летец. Нашата цел не

беше да разрушим една велика традиция и да позволим на разни безкрили претенденти за тази професия да се бият за тях като лешояди за мърша. Не, ние само трябваше да премахнем оковите и да позволим на други достойни и даровити деца да се влеят в редиците на летците. Но смяташ ли, че всеки от нас би склонил с лека ръка да се откаже от онова, което ни прави различни и неповторими?

— Вече не зная — повдигна рамене тя. — Преди седем години смятах, че да бъдеш летец е най-прекрасното нещо на света. И ти си мислел така. Не сме си и представяли, че ще се появят хора, готови да ни отнемат крилете, но да не приемат всичко останало, което е свързано с нашата професия. Не си ги представяхме, но те съществуват. А ние открихме небето и за тях, Дор. Променихме света повече, отколкото предполагахме. Сега обаче не можем да им обърнем гръб. Светът вече е различен и ние трябва да приемем този факт, да се съобразяваме с него. Може да не ни харесват последиците от нашата работа, но не бива да си затваряме очите пред тях. Вал е една от тези последици.

Дорел се наведе и изтърси пясъка от панталоните си.

— Аз не мога да приема тази последица — заяви той със сподавен гняв. — Марис, много неща направих от любов към теб, но всяко нещо си има граници. Истина е, че светът се промени — не без твоя намеса, — но не бива да приемаме заедно с доброто и лошото. Не бива да приемем и този твой Вал Еднокрилия, който се подиграва на традициите ни и се опитва да ни разедини. Защото накрая, Марис, той ще ни унищожи със злобата и омразата си и ако не го разбираш, ти също ще му помогнеш. Но не и аз. Сега вече ясно ли ти е?

Тя кимна, без да го поглежда. Около минута двамата мълчаха.

— Ще се върнеш ли с мен в хижата? — попита Дорел.

— Не — отвърна тя. — Не и тази вечер.

— Лека нощ, Марис. — Той се обърна и тръгна по пясъка. Малко след това вратата на хижата се отвори и отвътре се чу смях и шумотевица. После вратата се хлопна.

На брега се възцари тишина. Окачените на пръти фенери се поклащаха, разлюлени от вечерния бриз; вълните се плискаха в брега.

Марис никога не се бе чувствала толкова самотна.

Марис и С'Рела прекараха нощта заедно в една недостроена колиба съвсем близо до брега, в малък квартал от подобни постройки,

вдигнати набързо по поръчка на Управителя на острова, за да приютят гостите. Кварталът бе едва наполовина пълен, но Марис знаеше, че част от летците са настанени в хижите и в дома на Управителя.

С'Рела нямаше нищо против скромната обстановка. Все още беше в приповдигнато настроение след дългия полет. Гарт ѝ бе правил компания през цялата вечер, беше я запознал с всички присъстващи и дори я бе накарал да изяде три порции от неговата „южняшка“ яхния, като за десерт я бе нахранил с цял куп анекдоти за летци.

— Много е сладък — каза С'Рела, — но май прекалява с пиенето.

Марис не можеше да не се съгласи с нея — когато влезе да повика С'Рела, завари Гарт със зачервени очи да се полюшва в средата на стаята. Помогна му да легне в задната стаичка, докато той произнасяше някакъв неразбираем пиянски монолог.

Зората на следващия ден бе сива и ветровита. Събудиха ги крясъците на търговците и Марис се измъкна навън, за да купи нещо за закуска. След като се нахраниха, си сложиха крилете и излетяха. Нямаше много летци в небето, празничната атмосфера бе заразителна за всички, а може би новодошлите бяха отишли да се поразходят из града или да поднесат почитанията си на Управителя. Марис обаче настоя С'Рела да се упражнява и те останаха да се реят близо пет часа във въздуха, като се възползваха от силните ветрове.

Брегът под тях гъмжеше от хлапетии, кипящи от ентузиазъм да помагат на летците. През целия ден прииждаха нови участници. Най-забележителният момент — когато дори С'Рела ококори очи — бе появата на летците от Голям Шотан. Приблжиха се в плътна формация, общо четирийсет на брой, издокарани в еднакви червени униформи и с блеснали от лъчите на слънцето сребърни криле.

Марис вече не се съмняваше, че на състезанието ще присъстват всички летци от Западните острови. От Изток също имаше много участници, по-малък бе броят на южняците, а от Външните острови дойдоха само шепа представители.

Следобедът, когато Марис и С'Рела седяха пред хижата с по чаша топло мляко в ръка, най-сетне се появи Вал.

Той приветства Марис с подигравателна усмивка, седна до С'Рела и попита почти великодушно:

— Порадва ли се на гостоприемството на летците?

— Те са много мили — отвърна С'Рела с пламнало лице. — Защо не дойдеш довечера? Пак ще има вечеринка. Гарт обеща да изпече цяла морска котка, а сестра му ще осигури бирата.

— Не — отвърна Вал. — Там, където се настаних, имат достатъчно храна и бира, а и компанията повече ми допада.

— И къде е това място? — намеси се Марис.

— Една таверна на около две мили по пътя край брега. Не е особено подходяща за такива като вас. Там не се отбиват летци, само миньори, бранници и други типове, които не се гордеят особено с професията си. Съмнявам се, че ще се отнесат към вас с нужната почтителност.

Марис го погледна намръщено.

— Ще престанеш ли някога да се държиш така?

— Да престана? — попита той усмихнато.

Внезапно Марис бе завладяна от неудържимо желание да приключи тази игра веднъж завинаги.

— Ти дори не познаваш летците — заговори тя. — Какво право имаш да ги мразиш толкова? Те не са по-различни от теб и мен — не, всъщност сгреших, от теб са различни. Те са дружелюбни и великодушни.

— Да, тези качества на летците са наистина легендарни — засмя се Вал. — Без съмнение по тази причина на вечеринките на летците само те са добре дошли.

— Те приеха и мен — каза С'Рела.

Вал я изгледа продължително и преценяващо. След това повдигна рамене и на устните му отново затрептя подигравателна усмивка.

— Убедихте ме — заяви той. — Ще дойда на тази ваша вечеринка, стига да допуснат някой безкрил.

— Ела като мой гост — намеси се Марис. — Щом отказваш да се наречеш летец, И забрави проклетата си враждебност поне за няколко часа. Бъди справедлив с тях.

— Моля те — добави С'Рела и го хвана за ръката.

— Какво пък, нека имат възможност да покажат дружелюбието и великодушието си — склони Вал. — Няма да прося за него, нито ще им лъскам крилетете или ще припявам песните им. — Той се надигна. — А сега отивам да летя. Има ли криле, които мога да използвам?

Марис кимна и посочи колибата, където бяха оставени неговите криле. След като той си тръгна, тя се обърна към С'Рела.

— Много държиш на него, нали?

С'Рела сведе поглед и се изчерви.

— Марис, зная, че понякога е зъл, но той невинаги е такъв.

— Може и да си права — призна Марис. — Не ми даде възможност да го опозная отблизо. Но, С'Рела, моля те, обещавай ми да си внимателна. Вал е натрупал в себе си много болка, а понякога хора като него си връщат на околните дори ако те са им приятели.

— Зная — кимна С'Рела. — Марис, как мислиш, дали довечера няма да се нахвърлят върху него? Летците...

— Вал със сигурност се надява да го направят. Но ще види, че не са... че не сме такива. Надявам се да се окажа права.

С'Рела не отговори. Марис допи чашата и се надигна.

— Ела — каза тя. — Време е за упражнения. Да си слагаме крилетете.

Още в началото на вечерта сред летците се разнесе мълвата, че Еднокрилия е на Скълни и възнамерява да участва в състезанието. Марис нямаше представа откъде е тръгнала новината. Може би Дорел се бе изпуснал, или пък бяха познали Вал при пристигането. Не беше изключено вестта да е пристигнала с представителите на Изтока, които знаеха, че Вал е тръгнал с кораб към острова на „Дървокрил“. Както и да е, важното бе, че вече почти всички знаеха. На два пъти, докато вървяха към хижата, Марис чу да произнасят „Еднокрилия“, а когато приближиха, един неин познат от Ейрие летец спря и я попита направо дали слухът е верен. Не й оставаше друго, освен да потвърди, и летецът само подсвирна и заклати глава.

Още не се беше стъмнило съвсем, но в голямото помещение вече имаше доста летци. Повечето пиеха вино и разговаряха на групички. Обещаната морска котка се въртеше на шиш над огнището, но ако се съдеше по вида ѝ, щяха да са необходими още няколко часа, докато стане годна за ядене.

Риеса, сестрата на Гарт, наля на Марис чаша бира от едно от трите бурета, подредени до стената.

— Бива си я — кимна Марис, след като я опита. — Макар че ще призная, че не съм специалист. Обикновено пия вино и кивас.

Риеса се засмя.

— Затова пък Гарт е изпил толкова бира, че може да захрани цяла търговска флотилия.

— Той къде е? — попита С'Рела. — Мислех, че вече е дошъл.

— Ще дойде по-късно — обясни Риеса. — Не се чувстваше добре, та ме прати да дойда първа. Подозирам обаче, че го направи, за да не помага в носенето на буретата.

— Да не му е прилошало? — попита Марис. — Риеса, я ми кажи истината. Напоследък често ли боледува?

Усмивката на Риеса помръкна.

— Да не ти е казал, Марис? Толкова съм притеснена... Започна преди половин година. Ставите го болят. Понякога се подуват и отичат, но и без отоци болката е постоянна. — Тя се наведе към Марис. — Безпокоя се за него. Дорел също. Ходи на няколко знахари и тук в Града на бурите също, но никой не можа да му помогне. А и пие повече, отколкото може да носи.

Марис я погледна ужасена.

— Чух, че Дорел се оплаква от него, но мислех, че е заради пиенето. — Тя се подвоуми, но все пак попита: — Риеса, Гарт каза ли на Управителя за проблемите си?

Риеса поклати глава.

— Не, той... — Тя млъкна и наля чаша бира на един от гостите, след което продължи: — Страх го е, Марис.

— От какво го е страх? — попита тихо С'Рела, като местеше поглед от Риеса към Марис. Беше застанала безшумно до рамото на Марис и слушаше разговора.

— Ако летецът се разболее — обясни Марис, — Управителят има право да свика останалите островни летци и с тяхно съгласие да му отнеме крилете, за да не бъдат изгубени в океана.

— Значи Гарт продължава да лети, така ли? — обърна се тя към Риеса. — Управителят не го е отстранил от работа?

— Не е — потвърди Риеса и прехапа устна. — Страх ме е за него, Марис. Болката го спохожда неочаквано. Ако стане по време на

полет... рекох му да говори с Управителя, но той не иска и да чуе. Крилете са всичко за него, знаеш го. Всички летци си приличате.

— Аз ще поговоря с него — обеща Марис.

— Дорел говори с него безброй пъти — отвърна Риеса. — Без никакъв резултат. Знаеш какъв инат е Гарт.

— Той трябва да предаде крилете — намеси се неочаквано С'Рела.

Риеса я погледна смръщено.

— Не знаеш какво говориш, дете. Ти си „дървокрилата“, с която брат ми се е запознал снощи, нали? Приятелката на Марис?

С'Рела кимна.

— Да, Гарт ми разказа за теб — продължи Риеса. — Щеше да го разбереш, ако беше летец. Но ние с теб, миличка, не сме хора като тях, за да проумеем мислите им. Поне така ми каза Гарт.

— Аз ще стана летец — заяви уверено С'Рела.

— Сигурно ще станеш, дете — съгласи се Риеса, — но все още не си. Личи си по това как го каза за брат ми, че трябвало да си зареже крилете.

Но С'Рела я гледаше обидено. После изправи глава и каза с поукрепнал глас:

— Не съм дете и разбирам всичко. — Сигурно щеше да продължи, но в този момент вратата се отвори и те погледнаха натам.

В стаята влезе Вал.

— Извинявай. — Марис се наведе към Риеса и я хвана за ръката. — По-късно ще поговорим. — И забърза към Вал, който оглеждаше помещението, положил ръка върху дръжката на ножа. В позата му имаше колкото неувереност, толкова и предизвикателство.

— Празничко ми се струва — промърмори той намусено, когато Марис и С'Рела застанаха до него.

— Рано е още — отвърна Марис. — Ще дойдат. Ела, ще ти наляя вино, а ти си хапни нещо. Главното ястие е печена морска котка, но ще стане готово по-късно.

Вал погледна животното над огнището и отрупаната с ястия маса.

— Виждам, че летците наистина се хранят простичко — подметна той. Все пак позволи да го отведат до масата и изяде две подлютени яйца и парче сирене, което преглътна с чаша вино.

Веселбата около тях продължаваше; засега Вал не бе привлякъл ничие внимание. Марис не знаеше дали вече са го приели такъв, какъвто е, или просто още никой не го е познал.

Известно време тримата стояха до масата и С'Рела му говореше тихичко, докато той сръбваше от виното и отхапваше от сиренето, а Марис пиеше бира и поглеждаше нетърпеливо към вратата. Навън вече се беше стъмнило и хижата се пълнеше все по-бързо. Пристигнаха десетина шотанци, които познаваше смътно, следвани от източняци, които пък въобще не познаваше. Един от тях се покатери върху първото буре на Риеса, някой му хвърли китара и той подхвана с дрезгав глас песни за летци. Тълпата около него започна да танцува, от публиката му подвикваха да изпее и други песни.

Без да откъсва очи от вратата, Марис се приближи до Вал и С'Рела и се опита да чуе разговора им, заглушен от шума и музиката.

Внезапно музиката спря. Певецът и китарата му замлъкнаха на средата на песента и в стаята се възцари тишина. Всички разговори утихнаха и присъстващите извърнаха учудени очи към летеца, който стърчеше върху бъчвата.

А той гледаше Вал.

Вал се обърна към него и го поздрави с вдигната чаша.

— Здравей, Лорен — каза с влудяващо спокоен глас. — Вдигам тост за чудесния ти глас. — И изпи виното и остави чашата.

Някой схвана думите на Вал като прикрита обида и се изкикоти. Останалите обаче решиха, че е само поздрав, и се присъединиха към него. Певецът стоеше, с потъмняло лице, докато присъстващите го гледаха учудено и очакваха да продължи песента.

— Изпей ни баладата за Арон и Джени — предложиха от публиката.

Китаристът поклати глава.

— Не — рече той. — Зная една по-подходяща песен. — Изсвири няколко встъпителни акорда и запя.

Вал се обърна към нея.

— Не ти ли е позната? — попита той. — На Изток е много популярна. Наричат я баладата за Ари и Еднокрилия. — Той си наля още вино и вдигна чаша в подигравателен тост към певица.

Едва сега Марис си даде сметка, че е чувала тази песен и дори я бе харесала. Това беше вълнуваща, драматична история за

предателство и мъст, в която Еднокрилиа беше негодник, а летците — истински герои.

С'Рела хапеше устни от гняв и едва си сдържаше сълзите. Понечи да тръгне към певеца, но Вал я спря. Марис стоеше безпомощно, заслушана в песента, която бе толкова различна от онази, композирана от Кол за нея. Жалко, че брат ѝ не беше тук, за да отвърне на предизвикателството с друга песен. Певците притежаваха чудата сила, дори аматьори като летеца от Изтока, който се бе качил на бъчвата.

Когато песента свърши, всички вече знаеха.

Той подаде китарата на един от приятелите си, скочи от бъчвата и каза:

— Ще попея на плажа, ако някой се интересува. — След това излезе, следван от останалите летци от Изтока и мнозина други. Хижата изведнъж се оказа полупразна.

— Лорен ми беше съсед — обясни Вал. — От Северен Арен, отвъд залива. Не го бях виждал от доста години.

Шотанците разговаряха тихо и поглеждаха от време на време към Вал, Марис и С'Рела. После и те излязоха.

— Още не си ме представила на приятелите си — летците — подметна Вал на С'Рела. — Ела. — Той я хвана за ръката и я задърпа грубо към групичка от четирима летци, които се бяха скупчили в плътен кръг. — Аз съм Вал от Южен Арен — каза високо. — А това е С'Рела. Чудесен ден за полети, не мислите ли?

Един от четиримата летци, едър тъмнокос мъж с масивна челюст, го изгледа смръщено.

— Възхищавам се на куража ти, Еднокрили — изръмжа той, — но това е всичко, което ценя в теб. Познавах Ари, макар и бегло. Да не искаш да си бърбрия сега тук с теб?

— Всъщност каква работа имаш сред нас? — попита другият. — Тази хижа е за летци.

— Те са мои гости — намеси се малко ядосано Марис. — А може би ще кажете, че и аз нямам право да идвам?

— Не. Но ми се струва, че трябва да си подбиращ по-внимателно гостите. — Той тупна едрия мъж по рамото. — Ела. Да идем на плажа да послушаме певеца.

Вал се отправи към друга група, две жени и мъж с халба в ръка. Но още преди да стигне до тях те оставиха чашите и побързаха да излязат.

В стаята останаха само шестима летци от далечния Запад, които Марис познаваше смътно, и единствената русокоса представителка на Външните острови. Но след малко те също си тръгнаха. До вратата един от мъжете спря и се обърна към Вал.

— Може би си забравил, но аз бях един от съдиите в годината, когато ти отне крилете на Ари. Отсъдихме честно, но мнозина и до ден-днешен не искат да ни простят за решението ни. Може би знаеш какво правиш, а може би — не. Това няма значение. Щом на мен толкова трудно ми простиха, какво остава за теб? Жал ми е за теб, но съм безпомощен. Синко, сгреши, че дойде пак. Те никога няма да допуснат да станеш летец.

През цялата вечер Вал бе успял да запази самообладание, но сега лицето му се изкриви от гняв.

— Не ми трябва вашето съжаление! — извика той. — Аз не искам да съм един от вас. И не съм ти никакъв „синко“! Разкарай се от пътя ми, старче, инак тази година ще взема твоите криле!

Сивокосият летец поклати глава. Другарят му го дръпна за ръката.

— Да вървим, Кадон. Губиш си времето с него.

След като излязоха, в стаята, освен тях остана само Риеса. Без да ги поглежда, тя обикаляше и събираше чашите.

— Дружелюбни и великодушни — изсмя се Вал.

— Те въобще не са... — почна Марис, но изведнъж осъзна, че не може да продължи. С'Рела, изглежда, беше готова да се разплаче.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и на прага застана Гарт. Лицето му беше намръщено и почервенияло от гняв.

— Какво става тук? — попита той. — Едва докретах дотук, за да видя как си прекарват гостите ми, а те всичките са на плажа. Марис? Риеса? — Той затръшна вратата. — Ако е имало спречкване, ще строша главата на онзи, който го е предизвикал. Летците не бива да се карат с безкрилите.

Вал невъзмутимо пристъпи напред.

— Аз съм причината да се провали вечеринката.

— Познавам ли те? — попита Гарт.

— Вал, от Южен Арен.

— Не той започна — намеси се Марис. — Повярвай ми, Гарт. Той е мой гост.

— Тогава защо?... — Гарт се огледа смутено.

— Защото освен това ме наричат Еднокрилия.

Гарт го изгледа и по израза му се видя, че е разбрал всичко. Въпреки това направи опит да се овладее:

— Бих искал да те посрещна с „добре дошъл“ — заговори той, — но ще бъде неискрено. Ари бе чудесна, кротка жена, която никога не бе сторила зло никому, а брат ѝ ми беше приятел. — Той въздъхна и погледна към Марис. — Казваш, че е твой гост? Какво искаш от мен сега?

— Ари беше и моя приятелка — припомни Марис. — Гарт, не съм казала, че трябва да я забравяш. Но Вал не я е убил. Отне ѝ крилето, но не и живота.

— Това е едно и също — изръмжа Гарт, но изглеждаше разколебан. Отново изгледа Вал. — Вярно, че тогава беше още хлапак, а и никой от нас не предполагаше, че Ари ще посегне на живота си. Аз също съм правил грешки на младини, макар и не чак като твоята, но предполагам...

— Това не беше грешка — прекъсна го Вал.

Гарт премигна.

— Грешка беше, че избра тъкмо нея — повтори той. — Другото направи Ари.

— И сега да беше, пак щях да я предизвикам — натъртено каза Вал. — Тя не беше годна да лети. А смъртта ѝ е нейна грешка, не моя.

Марис никога не бе виждала иначе спокойния и весел Гарт толкова ядосан.

— Върви си, Еднокрили — каза той с нисък, заплашителен глас. — Напусни тази хижа и не се връщай тук, независимо дали носиш криле, или не. Не желая да ми се мяркаш повече пред очите.

— Няма да се върна — обеща спокойно Вал. — Но въпреки това нека ти благодаря за дружелюбността и великодушието. — Той се усмихна и закричи към вратата. С'Рела тръгна след него.

— С'Рела — повика я Гарт. — Можеш да останеш, момиче, аз...

С'Рела рязко се обърна.

— Всичко, което каза Вал, е истина. Мразя ви до един!

И последва Вал в нощта.

Тази нощ С'Рела не се върна в малката колиба, но на следващия ден двамата с Вал бяха на брега, готови да се упражняват. Марис им даде крилете и ги придружи до изсечените в основата на скалите стълби.

— Днес ще се надпреварвате — каза им тя. — Ще летите ниско, все по крайбрежната линия. Искам да обиколите целия остров.

Едва когато ѝ се изгубиха от погледа, Марис си сложи крилете. Обиколката щеше да им отнеме няколко часа и Марис беше благодарна, че ще разполага с малко време да остане насаме с мислите си. Чувстваше се изморена и изнервена, а в подобно настроение заяжданията на Вал щяха дай дойдат množко. Издигна се и се отдаде на галещата прегръдка на ветровете, които я понесоха навътре в океана.

Утрото беше облачно и тихо, вятърът — постоянен и равномерен. Тя го остави да я отведе, накъдето отиваше: в момента всички посоки бяха еднакви. Всичко, което искаше, бе да лети до насита, да усеща докосването на вятъра и да забрави грижите си.

Нямаше много за гледане: чайки и малко хищни птици близо до бреговете на Скълни, няколко рибарски лодки в залива, а по-нататък открития океан, по чиито синьо-зелени води трепкаха отблясъците на слънцето. За кратко мярна стадо морски котки — грациозните им сребристи тела се извисяваха над вълните. Час по-късно съгледа вятърен дух, много рядка и чудата птица с полупрозрачни криле — грамадни като платната на презокеански кораб. Никога не бе виждала вятърен дух, макар да бе чувала летците да разказват за него. Тези птици предпочитаха големите височини, където рядко се издигаха летци, и почти никога не се доближаваха до островите. Тази обаче летеше ниско и грамадните ѝ криле почти не помръдваха. Скоро се изгуби от погледа ѝ.

Постепенно я изпълни безмерно спокойствие и тя почувства как напрежението и ядът я напускат. Само полетът можеше да ѝ даде това и за нея той бе единствената награда — свободното, безметежно реене в небесата.

„Сигурно и С’Рела се чувства така“ — помисли си тя. Затова толкова много я харесваше. Но Вал не беше като тях. Дори да си върнеш крилете, той никога нямаше да стане истински летец, никога нямаше да изпитва наслада от полета в небесата. С или без криле, покоят и щастието на истинския летец щяха да му бъдат непознати до края. И това бе неговото неосъзнато проклятие.

Когато забеляза по слънцето, че приближава пладне, Марис описа широк завой и се понесе обратно към Скълни.

Същия следобед, докато Марис си отдъхваше сама в колибата, на вратата се потропа.

Посетителят бе непознат нисък мъж с хлътнали бузи и посивяла, вързана отзад на плитка коса. Ако съдеше по дрехите и прическата му, идеше от Изтока. Носеше пръстени — железен и сребърен, което говореше, че е заможен човек.

— Казвам се Арак — представи се той. — От трийсет години съм летец на Южен Арен.

Марис отвори вратата по-широко, покани го да влезе и му посочи единственото кресло. Тя седна на леглото.

— Значи сте от родния остров на Вал?

Мъжът се намръщи.

— Да. Тъкмо за Вал Еднокрилия исках да поговоря с вас. Сред нас се носи приказка...

— Сред нас?

— Сред летците.

— Кои летци? — Нещо в поведението му я караше да се държи враждебно.

— Това няма значение — отговори Арак. — Пратиха ме да поговоря с вас, тъй като ние смятаме, че макар да не сте наследствен летец, вие сте такава по душа и сърце. Нямаше да помогнете на Вал Еднокрилия, ако знаехте що за човек е той.

— Но аз го познавам — възрази Марис. — Може да не го харесвам, може да не съм забравила смъртта на Ари, но мисля, че той заслужава да му бъде дадена възможност.

— Той имаше много повече възможности, отколкото заслужава — отвърна разгневено Арак. — Знаете ли що за стока е родът му? Баща му беше човек злобен, мръсен и невеж. Произхожда от Ломарон, въобще не е от Южен Арен. Чували ли сте за Ломарон?

Марис кимна. Преди три години бе летяла дотам. Голям планински остров, с бедна почва, но богат на метали. Тъкмо това богатство пораждаше чести конфликти. Безкрилите на този остров работеха в мините.

— Значи родителите му са миньори — предположи тя.

Но Арак поклати глава.

— Бранници. Баща му беше скандалджия и професионален убиец. Хвалеше се, че е много добър в бой с ножове. А майка му — прашконосец.

— Много острови имат военизирани отряди — каза Марис малко обезпокоено.

Арак, изглежда, се забавляваше от насоката, в която бе поел разговорът.

— Бранниците на Ломарон обикновено се обучават при набези на други острови. Понякога обаче се поуличат. Майка му изгуби ръката си при едно такова стълкновение — отсякоха ѝ я до китката. Малко след това беше сключен мир. Но семейството на Вал отказа да признае мира. Баща му беше убил твърде много хора и се наложи да избягат от Ломарон — и откраднаха лодка. Ето така пристигнаха на Южен Арен. Майката не можа да си намери святна работа, но баща му встъпи в нашия военизиран отряд. Не за дълго обаче. Една нощ се натряскал и се похвалил на приятеля си кой е, вестта стигна до Управителя, а сетне и до Ломарон. Обесиха го като крадец и убиец.

Марис седеше като вцепенена.

— Всичко това ми е известно — продължаваше Арак, — защото пожалих нещастната вдовица. Взех я в къщата си за готвачка, нищо че бе едноръка и несръчна. Настаних ги, обличах ги и ги хранех, а Вал отгледах като мой син. След като баща му умря, той трябваше да вземе пример от мен. Опитвах се да го възпитавам като добропорядъчен човек, осигурих му дисциплината, от която се нуждаеше. Но всичко се оказа напразно — гласът на кръвта бе по-силен. Майка му беше мързелива и алчна, все се оплакваше колко се била преуморила и хленчеше за по-голямо възнаграждение. Вал пък се фукаше, че бил майстор в боя с ножове. Веднъж дори се опита да въвлече моето момче в отвратителните си игри, но аз го спрях навреме. И двамата с майка му крадяха. Наложих се да държа всичко вкъщи под ключ. Веднъж, посред нощ, го хванах със собствените ми криле — мислел, че съм

заспал, и ги взел. Дадох му шанс да ги спечели по честен начин, а той какво направи? Предизвика бедната Ари, която наскоро бе изгубила брат си, и тя се самоуби. Този човек не знае що е морал, той е безчестен. Не можах да го науча на това дори с бой, когато беше малък, а сега...

Марис се изправи, внезапно спомнила си белезите по гърба на Вал.

— Вие сте го били?

— Какво? — Арак я погледна изненадано. — Разбира се, че го биех. Единственият начин да му наля малко разум. Пердаших го с пръчка, когато беше малък, а по-късно и с камшик. Така постъпвах и с моя син.

— И с него значи. А за другите неща пак ли бяха равни? Пускахте ли ги да се хранят с вас на масата?

Арак също се изправи и я погледна втрещено.

— Не, разбира се — произнесе той. — Те ми бяха ратаи, наемни работници. Слугите не ядат с господарите си. Осигурих им всичко, от което имат нужда, не ги оставих да гладуват.

— Осигурили сте им остатъците от масата! — викна му ядосано Марис. — Трохи и огризки, ненужни отпадъци.

— Не ми казвай какво е трябвало да правя. Бил съм богат и известен пилот още по времето, когато си се ровила в земята.

Марис пристъпи към него и го изгледа отблизо.

— Значи същото като на сина ви, а? Защо тогава не сте му дали и крилете, когато ги е поискал?

Арак избухна в смях.

— Поиска ги, наистина, но аз бързо му избих тази мисъл от главата. Това беше още по времето преди да се появиш с твоите проклети академии и да пуснеш муха в главите на безкрили като този малък негодник!

Тя го блъсна. Никога не бе посягала на друг човек, но в яда си го тласна с всичка сила и Арак се олюля. Смахът му секна. Тя го блъсна отново, той се препъна и падна. Тя се изправи над него и видя в очите му страх.

— Ставай! — заповяда му. — Ставай и се разкарай оттук, гаден дребосък! Ако можех, щях да ти отнема крилете завинаги. Ти мърсиш небето!

Арак се изправи и заподтичва към вратата. Храбростта му се върна едва когато се озова отвън.

— Кръвта пак ще се обади — извика той през вратата. — Ще видиш, момиче. Зная го, на всички го казвам. Безкрилият си е безкрил. Твоите академии са вече история. Трябваше още навремето да ти вземем крилете, но и този час ще удари.

Марис затръшна вратата. Цялата трепереше.

Внезапно я завладя ужасно подозрение, тя дръпна вратата и изтича навън. Като забеляза, че го преследва, Арак се затича, но тя бързо го настигна и го събори на земята. Няколко учудени летци спряха и ги загледаха, но никой не направи опит да се намеси.

— Ти си полудяла! — крещеше Арак и се дърпаше. — Остави ме на мира!

— Къде беше езекутиран бащата на Вал? — попита тя заплашително.

Арак тронаво се изправи.

— На Ломарон или на Южен Арен?

— На Арен, разбира се. Какъв смисъл да го пращаме с кораб? — отвърна той и отстъпи назад. — Нашите вжета не са по-калпави.

— Но престъплението е било извършено на Ломарон, следователно за езекуцията е трябвала заповед от ломаронския Управител. Как е стигнала тази заповед до вас? Ти си я донесъл, нали? Ти си пренасял съобщенията и в двете посоки!

Арак я изгледа, обърна се и отново побягна. Този път Марис не направи опит да го спре.

Изразът му бе по-красноречив от всякакво признание.

Тази нощ вятърът откъм морето бе свеж и хладен. Марис крачеше бавно. Предпочиташе самотата на крайбрежната ивица пред предстоящия разговор с Вал. Искаше да говори с него, или поне смяташе, че трябва да го направи, но още не беше сигурна какво точно ще каже. За първи път ѝ се струваше, че го разбира. Съчувстваше му и това я безпокоеше.

Още беше ядосана на Арак, а и на себе си, задето бе реагирала по-скоро с чувствата си, отколкото с разум. Нямахше право да се гневи, не и като Вал. Летецът не носи вина за съобщенията, които разнася,

това бе не само общоизвестен факт, но и поука от много легенди. Самата Марис никога не бе разнасяла съобщения, предизвикващи нечия смърт, но веднъж ѝ се случи да предаде информация за жена, обвинена в кражба. Дали същата тази жена не таеше в себе си злоба срещу Марис, като съпричастна за присъдата ѝ?

Марис пъхна ръце в джобовете си и се прегърби под напора на вятъра, докато обмисляше отново и отново този въпрос. Арак несъмнено бе неприятен човек и нищо чудно да бе изпитал удоволствие, че е взел дейно участие в наказанието на убиеца, както нямаше и съмнение, че се е възползвал от ситуацията. За него Вал и майка му са били евтина работна ръка, колкото и да се хвалеше с великодушието си.

Марис вече приближаваше странноприемницата, където бе отседнал Вал. Продължаваха да я измъчват колебания. Арак беше летец, а летците не могат да отказват да пренасят съобщения, независимо от характера им. Не биваше да позволи личната ѝ антипатия към дребния мъж да се превърне в обвинение за съучастие в екзекуцията (заслужена или не) на бащата на Вал. И това бе нещо, което Вал трябваше да разбере, ако искаше някога да се раздели с прозвището Еднокрилия.

Странноприемницата бе прихлупена и тъмна, вътре бе студено и миришеше на мухъл. Огнището бе твърде малко, за да стопли помещението, а свещите върху масите по-скоро пушеха, отколкото да дават светлина. Вал играеше на зарове с три чернокоси охранени жени, издокарани със зелено-кафяви браннически униформи, но щом зърна Марис, стана и я посрещна с чаша вино в ръка.

Докато тя говореше, той разклащаше лекичко чашата. Лицето му беше непроницаемо. Когато тя свърши, по него пробяга мимолетна усмивка.

— Дружелюбие и великодушие — каза той. — Арак има и от двете в изобилие.

Възцари се дълга, тягостна тишина.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш? — попита Марис.

— А ти какво очакваш, летецо? — попита той и я погледна с присвити очи. — Че ще те прегърна, ще те сложа до мен в леглото и ще те възпея в химни, задето ме разбираш и ми съчувстваш? Това ли?

Марис се изненада от гневния му тон.

— Честно казано, не знаех какво да очаквам — призна тя. — Искях само да ти кажа, че вече имам представа какво си преживял и че съм на твоя страна.

— Не искам да си на моя страна — отрязва я Вал. — Нямам нужда от съчувствието ти. Ако мислиш, че ми е приятно, задето си се ровила в миналото ми, грешиш. Станалото между мен и Арак е моя, не твоя работа и никой от двамата ни не се нуждае от твоята присъда. — Той допи виното, щракна с пръсти и ханджията донесе нова бутилка.

— Справедливо е да искаш да си отмъстиш на Арак — продължи упорито Марис. — Но не и да превръщаш това в жажда за мъст срещу всички летци. Трябваше да предизвикаш не Ари, а Арак.

Вал си наля от шишето и опита виното.

— Има няколко проблема в тази иначе романтична история — започна той спокойно. — Първо, в годината, когато „Въздушният дом“ ме прати да участвам в състезанието, Арак нямаше криле. Синът му бе станал пълнолетен, а той се бе оттеглил. Две години по-късно синчето пипна някаква южняшка треска и умря и Арак отново се върна на работа.

— Разбрах — каза Марис. — Не си искал да предизвикаш сина му, защото ти е бил приятел.

Вал се изсмя зловещо.

— Трудно е да се каже. Синът доста приличаше на баща си и с всяка година приликата се увеличаваше. Не изпитах непреодолима мъка, като научих, че са го погребали в морето. Вярно, че като деца играехме заедно и често ядахме пердах от добрия татко, но това не ни направи близки. — Той се наведе напред. — Не го предизвиках, защото беше добър — по същата причина, по която нямаше да предизвикам и Арак. Не търсех отмъщение — то не ме интересува, каквото и да си мислиш. Трябваша ми само крилето и всичко, което върви в комплект с тях. Можех да загубя в двубой с Арак и сина му. Това е жестоката истина.

Той отново надигна чашата. Марис го гледеше смаяна. Надеждите ѝ да намерят най-сетне общ език бяха разбити. Изведнъж тя разбра, че това не може да се случи, при никакви обстоятелства. Щеше да е глупаво да се надява повече. Вал Еднокрилия бе такъв, какъвто го бе изваял животът, и нямаше да се промени само защото Марис бе разбрала какво го е създало. Той седеше и я разглеждаше с

хладно безразличие и тя осъзна, че двамата никога няма да бъдат приятели, каквото ѝ да се случи.

Въпреки това опита отново.

— Не бива да съдиш за всички летци по Арак. — И миг след като произнесе тези думи се зачуди, защо не бе казала „за нас“. — Вал, Арак не е типичен представител на летците.

— Дватамата с Арак се разбираме достатъчно добре — отвърна той. — Много добре знам що за стока е той, не е необходимо да ми обясняваш. Зная, че е по-зъл от мнозина безкрили, че е сприхав и не особено интелигентен. Това не значи, че изпитвам някакво благоговение пред останалите летци. Мнозина от тях приличат на него по едно или друго, независимо дали ще искаш да го признаеш. Арак е просто по-невъздържан от тях и по-грубоват в приказките.

Марис се изправи.

— Няма какво повече да си кажем. Ще ви чакам двамата със С'Рела утре, за да се упражнявате.

И се обърна и си тръгна.

Сена и нейните „дървокрили“ пристигнаха няколко часа по-рано от очакваното, в деня на откриването.

Марис беше в небето и научи за пристигането им едва когато кацнаха. Сена веднага я попита къде са учебните криле и прати Шер и Лея да ги вземат.

— Трябва да се възползваме от всяка минута преди началото — обясни тя. — Сега вятърът е подходящ, а на този проклет кораб направо се схванахме.

Щом учениците тръгнаха, тя дръпна Марис да седне до нея.

— Какво е станало?

— За какво говориш?

Сена поклати нетърпеливо глава.

— Забелязах още щом пристигнахме — рече тя. — През последните години летците охладняха към мен, но винаги са били любезни и готови да окажат помощ. Този път във въздуха витае враждебност. Заради Вал ли е?

Марис ѝ предаде накратко събитията от последните дни. Сена се намръщи.

— Не е никак приятно, но ще го преживеем. Бедата сплотява хората. Моите ученици имат нужда от това.

— Така ли мислиш? Мисля, че им е нужна друга закалка — от онази, която се получава сред ветрове и бури. Или вярваш, че освен телата трябва да загрубеят и сърцата им?

Сена сложи ръка на рамото ѝ.

— Може би. Марис, изглеждаш ми огорчена от нещо и мисля, че мога да те разбера. Аз също съм била летец и бих предпочела да повярвам на старите си приятели. Но ние ще оцелеем — както летците, така и моите „дървокрили“.

Същата нощ в хижата на летците имаше голямо празненство, толкова шумно, че се чуваше чак в селцето на Марис. Но Сена не позволи на учениците да участват. Каза им, че се нуждаят от почивка, и ги прати по леглата.

На срещата преди това започнаха с обсъждане на правилата. Състезанието продължаваше три дни, но сериозната част — предизвикателствата, бяха ограничени само за сутрините.

— Утре ще назовете противниците си и ще се надпреварвате за първи път с тях — обясни Сена. — Съдиите ще ви оценяват според изпълнението и бързината. Но втория ден ще следят артистичността. На третия ден — точността. Ще летите през портали, за да покажете уменията си да контролирате крилето.

Следобедите и вечерите бяха определени за по-малко сериозни съревнования, лични надпревари, надпявания, вечеринки и прочее.

— Това оставете на летците, а вие се съсредоточете върху предизвикателствата — предупреди ги Сена. — Нямайте работа сред масите и виното. Те могат само да ви изморят, да отнемат силите ви. Гледайте колкото искате, но никакво участие!

След като приключи с правилата, Сена започна да отговаря на въпросите на учениците, докато стигна до един, на който не можа да отговори. Зададе го Кер, който бе изгубил малко тегло през последните дни в океана и изглеждаше изненадващо строен.

— Сена — рече той, — как да определим най-подходящия си противник?

Сена погледна Марис.

— И преди сме се сблъскали с този проблем — отвърна тя. — Децата на летците знаят от родителите си кой е във форма, тъй като от малки се движат в тази среда, но ние сме почти изолирани от нея. Моите сведения например са с почти десетгодишна давност. Марис, какво ще ги посъветваш?

— Очевидно ви трябва някой, когото се надявате, че можете да победите. Моят съвет е да се ориентирате към летците от Изтока и Запада. Летците от по-далечните места по правило са най-добрите в своя район. По същата логика се постарайте да избягвате участниците от Голям Шотан. Там летците са военизирани, дисциплината им е строга и тренират почти непрестанно.

— Миналата година предизвиках една жена от Голям Шотан — обади се Деймън. — Не ми изглеждаше кой знае колко добра, но когато се изправихме един срещу друг, ме надигра с лекота.

— Вероятно преднамерено се е представяла за по-несръчна, за да вкара някого в капана — обясни Марис. — Зная и други, които го правят.

— Но все още остават много летци, от които да избираме — каза недоволно Кер. — Та аз не познавам никого. Не можеш ли да ми кажеш някой, когото бих могъл да победя?

Вал се изсмя. Беше се подпрял на вратата, С'Рела стоеше до него.

— Никого не можеш да победиш — каза той. — Освен Сена, ако й дадат да участва. Защо не избереш нея?

— Мога да ти видя сметката, Еднокрили — озъби се Кер.

Сена го сгълча и махна на Вал.

— Стига, Вал. Не искам да слушам подобни неща. — Тя погледна към Марис. — Но Кер има право. Познаваш ли някои летци, които напоследък не се справят добре?

— Нали знаеш за какви става въпрос, Марис? — добави Вал. — Като Ари например.

До съвсем скоро подобно подмятане би предизвикало в душата й гняв. Щеше да го сметне като покана за предателство. Но сега не беше съвсем сигурна. Слабите летци излагаха на риск не само себе си, но и скъпоценните криле, а за човек, посещаващ често Ейрие, имената им не бяха тайна.

— Ами... мисля, че имам няколко имена — заговори тя колебливо. — Йон от Кълхол например. Казват, че напоследък зрението му отслабнало, но и преди не се отличаваше с особени умения. Бари от Поуит също. Миналата година фигурата ѝ доста се поналя, сигурен признак, че волята ѝ е поотслабнала. — Тя назова още половин дузина, за които бе чула от свои приятели. Накрая, споходена от внезапно хрумване, добави още едно име. — И един летец от Изтока, с когото се запознах вчера. Арак от Южен Арен.

Вал поклати глава.

— Арак е дребен, но много повратлив — рече той спокойно. — Ще ви надвие всички — освен може би мен.

— Така ли? — повдигна вежди Деймън. — Ще видим тази работа. Аз ще се доверя на преценката на Марис.

Поговориха още няколко минути, обсъждайки имената, които бе изредила Марис. Накрая Сена ги прати да си лягат.

Когато стигнаха колибата, която С'Рела делеше с Марис, тя се обърна към Вал.

— Ти върви. Аз ще остана тук.

— Така ли? — попита той безстрастно. — Както искаш.

Щом той се изгуби от погледите им, Марис попита С'Рела:

— Виж, нямам нищо против да останеш, но защо не отиде с него?

С'Рела я погледна в очите и каза:

— Забрави Гарт.

Марис бе заварена неподготвена. Разбира се, че се беше сетила за Гарт. С пристрастеността му към пиенето и болестта несъмнено щеше да е чудесна кандидатура. Но тя отдавна бе решила, че не може да го даде на „дървокрилите“ — твърде дълго бяха близки приятели.

— Не мога — въздъхна тя. — Той ми е приятел.

— Ние не сме ли ти приятели?

— Разбира се.

— Но не толкова близки, колкото Гарт. Повече държиш на него, отколкото на нашата победа.

— Може би сгреших, като премълчах името му — призна Марис. — Но той ми е близък, много близък и... С'Рела, да не си казала нещо на Вал? — Тя изведнъж се разтревожи.

— Няма значение — отвърна С'Рела и се прибра в колибата.

Марис я последва обезсърчено. Вече съжаляваше, че е попитала.

— Искам да ме разбереш — рече й, докато С'Рела се пъхаше под завивките.

— Разбирам те — отвърна С'Рела. — Ти си летец. — После се обърна на другата страна и повече не проговори.

Следващият ден се случи тих и слънчев.

От мястото, където се бяха събрали — пред хижата на летците — изглеждаше, сякаш цялото население на Скълни се е струпало да наблюдава състезанията. Плажната ивица и околните скали гъмжаха от ентузиазирани зрители, по пясъка и из плитчините търчаха весели хлапетии, играеха си сред вълните и врещяха радостно. Сред тълпите си пробиваха път търговци с мехове с вино, суджуци и сушени бутове. Дори в морето имаше зрители — ладии и корабчета, чиито палуби бяха отрупани с пътници.

Само небето беше празно.

Друг път и горе щяха да се реят поне дузина летци, излезли да пробват вятъра. Но не и днес.

Днес въздухът бе почти неподвижен.

Мъртвешкото спокойствие внушаваше страх. То беше неестествено, невъзможно: на Пристана на ветровете крайбрежният морски бриз бе постоянно явление. И въпреки това над острова сякаш се беше спуснала задушлива завеса. Дори облаците едва се местеха по небосвода.

Летците крачеха нервно по брега, метнали сгънатите си криле на рамене, и поглеждаха разтревожено нагоре, в очакване отнякъде да се появи ветреца. Разговаряха с тихи, сподавени гласове.

Безкрилите очакваха нетърпеливо началото на състезанията — повечето от тях не можеха да си обяснят какво не е наред. В края на краищата денят бе чудесен — слънчев и тих. Дори съдиите се бяха качили на скалата и бяха заели определените им места. Състезанието не можеше да бъде отложено заради неблагоприятни условия — летците и кандидатите трябваше да изявят качествата си дори при съвсем слаб вятър.

Марис забеляза, че Сена е повела учениците си към стъпалата, които извеждаха до площадката за излитане, и побърза да се

присъедини към тях.

Пред съдийската маса, зад която седеше Управителят на Скълни и четирима изтъкнати летци от Изтока, Запада, Севера и Юга, вече се беше оформила опашка.

На ръба на скалата бе застанал глашатаят на Управителя — едра жена с гръден кош като бъчва. Щом някой от кандидатите посочваше своя опонент, тя свиваше ръце на фуния пред устата си и обявяваше името му на висок глас, а помощниците ѝ от съседните хълмове го подхващаха и предаваха нататък. През това време кандидатът отиваше да се срещне със своя противник, а опашката се преместваше напред. Повечето имена бяха смътно познати на Марис — тя знаеше, че това са семейни предизвикателства: родители, подлагащи на изпитание децата си, или — в някои случаи — съперничества между братя и сестри за семейните криле. Но точно преди „дървокрилите“ да стигнат до масата едно чернокосо момиче от Голям Шотан, дъщеря на известен летец, назова Бари от Поуит и Кер тихо изруга. Бяха пропуснали една добра възможност.

Накрая дойде и техният ред.

На Марис изведнъж ѝ се стори, че шумотевицата утихва. Управителят изглеждаше само леко възбуден, но четиримата летци до него очевидно нервничеха. Източнячката си играеше с поставения на масата дървен телескоп, мускулестият представител на Външните острови се мръщеше и дори Шали изглеждаше угрижена.

Шер се приближи пръв, следван от Лея. И двамата посочиха летци, които бе предложила Марис. Глашатайката провъзгласи имената и Марис чу да ги повтарят от съседните хълмове.

Деймън назова Арак от Южен Арен и съдийката от Изтока се усмихна презрително и каза:

— Арак много ще се зарадва.

Кер посочи Йон от Кълхол. Марис не беше доволна. Макар и слаб летец, Кер бе по-подходящ за Вал, С’Рела или Деймън. От шестимата „дървокрили“ Кер бе най-зле подготвен и Йон вероятно щеше да го надлети.

До масата застана Вал Еднокрилия.

— Вашият избор? — попита представителят на Външните острови напрегнато.

— Трябва ли да избирам само един? — отвърна насмешливо Вал.
— Последния път, когато участвах, имах дузина съперници.

— Но сигурно знаете, че правилата бяха променени — отвърна малко рязко Шали. — Вече не е разрешено да се отправя повече от едно предизвикателство.

— Колко жалко — поклати глава Вал. — Надявах се да си събера цяла колекция криле.

— Цяло чудо ще е, ако спечелиш дори един чифт, Еднокрили — рече източнячката. — Не задържай опашката. Назови противника си, и други чакат.

Вал повдигна рамене.

— Тогава избирам Корм от Малък Кехлибарен.

Настъпи тишина. В началото Шали изглеждаше стресната, после се усмихна. Източнячката се изкиска, а мъжаката от Външните острови избухна в смях.

— Корм от Малък Кехлибарен! — оповести глашатаят. — Корм от Малък Кехлибарен!

Десетки гласове подеха вика.

— Ще се наложи да бъде дисквалифицирана от съдийството на този двубой — тихо каза Шали.

— Не, Шали — спря я източнячката. — Никой не поставя под съмнение твоята справедлива преценка.

— Добре тогава. — Тя погледна Вал. — Мисля, че си изкопа гроба, приятелче. Корм не е някое съсипано от мъка дете.

Вал се усмихна загадъчно и мина напред.

— Какво правиш? — нахвърли се върху него Сена. — Очевидно съм си изгубила времето с теб. Да избереш Корм! Марис, кажи на този глупак колко е добър Корм и как той току-що хвърли последния си шанс на вятъра!

Вал я погледна.

— Мисля, че той знае колко го бива Корм — промълви спокойно Марис. — Знае също, че Шали е негова жена. Тъкмо затова избра него.

Но Марис така и не можа да чуе отговора на Вал. До масата зад тях следващият участник бе посочил името на своя противник и сега го повтаряха на висок глас.

Марис също го чу и стомахът ѝ се сви.

— Не — извика тя и се обърна. Но глашатаят произнесе името още веднъж:

— Гарт от Скълни! Гарт от Скълни!

Свела очи към земята, С'Рела се отдалечаваше от масата на съдиите. Когато вдигна глава и срещна погледа на Марис, се изчерви.

Те излитаха, двама по двама, към утринното слънце. Набираха височина с видимо усилие. Затишието бе изчезнало, заменено от все още слаби и противоречиви ветрове, които често отнемаха подемната сила на крилете и ги караха да се поклащат неуверено. Летците носеха собствените си криле, а кандидатите получаваха криле от съдийската маса или от свои приятели. Първата част от състезанието приключваше на един малък скалист остров, наречен Лисъл, където след приземяване трябваше да вземат знак от очакващия ги там Управител, преди да продължат. При нормални условия полетът траеше около три часа, но Марис предполагаше, че в това време ще е поне час повече.

„Дървокрилите“ и техните противници стартираха в реда, в който бяха отпразвили заявките си. Шер и Лея започнаха добре. Деймън имаше известни затруднения, докато набираше височина, и Арак започна да му се присмива, а после прелетя в опасна близост до него. Дори от разстояние Марис забеляза, че Деймън се поизплаши.

Кер се справи още по-зле. Когато отскачаше от скалата, си удари хълбока, извика от болка и се понесе надолу към брега. Почти в последния момент успя да овладее крилото, но противникът му вече бе набрал значителна преднина.

Докато се приготвяше за полета, Корм се усмихваше самодоволно и се шегуваше с двете момичета, които му се бяха притекли на помощ. Той подхвърли няколко закачки към зрителите и махна уверено на Шали. Дори успя да се усмихне студено на Марис. Не обърна внимание на Вал и едва след като се издигнаха, зрителите чуха силния му вик:

— Ще ти го върна за Ари!

Той разпери криле, улови един попътен вятър и бързо набра скорост. Вал не отговори нищо. Кръжеше около Корм и не го изпускаше от поглед. Съдията даде сигнал и двамата се стрелнаха

покрай скалите. Когато се изгубиха от погледите им, Корм водеше, но само с една дължина.

Последни излязоха С'Рела и Гарт. Марис и Сена стояха до съдийската маса. Оттук стартовата площадка се виждаше като на длан и Марис почувства, че сърцето ѝ замира. Гарт беше сгърбен и блед, дори от такова разстояние си личеше, че няма особени шансове срещу своята млада и стройна противничка. Двамата се приготвиха мълчаливо, Гарт подхвърли само няколко думи на сестра си, а С'Рела въобще не проговори. Никой от тях не се представи добре на старта. Гарт имаше затруднения с недостига на вятър и прекомерното си тегло. С'Рела поведе с няколко дължини, но когато уравни полета, той започна да я настига.

— Зная, че искаш да помогнеш на твоите „дървокрили“, но трябваше ли да го правиш, като предаваш собствените си приятели?

Гласът на Дорел я сепна. Марис се обърна със свито сърце и го погледна. Не бяха разговаряли от онази вечер на брега.

— Дор, не исках да стане това — отвърна тя. — Но може би е по-добре. И двамата знаем, че е болен.

— Болен, да — рече той. — Но аз исках да го защита — ако загуби, това ще го убие.

— Може да го убие и ако спечели.

— Все пак ми се струва, че втората възможност е за предпочитане. Но ако това момиче му отнеме крилето... той я харесва, знаеш ли? Говори ми за нея, колко добре се държала с него онази вечер, когато си ги запознала.

Марис също бе сърдита на С'Рела за неочаквания избор, но хладният, надменен тон на Дорел насочи чувствата ѝ в друга посока.

— С'Рела не е направила нищо лошо — заяви тя. — Предизвикателството ѝ бе точно премерено. А Вал въобще не е развалял забавата. Летците се държаха лошо с него, не той с тях.

— Не те разбирам — тихо каза Дорел. — Не мога да повярвам, че си се променила толкова много. Но вече виждам, че летците са били прави. Ти си се обърнала срещу нас. Предпочиташ компанията на „дървокрилите“ и на Еднокрилия, вместо тази на истинските летци. Повече не те познавам.

Повече я заболя не от думите, а от враждебността, която прочете на лицето му.

— Добре — каза тя. — Повече не ме познаваш.

Дорел се поколеба за миг, сякаш очакваше тя да добави нещо, но Марис знаеше, че ако си отвори устата, или ще закрещи, или ще избухне в сълзи. Гняв и печал се бореха върху лицето на Дорел, но накрая гневът надви. Той се обърна и без да каже думичка, се отдалечи.

Докато го изпращаше с поглед, имаше чувството, че са я прободили смъртоносно и кръвта ѝ изтича.

— Аз реших така — прошепна тя и по бузите ѝ се търкулнаха две сълзи.

Те излитаха по двойки, но часове по-късно се връщаха поединично.

На брега ги очакваха безкрилите, втренчили нетърпеливи погледи към хоризонта.

Съдиите наблюдаваха небето през далекогледни, изработени от най-изкусните майстори на лещи в Града на бурите. На масата пред тях бяха подредени дървени кутийки, по една за всяка състезаваща се двойка, и купчина камъчета: бели за летците и черни за кандидатите. Веднага след края на всеки двубой съдиите хвърляха по едно камъче в кутията. Когато и двамата състезатели показваха равни умения, съдията имаше право да постави по едно от двата цвята камъчета. Ако пък единият надвишаваше далеч по способности другия, можеха да пуснат две еднакви по цвят камъчета в негова полза.

Първият летец бе забелязан от корабите, преди да го видят от брега и откъм морето долетяха викове. Хората на брега наскочаха и засенчиха очите си с длани. Шали вдигна телескопа.

— Виждаш ли нещо? — попита я един от съдиите.

— Летец — засмяно каза Шали. — Ето там — тя посочи, — под облаците. Но не мога да го позная от това разстояние.

Другите налягаха очи. Марис едва различаваше мъничка черна точка на небосвода.

— Това е Лейн — обяви след малко източнячката. Останалите изглеждаха впечатлени. Лейн беше стартирал с третата двойка, което означаваше не само че е надлетял сина си, но и другите двойки преди тях. Докато кацне, още двама летци се показаха от облаците, един от тях водеше с няколко дължини. Съдиите съобщиха, че това е първата двойка. Малко след това Марис чу тропота от хвърляни в кутията камъчета.

Когато шумът утихна, тя се приближи и надзърна вътре. В първата кутия преброи пет черни камъчета и едно бяло: четирима съдии бяха гласували за претендента, един за равен резултат. В другата кутия, в която се решаваше съдбата на Лейн и сина му, имаше пет бели камъчета, но пред очите ѝ съдиите пуснаха още три — бяха се появили още двама летци, но синът на Лейн не беше сред тях. Когато той най-сетне се показва, чак след двайсетина минути, още петима го бяха изпреварили и в кутията на Лейн имаше десет бели камъчета. Значителна разлика, която показваше, че момчето недвусмислено е загубило.

С разпознаването на всеки пореден летец съдиите предаваха името на глашатая, който го известяваше на публиката. Чуваха се възторжени викове, понякога проклетия. Марис предполагаше, че и едните, и другите са породени по-скоро от финансови очаквания. Повечето от безкрилите не познаваха летците и не се интересуваха от изхода на двубоите, а само от залозите, които бяха направили. Вече доста големи суми бяха сменили притежателите си. Но в случая със С'Рела и Гарт беше различно — Гарт беше добре познат на острова и мнозина очакваха с нетърпение изхода от техния двубой.

— Арак от Южен Арен! — обяви глашатаят.

Сена тихо изруга. Марис помоли Шали за телескопа. Наистина беше Арак. Летеше сам. Беше изпреварил не само Деймън, но и Шер и Лея и техните противници.

Той кацна пръв, след него мъжът, когото бе предизвикал Шер, после Деймън, следван от съперника на Лея. След няколко минути се показаха още трима летци, които се носеха близо един до друг: Шер и Лея, неразделни както винаги, и близо до тях, но във водеща позиция — Йон от Кълхол. Сена отново взе да проклина — беше разочарована. Марис се опита да измисли нещо, с което да я успокои, но не можа. Съдиите хвърляха камъчета в кутиите. Деймън вече бе кацнал и си сваляше крилете, а зад него се приближаваха още участници.

Известно време небето остана съвсем празно. Кер също бе загубил — Йон вече бе кацнал, а от него нямаше и следа. Марис използва краткото затишие, за да провери как съдиите оценяват учениците ѝ.

Не остана удовлетворена. В кутията на Шер имаше седем бели камъчета, в тази на Лей — пет, в Деймъновата — осем. Срещу Кер

бяха гласували с шест камъка, но с всяка минута от неговото забавяне съдиите прибавяха още.

— Къде се бавиш? — промърмори под носа си Марис.

— Някой идва — обявиха от съдийската маса. — Много високо, сега се снижава.

Останалите вдигнаха телескопите.

— Да — потвърди друг.

Хората на брега също бяха забелязали летеца и обсъждаха развълнувано кой може да е.

— Кер ли е? — попита разтревожено Сена.

— Не съм сигурна — отвърна източничката. — Чакай малко.

Шали го позна първа.

— Това е Еднокрилия — рече тя. Лицето ѝ беше помръкнало.

— Дай ми далекогледа — рече Сена и почти го изтръгна от ръцете на Шали. — Той е! — И подаде ухилено инструмента на Марис.

Наистина беше Вал. Вятърът се беше усилил и той го използваше много умело, като се прехвърляше от едно течение на друго и летеше с грациозността на истински ветеран.

— Обявете името му — обърна се Шали към глашатая.

— ВАЛ ЕДНОКРИЛИЯ! ВАЛ ОТ ЮЖЕН АРЕН!

За миг се възцари мълчание, после тълпата зашумя като кошер — чуваха се радостни викове, стонове и проклетия. Никой не беше безразличен към Вал Еднокрилия.

Още едни криле се показаха от облаците. Марис предположи, че това е Корм, и един поглед през телескопа на Шали го потвърди. Но той беше твърде изостанал и нямаше никакви шансове да навакса. Такава загуба щеше да е голямо унижение за него.

— Марис — обади се Шали, — искам да гледаш какво правя, за да потвърдиш пред останалите, че съм отсъдила справедливо. — Тя протегна ръка и я разтвори. На дланта ѝ лежеше черно камъче и под погледа на Марис Шали го пусна в кутията. Четиримата съдии последваха примера ѝ.

— Още един — подхвърли един от тях. — Не, двама.

Вал кацна и невъзмутимо почна да си сваля крилето. Както винаги отказа помощ от децата, които се бяха скупчили около него. Корм се изви над хълмовете и скалите и прелетя ниско в бръснещ

полет, вбесен от необходимостта да кацне и да приеме поражението си. Корм не умееше да губи.

Очите на всички бяха втренчени в двамата следващи летци.

— Гарт от Скълни — каза представителят на Външните острови. — И неговата противничка. Следва го наблизно.

— Да, това е Гарт — потвърди Управителят. — Лети, Гарт, по-бързо! — промърмори той, обезпокоен от възможността да изгуби един от летците си.

Сена го изгледа намръщено и прошепна на Марис:

— Тя се справя добре.

— Не достатъчно добре — отвърна Марис. Вече ги виждаше съвсем ясно. С'Рела изоставаше с близо две дължини. Но като зърна брега, колебанието ѝ сякаш нарасна. Гарт започна да се снижава рязко и вихърът от крилете му я разлюля допълнително. За миг тя изгуби контрол и това му даде възможност да увеличи още малко преднината си.

Той прелетя над плажа с преднина от около три дължини. В кутията започнаха да тропат камъчета. Марис се обърна да погледне. Разстоянието бе малко, може би някой от съдиите щеше да посочи равен резултат.

Един, само един го направи. Марис преброи камъчетата. Пет бели за Гарт, едно самотно черно — за С'Рела.

— Да слезем при нея — рече Марис на Сена.

— Кер още не се е показал — отвърна учителката.

Марис почти го бе забравила.

— О, надявам се, че всичко е наред.

— Въобщо не трябваше да го подкрепям — мърмореше Сена. — Но заради проклетите пари на баща му...

Почакаха още пет минути, десет, петнадесет. Шер, Лея и обезсърченият Деймън също се присъединиха към тях. На хоризонта се показаха нови криле, но никой от летците не приличаше на Кер. Марис беше сериозно обезпокоена.

Най-сетне и той се появи — последен от онези, които бяха стартирали сутринта, при това идваше от погрешна посока — по-късно обясни, че вятърът го отнесъл встрани от курса и подминал Скълни. Почти не му бяха останали сили.

По това време вече бяха пуснали десет камъчета срещу него.

Тълпата на плажа вече оредяваше. Безкрилите се отправяха към града да потърсят храна, сянка и пиене. Летците се подготвиха за следобедните игри.

Сена поклати глава.

— Ела — рече тя и прегърна Кер през рамо. — Всички имате нужда от солидно хапване.

Следобедът премина неусетно. Някои от „дървокрилите“ отидоха да наблюдават игрите на летците — един представител на Външните острови и двама шотанци спечелиха индивидуални награди, а западниците получиха медали за групово изпълнение. Деймън бе взел дъска за гичи и двамата с Шер прекарваха часове, надвесени над нея — опитваха се да забравят накърненото си достойнство.

Вечерта имаше забави. „Дървокрилите“ се събраха в малката колиба на Сена край града, с надеждата да си възвърнат изгубената самоувереност. Лея посвири на гайда, Кер разказа някои нови морски истории и всички пиха вино — Марис го бе донесла. Вал бе в обичайното си настроение, хладен, резервиран и неуязвим, но всички други останаха мрачни.

— Никой не е умрял — уговаряше ги Сена. — Когато изгубите едно око и кракът ви се схване като моя, тогава вече можете да увесите носове. Сега е още рано да го правите. Хайде, отивайте да спите. — Тя размаха бастуна. — Марш в леглата! Остават ни още два дни и нищо не е изгубено. Утре искам да се представите по-добре.

Марис и С'Рела повървяха по брега, заслушани в неспирния океански прибой, преди да свърнат към колибата.

— Сърдиш ли ми се? — попита тихо С'Рела. — Задето посочих Гарт.

— В началото — отвърна изморено Марис. Сърце не й даваше да разкаже за скарването с Дорел. — Но изглежда, нямам право. Ако го победиш, неговите криле ще са твои. Не, вече не ти се сърдя.

— Радвам се — отвърна С'Рела. — И аз ти се сърдех, но вече ми мина. Съжалявам.

Марис я прегърна. Около минута вървяха мълчаливо, после С'Рела попита:

— Изгубих, нали?

— Не — поклати глава Марис. — Все още можеш да го победиш. Нали чу какво каза Сена?

— Чух. Но утре съдиите ще оценяват грациозността и артистичността на полета, а това винаги са били слабите ми места. Дори и да спечеля при портите, пак няма да ми стигнат точки, за да победя.

— Какво пък. Винаги има и следваща година. Ще продължаваш да се готвиш.

С'Рела кимна, забърза да влезе първа, но внимателно спря пред вратата.

— О! — извика уплашено. — Марис!

Марис изтича при нея. С'Рела стоеше разтреперана, без да откъсва поглед от вратата. Марис също я погледна и ѝ призля.

Някой бе приковал над вратата две мъртви птици. От местата, където пироните пронизваха крехките им телца, се стичаше кръв и капеше на прага.

Марис се втурна вътре, взе ножа и свали зловеците предупреждения. Но когато птичките тупнаха на пода, ужасено забеляза, че не само са убити, но и обезобразени.

От всяка птичка бе отрязано по едно крило.

Вторият ден бе студен и облачен. Сутринта валеше и макар че дъждът скоро спря, денят остана хладен и влажен, а небето — скрито от ниски облаци. Публиката бе значително по-малобройна, а в разлюляното море се поклащаха само няколко ладии.

Но за летците по-важни бяха ветровете. На втория ден от състезанието те бяха силни и устойчиви, осигуряващи чудесни условия за полет.

Марис дръпна Сена встрани от „дървокрилите“ и я заговори тихо.

— Кой би направил подобно нещо? — попита втрещено Сена. Марис опря пръст на устните си. Не искаше останалите да ги чуят. Беше предупредила и С'Рела да не им разказва.

— Предполагам, че е бил летец — отвърна тя навъсено. — Някой огорчен, злобен тип. Но нямаме никакви доказателства. Може да е някой от предизвиканите, или негов приятел, а може да е съвсем друг

човек, който просто мрази „дървокрилите“. Лично аз подозирам Арак, но няма начин да го докажа.

Сена кимна.

— Права си, не бива да вдигаме шум. Само ще обезпокоим учениците. Дано С'Рела да не се изплаши.

Марис погледна към С'Рела, която разговаряше с Вал.

— Ако не се справи добре, ще се отчае напълно.

— Започват! — извика Деймън и посочи скалата.

Първата двойка вече се издигаше във въздуха. Марис знаеше какви са изискванията. Щяха да опишат няколко кръга над морето, като всеки от тях трябваше да покаже комбинация от въздушни маневри, за да бъдат оценени летателните му качества. Летецът сам избираше номерата, с които да се изяви — някои предпочитаха основните комбинации, за да избегнат нежелани грешки, докато други се проявяваха като дръзки и амбициозни летци. Тук различията не бяха толкова очевидни и за всичко последна дума имаха съдиите.

Първите две двойки не показаха нищо особено — предпазливи излитания и приземявания, класически широки завой, извършени умело, но без никакъв зрелищен ефект. Третата двойка беше различна. Летецът Лейн, който предния ден бе завършил със значителна преднина, отново се прояви. Щом скочи от скалата, той се спусна надолу към брега, като прелетя толкова ниско над плажа, че безкрилите се разбягаха. След това улови възходящо течение и се зарея високо в небето, като почти се изгуби от погледите им, преди пак да се гмурне със същата главозамайваща скорост. Опита и вертикално издигане и дори пълен лупинг и само веднъж попадна в относително безветрие, от което се измъкна със забележително умение и хладнокръвие. Марис почувства, че се възхищава на способностите му. Синът му не можеше по нищо да се сравни с него — нещастното момче щеше да чака твърде дълго, за да получи крилете, освен ако не опиташе да отнеме някой чифт от друго семейство следващата година. След като приключиха, Марис преброи осемнадесет бели камъчета в кутията за гласуване — осем нови в полза на Лейн към десетте спечелени вчера.

Шер беше първият „дървокрил“, който се вдигна в небето. Опитът беше добър — безпогрешно излитане, следвано от поредица лъкатушещи завой, кръгове, гмуркания и изкачвания, всички

изпълнени гладко. В сравнение с флегматичния си противник Шер изглеждаше чевръст и подвижен. Марис би гласувала в негова полза със съвсем лек превес, но когато надзърна в кутията, установи, че съдиите са на друго мнение. Двама бяха дали чиста победа за летеца, двама сочеха равен резултат и само един гласува в полза на Шер и в кутията сега имаше единайсет камъка срещу три. Сена въздъхна, когато Марис ѝ съобщи резултата.

— Започнах да свиквам с това. От опит зная, че съдиите предпочитат класическите изпълнения пред фокусите в небето. Нищо не можем да направим, докато „дървокрилите“ не започнат да летят толкова добре, че да е очевидно дори за децата.

Лея беше следващата, със същата комбинация, която бе показал Шер, но с по-лош резултат. Вятърът се бе променил и това я лиши от възможността да прояви вродената си артистичност, от която често се бе възхищавала Марис. На няколко пъти внезапните пориви я отнасяха настрана, което придаваше на полета ѝ насеченост. Съперникът ѝ също имаше затруднения. Четирима съдии гласуваха в негова полза и само един посочи равен. Лея остана с един срещу десет камъка.

Деймън днес бе най-амбициозен от всички. Арак отново го обсипа с подигравки, но Деймън също не му оставаше дължен, което накара дори Марис да се засмее. Започна с нелоша имитация на забележителното пикиране над плажа, показано от Лейн. Арак се опита да го притисне, като се снижи над него, за да го принуди да се измъкне встрани, но вместо това Деймън направи неочаквана и елегантна маневра, набра грациозно височина и се изгуби в облаците. Един от съдиите изръмжа недоволено, заради агресивното поведение на Арак, но останалите само повдигнаха рамене.

— Каквото и да се говори, той си остава по-добрият летец — отбеляза източничката. — Обърнете внимание на завоите му. Момчето има дух, но действа импулсивно.

Марис трябваше да признае, че тя има право. Деймън по навик описваше широки завои, особено когато се спускаше надолу.

При оценяването четирима съдии гласуваха за Арак и само представителят на Външните острови за Деймън.

— Йон от Кълхол, Кер от „Дървокрил“! — извика глашатаят.

Междувременно вятърът се усили и Кер бе по-несръчен от всякога.

— Не мога да гледам, дори с едничкото си здраво око! — оплака се Сена.

Йон от Кълхол прибави нови осем бели камъчета и на Марис ѝ дожаля за Кер.

— Корм от Малък Кехлибарен. Вал Еднокрилия! Вал от Южен Арен!

Двамата заеха позиции на скалата, с прикачени, но отпуснати надолу криле, и Марис долови вълнението на публиката. Зрителите се смълчаха и дори съдиите неволно се надигнаха от местата си.

Днес Корм не се шегуваше, нито беше усмихнат. Стоеше мълчаливо като Вал, с разчорлени от вятъра коси, докато помощниците разгъваха сегментите на крилето му. Както обикновено Вал отказа помощ.

— Корм е много грациозен — обърна се Марис към Сена. — Днес на Вал няма да му е лесно.

— Така е — кимна Сена и погледна към Шали, която седеше сред съдиите.

Тълпата започваше да губи търпение — двамата летци все още не бяха стартирали. Помощниците на Корм отстъпиха назад и той разтвори сребристите си криле — но Вал все още не бе помръднал от мястото си. Вместо това оглеждаше пантите на едното крило, сякаш бе забелязал нещо нередно. Корм му подхвърли нещо рязко, Вал вдигна глава и махна с ръка, доколкото можа.

— Твоя воля — отвърна Корм, затича се и скочи.

— Корм стартира — обади се Шали. — А къде е Еднокрилия?

— Не знае ли какво ще му струва забавянето? — мърмореше Сена.

Марис я стисна за лакътя.

— Намислил е да направи оня номер.

— Кой номер? — попита Сена, но в същия миг се сети и лицето ѝ се изпъна.

Вал се хвърли напред.

Разстоянието от скалата до брега бе доста голямо, а Вал падаше с нарастваща бързина, притиснал ръце към тялото си. Шали и южнякът скочиха от местата си, двама бранници изтичаха до ръба на скалата, а тълпата долу нададе ужасен вик. Разнесоха се пронизителни писъци.

Крилете на Вал се разтвориха.

За един кратък миг изглеждаше, сякаш това не е достатъчно. Той продължаваше да пада, сякаш платът не оказваше никакво съпротивление. Но Вал се люшна рязко напред и това предизвика неочаквана промяна — на броени стъпки над земята той се понесе в стремителен хоризонтален полет далеч от брега и над разпенените вълни. Някои от зрителите се отпуснаха омаломощено на пясъка, други продължаваха да крещят възторжено.

После отново се възцари тишина. Вал се носеше в бърснещ полет над вълните, след това плавно започна да набира височина. Бързо се изравни с мястото, където лишеният от всеобщо внимание Корм тъкмо бе завършил един доста труден номер от въздушната акробатика.

Едва сега зрителите избухнаха в овации и безкрилите от брега започнаха да скандират все по-силно:

— Ед-но-крил! Ед-но-крил!

Дори впечатляващият скок на Лейн не можеше да се сравни с дръзкото изпълнение на Вал. Съдията от Изтока се разсмя.

— Не мислех, че пак ще видя този номер! — възкликна тя. — Проклет да е! Дори Гарвана не го правеше по-добре.

Шали изглеждаше обезпокоена.

— Евтин трик — подметна тя. — И доста опасен.

— Вероятно — съгласи се съдията от Външните острови. — Но досега не бях виждал нищо подобно. Как всъщност го прави?

Източничката се опита да му обясни и двамата подхванаха разговор. А над залива Вал и Корм се надпреварваха с предварително подготвените номера. Вал летеше добре, но Марис забеляза, че все още не е поправил завоите срещу вятъра. Корм имаше по-добра техника и правеше всичко, което правеше Вал, но с грациозност и умение, постигнати с годините. Ала в действията му Марис долавяше обреченост — след Падането на Гарвана нищо не можеше да компенсира преднината на Вал.

И се оказа права. Шали бе единственото изключение.

— Като цяло Корм далеч превъзхожда противника си — настояваше тя. — Един глупав номер не може да промени мнението ми. — Тя се пресегна демонстративно и пусна едно бяло камъче в кутията.

Другите съдии я изслушаха усмихнато, ала когато гласуването приключи в кутията имаше четири черни камъчета.

— Гарт от Скълни, С'Рела от „Дървокрил“!

Макар съвършено различни на външен вид, тази сутрин С'Рела и Гарт удивително си приличаха. Гарт трябваше да е ентузиазизиран от вчерашната си победа, но вместо това изглеждаше преbledнял и състарен. Почти не разговаря с Риеса и докато си поставяше крилете, движенията му бяха сковани. С'Рела стоеше прехапала устни, докато помощниците нагласяваха сегментите. Изглеждаше сякаш всеки миг ще се разплаче.

Никой от тях не показва нещо особено при излитането. Гарт се наклони надясно, С'Рела наляво и двамата прелетяха над скалите и плажа, без да опитват нещо повече. Неколцина местни помахаха на Гарт и се развикаха, но иначе тълпата беше смълчана, все още под впечатление от скока на Вал.

Сена поклати глава.

— С'Рела може да не е грациозна като Шела и Лея, но все пак е летяла и по-добре.

Тъкмо в този момент С'Рела изгуби височина при един доста несръчен завой и Марис бе принудена да се съгласи с нея. С'Рела не се справяше добре.

— Мисля, че е заради снощи — промърмори Марис. — Погледни я: действа съвсем автоматично.

Гарт побърза да се възползва от неувереността на момичето, направи няколко отработени изящни завоя и дори опита лупинг. Не беше сред най-добрите, но все пак бе нещо в сравнение с безпомощните прояви на С'Рела.

— Този път няма да имаме затруднения в отсъждането — въздъхна облекчено Управителят на Скълни и протегна ръка към белите камъчета. Марис можеше само да се надява, че няма да пусне две.

— Погледни я само — сумтеше недоволно Сена. — Най-добрата ми ученичка се рее в небето, сякаш току-що са ѝ поставили криле.

— А Гарт какво прави? — попита високо Марис. Беше се отдалечил към морето и крилете му се поклащаха учестено, сякаш трепереха.

— Е, той вече спечели — недоволно каза Сена.

Гарт завърши завоя и възвърнал предишната си увереност, продължаваше да се отдалечава от тях.

— Ама той само си лети! — отбеляза учудено Марис. — Не изпълнява никакви номера.

Гарт вече приближаваше плитчините на входа на залива, отвъд които беше открито море. Летеше грациозно, но почти по права линия, за което не се изискваха особени умения, и постепенно губеше височина. Беше само на трийсетина стъпки над водата и продължаваше да се снижава.

— Той пада! — извика уплашено Марис и се обърна към съдиите. — Помогнете му! Той ще падне!

— Какво? — попита учудено източнячката.

Шали вдигна телескопа и погледна към Гарт. Тялото му почти докосваше вълните.

— Марис е права — каза тя уплашено.

Изведнъж настъпи суматоха. Управителят скочи и започна да издава гръмогласни заповеди; двама от бранниците затичаха надолу по стълбите, другите поеха в различни посоки. Глашатаят сви ръце на фуния и извика:

— Помощ! Помогнете на летеца! Ей, на лодките, помогнете на летеца!

Тълпата от брега подхвана вика, хората подскачаха и сочеха Гарт.

Гарт се удари във водата. Инерцията го понесе върху повърхността и той измина още няколко метра, преди да спре.

— Успокой се, Марис — прошепна Сена. — Не е страшно. Ей сега ще го измъкнат. Виж, вече са близо.

Една малка лодка, предупредена от виковете на публиката, доближаваше мястото, където бе паднал Гарт. Марис не откъсваше тревожен поглед от нея. Отне им цяла минута да стигнат до Гарт и още толкова, докато го извадят от водата. Но от това разстояние не можеше да се каже дали е жив, или мъртъв.

Управителят свали далекогледа.

— Вдигнаха го на лодката. Крилете също.

С'Рела кръжеше ниско над лодката, която бе спасила Гарт. Твърде късно бе осъзнала какво се е случило, но и без това не можеше по никакъв начин да помогне.

Управителят прати още един бранник да се осведоми за състоянието на Гарт и се върна на мястото си. Съдиите разговаряха нервно помежду си; Марис и Сена мълчаха.

— Жив е и ще се оправи, макар че е глътнал малко вода — съобщи задъханият бранник. — Ще го отнесат право у тях.

— Но какво се е случило? — попита Управителят.

— Сестра му каза, че от известно време не бил добре със здравето — отвърна мъжът. — Изглежда, е получил удар.

Управителят изруга.

— И го е крил от мен! — Той се обърна към съдиите. — Необходимо ли да отсъждаме изпълнението?

— Боя се, че се налага — отвърна Шали и взе едно черно камъче.

— За нея ли? — попита Управителят. — Гарт беше сто пъти подобър, макар и болен. Да не искаш да кажеш, че й присъждаш победа?

— С цялото ми уважение към вас — обади се представителят на Външните острови, — държа да напомня, че вашият летец падна в океана. Дори да беше неповторим като Лейн, при подобен провал не можем да му дадем друга оценка.

— Съгласна съм — кимна източнячката. — Управителю, вие не сте летец и не разбирате от тези неща. Гарт е късметлия, че оживя. Ако беше паднал по време на задача, без кораб наблизко, който да го спаси, щеше да стане храна за сцилите.

— Но той е болен! — настояваше Управителят, твърдо решен да не изгуби един пилот.

— Това няма значение — намеси се съдията от Юга и добави още едно черно камъче в кутията. Единствено Управителят демонстративно пусна бяло.

Падането на Гарт създаде допълнително напрежение между летците и „дървокрилите“. Следобедните игри, които се проведоха на фона на смрачаващото се небе, не се отличаваха с особен жар. Част от изявилите желание състезатели въобще не се показаха, някои дори отлетяха за родните си острови. Кер, единственият „дървокрил“, отишъл да гледа игрите, каза, че публиката също била пооредяла.

Сена се стараяше да окуражава учениците си, но това беше непосилна задача. Шер и Лея посрещаха с философско спокойствие

загубите си, но Деймън бе доста объркан, а Кер изглеждаше готов да се хвърли в морето. С'Рела бе почти отчаяна. Целият следобед се въргала в постелята, а привечер се скара с Вал.

Стана веднага след вечеря. Деймън подреждаше дъската за гичи и се оглеждаше за противник, а Лея тъкмо бе извадила гайдата. Вал забеляза, че С'Рела и Марис седят на брега, и се присъедини към тях.

— Искаш ли да идем в кръчмата? — предложи той на С'Рела. — Време е да отпразнуваме победите си. Писна ми да слушам хленченията на тези неудачници. Ще ми се да разбере какво мислят хората за нас.

— Аз няма какво да празнувам — отвърна намусено С'Рела. — Чувствам се ужасно. Гарт беше по-добрият от двама ни. Не заслужавах да спечеля.

— Или печелиш, или губиш — заяви Вал. — Това какво заслужаваш няма нищо общо с изхода. — Той посегна да я хване за ръката, но С'Рела я дръпна гневно.

— Не те ли е грижа за Гарт?

— Ни най-малко. Не разбирам и теб какво те безпокои. Доколкото си спомням, последното нещо, което му каза, бе, че го мразиш. Щеше да е по-добре за теб, ако се беше удавил. Тогава направо щяха да ти дадат неговите криле. А сега сигурно ще измислят нещо, за да не ги получиш.

Марис не можеше да се сдържа повече и изсумтя:

— Вал, престани.

— Стой настрана от този разговор, летецо — тросна се той. — Това е между нас двамата.

С'Рела скочи.

— Защо винаги си толкова злобен? Държиш се лошо с Марис, а тя единствена се опитва да ти помогне. А това, което каза за Гарт, е отвратително. Гарт беше добър с мен, а аз какво направих — изложих го на риск, той едва не умря, при това му наговорих ужасни неща. Не искам да чуя нито дума от теб! Нито думичка!

Лицето на Вал стана безизразна маска.

— Ясно — въздъхна той. — Както желаш. Щом толкова те е грижа за летците, защо не идеш да видиш как е Гарт? Можеш да му кажеш да задържи крилете. Аз пък ще празнувам сам. — Той се обърна и закричи по плажа.

Марис хвана С'Рела за ръката и попита:

— Искаш ли да идем при Гарт?

— А може ли?

Марис кимна.

— Двамата с Риеса живеят в една голяма къща до брега. Той обича да е близо до морето и хижата. Ела да идем да видим как е.

Марис малко се страхуваше от посрещането, но тревогата ѝ за състоянието на Гарт надделя. Страховете ѝ се оказаха напразни. Лицето на Риеса грейна, когато ги видя, но после тя едва не се заплака, та се наложи Марис да я успокоява.

— Влизайте, елате да го видите — покани ги тя през сълзи. — Толкова ще се зарадва...

Гарт седеше в леглото, подпрян на планина от възглавници, завит с мъхесто одеяло. Лицето му беше бледо и подпухнало, но когато ги зърна на прага, той се усмихна чистосърдечно.

— Охо! — прокълтя басовият му глас. — Марис! И малкото демонче, намислило да ми вземе крилето! — Той им махна да влизат. — Елате и седнете да си побъбрим. Риеса само мърмори колко съм болен и не иска да ми донесе бира.

Марис се засмя.

— Не ти трябва никаква бира — рече тя, наведе се и го целуна по челото.

С'Рела пристъпваше колебливо на вратата. Като видя това, Гарт придоби сериозно изражение.

— Не се бой, С'Рела — каза той. — Не ти се сърдя.

— Наистина ли? — Тя се приближи и застана до Марис.

— Наистина — кимна той. — Риеса, донеси столове. — Сестра му побърза да изпълни нареждането му и Гарт продължи, след като се настаниха до него: — Отначало много ме беше яд и ме болеше — не мога да го отрека.

— Съжалявам — прекъсна го С'Рела. — Не исках. Аз не те мразя — това, дето го изгърсих оная вечер в хижата, не е истина.

Той ѝ махна да замълчи.

— Зная, момиче. Не е необходимо да се извиняваш. Водата извън залива е доста студена, но пък ми помогна да осъзная някои истини, пред които си затварях очите. Не беше редно да пазя в тайна болестта си и ти постъпи правилно, като ме посочи за съперник. — Той поклати

глава. — Просто не можех да приема мисълта, че ще стана безкрил. Ужасно много обичам да летя, обичам приятелите си, пътешествията. Но сега вече всичко свърши и по-добре така, отколкото да се беше случило в открито море. И друг път ми е ставало зле, но все успях някак си да надвия болката. Но тази сутрин беше направо нетърпима — удари ме в краката и ръцете едновременно. По-добре да не говорим за това. — Той хвана ръката на С'Рела. — С'Рела, това, което искам да ти кажа, е, че не мога да се сравнявам с теб. Морето и Риеса ме накараха да прогледна. Тези криле са твои.

С'Рела не можеше да повярва на ушите си.

— А ти какво ще правиш, Гарт? — попита Марис.

Той се намръщи.

— Зависи от знахарите. Изглежда, имам три възможности. Да умра, да стана инвалид или да се излекувам и да се захвана с търговия. Натрупах достатъчно парици, за да си купя корабче, с което мога да пътувам и да посещавам други острови. Макар че малко ме е страх да се клатушкам из океана. — Той се изсмя. — Двамата с Дор нали все се шегувахте с мен, че ме бива да търгувам. Помниш ли, Марис? Веднъж ми каза, че съм в състояние да продам дори крилетете си, ако сделката си я бива. Е, май пророчеството ти ще се сбъдне. Само че няма да получа нищо в замяна на крилетете, които давам на С'Рела.

Поговориха още час — за търговци, моряци, за оттеглили се летци; от време на време Гарт ги забавляваше с шегите си.

— Да знаеш, че Корм е посинял от яд заради твоето приятелче Вал — подхвърли той по едно време. — Но не мога да кажа, че го виня. Той е много добър летец и никога не си е представял, че може да изгуби крилетете. Но ето че сега това е на път да се случи, и то заради Еднокрилия. Марис, имаш ли нещо общо с това?

Тя поклати глава.

— Ни най-малко. Идеята беше на Вал. Не вярвам да го признае, но мисля, че иска да победи един от най-добрите летци, за да накара останалите да забравят за случая с Ари. А това, че жената на Корм е на съдийската маса, може да бъде подходящо извинение, в случай че изгуби. Винаги може да се оправдае, че съдиите са били предубедени.

Гарт кимна, пусна още една шега за сметка на Корм, после се обърна към сестра си.

— Риеса, защо не покажеш на С'Рела къщата?

Риеса схвана намека.

— Разбира се. Ела с мен, девойче.

С'Рела я последва навън.

— Много е сладка — подхвърли Гарт, когато двете излязоха. — Марис, казах ли ти, че ми прилича на теб, когато беше малка? Помниш ли първия път, когато се срещнахме?

— Помня, разбира се — кимна засмяно Марис. — Беше първият ми полет до Ейрие.

— Да, тогава май видя и Гарвана. А той пък изпълни коронния си номер.

— Никога няма да го забравя — отвърна Марис.

— Ти ли подготвя Еднокрилия?

— Не.

Гарт се засмя.

— Всички смятат, че си ти. Помним колко впечатлена беше от Гарвана. Кол дори написа песен за него, помниш ли?

Марис се усмихна.

— Помня.

Гарт понечи да каже още нещо, но се отказа. За няколко минути в стаята се възцари тишина и лицето на Гарт помръкна.

Изведнъж той се разплака — в началото се съпротивляваше, после се предаде и протегна големите си ръце към нея, а Марис седна на ръба на леглото и го прегърна.

— Знаех си... Марис, не исках С'Рела да ме види, но е толкова тежко... толкова...

— О, Гарт — прошепна тя и го целуна нежно; мъчеше се да сдържи собствените си сълзи. Измъчваше я безпомощност. Изведнъж си помисли как би се чувствала, ако беше на мястото на Гарт. Разтрепери се и го притисна още по-силно към себе си.

— Отбивай се колкото се може по-често — каза той. — Не зная как ще я карам без свободата... без да видя повече Ейрие... но не искам да те загубя, теб и всички мои приятели... о, проклети да са тези сълзи... Марис, обеща ми, че ще идваш.

— Обещавам, Гарт — рече тя. Опитваше се да говори спокойно. — Освен ако не надебелееш толкова, че да не мога да те понасям.

Той се разсмя през сълзи.

— Ах! — въздъхна тежко. — Тъкмо се надявах най-сетне да си похапвам на воля.

Отвън отекнаха стъпки — Риеса и С'Рела се връщаха. Гарт побърза да изтрие сълзите си.

— Вървете — рече той. — Тръгвайте си, че съм изморен. Утре ще ви чакам да ми кажете как е свършило състезанието.

Марис кимна. С'Рела застана до нея и преди да си тръгне се наведе и целуна Гарт по бузата.

Вървяха бавно, наслаждавайки се на свежия нощен вятър. Разговаряха за Гарт, малко за Вал, а веднъж С'Рела спомена крилето — нейните криле — но изглежда, още не вярваше, че ги притежава.

— Аз съм летец — повтаряше тя щастливо. — Истина е. Но не беше толкова просто.

Сена ги чакаше, приседнала на ръба на леглото. Надигна се, когато влязоха.

— Къде се губите?

— Ходихме да видим как е Гарт — отвърна Марис. — Случило ли се е нещо?

— Не зная още. Съдиите ни повикаха в хижата. — Тя погледна многозначително С'Рела. — И трите, а вече закъсняваме.

Тръгнаха незабавно. По пътя Марис разказа на Сена, че Гарт е преотстъпил крилето на С'Рела, но учителката не смяташе, че ще стане толкова лесно.

— Ще видим тази работа — поклати глава тя.

Тази вечер нямаше забава. В голямото помещение имаше само десетина западняци и настроението им не изглеждаше особено добро. Един от летците се изправи, когато влязоха, и кимна на Марис.

— В задната стая...

Петимата съдии се бяха събрали около една кръгла маса, но разговорът секна в мига, когато вратата се отвори. Шали се надигна първа.

— Марис, Сена, С'Рела, влизайте — посрещна ги тя. — И затворете вратата.

Заеха местата си около масата, а Шали скръсти ръце на гърдите си и продължи:

— Повикахме ви, защото обсъждаме един въпрос, който засяга и младата С'Рела, и имате право да изкажете мненията си. Гарт прати да ни съобщят, че утре няма да лети...

— Знаем — намеси се Марис. — Тъкмо идваме от него.

— Добре — каза Шали. — В такъв случай вероятно ще разберете нашия проблем. Трябва да решим какво да правим с крилете.

С'Рела я погледна стреснато.

— Но те са мои — обади се тя. — Гарт ми ги даде. Управителят на Скълни тропаше нервно с пръсти по масата и я гледаше намръщено.

— Крилете не са собственост на Гарт, че да ги подарява — заяви той. — Виж, момиче, ще те попитам нещо. Ако ти дадат крилете, ще обещаеш ли да останеш да живееш тук, на Скълни?

С'Рела не трепна под втренчения поглед на Управителя.

— Не — отвърна тя. — Не мога. Нямам нищо против Скълни, мястото е много хубаво, но това не е моят дом. Обещах да се върна на Велет, това е островът, където съм се родила. С криле.

Управителят поклати глава.

— Не, не, не. Можеш да се върнеш на тази твоя южняшка скала, но без крилете. — Той изгледа останалите съдии. — Видяхте ли? Дадох ѝ възможност. Дори настоях.

— Но какво значи това? — възкликна Сена. — Какво става тук? С'Рела има повече права върху тези криле от всеки друг. Как можете да заявявате, че няма да ѝ дадете крилете? — Тя изгледа съдиите един по един.

Шали, която, изглежда, бе говорителят, вдигна извинително рамене.

— Имахме разногласия. Въпросът бе как да оценим утрешното състезание. Някои от нас смятат, че ако Гарт откаже да лети, победата трябва да бъде присъдена на С'Рела. Но Управителят е на мнение, че не можем да гласуваме за състезание, в което не е участвал единият от летците. Той настоява да се вземе решение въз основа на проведените два тура. В такъв случай Гарт води с шест камъка срещу пет и ще си запази крилете.

— Но Гарт се отказа от тях! — възрази Марис. — Той не може да лети. Болен е.

— Законът е предвидил и подобна възможност — намеси се Управителят. — Ако летецът се разболее, решението кому да бъдат

предадени крилете се взема от Управителя и другите летци на острова. Ще дадем крилете на някой, който желае да остане на Скълни. Предложих тази възможност на момичето и всички чухте нейния отговор. Значи ще изберем някого другиго.

— Надявахме се С'Рела да се съгласи да остане — рече Шали. — Това щеше да реши разногласията ни.

— Не — повтори упорито С'Рела, но изглеждаше нещастна.

— Това, което предлагате, е евтина измама — каза Сена.

— Склонен съм да се съглася — кимна представителят на Външните острови. — Единствената причина, поради която Гарт води в резултата, е, че вие, Управителю, пуснахте днес един камък — в негова полза — при това, след като той падна в океана. Това не беше никак честно.

— Според мен пък си е честно — запъна се Управителят.

— Гарт иска С'Рела да получи неговите криле — настоя Марис. — Неговото желание няма ли някаква тежест?

— Не — обади се Управителят. — Крилете не принадлежат само на него, а на целия остров. Не би било справедливо да ги дадем на някакво момиче от Юга и да лишим острова от един чифт. Скълни ще остане само с двама летци. Чуйте ме. Ако Гарт не беше болен, щеше да запази крилете при всички случаи. Ако пък беше дошъл при мен да ми каже, че не се чувства добре, щяхме да ги дадем на друг. Наше право е да решим, след като е крил от нас истината. Нима народът на моя остров трябва да страда заради него?

Марис трябваше да признае, че в думите му има голяма доза истина. Съдиите изглеждаха разколебани.

— Това, което казвате, е вярно — кимна южнячката. — С радост бих приела един нов чифт криле на Юг, но не и при подобни обстоятелства.

— Но С'Рела също има права — не се предаваше Сена. — Трябва да постъпите честно спрямо нея.

— Ако дадете крилете на Управителя — сети се изведнъж Марис, — това би означавало, че ѝ отнемате правото да участва в състезанието. Водят ѝ само с един камък. Има сериозна възможност за успех.

Тогава се намеси С'Рела.

— Аз не съм спечелила крилете — каза тя разколебано. — Срам ме е от начина, по който летях днес. Но можех да ги спечеля честно, ако имах още една възможност. Сигурна съм, че е така. Гарт иска същото.

Шали въздъхна.

— С'Рела, скъпа, не е толкова лесно. Не можем да започнем състезанията отначало само заради теб.

— Тя трябва да получи крилете — изръмжа представителят на Външните острови. — Ето, хвърлям още сега едно камъче за утрешното ѝ участие. Това прави шест към шест камъка. Някой друг ще се присъедини ли към мен? — Той се огледа.

— Тук не е мястото да пускаме камъни — тросна се Управителят. — И вие не може да оценявате само единия от състезателите. — Той скръсти ръце и се облегна назад, сбърчил вежди.

— Боя се, че моят глас ще е в полза на Управителя — обади се южнячката. Инак ще ме обвинят в пристрастие.

Оставаха Шали и жената от Изтока. И двете явно се колебаеха.

— Няма ли някакво справедливо решение? — въздъхна Шали.

Марис се обърна към С'Рела и я докосна по рамото.

— Наистина ли си готова да участваш в още едно състезание, само и само да спечелиш крилете?

— Да — кимна С'Рела. — Искам да ги спечеля честно. Искам да ги заслужа, каквото и да казва Вал.

Марис кимна и се обърна към съдиите.

— В такъв случай имам едно предложение. Управителю на Скълни, имате още двама летци. Смятате ли, че са достатъчно добри?

— Да — отвърна той. Гледаше я с подозрение. — Защо, какво има?

— Нищо. Просто предлагам да започнем този двубой отначало. Нека резултатът се запази — С'Рела ще изостава с един камък. Но след като Гарт не може да лети, ще го замести друг от вашите летци. Ако заместникът спечели, Скълни запазва крилете и вие можете да ги дадете на когото решите. Ако спечели С'Рела, тогава спорът е приключен и тя заминава на юг с крилете. Какво ще кажете?

Управителят помисли и накрая каза:

— Добре. Вместо Гарт ще лети Джирел. Ако момичето я надлети, значи си е спечелило честно крилете.

Шали въздъхна облекчено.

— Чудесно предложение — рече тя усмихнато. — Марис, знаех, че можем да разчитаме на теб.

— Значи всички са съгласни? — попита съдията от Изтока.

Останалите кимнаха. Само представителят на Външните острови продължаваше да клати глава.

— Момичето трябваше да получи крилете. Гарт падна в океана.

Но останалите не го слушаха.

Навън вече бе хладна нощ и ръмеше лек дъждец. Сена ги спря само на няколко крачки от хижата.

— С'Рела, сигурна ли си, че искаш точно това? Така може да загубиш крилете. Джирел е добра. Дали не трябваше да се опитаме да привлечем и другите съдии на наша страна?

— Не — спря я решително С'Рела. — Искам да стане по този начин.

Сена я изгледа продължително, после кимна.

— Добре. Да се прибираме. Утре ни чака доста работа.

На третия ден от състезанието Марис се събуди преди зазоряване. Беше студено и тъмно и някой тропаше на вратата.

— Марис — обади се С'Рела от съседното легло. — Да отворя ли?

Марис не я виждаше. Мракът преди изгрев беше най-гъст, а и свещите бяха изгаснали.

— Не — прошепна Марис. — Тихо.

Беше уплашена. Тропането продължи и Марис си спомни мъртвите птици, приковани над вратата. Зачуди се кой може да е дошъл при тях в този ранен час. Измъкна се безшумно от леглото, прекоси пипнешком стаята и намери ножа, с който бе откачила птиците. Беше съвсем малък кухненски нож, но все пак ѝ придаваше увереност. Едва тогава застана зад вратата.

— Кой е? — попита тя. — Какво искате?

Хлопането спря.

— Рагин — отвърна един басов глас, който не познаваше.

— Рагин? Не познавам никакъв Рагин. Какво искате?

— Идвам от „Желязната брадва“. Да сте чували за някой си Вал? Беше се настанил при мен.

В миг забравила страховете си, Марис побърза да отвори. Мъжът, който стоеше на прага, ѝ беше познат — бе го видяла в странноприемницата, където се беше настанил Вал.

— Какво е станало?

— Щях да затварям, но от вашето приятелче няма и следа. Помислих си, че си е легнал с някоя хубавица, но после го намерих отвън. Изглежда, е ранен.

— Вал! — извика С'Рела и изтича до вратата. — Къде е? Добре ли е?

— Отнесох го в стаята му — отвърна Рагин. — Трябваше да го влача по стълбите, хич не е лек. Сетих се, че може да го познавате, и дойдох да ви кажа. Що не дойдете да го видите? Не зная още колко ще изкара.

— Тръгваме веднага — каза Марис. — С'Рела, обличай се! — След малко вече бързаха по пътя. Марис носеше фенер. Пътят извиваше покрай стръмни скали и една погрешна стъпка можеше да се окаже фатална.

Странноприемницата тънеше в мрак, входната врата бе залостена с масивно дървено резе. Рагин ги остави да чакат и заобиколи отзад, за да влезе през някаква „тайна вратичка“. Докато отваряше, го чуха да обяснява:

— Налага се да залоствам нощем. Наоколо се въртят едни типове... Кой ще повярва, че при мен се е настанил летец?

Почти не го слушаха. С'Рела изтича по стълбите към стаята, която бе дяляла с Вал. Марис я следваше по петите. Когато влезе, С'Рела вече палеше свещ до леглото.

Тялото, свито под завивките, се размърда неспокойно. С'Рела остави свещта на масата и дръпна одеялото.

Вал извъртя очи и изглежда, я позна. Протегна ръка и се вкопчи в нея отчаяно; хленчеше като ранено животинче. Опита се да заговори, но от гърлото му излязоха само болезнени стонове.

На Марис ѝ призля. Бяха го удряли по главата и ръцете, лицето му бе неузнаваема кървава маса. От сцепената рана на бузата му течеше кръв, имаше засъхнала кръв и по устните и челюстта му.

— Вал! — проплака С'Рела и го погали по главата.

Той се отдръпна и се опита да каже нещо.

Марис се приближи. Вал стискаше С'Рела за ръката и отчаяно я дърпаше към себе си. Но дясната му ръка висеше безжизнено до тялото, а чаршафът под нея беше подгизнал. Марис забеляза, че ръката е изкривена под неестествен ъгъл. Тя коленичи до леглото, докосна я внимателно и Вал извика толкова силно, че С'Рела подскочи. Едва сега Марис забеляза стърчащата през разкъсания ръкав кост.

Рагин ги наблюдаваше от вратата.

— Ръката му е строшена, не я пипайте — намеси се той. — Затуй пици. Трябваше да чуете как ревеше, докато го влачех нагоре. Мисля, че и краката му са строшени, ама не съм сигурен.

Вал бе притихнал, дишаше на пресекулки.

— Защо не извикаш лечител? — обърна се Марис към Рагин. — Или поне да му дадем нещо за болката?

Рагин я погледна учудено — явно тази идея не му бе хрумнала досега.

— Ама нали вас извиках? Кой ще плаща за лечителя? Този тук няма, това е ясно. Париците му са малко. Вече му прерових багажа.

Марис стисна юмруци и се опита да овладее гнева си.

— Тръгвай веднага да извикаш знахар! — заповяда тя. — Не ме интересува дали ще тичаш десет мили, искам го тук бързо! Ако се забавиш, кълна се, че ще накарам Управителя да затвори тази дупка!

— Летци! — изсумтя мъжът, но отстъпи назад. — Нали все се поддържате един друг. Добре, но кой ще плаща за знахаря, а? Това искам да знам, преди да тръгна.

— Аз ще платя, проклетнико! — тросна се Марис. — Аз! Той е летец и ако костите му зараснат накриво, никога вече няма да лети. Хайде, размърдай се!

Рагин я изгледа ядосано, но все пак се обърна и изтърча надолу по стълбите. Марис се върна при Вал. Той трепереше и стенеше. Всяко, дори най-малкото движение, изглежда, му причиняваше нетърпими болки.

— Не можем ли да му помогнем? — попита я С'Рела.

— Можем — кимна Марис. — Това е кръчма все пак. Слез долу, намери избата и донеси няколко шишета. Това ще облекчи болката, докато дойде лечителят.

С'Рела кимна и тръгна, но при вратата спря.

— А какво да взема? — попита тя. — Вино?

— Не, трябва ни нещо по-силно. Потърси бренди. Или от онази поуитска ракия, дето я правят от жито и картофи...

С'Рела кимна и се скри. След малко се върна с три бутилки и една манерка без надпис, от която се носеше остра миризма. Марис отци от манерката и смръщи вежди.

— Бива си я — кимна тя, след това повдигна внимателно главата на Вал и изля няколко глътки в устата му. Той гълташе, въпреки че му беше ужасно трудно.

Когато — почти след час — Рагин най-сетне се върна с учителя, Вал бе изгубил съзнание.

— Ето ви го знахаря — изръмжа Рагин, вдигна празните шишета от пода и изгледа Марис. — И за тях ще ми платиш.

Когато приключи с ръката и крака на Вал — Рагин се оказа прав, наистина бяха счупени, при това доста лошо — учителят подаде на Марис едно шишенце с тъмна течност.

— Това е по-добро от брендито. Ще успокои болката и ще го приспи. — И си тръгна, като остави Марис и С'Рела сами с Вал.

— Летци са го направили, нали? — попита С'Рела през сълзи.

— Счупени са ръката и кракът от едната страна — каза Марис. — Да, приличат ми на летци. Може да не са го направили лично, но да стоят в дъното на тази история. — Споходена от внезапна идея, Марис вдигна купчината разкъсани дрехи от пода и взе да тършува из тях. — Аха! Така и си мислех. Ножа му го няма. Или са го взели, или го е извадил и го е изпуснал.

— Надявам се да е пробол поне един от тях, които и да са — заяви С'Рела. — Как мислиш, дали е бил Корм? Защото утре Вал щеше да му вземе крилете.

— Днес — поправи я Марис, загледана през прозореца. На изток небето вече порозовяваше. — Не, не е бил Корм. Той с радост би унищожил Вал, но щеше да го направи законно, не по този начин. Корм е твърде горд, за да прибегва до подобни методи.

— Кой тогава?

Марис поклати глава.

— Не зная, С'Рела. Но трябва да е някой с болен разсъдък. Може да е приятел на Корм или на Ари. Може да е Арак или някой от неговите приятели. Вал успя да си създаде доста врагове.

— Той искаше да ида с него! — хленчеше С'Рела. — А аз отидох при Гарт. Ако бях го послушала, това нямаше да се случи.

— Ако беше отишла с него — каза Марис, — сега и ти щеше да лежиш с натрошени кости. С'Рела, мила, спомни си птиците, които бяха заковали над вратата. Те са искали да ни кажат нещо. Ти също си еднокрила. Както и аз. — Тя се загледа към изгрева. — Изглежда, дойде време да го призная. Аз съм само половин летец и такъв ще си остана до края. — Тя се усмихна на С'Рела. — Въпросът е само коя половина съм си спечелила.

С'Рела я гледаше учудено. Марис продължи:

— Стига приказки. Има само няколко часа до началото на състезанието. Трябва да поспиш. Нали не си забравила, че днес трябва да си спечелиш крилете?

— Но аз не мога — възрази С'Рела. — Не и след всичко това.

— Трябва да го направиш, и то точно днес. Който и да е нападателят на Вал, ще остане доволен, ако се откажеш от борбата. Това ли искаш?

— Не — отвърна С'Рела.

— Лягай да спиш тогава.

По-късно, докато С'Рела спеше, Марис отново надникна през прозореца. Червеникавото слънце се бе подало наполовина от водата. Денят щеше да е хубав, ветровит. Чудесен ден за летене.

Когато пристигна на площадката, състезанието вече беше започнало. Забавиха се в странноприемницата — Рагин настояваше да му бъде заплатено за всичко. Изгубиха доста време, докато го убедят, че ще си получи парите. Марис го накара да обещае, че ще се грижи за Вал и че няма да пуска никого при него.

Сена бе заела обичайното си място до съдийската маса и наблюдаваше първите участници при вратите. Марис прати С'Рела при другите „дървокрили“ и забърза към скалата. Когато я видя, Сена въздъхна облекчено.

— Марис! — възкликна тя. — Боях се, че се е случило нещо. Никой не знаеше къде си отишла. С'Рела и Вал с теб ли са? Скоро е техният ред. Вече стигнаха до Шер.

— С'Рела е готова да лети — отвърна Марис. После разказа на Сена за Вал.

Докато я слушаше, старата учителка сякаш губеше цялата си сила и жизненост. Единственото ѝ зрящо око се замъгли от сълзи, тя се отпусна върху бастуна и като че ли остаря с поне още десет години.

— Не мога да повярвам! — прошепна тя едва чуто. — Просто не мога... дори след онзи ужасен случай с птиците... все се чудех кой може да извърши подобно нещо. — Лицето ѝ стана пепеляво. — Помогни ми, момиче. Трябва да поседна.

Марис я прегърна и я отведе до съдийската маса. Шали ги посрещна разтревожено.

— Случило ли се е нещо?

— Да — отвърна Марис и настани Сена на един свободен стол. — Вал няма да лети днес — продължи тя високо, за да я чуят и останалите съдии. — Снощи е бил нападен и пребит пред странноприемницата, където се е настанил. Счупили са му едната ръка и единия крак.

Съдиите я погледнаха смаяно.

— Но това е ужасно — промърмори Шали.

Представителят на Външните острови изруга, а Управителят се надигна от мястото си и каза:

— Това е нечувано! Няма да позволя подобно нещо да се случи на моя остров. Обещавам ви, че ще открием злосторника и че ще си получи заслуженото.

— Този, който го е направил, е летец — заяви Марис. — Или е платил да бъде направено. Счупили са му дясната ръка и десния крак. Нали разбирате — Еднокрилия.

Шали се намръщи.

— Марис, постъпката е ужасна, но не разбирам защо смяташ, че някой летец е в състояние да я извърши. И ако искаш да кажеш, че Корм е замесен...

— Имаш ли доказателства за участието на летец? — прекъсна я източничката.

— Познавам странноприемницата, в която е отседнал Вал Еднокрилия — намеси се Управителят. — „Желязната брадва“, нали? Отвратителна дупка! Там се събира утайката на обществото. Всеки

може да го е направил. Пиянска свада, ревнив любовник, разправия за пари. Виждам съм и други пострадали там.

Марис го погледна в очите и каза:

— Никога няма да откриете кой го е извършил, въпреки обещанието си. Но не това ме интересува. Искам довечера да отнеса крилето на Вал.

— Крилето... на Вал?

— Боя се — намеси се южнячката, — че ще трябва да почака до следващата година. Съжалявам, че е пострадал, но с това участието му приключва.

— Приключва ли? — Марис огледа масата, откри кутията, която търсеше, вдигна я и я разклати. — Девет черни срещу един бял камък. Вал спечели. Дори днес да изгуби пет камъка, пак той е победителят.

— Не — отвърна Шали. — Корм заслужава своя шанс. Нямахте да му позволя да измами Еднокрилия, колкото и да ми е близък. Но Корм е много добър на вратите. Можеше да спечели десет камъка, по два от всеки от нас, и щеше да си запази крилето.

— Десет камъка — повтори Марис. — Не ти ли се струва невероятно?

— Напълно е възможно — отвърна Шали.

— Така е — подкрепи я източнячката. — Не можем да присъдим победата на Еднокрилия, без да са летели и в третия тур. Ще трябва да обявим, че Вал се е отказал.

Марис се засмя презрително.

— Очаквах да вземете подобно решение. Но Вал ще получи своите криле. За щастие, имаме подходящ прецедент. Снощи сами го създадохте, в случая със С'Рела и Гарт. Запазете резултата, двубоят ще продължи. Повикайте Корм. Аз ще летя вместо Вал.

Знаеше, че не могат да ѝ откажат.

Марис си взе крилето и се подреди на опашката с другите участници.

Бяха вдигнали вратите през нощта — девет паянтови дървени конструкции, забити здраво в пясъка, образуваха лъкатушеш тунел, който изискваше остри завои и лавиращи маневри. Първата врата, разположена право срещу скалата за скок, се състоеше от два високи

черни пръта, забити на петдесет стъпки един от друг в пясъка. Между върховете им бе прехвърлено въже. За да получи точка, летецът трябваше да прелети през вратата. На пръв поглед изглеждаше лесно, но следващата врата бе само на няколко метра по-нататък по плажа и малко встрани, така че летецът трябваше да направи остър завой, за да я уцели. Втората врата бе по-малка от първата, прътите бяха по-къси и разположени по-близо един до друг. Следващата врата бе поставена в плитчините, сетне идваше нов остър завой към плажа, като всяка от деветте врати бе по-малка от предишната. Последната от деветте врати бе висока само десет стъпки и разстоянието между прътите ѝ бе двайсет и една стъпки. Размахът на крилете бе двайсет стъпки. Никой досега не бе успявал да премине повече от седем врати. Но дори това не бе никак лесна задача. Най-добрият резултат тази сутрин бе шест врати, отново постигнат от феноменалния Лейн.

По традиция в това състезание първо летяха претендентите и така летецът знаеше с какъв резултат ще трябва да се съобразява. Метнала крилете на рамо, Марис наблюдаваше как се справят „дървокрилите“.

След като скочи от скалата, Шер едва успя да се промуши под въжето на първата врата и изви рязко към втората, но твърде бързо губеше височина. Изгуби самообладание и започна да се издига, за да не се удари в земята, вследствие на което прелетя над втората врата. Летецът, който бе предизвикал Шер, успя да премине само през две врати, но и това бе достатъчно за победата.

Почувствана от горчивия опит на Шер, Лея избра друга тактика. След като скочи от скалата, тя описа широк завой и се спусна внимателно към първата врата, която премина в почти хоризонтален полет, вместо да се гмурва в нея. Започна завоя още преди да премине през вратата, описвайки плавен кръг около единия прът, и когато излезе от него, вече почти се беше насочила към втората врата. Мина безпрепятствено и нея и отново започна да завива по-рано, но този път завоят трябваше да е по-остър и срещу вятъра. Лея успя да се справи с него и да премине третата врата, но се озова в неизгодна позиция за поредния завой. Прелетя над водата и пропусна четвъртата врата само с няколко стъпки. Публиката заръкопляска. Съперникът ѝ успя да премине само през две врати, преди да тупне тежко в пясъка. И така Лея спечели

своята първа победа, макар тя да не бе достатъчна, за да получи крилете.

Глашатаят обяви участието на Деймън и Арак. И двамата не се справиха добре. Деймън премина твърде бързо през първата врата, промуши се на косъм от прътите на втората и не успя да уцели третата. Арак преодоля твърде високо втората врата и ръбът на дясното му крило докосна въжето, което беше достатъчно, за да изгуби равновесие. Но дори с равен резултат от последния ден Арак си запазваше крилете.

За всеобща изненада Кер постигна равен резултат. Също като Лея, той преодоля първата врата хоризонтално, започна рано завоя и успя без затруднения да премине и втората. Но пак също като Лея се затрудни, когато трябваше да извие срещу вятъра и за разлика от нея, не успя. Тупна в пясъка само на няколко крачки от вратата и дечурлигата от плажа се втурнаха да му помагат. Йон от Кълхол се помъчи да избегне участието на Кер, като лети по-високо, но прелетя над и вдясно от третата врата.

— Корм от Малък Кехлибарен! Вал Еднокрилия, Вал от Южен Арен! — обяви глашатаят и след кратка пауза добави: — Марис от Малък Кехлибарен. Лети вместо Вал. Марис от Малък Кехлибарен!

Тя се изправи на скалата и помощниците започнаха да разпъват крилете, сегмент по сегмент. Корм стоеше на няколко метра от нея, също заобиколен от помощници. Тя вдигна очи и срещна погледа му.

— Марис Еднокрилата — провикна се той огорчено. — Такава ли искаш да станеш? Добре че Ръс не е между живите, за да види какво правиш.

— Ръс щеше да се гордее — отвърна тя разгневено, макар да знаеше, че тъкмо това се опитва да постигне Корм. Преди години при много по-сурови условия бе доказала, че е по-добра от него. Марис беше сигурна, че и днес ще се справи. Точност, внимателен контрол, бързи рефлексии, усет за вятъра — това се изискваше за победата — а тя ги притежаваше.

Когато разгънаха и последния сегмент, тя почувства как вятърът свисти едва чуто под сребристия плат и добре познатият звук я изпълни с увереност. Стисна здраво дръжките, затича се и скоочи. Първо се издигна нагоре, отдавайки се на радостта от полета, след това се гмурна надолу, улови едно подходящо течение и се насочи към

вратата. Преодоля я под наклон, като едва не докосна възето с ръба на горното крило, бързо възстанови равновесие и описа грациозен завой към втората врата. Премина я без проблеми, оставила се да я води инстинктът и натрупаният с много опит усет. Следваше третата врата, труден завой срещу вятъра, но тя се справи с лекота, извъртя се игриво над водата, за да коригира ъгъла и преодоля четвъртата, а до петата водеше широк, ленив подветрен завой. След нея идваше шестата, почти на права линия, но твърде тясна, и тя се снижи леко — носеше се над пясъка с изпънати докрай криле, гонена от възторжените кръсъци на публиката.

След половин удар на сърцето преодоля и нея.

Тъкмо когато излизаше от шестата врата, върху нея се стовари неочаквано низходящо течение, което въобще не трябваше да е тук. То я сграбчи, притисна я и я накара за миг да опре криле в пясъка, но и това бе достатъчно, защото краката ѝ заораха и тя тупна на земята в сянката на следващата врата.

Едно малко русо момиченце изтича и ѝ помогна да стане и да си свали крилето. Марис стоеше неподвижно, задъхана и изтощена. Какво пък, и пет не беше чак толкова зле. Можеше да не е най-доброто постижение за деня, но си го биваше. Във всеки случай щеше да стигне, за да запази преднината на Вал. За да я победи, Корм трябваше да получи по два камъка от всеки съдия, а това бе невъзможно.

Корм също го знаеше. Обезсърчен от успешния ѝ полет, той дори не успя да постигне нещо, с което да се представи добре. Провали се още на четвъртата врата — решителна победа за Вал. Марис доволна изтича нагоре по стълбите.

Междувременно глашатаите обявиха следващото име. С'Рела застана на ръба на скалата; слънцето се отразяваше от сребристите ѝ криле. Зад нея бе застанала чернокосата Джирел от Скълни.

С'Рела скочи и Марис спря, за да проследи изпълнението ѝ. За разлика от нея, С'Рела започна да се спуска по спирала, за да убие скоростта, и преодоля първата врата така, както вече го бяха направили Лея и Кер. Започна отрано обратния завой, премина втората врата и сега трябваше да извие срещу рязко усилия се вятър. Марис почувства, че дъхът ѝ секва. С'Рела премина успешно и третата врата, сякаш сама се разпореждаше с посоката, в която духат ветровете. Без да губи управление, тя премина и четвъртата — всички наскочаха и

започнаха да крещят — а тя вече бе прелетяла през петата и се готвеше да премине шестата — вратата, на която Марис се бе провалила. Крилете ѝ потрепериха за миг, сетне С'Рела ги овладя, издигна се малко, за да не повтори грешката на Марис — тук низходящото течение се стовари върху нея и я разлюля, но тя удържа — и ето че беше вече отвъд шестата врата. Зрителите крещяха оглушително. Седмата врата изискваше светкавичен остър завой надясно — почти под прав ъгъл — и С'Рела се справи чудесно. Насочи се към осмата врата...

... която беше твърде тясна, а С'Рела летеше малко встрани от правилния курс. Лявото ѝ крило блъсна единия от прътите, няколко сегмента се счупиха и С'Рела се удари в земята.

Марис хукна натам. Затичаха и други.

С'Рела седеше на пясъка, заобиколена от безкрили, които крещяха възторжено и я поздравяваха. Лицето ѝ бе зачервено и тя не можеше да спре да се смее.

Марис си проправи път през тълпата и я прегърна. С'Рела се изкиска.

— Добре ли си? — попита Марис. С'Рела кимаше възбудено, без да спира да се смее.

После посочи крилото, с което бе ударила пръта. Платът можеше да издържи практически на всякакъв удар, но сегментите се бяха счупили.

— Това се поправя лесно — успокои я Марис.

— Не виждаш ли? — попита С'Рела и скочи на крака. Дясното ѝ крило веднага се изпъна на вятъра, но лявото, строшеното, увисна безпомощно.

Марис едва сега разбра и се разсмя.

— Еднокрила — рече тя и я притисна в обятията си.

— Джирел не те изложи — говореше Марис на Гарт вечерта — седяха край огнището. Той изглеждаше по-добре и дори си бе взел халба бира. — Тя се справи отлично, премина пет врати, колкото и аз. Но пет не са седем, разбира се. Дори Управителят не посмя да поиска равен резултат.

— Добре де — кимна Гарт. — И без това С'Рела заслужава крилете. Знаеш ли, аз я харесвам. Накарай я да ти обещае, че ще дойде да ме види.

Марис се засмя.

— Ще я накарам. Съжеляваше, че няма да те види, но бързаше да се върне при Вал. И аз тръгвам след малко. Не ми е приятно, но... — Тя въздъхна.

Гарт допи бирата и се загледа в огъня.

— Мъчно ми е за Корм — рече той. — Никога не съм го харесвал, но го бива да лети.

— Не го мисли — успокой го Марис. — Огорчен е, но бързо ще се оправи. Като напредне бременността на Шали, той ще вземе нейните криле. Догодина ще си спечели свои. Едва ли ще са тези на Вал. Корм не е толкова глупав. Предполагам, че ще си избере някой като Йон от Кълхол.

— Ох — въздъхна Гарт. — Де да можеха проклетите знахари да ме излекуват, и аз бих посочил Йон.

— Доста хора му точат зъби за следващата година — съгласи се Марис. — Дори Кер иска да опита още веднъж срещу него, но се съмнявам Сена да го подкрепи. Дотогава ще има по-добри кандидатури. След двойния успех на С'Рела и Вал бъдещето на „Дървокрил“ изглежда по-розово. Мисля, че скоро ще има толкова много ученици, че няма да знае какво да прави с тях. — Марис се засмя. — Двамата с Корм не сте единствените лишени от криле летци. Вари от Поуит ще трябва да ги предаде на друго семейство, а Големия Хара изгуби от собствената си дъщеря.

— Ято бивши летци — изсумтя Гарт.

— И ято еднокрили — добави усмихнато Марис. — Светът се променя, Гарт. Навремето имаше само летци и безкрили.

— Да — кимна Гарт и си наля още бира. — Но после ти обърка всичко. Как ли ще свърши всичко това?

— Не зная — вдигна рамене Марис и се изправи. — Бих останала още, но трябва да говоря с Вал, а и е време да се връщам на Кехлибарен. Шали е бременна, а Корм няма криле и сега цялата работа ще се стовари върху мен. Обещавам да намина насам при първа възможност.

— Добре. — Той ѝ се усмихна. — Лек полет.

Тя излезе, а той викна на Риеса да донесе още бира.

Вал седеше подпрян на възглавниците. Едва си държеше главата изправена и сърбаше супа — стискаше лъжицата с треперещата си лява ръка. С'Рела седеше до него и държеше купата. И двамата вдигнаха глави, когато Марис влезе. Ръката на Вал потрепери и той разля супа върху голите си гърди.

— Здравей, Вал — каза Марис и му кимна. След това се наведе и постави на пода крилете, които носеше — и които доскоро бяха принадлежали на Корм. — Твои са.

Отокът на лицето му бе поспаднал и сега Вал повече приличаше на себе си, макар подпухналата уста да му придаваше ехиден вид.

— С'Рела ми каза какво си направила — изфъфли той. — Сигурно очакваш да ти благодаря.

Марис скръсти ръце, но не каза нищо.

— Това ми го направиха твоите приятелчета — летците — продължи той. — Ако костите зараснат накриво, никога вече няма да летя. Дори и да зараснат правилно, пак няма да съм такъв, какъвто бях.

— Зная — кимна Марис. — И съжалявам. Но не са мои приятели тези, които ти го сториха, Вал. Не всички летци са ми приятели. И не всички са твои врагове.

— Ти беше на вечеринката — каза Вал.

Марис пак кимна.

— Няма да е лесно, а и в душата ти се натрупа още горчилка. Твоя работа е, ако искаш да ги мразиш. Твоя работа е и да откриеш приятели сред тях. Ти решаваш.

— Ще ти кажа кого ще открия — прониза я с очи Вал. — Ще открия онези, които ми направиха това, а после и този, който ги е пратил.

— И какво ще направиш? — попита Марис.

— С'Рела ми намери ножа — отвърна Вал. — Снощи съм го изпуснал в храстите. Сред нападателите имаше и жена. Успях да я порежа достатъчно, за да остане белег.

— Къде ще идеш, когато оздравееш?

Вал изглеждаше смутен от внезапната смяна на темата.

— Мислех да ида на Морски зъб. Чувал съм, че там Управителят давал мило и драго да си има летец. Но С'Рела ми каза, че Управителят на Скълни също бил в отчаяно положение. Ще поговоря и с двамата и ще видя какво ми предлагат.

— Вал от Морски зъб — каза Марис. — Не звучи зле.

— За вас двамата винаги ще си остана Еднокрилия.

— Летец наполовина като нас — кимна Марис. — Питам се само, коя е половината? Вал, сега можеш да накараш Управителите да ти се молят, за да идеш при тях на служба. Летците ще те ненавиждат, но някои от по-младите може би ще ти подражават. Вече ще можеш да носиш този твой нож по време на полет, макар да нарушаваш традицията. Летците ще те ненавиждат и за това, но нищо няма да ти направят. Ще ти кажа обаче, че ако откриеш нападателите си и ги убиеш, повече няма да бъдеш Еднокрилия. Летците ще те обявят за престъпник, ще ти отнемат крилете и нито един Управител на Пристана на ветровете няма да ти позволи да се заселиш на острова му, колкото и да са му нужни летци.

— Искаш от мен да забравя — отвърна замислено Вал. — Да забравя това?

— Не — отвърна Марис. — Намери ги и ги предай на Управителя, или свикай съда на летците. Нека враговете ти изгубят крилете си, живота си и дома си. Толкова ли е трудно да го направиш?

— Всъщност дори ми харесва — отвърна Вал с измъчена усмивка.

— Ти избираш — рече Марис. — Доста време няма да летиш, тъй че ще можеш спокойно да го обмислиш. — Тя погледна С'Рела. — Трябва да се връщам на Малък Кехлибарен. По път ти е, ако отиваш на Юг. Искаш ли да летим заедно?

С'Рела кимна ентузиазирано.

— Да, с удоволствие. Стига Вал да ми обещае, че ще се оправи бързо.

— Вече се разбрах с оня алчен мошеник, Рагин — каза Вал. — Летците разполагат с неограничен кредит. Ще му платя всичко до последната монета. Каза, че ще ме гледа като младенец.

— Ще тръгвам тогава — каза успокоено С'Рела. — Вал, скоро ще се видим, нали? Сега и двамата имаме криле.

— Да — отвърна Вал. — Иди изпробвай твоите. Аз пък ще се полюбувам известно време на моите.

С'Рела го целуна и тръгна към вратата, където бе застанала Марис. Двете се обърнаха, но тъкмо преди да излязат Вал ги спря:

— Марис! — чуха задъхания му вик.

Тя се обърна и в същия миг той бръкна с лявата си ръка под възглавницата, извади ножа и замахна. Дългото острие разсече въздуха със свистене и се удари в рамката на вратата, на половин стъпка от главата ѝ. Ала острието не беше стоманено, а обсидианово — и при удара се пръсна на парчета.

Марис го погледна ужасено, но Вал се усмихваше.

— Никога не е бил на баща ми — заяви той. — Баща ми си нямаше нищичко. Откраднах го от Арак. — Очите им се срещнаха и Вал се изсмя болезнено. — Ще ме отървеш ли от него, Еднокрила?

Марис също се усмихна и се наведе да прибере парчетата.

ТРЕТА ЧАСТ

СГРОМОЛЯСВАНЕ

Старостта дойде за по-малко от минута.

Докато излизаше от къщата на Управителя на Тайос, Марис бе още млада. Избра подземния път от неговата каменна крепост до морето — мрачен и мухлясал тунел през планината. Крачеше забързано, стиснала в едната ръка свещта, а в другата — сгънатите криле, заслушана в екота на падащите от тавана капки. На пода имаше локви и обувките ѝ подгизнаха. Нямахше търпение час по-скоро да напусне подземие.

Ала когато излезе от другата страна на планината, видя какво е небето. Беше тъмновиолетово, мрачно и зловещо, в цвят на застояла кръв и болка. Вятърът беше студен и непостоянен. Марис почти усещаше спотаената ярост на стихията, готова всеки миг да изригне, съзираше я сред облаците. Спря в подножието на каменната стълба, която водеше към скалата на летците, разколебана за миг дали да не се върне, да отложи полета до заранта и да прекара нощта в хижата.

Но мисълта, че отново ще трябва да мине през тъмния влажен тунел, ѝ се стори непоносима. Тайос беше тъжно и скучно място, Управителят — груб и недодялан, колкото и да се стараше да го прикрие под привидно любезните си обноски към летците. Съобщението, което ѝ бе предал, ѝ тежеше допълнително. Думите бяха гневни, алчни, пълни със заплахата за война и Марис изпитваше желание да ги предаде час по-скоро, за да се отърве от тях, да се освободи от бремето, което носеха.

Тя духна свещта и закатери стръмните стълби. Лицето ѝ бе разсечено от бръчки, в косата ѝ се мяркаха сиви кичури, но тялото ѝ бе силно и гъвкаво, сякаш беше още на двацет.

На широката скална площадка Марис спря и разгъна крилето. Те веднага уловиха вятъра и я задърпаха към морето, още докато закрепваше последните сегменти. Виолетовото небе се отразяваше в сребристия плат, а залезът хвърляше алени отблясъци върху метала,

сякаш крилете бяха насечени от кървящи рани. Марис бързаше. Искаше да изпревари бурята, като използва предния ѝ фронт. Закопча презрамките, провери за последен път крилете и обгърна с ръце до болка познатите дръжки. С две бързи стъпки се отблъсна от скалата, както го бе правила безброй пъти. Вятърът бе нейният стар и верен любовник. Тя се отпусна в прегръдката му и полетя.

Почти веднага забеляза на хоризонта светкавица — разкривен триъбец върху тъмния небосвод на изток. Вятърът внезапно утихна и тя започна да пада, наклони се на една страна, търсейки подходящо течение, и в този миг бурята я удари с всички сила, внезапна като камшик. Вятърът се върна, изпълнен със свирепа злоба, и тя напъна мишци да го овладее, но той бързо смени посоката. Дъждът я шибаше в лицето, светкавиците я заслепяваха, а грохотът на гръмотевиците беше оглушителен.

Бурята я тласна назад и я преобърна във въздуха, като да беше играчка. Вече не контролираше полета, а се носеше като подмятано от вятъра листенце. Зърна планината, към която се носеше — лъщяща стена от мокри камъни. Опита се да се отклони, но успя само да се извърти с гръб към вятъра. Лявото ѝ крило удари скалата и се сгъна и Марис полетя настрани — крещеше, мъчеше се да лети с едно крило, макар да знаеше, че е невъзможно. Дъждът я заслепяваше, бурята я стискаше в студените си клеци и последната ѝ съзнателна мисъл бе, че смъртта е неизбежна.

Морето я погълна, прекърши я и я изплю. Откриха я по-късно същия ден, в безсъзнание, цялата натрошена, но жива, на три мили от скалите на Тайос.

Когато много дни по-късно, Марис дойде на себе си, бе дошла старостта.

През първата седмица рядко идваше в съзнание, а после не помнеше почти нищо. Болката, когато се движеше или лежеше неподвижно, безкрайните сънища, изпълнени с кошмари. Сънища, в които крачеше из дълги, мрачни тунели — вървеше толкова дълго, че краката започваха да я болят непоносимо, но все не можеше да открие стълбище към небето. Друг път пропадеше безпомощно в небето или се изправяше пред Съвета, защитавайки неясна кауза, само дето никой

не чуваше думите ѝ. Беше ѝ горещо, ужасно горещо и не можеше да се помръдне. Някой ѝ бе отнел крилете и я бе завързал. Опитваше се да се освободи, да каже нещо. Трябваше час по-скоро да отлети за някъде със спешно съобщение. Ала не можеше да стане, нито да говори, не знаеше дори дали капките по бузите ѝ са сълзи, или дъжд. Някой избърса лицето ѝ и ѝ даде да пие някаква горчива гъста течност.

Събуди се в голямо легло до запалено огнище, завита с няколко ката дебели одеяла. Беше горещо и тя се помъчи да избута одеялата.

В стаята имаше и други хора, постоянно влизаха и излизаха — някои ѝ бяха приятели и тя ги молеше да махнат одеялата, но те отказваха. Сякаш не я чуваха, ала въпреки това често сядаша на ръба на леглото и ѝ говореха. Разговаряха за минали и настоящи неща, но всичко ѝ се струваше объркано. Въпреки това бе щастлива, че приятелите ѝ са тук.

Дойде Кол, със своите песни, придружаван от Барион, който си беше все същият — засмян, с нисък, басов глас. Появи се старата куцукаща Сена. Веднъж над нея се надвеси Гарвана, облечен с черни дрехи, млад и дързък, същият, какъвто го видя първия път. Гарт ѝ поднесе горещ кивас и ѝ разказа цял куп шеги, на които тя се смя до захлас. Вал Еднокрилия надзърташе от вратата, както винаги мрачен. Често идваше и С'Рела, нейната стара приятелка, за да си поговорят за миналите времена. И Дорел, първата ѝ любов и все още верен приятел, също се появяваше, за да я дари с така жадуваното спокойствие. Имаше и други: стари любовници, които не бе вярвала, че някога ще види, се явяваха пред нея, за да я молят и обвиняват, и също така внезапно изчезваха. Дойде дребният русоляв Т'мар, за да ѝ поднесе издялана от камък фигурка, певецът Халанд, който изглеждаше досущ както по времето, когато още живееше на Малък Кехлибарен.

Имаше още един посетител, който обаче ѝ бе непознат. Всъщност не беше съвсем непознат: тя познаваше докосването му, уверените му ръце и напевния глас, с който произнасяше името ѝ. За разлика от другите гости, той сядаше до нея и държеше главата ѝ в скута си, за да поднася към устните ѝ купичка с чай, топло мляко или супа. Не можеше да си спомни къде го е срещала, но близостта му ѝ бе особено приятна. Беше дребничък и мършав, но с жилесто тяло. Кожата му беше бледа, покрита с безброй ситни лунички. Имаше дълга, лъскава побеляла коса, сресана назад, и пронизващо сини очи.

Но макар да се явяваше често, Марис все не можеше да си спомни името му.

Веднъж, когато се пробуди от поредния кошмар и забеляза, че непознатият стои до нея, Марис го помоли да махне одеялата, защото ѝ е горещо.

Той само поклати глава.

— Имаш треска — каза. — В стаята е хладно, а ти си много болна. Одеялата ще те стоплят.

Учудена, че призракът ѝ бе отговорил, Марис се помъчи да седне, за да го разгледа по-добре. Тялото ѝ се подчини неохотно, а лявата ѝ страна се сгърчи от разкъсваща болка.

— Внимавай — предупреди я мъжът и докосна с хладни пръсти челото ѝ. — Костите ти трябва да зараснат, преди да почнеш да се движиш. Ето, пийни. — Той повдигна към устните ѝ купичка с горчива течност. Марис сръбна няколко глътки и почувства как болката и напрежението я напускат.

— Спи и не се безпокой за нищо — рече ѝ мъжът.

— Но кой си ти? — едва успя да произнесе тя.

— Казвам се Еван — отвърна той. — Лечител съм. От много седмици се грижа за теб. Вече си по-добре, но си още слаба. Сега трябва да спиш, за да трупаш сили.

— Седмици. — Думата я изплаши. Значи беше много болна, щом бе прекарала седмици в къщата на лечителя. — К-къде съм?

Той опря силните си пръсти до устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— На Тайос. Край на въпросите. Ще ти разкажа всичко, когато поукрепнеш. Спи сега. Остави на тялото ти да те излекува.

Марис спря да се съпротивлява и се отдаде на съня. Щеше ѝ се само да престане да сънува, но въпреки това отново се озова сред бури и неукротими ветрове.

Когато пак се събуди, беше съвсем тъмно. Още щом се размърда, Еван се надвеси над нея, после разрови огъня и седна на леглото.

— Треската отмина — каза той. — Но не си оздравяла. Зная, че искаш да станеш, не е никак лесно да лежиш толкова дълго. Но трябва да потърпиш. Още си много слаба, а тялото ти ще оздравее само ако не

го претоварваш. Ако не можеш да лежиш неподвижно, ще ти дам още тесис.

— Тесис? — повтори тя и гласът ѝ прозвуча някак чуждо. Закашля се и се опита да си прочисти гърлото.

— Горчивата напитка, която успокоява ума и тялото и докарва сън и отпускане, за да прогони болката. Чудесна билка, целебна, но в големи количества е отровна. Налагаше се да ти я давам често — доста по-често, отколкото ми се искаше. Инак трябваше да те връзваме, защото ти се бореше и мяташе, което пречеше на строшените кости да зараснат. Тесисът осигурява спокоен, оздравителен сън и притъпява болката. Но аз смятам, че ти вече можеш да се справиш с болката. Ако не можеш, ще ти дам още тесис. Разбра ли ме, Марис?

— Да — отвърна тя и го погледна в очите. — Разбрах те. Ще се опитам да лежа неподвижно. Напомняй ми от време на време.

Той се усмихна.

— Ще ти напомням. Привикнала си към постоянно движение и бързи промени на обстановката. Но няма място на света, където да отидеш, за да си възвърнеш предишната сила — ще трябва да лежиш тук и да се помъчиш да си търпелива.

Марис понечи да кимне, но почувства тъпа болка във врата.

— Не мога да съм търпелива — оплака се тя.

— Сигурно. Но пък чух, че си била силна личност. Използвай сега тази сила и ще се възстановиш по-бързо.

— Искам обаче да ми кажеш истината — продължи Марис. Следеше внимателно изражението му, за да разгадае отговора. Имаше чувството, че в жилите ѝ тече студена отрова. Тялото ѝ тръпнеше за движение.

— Ще ти кажа това, което знам — отвърна Еван.

Тя почувства, че гърлото ѝ е сковано от страх. Едва успя да продължи, почти шепнешком:

— Какво... какво е положението ми? — Тя затвори очи, за да не вижда лицето му.

— Травмата е много тежка, но ще я преживееш. — Той я погали по бузата и тя отвори очи. — При падането и двата ти крака са се строшили, левият — на четири места. Нагласих ги и изглежда, се възстановяват добре — не толкова бързо, колкото ако беше млада, но мисля, че ще можеш да ходиш, без да накуцваш. Лявата ти ръка също

беше счупена, на едно място костта се подаваше навън. В началото дори смятах, че ще се наложи да я ампутирам. Почистих раната и използвах екстракт от огнено цвете и други билки. Още дълго ще остане схваната, но мисля, че нервът не е засегнат и постепенно мускулите ще се раздвижат. Имаш две счупени ребра и си си ударила главата в скалите. Три дни беше в безсъзнание — не знаех дали ще успея да те върна на този свят.

— Само три пострадали крайника — засмя се тъжно Марис. — Какво пък, съвсем прилично кацане. — Тя се намръщи. — А съобщението...

Еван кимна.

— Докато се мятеше в треска, го повтаряше непрестанно, като напев. Не се безпокой. Съобщихме на Управителя за злополуката и той прати друг летец.

— Естествено — прошепна Марис и почувства как на душата ѝ олеква.

— Спешно съобщение, няма що — продължи с горчивина Еван. — Не можеше ли да почака по-благоприятно време? Да те прати право в бурята — можеше да загинеш. Войната не е избухнала, но вече имаше отделни стълкновения, загинаха невинни хора.

Горчивината, с която говореше, я изненада.

— Еван — рече тя, — летецът е този, който решава кога да лети. Управителите нямат власт над нас, независимо дали има война, или не. Аз бързах да напусна този мрачен остров и пренебрегнах опасното време.

— А сега същият този мрачен остров се превърна в твой дом.

— Но за колко дълго? — попита тя. — Кога пак ще мога да летя?

Той я погледна, но не отговори.

Марис изведнъж почувства, че нещо не е наред.

— Крилете ми! — Тя понечи да се изправи. — Да не съм ги загубила?

Еван се наведе и я задържа.

— Стой мирно! — скарай се той.

— Ух, забравих — прошепна тя. — Ще стоя мирно. Но моля те, кажи ми?...

— Прибрал съм ги — отвърна той и поклати глава. — Летци! Трябваше да го предвидя — и друг път съм лекувал такива като теб.

Трябваше да ги окача до леглото ти, за да ги видиш веднага щом отвориш очи. Управителят искаше да ги отнесе на поправка, но аз не му позволих. Ей сега ще ги донеса. — Той стана и излезе от стаята. След няколко минути се върна с нейните криле.

Бяха изкривени, счупени и не можеха да се сгънат правилно. Металната тъкан можеше да издържи на всякакви удари, но подпорите и сегментите бяха пострадали сериозно — повечето бяха извити, няколко — строшени. Увиснали безпомощно в ръцете на Еван, крилето изглеждаха така, сякаш никога вече няма да бъдат използвани.

Но Марис знаеше, че не е така. Най-важното бе, че не ги бе изгубила в морето. Сърцето ѝ се сви, като ги зърна. Те бяха нейният живот. Отново щеше да лети.

— Благодаря ти — промълви тя и се помъчи да сдържи сълзите си.

Еван ги окачи на стената срещу леглото, така че Марис да ги вижда постоянно. След това се обърна към нея.

— Възстановяването на тялото ти ще е по-дълго и по-мъчително, отколкото поправката на крилето — рече той. — Много по-продължително, отколкото ти се иска. Няма да е въпрос на седмици, а на месеци, и то на много месеци. Още не мога да кажа колко. Костите ти са натрошени; мускулите и сухожилията — скъсани на много места. А и не си вече на възраст, че да се изправиш бързо на крака. Пак ще вървиш, но за летенето...

— Ще летя. Краката и ръцете ми ще се оправят — решително заяви Марис.

— Надявам се. Но дали това ще е достатъчно? — Той се наведе над нея със загрижено изражение. — Травмата на главата може да повлияе на зрението и да наруши усета за равновесие.

— О, престани, моля те! — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Рано е да се каже — побърза да вметне той. — Съжалявам. — Еван я погали по бузата. — Но сега ти е нужна почивка. Пак ще си сложиш крилето, но чак след като аз кажа, че си готова за това.

— Един безкрил знахар ще казва на летеца кога да лети! — промърмори намусено Марис.

Ала периодът на принудително бездействие се оказа много по-трудно поносим, отколкото бе предполагала. Тя прекарваше по-дълго време в будуване и ставаше все по-неспокойна. Еван непрестанно се навърташе около нея, напомняше ѝ да лежи неподвижно, говореше ѝ, за да отклонява мислите ѝ.

Освен че бе добър лечител, оказа се, че е и даровит разказвач. Трезв и наблюдателен човек, той умееше да забелязва подробностите и да им обръща нужното внимание. Често я докарваше до смях и дори успяваше да я накара да забрави, макар и за няколко минути, че е прикована към леглото.

В началото ѝ разказваше различни истории за тайоското общество, при това описанията му бяха толкова образни, че почти можеше да си представи техните герои. Но след време започна да ѝ говори за себе си, да ѝ разкрива живота си, сякаш в замяна на онова, което бе научил от нея, докато бе бълнувала.

Родил се преди шейсет години в гъстите гори на Тайос, остров в най-северната част на Източния архипелаг. Родителите му били дървосекачи. Имало и други семейства в гората, други деца, с които да си играе, но от малък Еван имал склонност да се усамотява. Криел се из шубраците, наблюдавал поведението на горските животни, знаел местата, където растат най-красивите цветя и най-вкусните корени, умеел да седи с часове неподвижно, с къшей хляб в протегнатата си ръка, за да примами някоя птица.

Когато навършил шестнайсет, се влюбил в една пътуваща акушерка. Джейни била дребна мургава женица, остроумна и с хаплив език. За да остане край нея, той ѝ предложил да ѝ стане помощник. В началото тя била учудена от внезапния му интерес, но сетне склонила и така неусетно се превърнала в първата му учителка в знахарския занаят.

В навечерието на нейното заминаване Еван ѝ признал любовта си. Тя отказала да остане, отказала и да го вземе със себе си — нито като любовник, нито като помощник, макар да признала, че бил възприемчив ученик и имал дарба. Тръгнала си сама и така приключила тази история.

Еван продължил да усъвършенства новопридобитите си умения и след заминаването на Джейни. И тъй като най-близкият лечител бил в Тоси — селце на един ден път от тяхното, го търсели все по-често. С

времето той си уредил да чиракува при знахаря в Тоси. Можело също да го пратят в училището за знахари, но то било на друг остров, а пътуването по море го плашело.

Когато научил всичко, което знаел тосийският знахар, Еван се върнал в гората. Не се оженил, но и не бил все вече самотник. Жените често търсели утеха в обятията му и той не им отказвал.

Марис слушаше неговия мек, мелодичен глас и съзерцаваше с часове лицето му — лице, което ѝ бе станало близко, сякаш е бил и неин любовник. Понякога се питаше дали Еван наистина е толкова самоуверен, колкото изглежда.

Един ден, докато ѝ разказваше поредната история, тя го прекъсна с въпрос:

— Еван, влюбвал ли си се някога? Искам да кажа, след като Джейни си е заминала.

Той я погледна изненадано.

— Разбира се. Нали ти разказах...

— Но не достатъчно, за да поискаш да се ожениш.

— Понякога ми се е искало. Със С'Рай например — тя живя тук почти цяла година и двамата бяхме много щастливи. Дори я помолих да остане. Но тя имаше свой живот другаде. Не ѝ харесваше в гората и си тръгна.

— А ти защо не тръгна с нея? Тя ли не те искаше?

— Напротив, поиска. Но не можех да го приема.

— Никога ли не си ходил на друго място?

— Обиколил съм целия Тайос, навсякъде, където са ме викали. Когато бях млад, прекарах две години в Тоси.

— Целият Тайос не е нещо особено — отвърна Марис. — На едни места има гора, на други скали — все същото.

— Да, за теб сигурно е така — засмя се Еван. — Ти едва ли можеш да различиш един вид гора от друг.

Това очевидно не изискваше коментар, но Марис продължи да настоява:

— Никога ли не си напускал Тайос?

Еван се намръщи.

— Веднъж — призна той. — Случи се нещастие — един кораб се разби в скалите, имаше тежко пострадала жена. Откараха ме с лодка,

за да я прегледам. Толкова лошо ми беше, че едва успях да ѝ окажа помощ.

Марис се усмихна съчувствено, но поклати глава.

— Как можеш да твърдиш, че това е единственото място, където можеш да живееш, след като не си бил никъде другаде?

— Марис, не твърдя, че това е най-хубавото място. Ако бях заминал, сигурно животът ми щеше да е съвсем различен. Но го избрах такъв и той е моят живот — за добро или лошо. Късно е да съжалявам за пропуснатите възможности. И така съм щастлив. — Той се надигна, за да сложи край на разговора. — Време е да поспиш.

— А мога ли...

— Можеш да правиш каквото си искаш, стига да продължаваш да лежиш неподвижно по гръб.

Марис се засмя, а той се наведе да я нагласи в леглото. Длъжна бе да признае, че седенето я изморяваше и почивката бе истинско облекчение. Не разбираше защо се изморява толкова лесно, след като има само няколко счупени кости. Затвори очи и заслуша как Еван слага още дърва в огъня.

Постепенно се замисли за него. Усещаше, че я привлича, а и обстоятелствата естествено бяха довели до една по-голяма интимност в отношенията им. Веднъж, в просъница, дори си представи, че са любовници. Но напоследък вече си даваше сметка, че макар да го харесва, ще го напусне заедно с острова му веднага щом може отново да лети. Все пак ѝ бе приятно да знае, че двамата винаги ще си останат приятели. Стига да не обръщаше внимание на блясъка в очите му и силните му жилести ръце.

Тя се усмихна, прозя се и се унесе в сън — присъни ѝ се, че учи Еван да лети.

На следващия ден пристигна С'Рела.

Марис бе още сънена и отначало си помисли, че сънува. Заддушната стая изведнъж се изпълни със свеж полъх и остър мирис на морски ветрове и когато вдигна глава, Марис видя, че на прага стои С'Рела, метнала сгънатите си криле на рамо. В началото ѝ заприлича на онова свито срамежливо момиче, каквото беше преди повече от двайсет години, когато я бе учила да лети. Но после С'Рела се усмихна

и тази зряла, самоуверена усмивка промени лицето ѝ и извади на бял свят следите, оставени от времето. А когато пристъпи напред, призракът на С'Рела от „Дървокрил“ изчезна напълно и тя стана С'Рела от Велет, опитен летец и майка на две големи момичета. Прегърнаха се — малко несръчно, заради превръзката на лявата ръка на Марис.

— Дойдох веднага щом научих — каза С'Рела. — Съжалявам, че толкова се забавих, но връзката между летците не е такава, каквато беше, особено за един еднокрил. Сигурно нямаше да съм тук, ако не беше една случайност. Трябваше да отнеса съобщение на Голям Шотан, а след това реших да се отбия на Ейрие. Странно хрумване, като си помисля — не бях летяла дотам четири или пет години. Срегнах Корина — тъкмо идваше от Кехлибарен. Та тя ми каза, че един летец от Изтока наскоро донесъл новината за теб. Излетях веднага. Бях толкова разтревожена... — Тя млъкна, преглътна мъчително и отново прегърна Марис.

— Чакай да ги окача — намеси се Еван и взе крилето ѝ. С'Рела му кимна с благодарност, без да откъсва поглед от Марис.

— Как си? — попита тя.

Марис се усмихна, отметна одеялото със здравата си ръка и показа бинтованите си крака.

— Строшени са, но зарастват. Така поне твърди Еван. Ребрата вече не ме болят. Скоро ще ми свалят превръзките от краката — да знаеш само как сърбят раните.

— А ръката ти?

Марис погледна към Еван, очаквайки отговора от него.

— Не ме поставяй в неудобно положение, Марис — каза той. — Не зная много повече от теб. Струва ми се, че ръката ти зараства правилно, а опасността от инфекция вече отмина. Що се отнася до краката ти, след няколко дни ще можеш да ги чешеш на воля.

Марис едва не подскочи от радост, но се сепна и се овладя. Изведнъж преbledня и преглътна болезнено. Еван пристъпи към нея намръщено.

— Какво стана? Заболя ли те нещо?

— Нищо — отвърна Марис малко припряно. — Нищо ми няма. Е, почувствах се зле. Сигурно защото си мръднах ръката.

Еван кимна, но не изглеждаше успокоен.

— Ще направя чай — каза той и остави двете жени сами.

— А сега да чуя новините — заговори веднага Марис. — Моите вече ги научи. Еван е чудесен човек, но оздравявам бавно и се чувствам ужасно изолирана.

— Местенцето е доста глухо — съгласи се С'Рела. — И студено.

Марис се засмя. За южняците всички острови извън техния архипелаг бяха студени и неприятни.

— Откъде да започна? — попита С'Рела. — От добрите новини или от лошите? Ключките или политиката? Какво искаш да знаеш?

— Всичко — отвърна Марис. — Но първо ми кажи за дъщерите си.

С'Рела се усмихна.

— С'Рена реши да се омъжи за Арно, момчето, което отговаря за търговията с месо в пристанището на Гар. Тя пък държи сергия за плодове и ще обединят търговията.

Марис се засмя.

— Дано да им потръгне.

С'Рела въздъхна.

— Чудя се само това брак по сметка ли е, или какво? В душата на това момиче като че ли няма капчица романтика. Понякога не мога да повярвам, че ми е дъщеря.

— Затова пък Марис има романтика за двама. Как е тя?

— О, скитосва. Влюбена е в един певец. От близо месец нямам вест от нея.

Еван донесе две димящи купи чай, негово собствено производство, с ухание на бели цветчета, и дискретно излезе.

— Някакви новини от Ейрие? — попита Марис.

— Оскъдни, но нищо добро. Джеймис изчезнал по време на полет между Гийр и Голям Шотан. Летците се боят, че се е изгубил в океана.

— О! — въздъхна Марис. — Съжалявам. Не го познавам добре, но казват, че е добър летец. Баща му беше председател на Съвета, когато създавахме първите академии.

С'Рела кимна и продължи:

— Лори от Вейрон роди. Но детето беше недоносено и умря след седмица. Отчаяна е, Гарет също, разбира се. Братът на Т'кейтин загина по време на буря. Сигурно знаеш, че беше капитан на търговски кораб.

Казват, че бурята отнесла цяла флотилия. Времената са трудни, Марис. Чух, че на Ломарон пак започнала война.

— Скоро същото може да се случи и на Тайос — мрачно каза Марис. — Нямах ли някакви радостни новини?

С'Рела поклати глава.

— Ейрие не е като в по-ранните дни. Имам чувството, че не съм добре дошла там. Сякаш осквернявам последната обител на истинските летци. Виждам, че се чувстват неспокойни, макар Корина и още неколцина да се преструват на любезни.

Марис кимна. Това не беше нищо ново. Напрежението между летците и еднокрилите нарастваше от година на година. Семействата на потомствените летци чувстваха заплахата от наплива на амбициозните безкрили.

— Как е Вал? — попита тя.

— Вал си е Вал. Забогатял е, но инак не се е променил. Последния път, когато посетих Морски зъб, носеше колан от метални брънки. Сигурно струва цяло състояние. Много работи с дървокрили. Всички го търсят. Свободното си време прекарва в Града на бурите с Атен, Деймън, Ро и други еднокрили дружки. Чух, че си взел жена от Поуит, но едва ли си е направил труда да го съобщи на Кара. Опитах се да му се скарам, но нали го знаеш колко слуша...

Марис се усмихна.

— Знам. — Тя сръбна от чая, докато С'Рела продължаваше да ѝ разказва новини от целия Пристан на ветровете. Разговаряха за стари летци, за приятели и техните семейства, докъде са летели и какво ли не още. Марис беше истински щастлива. Вече не ѝ се струваше, че е пленничка на собственото си страдание — до няколко дни отново щеше да се изправи на крака, а С'Рела, най-близката ѝ приятелка, бе до нея, за да ѝ напомни, че животът зад стените си е все същият.

След два часа към тях се присъедини Еван — поднесе им плато със сирене, прясно изпечен хляб и пържени яйца с лук и чушки. Разговорът бе изострил апетита на Марис и тя си хапна с удоволствие.

Неусетно заговориха за политика.

— Ще има ли война тук? — попита С'Рела. — Каква е причината?

— Една скала — изръмжа Еван. — Миля на две. Дори няма име. Разположена е точно в средата на Таринския пролив между Тайос и

Трейн и открай време я смятат за безполезна. Но наскоро откриха на нея желязо. Пристигнала експедиция от Трейн и започнала да разработва жилата. Само че скалата е съвсем мъничко по-близо до Тайос и нашият Управител заяви, че ни принадлежи. Прати дузина бранници да завладеят мината, но трейнците ги прогонили и започнали да се укрепват на скалата.

— Ако питаш мен, Тайос май няма легални права, след като другите са открили първи желязото. Управителят наистина ли иска да започне война?

Еван въздъхна.

— Ще ми се да не беше така. Но той е войнствен и алчен мъж. Веднъж вече е воювал с Трейн при рибарски спорове и сигурно ще го направи отново. Предпочита да загинат хора, вместо да бъде намерен компромис.

— Съобщението, което трябваше да отнеса на Трейн, бе пълно със заплахи — съобщи Марис. — Чудя се как войната още не е избухнала.

— И двата острова събират армии и търсят съюзници — обясни Еван. — Казват, че всеки ден кацат и отлитат летци. С'Рела, сигурно и на теб ще ти поръчат нещо, когато си тръгваш. Нашите летци, Тия и Джем, не са имали ден почивка от месеци. Джем разнася съобщенията през пролива, а Тия — до потенциалните ни съюзници. За щастие, никой от тях не е заинтересуван. Тия носи само вежливи откази. Мисля, че само това сдържа войната да избухне веднага. — Той въздъхна отново. — Но всичко е въпрос на време. Доста хора ще загинат, преди да се реши въпросът. Ще ме викат да кърпя онези, които стават за кърпене. Странна работа — дават на лечителя да поправя стореното, но не и да се изказва срещу онези, които са причина за злините.

— Аз пък нямам търпение да се махна оттук — призна Марис. Като всички летци, тя изпитваше досада и безразличие от военните конфликти. Летците стояха над тях, те бяха неутрални и никога не страдаха. Войната очевидно бе нещо, за което трябва да се съжалява, но тя никога не я бе засегнала, нито някой от приятелите ѝ, и затова не ѝ се струваше толкова страшна. — Когато бях млада, можех да запамята съобщението, без дори да вниквам в същността му. Изглежда,

съм изгубила тази дарба. Някои от думите, които пренасях, ми отнемаха радостта от полета.

— Така е — съгласи се С'Рела. — Виждала съм резултатите от вестите, които съм разнасяла, и те са ме натъжавали.

— А не бива — отвърна Марис. — Ние сме летци. Не носим отговорност.

— Вал обаче не е съгласен с това — рече С'Рела. — Веднъж спорих с него. Той смята, че сме отговорни.

— Мисля, че го разбирам — кимна Марис.

— В какъв смисъл? — попита намръщено С'Рела.

— Изненадана съм, че не ти е казал. Баща му е бил обесен. Един летец пренесъл заповедта за екзекуцията от Ломарон до Южен Арен. Всъщност летецът бил не друг, а Арак. Помниш ли го?

— Никога няма да го забравя — отвърна С'Рела. — Вал подозира, че точно той стои зад среднощното му нападение. — Тя се усмихна натъжено. — Помня също и гуляя, който Вал организира на Морски зъб, когато Арак умря — имаше какви ли не вкуснотии.

Еван гледаше замислено двете жени.

— Защо носите съобщения, след като те ви карат да се чувствате виновни? — попита той.

— Правя го, защото съм летец — отвърна С'Рела. — Това ми е работата. Отговорността върви с крилете.

— Сигурно — отвърна Еван, стана и започна да събира празните чинии. — Аз обаче не бих разсъждавал така. Не съм се родил в семейство на летци.

— Ние също — каза Марис, но Еван вече излизаше. Стана й обидно, но С'Рела заговори отново. Марис се увлече от разговора и бързо забрави за тази дребна случка.

Дойде време да свалят превръзките от краката. Еван й обеща, че скоро ще сваля и бинтовете от лявата й ръка.

Когато за първи път ги зърна, Марис заплака. Краката й бяха изтънели и бледи, с атрофични мускули. Еван почна да ги масажира и да ги маже с билкови разтвори, които възвръщаха силите на отдавна неизползваните мускули. Когато най-сетне свърши и се изправи, Марис вече едва съдържаше нетърпението си.

— Мога ли да вървя? — попита тя.

Той я погледна и се засмя.

— Не знам. Можеш ли?

Сърцето ѝ подскочи от предизвикателството и тя пусна крака от ръба на леглото. С'Рела предложи да я подкрепя, но тя махна с ръка.

След това се изправи. Надигна се — без чужда помощ. Но нещо не беше наред. Зави ѝ се свят, лицето ѝ пребледня.

Еван и С'Рела застанаха до нея.

— Какво има? — попита Еван.

— Ами... сигурно съм се изправила прекалено бързо. — Обливаше я пот, страхуваше се, че ако помръдне, ще изгуби съзнание.

— Спокойно — рече Еван. — Не бързай. — Той я хвана за ръката. Този път Марис не се възпротиви.

— Крачка по крачка — предупреди я Еван.

Марис се опря на двамата и пристъпи внимателно. Всичко около нея се въртеше. Но изведнъж почувства нарастваща увереност. Краката ѝ я слушаха!

— Мога ли да опитам сама?

— Не виждам защо не.

Марис направи първата си самостоятелна крачка, после още една. Зарадва се. Толкова беше лесно! Краката ѝ бяха оздравели. Тя направи трета крачка — и в същия миг стаята около нея се завъртя бясно.

Марис размаха ръце и Еван я улови.

— Не! — извика тя. — Мога да вървя...

Той я държеше здраво.

— Пусни ме, моля те. — Марис прокара разтреперани ръце по лицето си. Стените отново бяха на мястото си. Краката я държаха здраво. Тя си пое дъх и пристъпи отново.

Изведнъж подът полетя към лицето ѝ. Щеше да си удари главата, ако Еван не я бе хванал.

— С'Рела, подай ми легена! — извика той.

— Нищо ми няма... мога да вървя... пусни ме — опита се да каже Марис, но не можа да довърши, защото повърна. С'Рела държеше легена пред лицето ѝ.

Малко по-късно, разтреперана, но вече по-добре, Марис се отпусна в леглото, с помощта на Еван.

— Защо стана така? — попита го тя.

Той поклати глава. Изглеждаше угрижен.

— Може би си още изтощена. Трябва да тръгвам. Викат ме за едно бебе с колики. Ще се върна след час-два. Не ставай.

За втори път Марис се ободри, когато Еван свали превръзката от лявата ѝ ръка. Беше зараснала правилно и се движеше добре. Марис знаеше, че с упорити тренировки ще възстанови отпуснатите мускули.

С'Рела забрави, че е време да си тръгва. Беше пристигнал вестonosец от Управителя на Тайос.

— Имал спешно съобщение за Северен Арен — намръщено обясни С'Рела на Марис и Еван. — И двамата му летци били излетели със задачи. И без това беше време да си вървя. Трябва да се връщам на Велет.

Бяха насядали около голямата дървена маса в кухнята на Еван, пиеха чай и закусваха хляб с масло. Марис се пресегна през масата и хвана С'Рела за ръката.

— Ще ми липсваш. Радвам се, че дойде.

— Връщам се при първа възможност — обеща С'Рела. — Но сигурно няма да е скоро. Ще разкажа на всички, че вече си по-добре. Ще се радват да го чуят.

— Марис не се е възстановила напълно — обади се тихо Еван.

— О, това е въпрос само на време — махна с ръка Марис. — Докато С'Рела разпространи новината, сигурно вече ще летя. — Тя не разбираше песимизма на Еван. — Съвсем скоро ще се върна в небето!

Еван погледна С'Рела и каза:

— Ще те изпратя.

— Не си прави труда. Знаем откъде да мина.

— Нищо. Искам да те изпратя.

Марис изстина, усетила нещо странно в тона му, и изсумтя:

— Ако имаш нещо, кажи го тук!

— Марис, никога не съм те лъгал — заговори Еван, въздъхна, прегърби се и изведнъж Марис забеляза, че е вече старец.

Еван се облегна назад в креслото и впи очи в нея.

— Не си ли се чудила защо ти се вие свят всеки път, когато завъртиш глава или станеш рязко?

— Все още съм слаба. Трябва да внимавам. Това е... Но костите ми са здрави.

— Така е, но не краката и ръката ти ме безпокоят. Има нещо друго, което не е наред, нещо, което не може да бъде превързано и излекувано. Мисля, че се е случило, когато си ударила глава в скалата. Имаш мозъчна травма, която е повлияла на усета ти за равновесие, може би дори на зрението ти. Не съм сигурен — знаеш, че съм най-обикновен селски знахар...

— Нищо ми няма — прекъсна го уверено Марис. — В началото ми се виеше свят, но сега съм по-добре. Виждаш, че вече мога да вървя... и скоро ще летя отново.

— Учиш се да го правиш и това е всичко — отвърна Еван. — Но равновесието ти е нарушено. Вероятно ще успееш да го възстановиш дотолкова, че да се придвижваш по земята. Но във въздуха — там всичко е доста по-сложно. Мисля, че никога вече няма да можеш да летиш. Толкова много горе зависи от чувството за равновесие...

— Какво разбираш ти от летене? Как можеш да ми казваш какво е необходимо, за да се лети? — Гласът ѝ бе студен като лед.

— Марис — прошепна С'Рела и протегна ръка към нея, но Марис се дръпна.

— Не ти вярвам — викна тя. — Нищо ми няма. Вече съм здрава и пак ще летя. Защо все очакваш най-лошото? Защо да се случи точно на мен?

Еван я гледаше замислено. После изведнъж се изправи и приближи ъгъла, където беше огнището. До дървата бяха подпрени няколко летви, които бе събрал, за да ги чупи на подпалки. Избра една, дълга шест-седем стъпки и широка няколко сантиметра, и я постави върху голите дъски на пода. После се изправи и погледна Марис.

— Можеш ли да минеш по тази летва?

Марис се подсмихна подигравателно. Разбира се, че можеше.

Надигна се бавно от креслото, като се подпираше на облегалката. Подът не се завъртя под краката ѝ, като в първия ден. Измина няколко крачки спокойно, без чужда помощ. Стори ѝ се абсурдно да се говори, че чувството ѝ за равновесие било нарушено.

— Искаш ли да подскачам по нея на един крак?

— Не. Просто мини.

Марис стъпи на летвата. Не беше достатъчно широка и трябваше да пристъпва поред. Спомни си тесните скални пътеки, по които бе търчала като малка, и се подсмихна.

Летвата се заклати под краката ѝ и Марис извика и залитна. Еван я хвана.

— Ти я бутна! — оплака се тя, завладяна от неочакван гняв. Но думите прозвучаха детински дори на самата нея. Еван стоеше и я гледаше. Марис направи усилие да се успокои. — Извинявай. Ще опитам пак.

Той я пусна, без да каже нищо, и отстъпи назад. Този път Марис успя да измине три крачки. На третата се олюля, стъпи на пода, после отново стъпи на летвата, помъчи се да продължи по нея и изведнъж полетя настрана.

Еван не беше до нея да я улови. Марис падна и изохка.

— Стига толкова, Марис — чу тя уверения му глас. Той се наведе и вдигна летвата. Едва сега тя чу тихия плач на С'Рела.

— Е, добре — въздъхна Марис. Мъчеше се да не издава чувствата си. — Признавам, нещо не е наред. Но аз още се възстановявам. Дай ми време и ще се оправя. И отново ще летя.

На следващата сутрин Марис се зае с упражненията. Еван ѝ донесе тежести от камъни и тя затренира усилено. Беше изненадана от това колко са отслабнали ръцете ѝ, докато бе лежала в леглото.

Твърдо решена да се върне в небето, Марис поръча да пратят крилете за поправка на местния ковач. Макар да беше претрупан с работа, той обеща да се захване веднага с ремонта — никой не можеше да пренебрегне молбата на един летец. И наистина — скоро ѝ донесе поправените криле.

Щом ги получи, Марис ги провери грижливо, като разгъна поотделно всеки сегмент и внимателно прегледа закрепването на плата. Ръцете ѝ вършеха тази работа, сякаш въобще не беше прекъсвала заниманията си — това бяха ръце на летец и от всички дейности на света най-добре се справяха с тази. Марис бе почти изкушена да пъхне ръцете си в презрамките и да се изкачи на хълма. Още не си беше възстановила усета за равновесие, но имаше чувството, че вече пристъпва по-уверено. Всяка вечер правеше тайни

опити с летвата. Досега не бе сполучила да стигне до другия край, но ставаше все по-добра. И все пак още не беше готова да си сложи крилете.

Когато не се упражняваше, излизаше да се разхожда с Еван из гората. Той ѝ показваше различни билки и обясняваше за какво могат да бъдат полезни. Показваше ѝ и тукашните животни — студените гори на острова бяха обитавани от зверове, каквито нямаше в горите на Малък Кехлибарен: чудата белезникава сврака с алени очи идваше да си клъвне корички от ръката ѝ; Еван знаеше скритите входове към тунелите на косматите маймуни, а веднъж я улови за ръката и ѝ показа качулат палач, който подскачаше безшумно от крак на крак в преследване на жертвата си.

Марис му разказваше различни случки от живота си — истории, свързани с полети или с далечни острови. Беше летяла близо четирийсет години и сега от главата ѝ бликаха спомени. Разказа му за живота на Малък Кехлибарен, за Града на бурите с неговите вятърни мелници и грамадни пристанища, за снежнобелите глетчери на Артелия и за петте огнени планини на Ембърс. Описа му самотата на Външните острови, отвъд които се простираше Безкрайният океан, разказа му за братството, процъфтявало на Ейрие преди летците да се разделят на групи.

Никой от двамата не заговори за онова, което лежеше между тях, което ги разделяше. Еван не ѝ противоречеше, когато тя говореше за това, че скоро отново ще лети, нито тя споменаваше невидимата травма в главата си. Темата беше като тесен мост над тресавище, върху който никой не смееше да стъпи. Марис не споменаваше за пристъпите на световъртеж, които я спохождаха от време на време.

Един ден, тъкмо когато излизаха от къщата, Марис го помоли да не ходят в гората.

— Дърветата ме потискат — оплака се тя. — Имам нужда от открито небе, от чист въздух. Колко далеч е морето?

Еван посочи на север.

— На около две мили натам. Нали виждаш — там, където дърветата се разреждат.

Марис се засмя.

— Казваш го с безпокойство. Така ли се чувстваш, когато наоколо няма дървета? Не е необходимо да идваш с мен. Все пак не

мога да разбере как тази гора не те потиска. Тук мирише само на влага, на гнили листа и на мъх.

— Чудесни ухания — отвърна Еван с усмивка. Двамата тръгнаха на север. — За мен морето е студено, празно и страшно. По-уютно се чувствам в гората.

— Еван, двамата с теб сме толкова различни! — Тя го докосна по рамото и се усмихна, в известен смисъл доволна от този контраст. След това вдигна глава и подуши въздуха. — Да, вече усещам морето!

— Можеше да го подушиш още на прага на къщата. Тайос е заобиколен от море.

— Миризмата на гората е по-силна. — Дърветата се разрешиха и Марис почувства, че ѝ олеква на душата. Едва сега осъзна колко са ѝ липсвали шумът на прибоя и острият солен мирис. Гората внезапно свърши и след нея се показаха скали. Марис се затича, спря на ръба на скалата, пое въздух с пълни гърди и се загледа към небето и морето.

Небето беше в цвят на индиго, накъсано от сиви перести облаци. Вятърът беше сравнително слаб, но ако се съдеше по движението на птиците, малко по-високо вече се усилваше. Денят едва ли бе подходящ за пренасяне на спешни съобщения, но ставаше за игри и забавления във въздуха. Тя чу стъпките на Еван.

— Сигурно ще ми кажеш, че не е красиво — подметна през рамо. Марис пристъпи още крачка напред, застана на ръба на скалата и погледна надолу... и изведнъж почувства, че светът около нея се върти.

Извика уплашено, разпери ръце, за да се хване, и започна да пада... да пада и да пада, и дори ръцете на Еван, които я обгърнаха грижовно, не можеха да ѝ върнат изгубеното усещане за спокойствие.

Целият следващ ден бушува буря. Марис остана вкъщи, потънала в депресия. Премисляше отново и отново онова, което се бе случило на скалите. Пропусна упражненията. Яде съвсем малко и трябваше да си наложи с усилие на волята да поработи върху крилете. Еван я наблюдаваше мълчаливо, сбърчил вежди.

Дъждът продължи и на следващия ден, но постепенно отслабваше. Еван каза, че трябва да излезе.

— Ще ида до пристанището да купя това-онова. Някои билки, дето не растат тука. Тъкмо ще чуя новините.

— Хубаво — отвърна Марис. Чувстваше се уморена, макар да не бе правила нищо след закуска.

— Не искаш ли да се поразходиш с мен? Досега не си виждала пристанището.

— Не — поклати глава Марис. — Не ми е до разходки. Ще си стоя тук.

Еван се начумери, но не му оставаше друго. Той стана и взе наметалото си.

— Добре. Ще гледам да се върна преди стъмване.

Но се прибра доста след залез-слънце, с кошница, натъпкана с изсушени треви. Дъждът най-сетне бе спрял. Марис го очакваше обезпокоена.

— Закъсня — укори го тя, когато той влезе и смъкна мокрото наметало. — Да не ти се е случило нещо?

Той ѝ се усмихна. Марис не го бе виждала толкова щастлив.

— Нося новини, добри новини. В пристанището само за това говорят. Няма да има война. Управителите на Тайос и Трейн са договорили среща на спорния остров, за да си поделят правата за разработване на мината!

— Значи няма да има война — замислено повтори Марис. — Странно, наистина. Но как е станало?

Еван запали огъня, за да направи чай.

— Съвсем случайно — обясни той. — Тия се върнала от поредната безплодна мисия. Всички отказвали подкрепа на нашия Управител. Лишен от съюзници, той, изглежда, изгубил желание да продължи със заплахите. Яд го е, ама какво може да направи? Нищо. Накрая пратил Джем на Трейн да подготви срещата — по-добре да получи дял, отколкото да се лиши от цялата придобивка. Мислех, че ще намери съюзници на Чеслин или Тринел, особено ако предложи голям дял от желязото. Но какво значение има това? Важното е, че няма да има война. Тайос празнува — освен бранниците, които се надяваха да си натъпчат джобове с монети. Мисля, че и ние трябва да си направим празненство.

Еван отиде при кошницата, порови вътре и извади една голяма лунна риба.

— Реших, че морската храна ще ти подейства добре. Знам една рецепта за тази рибка с горски подправки. — Той я отнесе при масата и започна да я чисти, като си подсвиркуваше щастливо. Неусетно Марис взе да се заразява от настроението му.

На вратата се почука силно. Еван вдигна глава и се намръщи.

— Сигурно ще ме викат някъде — въздъхна той. — Марис, отвори, ако обичаш. Ръцете ми са изцапани.

Момичето, което стоеше на вратата, носеше тъмнозелена униформа с кожена яка. Очевидно беше от бранниците на Управителя, навярно вестоносец.

— Марис от Малък Кехлибарен? — попита тя.

— Да — отвърна Марис.

Момичето кимна.

— Управителят на Тайос ви поздравява и ви кани, вас и лечителя Еван, на почетна вечеря утре. Стига състоянието да ви позволява.

— Състоянието ми позволява — отвърна Марис. — На какво дължим тази чест, момиче?

— Управителят почита всички летци и от доста време следеше с тревога как протича лечението ви. Иска да изкаже благодарността си към всички летци, служили на каузата на Тайос, пък дори и да е било съвсем за кратко.

— Аха — отвърна Марис, но отговорът не я задоволи. Управителят на Тайос не беше от хората, които проявяваха току-така благодарността си. — И това ли е всичко?

Момичето се поколеба. За миг от лицето му изчезна служебната маска и Марис забеляза, че наистина е много младо.

— Ами... това не е част от съобщението, но...

— Да? — подкани я Марис. Зад нея Еван бе спрял да работи.

— Късно следобед пристигна летец с поверително съобщение за Управителя. Жена. Той я прие в личните си покои. Мисля, че идва от Запад. Облечена е странно и косата ѝ е късо подстригана.

— Опиши ми я, ако можеш — помоли Марис, взе една медна монета и започна да си играе с нея.

Момичето погледна монетата и се усмихна.

— Ами, както казах, западнячка и доста млада — двайсет — двайсет и пет годишна. Има черна коса, къса като твоята. Освен това е красива. Не бях виждала толкова красива жена. Има приятна усмивка,

но мъжете, дето поддържат хижата, казаха, че не я харесват. Дори не си направила труда да им благодари за помощта. Очите ѝ са зелени. Носи колосана яка. Три нишки от цветно морско стъкло. Това достатъчно ли е?

— Да — каза Марис. — Много си наблюдателна. — И подхвърли монетата на момичето.

— Познаваш ли я? — попита Еван.

Марис кимна.

— Познавам я още откакто се е родила. Познавам и родителите ѝ.

— Коя е тя? — попита нетърпеливо той.

— Корина — отвърна Марис. — От Малък Кехлибарен.

Момичето стоеше до вратата. Марис я погледна.

— Това ли е всичко? — попита тя. — Или има още? Приемаме поканата, разбира се. Предай на Управителя нашите благодарности.

— Всъщност има още нещо... — Момичето се изчерви. — Бях забравила. Управителят помоли, с цялото си уважение, да си донесеш крилете — стига това да не навреди на здравето ти.

— Разбира се — отвърна Марис със свито сърце. — Разбира се.

Крепостта на Управителя на Тайос бе мрачна укрепена каменна постройка, разположена в тясна долина, далеч от селищата на острова. Намираще се близо до морето, но бе защитена от невисок хълм. Само два пътя водеха до нея по суша и двата се охраняваха от въоръжени постове. На билото на хълма се издигаше наблюдателна кула.

Самата крепост бе стара, заобиколена от черна стена. Беше долепена до склона и Марис знаеше от предишните си посещения, че по-голямата ѝ част се намира под земята, в тунели, прокопани в скалата. Стената отпред беше двойна, между назъбените бойници се мяркаха въоръжени с арбалети патрули, бдителни лица надничаха от двете кули. Прозорците на кулите бяха зарешетени. Дърветата наоколо бяха изсечени, само лишеи и мъх покриваха обветрените стени на крепостта.

Още на входа на долината ги спря патрул, втори път ги провериха при вратите на крепостта. Сигурно щяха да ги задържат повече, но Марис носеше сребристите си криле и бранниците не

посмяха да я закачат. Във вътрешния двор цареше суматоха — деца играеха с рошави кучета, търчаха свине с извити зъби, бранници дялкаха стрели или се упражняваха. До една от стените бе вдигната бесилка — дървените ѝ подпори бяха напукани от слънцето и вятъра. Около нея играеха деца, едно от тях се люлееше на една от примките. Другите две примки се полюшваха от студения вятър.

— Това място ме потиска — каза Марис на Еван. — Управителят на Малък Кехлибарен обитава просторна къща на хълма, около която дори няма ограда. Вътре има дващест гостни и голяма банкетна зала. Прозорците ѝ са от цветно стъкло, а кулата е сигнална — за да упътва летците.

— Управителят на Малък Кехлибарен се избира от народа си — каза Еван. — Управителят на Тайос е наследствен, още от времето на звездните мореплаватели. Не забравяй, Марис, че Изтокът не е така цивилизован, както Западът. Тук зимите са сурови и траят дълго. Нашите бури са по-свирепи и студени. В почвата ни има повече метал, но пък не е подходяща за земеделие. На Тайос гладът и войните са често явление.

Влязоха през тежката врата в крепостта и Марис се умълча.

Управителят ги посрещна в своята приемна, настанен в дървен трон и охраняван от двама бранници. Все пак се надигна, когато влязоха — Управителите и летците се смятаха за равни.

— Радвам се, че прие поканата ми — каза той. — Бях загрижен за здравето ти.

Въпреки любезните думи Марис не го хареса. Управителят беше висок, добре сложен мъж с красиви черти и вързана на плитка по източен маниер коса. Но имаше нещо тревожно в държането му, в подпухналите му очи и в трепкащото ъгълче на устата му. Беше издокаран със скъпи дрехи, сиво-синьо наметало с кожена яка и широк железен колан, а по пръстите му искряха скъпоценни камъни. Освен това носеше малък кинжал.

— Оценявам загрижеността ти — отвърна Марис. — Пострадах доста сериозно, но се възстановявам бързо. Вашият Еван е безценно богатство за Тайос. Срещала съм и други лечители, но никой не е тъй умел като него.

Управителят се отпусна на трона.

— Той ще бъде щедро възнаграден. — Каза го, сякаш Еван не присъстваше. — Добрата работа заслужава възнаграждение, нали?

— Аз сама ще се отплатя на Еван — рече Марис. — Имам достатъчно железни монети.

— Не — настоя Управителят. — Ти едва не загина, докато беше на служба при мен. Мое задължение е да покажа благодарността си.

— Винаги си плащам дълговете — заяви Марис.

Лицето на Управителя преbledня.

— Добре. Но има още един въпрос, който трябва да обсъдим. Е, той може да почака до вечеря. Сигурно сте изгладнели от пътя. — Той се изправи рязко. — Последвайте ме. Подготвил съм ви богата гощавка. Съмнявам се някъде да са ви посрещали по-добре.

Съмненията на Управителя бяха напразни. Марис бе посещавала много по-разкошни угощения. Храната беше предостатъчно, но зле приготвена. Рибената супа беше пресолена, хлябът — твърд и изсъхнал, месните ястия пък бяха преварени. Дори бирата ѝ се струваше вкисната.

Седнаха да се хранят в сумрачната и влажна банкетна зала, на дълга маса, подредена за двайсет души. Еван очевидно се чувстваше неудобно, още повече че го настаниха в далечния край на масата, между неколцина бранници и най-малките деца на Управителя. Марис бе настанена на почетното място — до наследницата на Управителя, млада жена с умислено лице, която не промълви и три думи цялата вечер. Срещу нея седяха другите летци. Най-близо до Управителя седеше побелял мъж с набръчкано чело и подпухнал нос — Марис се сети, че това е Джем. През две места от него седеше Корина от Малък Кехлибарен. Тя се усмихна на Марис през масата. Корина наистина беше невероятно красива. Сигурно защото бе запазила чертите на баща си — Корм.

— Изглеждаш добре, Марис — подхвърли тя. — Радвам се. Много се тревожихме за теб.

— Добре съм — побърза да потвърди Марис. — Скоро отново ще летя.

По лицето на Корина пробягна сянка.

— Марис... — почна тя, но спря. — Надявам се. — Въздъхна.

— Всички питат за теб. Ще се радваме да се прибереш у дома — И сведе поглед към чинията си.

Между Джем и Корина седеше трети летец — млада непозната жена. След един-два неуспешни опита да подхване разговор с дъщерята на Управителя Марис се зае да я изучава. Беше на възрастта на Корина, но контрастът между двете бе очевиден. Корина бе красива и жизнена, с черна коса, здрава, опъната кожа и искрящи зелени очи. Наследствен летец, дъщеря на двама летци, тя бе родена и израсла с привилегиите и традициите на съсловието си.

Жената до нея бе слаба, макар в тялото ѝ да се спотайваше енергичност. Бузите ѝ бяха покрити с тъмни лунички, русата ѝ коса бе несръчно вързана на плитка, заради което челото ѝ изглеждаше неестествено високо. Когато се усмихна, Марис забеляза, че зъбите ѝ са криви и потъмнели.

— Ти си Тия, нали? — попита тя.

Жената я огледа с пронизателните си черни очи.

— Да. — Гласът ѝ бе изненадващо приятен, мек и хладен, с лека иронична нотка.

— Не сме се срещали — продължи Марис. — От дълго време ли летиш?

— Спечелих крилете си преди две години, на Северен Арен.

Марис кимна.

— Пропуснах това състезание. Май тогава ме пратиха до Артелия. Летяла ли си някога на Запад?

— Три пъти — отвърна Тия. — Два пъти до Голям Шотан и веднъж до Кълхол. Но никога до Кехлибарените. В повечето случаи ме пращат на Изток, особено напоследък. — Тя погледна крадешком към Управителя и се усмихна съзаклятнически на Марис.

Корина, която следеше разговора им, също се намеси с любезен тон.

— Какво мислиш за Града на бурите? Била ли си на Ейрие?

Тия се усмихна.

— Аз съм еднокрила — обясни тя. — Завърших обучението си във „Въздушния дом“. Ние не посещаваме Ейрие. Що се отнася до Града на бурите, бях впечатлена. На изток нямаме подобни градове.

Корина се изчерви. Марис беше потисната. Навремето летците от Пристана на ветровете бяха едно голямо семейство и между тях нямаше търкания. Стори ѝ се, че за всичко това носи вина и тя.

— Тия, Ейрие не е чак толкова лошо място — рече тя. — Имам доста приятели там.

— Ти не си еднокрила — каза Тия.

— Така ли? Веднъж Вал Еднокрилиа ми каза, че аз съм била първата еднокрила, независимо дали ще го призная, или не.

Тия я погледна с любопитство.

— Не — поклати глава тя. — Не е бил прав. Ти си различна, Марис. Не си нито от старите летци, нито от еднокрилите. Не зная всъщност каква си. Но сигурно си много самотна.

Привършиха храненето в напрегната, неловка тишина.

След като отнесоха празните купи, Управителят освободи роднините, съветниците и бранниците и останаха само Еван и четиримата летци. Той се опита да се отърве и от Еван, но лечителят заяви, че трябва да остане с пациентката си. Управителят го изгледа гневно, но накрая склони.

— Добре, добре — рече той. — Тук трябва да обсъдим един важен въпрос. Въпрос, който засяга летците. — Той се обърна към Марис. — Ще бъда пряк. Получих съобщение от мой колега, Управителя на Малък Кехлибарен. Той се интересува за здравето ти. Изглежда, имат голяма нужда от твоите криле. Кога ще бъдеш в състояние да се върнеш на Кехлибарен?

— Не зная — отвърна Марис. — Виждате, че вече съм по-добре. Но полетът от Тайос до Кехлибарен е дълъг и опасен, а още не съм си възвърнала напълно силите. Ще напусна Тайос веднага щом мога.

— Полетът е дълъг — потвърди летецът Джем. — Особено за човек, който отдавна не е летял.

— Така е — кимна Управителят. — Двамата с твоя лечител доста се поразходихте. Изглеждаш ми съвсем здрава. Крилете ти са поправени, но не си започнала да летиш. Нито веднъж не са те видели на скалата на летците. Не се ли упражняваш?

— Не съм готова още — отвърна Марис.

— Управителю — намеси се отново Джем, — изглежда, ще се окажа прав. Тя не се е възстановила, макар да изглежда по-добре. Ако можеше, досега да е полетяла. — Той погледна Марис. — Не се обиждай. Знаеш, че винаги казвам истината. Аз също съм летец и го зная. Никой не може да задържи един летец на земята. А ти — ти не си обикновен летец. Казват, че си обичала летенето повече от всичко.

— Така е — потвърди Марис. — Обичам го.

— Управителю... — обади се Еван.

Марис се извърна и го спря с поглед.

— Недей, Еван, това е моя грижа. Аз ще им кажа. — Отново се обърна към Управителя. — Признавам, че не съм се възстановила напълно. Нещо не е наред с чувството ми за равновесие. Но има подобрене. Не съм толкова зле, колкото бях.

— Съжалявам — побърза да вметне Тия.

Джем кимна.

— О, Марис — въздъхна Корина. Изглеждаше опечалена, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. Корина не беше надменна като баща си и много добре знаеше какво означава равновесието за летеца.

— Можеш ли да летиш? — попита я Управителят.

— Не зная — призна Марис. — Трябва ми още време.

— Имаше предостатъчно време — заяви той и се обърна към Еван. — Лечителю, тя ще може ли да се възстанови?

— Не — отвърна Еван тъжно. — Всъщност не зная. Не мога да преценя.

Управителят се намръщи.

— Случаят трябва да бъде решен от Управителя на Малък Кехлибарен, но съдбата го препраща в мои ръце. Ето какво ще ви кажа — летец, който не може да лети, не е никакъв летец и не се нуждае от криле. Щом възстановяването ти не е сигурно, не виждам защо трябва да чакаме. Марис, питам те отново — можеш ли да летиш?

Той впи очи в нейните и угълчето на устата му затрепка нервно. Марис виждаше, че търпението му се изчерпва.

— Мога — прошепна тя.

— Добре — отвърна Управителят. — Времето днес е чудесно. Казваш, че можеш да летиш. Вземай крилете и ни покажи на какво си способна.

Тунелът бе все така мрачен и влажен, какъвто го помнеше, само че този път не беше сама, а имаше компания. Другите крачеха зад нея мълчаливо. Единственият звук беше ехото от техните стъпки. Отпред вървяха двама бранници с факли. Летците си носеха крилете.

Нощното небе над планината бе обсипано със звезди. Морето беше развълнувано, дори тук усещаха соленото му дихание. Марис се заизкачва по стълбите към стартовата площадка. Вървеше бавно и когато стигна горе, всички мускули я боляха.

Еван я настигна и хвана ръката ѝ.

— Как да те накарам да се откажеш?

— Никак — отвърна тя.

Той кимна.

— Така и предполагам. Е, успешен полет. — Той я целуна и отстъпи назад.

Управителят се изправи до скалата, заобиколен от двамата бранници. Тия и Джем разгънаха крилете си. Корина пристъпваше най-отзад, но Марис я повика.

— Не ти се сърдя — рече тя. — Летецът няма вина за съобщенията, които пренася.

— Благодаря ти — отвърна Корина. Лицето ѝ бе озарено от звездната светлина.

— Ако се проваля, ще отнесеш крилете ми на Кехлибарен, нали?

Корина кимна.

— Имаш ли представа какво смята да прави с тях Управителят?

— Ще търси друг летец, някой, който си е изгубил крилете по време на състезание. А дотогава... мама е болна, но татко още може да лети.

Марис се засмя.

— Каква ирония! Корм винаги е искал да ми вземе крилете. Но аз ще се постарая да не му ги дам и този път.

Корина също се усмихна.

Марис разпери крилете си докрай и почувства силата на тласкащия ги вятър. Внимателно провери сегментите и връзките, даде знак на Корина да отстъпи и се приближи до ръба на скалата. Спря и погледна надолу.

Светът се въртеше като в пиянски унес. Далеч под нея вълните се разбиваха в крайбрежните скали. Тя преглътна мъчително и се опита да овладее страха си. Постепенно светът отново се успокои и спря да подскача. Небето беше неин приятел, неин ласкав любовник.

Марис хвана дръжките, пое дъх и скочи.

Подскокът я отдалечи на безопасно разстояние от скалната стена, а вятърът веднага я подхвана и я издигна. Беше студен и силен, но не беше необуздан — напълно подходящ за лек и приятен полет. Тя се отпусна в прегръдката му и се плъзна надолу в дълъг, грациозен завой.

Но течението я завъртя и отново я върна към планината и тя видя Управителя и другите летци, които я наблюдаваха от скалата. Джем бе разгънал крилете си и се готвеше да скочи. Тя наклони тяло, за да завие.

Небето подскочи към нея и сякаш се втечни. Беше се наклонила твърде много, а когато се опита да балансира с обратен завой, го направи твърде рязко и започна да се върти. Дъхът ѝ секна.

Усетът беше изчезнал. Марис затвори очи и почувства, че ѝ призлява. Цялото ѝ тяло крещеше, че пада. Ушите ѝ звънтяха, но усета за полет го нямаше. А преди винаги знаеше: долавяше най-малките промени във вятъра, на които да реагира още преди да са оказали влияние върху полета ѝ, можеше да подуши отдалеч задаващата се буря, да предскаже времето по невидими признаци. Сега всичко бе изчезнало. Тя се носеше през един безкраен въздушен океан, замаяна, неспособна да усеща, пленница на този чужд и безпощаден вятър.

Големите сребристи криле се люшкаха ту наляво, ту надясно. Тялото ѝ се тресеше неудържимо и Марис отвори очи, завладяна от отчаяние. Направи усилия да овладее крилете и да лети, уповавайки се само на зрението си. Но скалите наистина се движеха, беше съвсем тъмно и ярките, студени звезди отгоре сякаш бяха подхванали някакъв подигравателен танц.

Световъртежът се върна с пълна сила, завладя я цялата и Марис пусна дръжките на крилете — никога досега не го бе правила, никога. Вече не летеше, а висеше на презрамките на крилете. Изведнъж се преви, обзета от агонизиращи конвулсии, и започна да повръща над океана.

Джем и Корина вече бяха излетели и се носеха към нея, но Марис не им обърна внимание. Чувстваше се невероятно отпаднала, изтощена и стара. Далеч под нея имаше малки рибарски лодки. Тя отново се вкопчи в дръжките на крилете, но всичко, което постигна, бе рязък завой надолу, който ускори падането ѝ. Опита се да се поправи, но не успя.

Очите ѝ бяха замъглени от сълзи.

Морето се носеше право към нея. Блещукаше и подскачаше.
Ушите я боляха.

Тя не можеше да лети! Тя — която винаги бе обичала небето и ветровете, отрочето на небосвода, „дървокрилата“, летецът, летецът, ЛЕТЕЦЪТ — не можеше да лети!

Затвори очи и малко след това светът застана на мястото си.

Чу се плясък, Марис почувства рязък удар и морето я погълна.
„Мен е чакало — помисли си тя. — Всичките тези години.“

— Остави ме на мира — каза Марис късно вечерта, когато най-сетне се прибраха. Еван я разбра от половин дума. Тя спа почти целия следващ ден.

На втория ден се събуди рано, още с розовата светлина на изгрева. Чувстваше се ужасно, беше обляна в хладна лепкава пот и на гърдите ѝ бе легнала гигантска тежест. Отначало не можа да разбере какво ѝ е. После си спомни. Нямаше ги крилете. Само мисълта за това я изпълни с безмерно отчаяние, гняв и самосъжаление и тя отново се сви под одеялото с надеждата сънят да се върне. Поне докато спеше, не трябваше да мисли за това.

Но сънят не идваше. Накрая тя стана и се облече. Еван беше в съседната стая — пържеше яйца.

— Гладна ли си?

— Не — отвърна безчувствено Марис.

Еван кимна и счупи още две яйца. Марис седна на масата, той сложи чинията пред нея и тя мълчаливо започна да яде.

Денят бе влажен и ветровит, предвещаващ поне няколко силни бури. След като свършиха със закуската, Еван се захвана за работа. В ранния следобед излезе и Марис остана съвсем сама в празната къща. Седна до прозореца и се загледа в дъжда.

Еван се прибра няколко часа след мръкване, мокър и потиснат. Марис още седеше до прозореца в студената, потънала в мрак къща.

— Можеше поне да запалиш огъня — изсумтя той.

— Извинявай. Забравих.

Еван приклепна до огнището. Марис стана да му помогне, но той ѝ махна ядосано. Вечеряха мълчаливо, но храната пооправи

настроението на Еван. По-късно той запари любимия си чай и се настани в креслото.

Марис сръбна от чая. Усещаше погледа на Еван. Вдигна очи и на свой ред го погледна.

— Как си? — попита той.

Тя помисли, после отвърна:

— Като умряла.

— По-подробно.

— Не мога — отвърна тя. — Просто не мога.

След като видя, че хлипането ѝ няма да спре, Еван ѝ даде успокояваща билка и я сложи да си легне.

На следващия ден Марис излезе навън.

Избра пътя, който ѝ бе показал Еван — който водеше направо към брега, а не към скалата над него. Целия ден се разхожда по каменистия плаж, който изглеждаше безкраен. Когато се умори, приседна на самия бряг и започна да мята камъчета във водата.

Дори морето беше друго тук. Сиво и студено. Липсваха ѝ синьо-зелените води на Кехлибарен.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя не си правеше труда да ги избърше. Понякога се усещаше, че плаче, но не помнеше кога и защо се е разплакала.

Океанът беше огромен и самотен, безлюдният бряг сякаш беше безкраен, а над нея бе само облачното небе, но Марис имаше чувството, че е затворена в тясна стая и се задушава. Мислеше си за всички места на света, които вече няма да види, и споменът за всяко едно от тях увеличаваше болката ѝ. Представи си величествените развалини на Старата крепост на Лаус. Спомни си академията „Дървокрил“, просторна и мрачна, прокопана в скалите на Морски зъб. Храмът на Небесния бог на Дийт. Изтънченият замък на принцесата летец от Артелия. Вятърните мелници в Града на бурите, къщата на Стария капитан — вероятно най-древната постройка на планетата. Дървесните селища на Сетин и Алеси, костниците и бойните полета на Ломарон, винарните на Кехлибарените острови, уютната, топла къща на Риеса. Всичко това беше изгубено безвъзвратно. А също и Ейрие — дори дотам да стигаха кораби, този остров бе само за летци.

Припомни си един по един и всички приятели. Някои от тях може би щяха да наминат да я видят, но повечето щяха да изчезнат от живота ѝ, сякаш никога не са съществували. Едва ли някога щеше да зърне Тмар, Рейд или Халанд, да пийне от прекрасната бира на Риеса и да си поговори с Гарт. И никога вече нямаше да наблюдава годишните състезания на летците, да седи сред тях, да споделя новини и клюки, да се весели на забавите.

Спомените я прорязваха като безброй ножове и от тези рани сълзите ѝ се увеличаваха. Представяше си каква гледка е отстрани — прегърбена хлипаща старица, но и тази мисъл не спря сълзите ѝ.

Най-трудно ѝ бе да мисли за полета, за свободното реене из небето. Спомените нахлуваха в душата ѝ един през друг, светът се разтваряше пред нея като на длан, връщаше се радостта от крилето, тръпката да се възпротивиш на бурята, милиардите отънъци на небето, величествената самота на висините. Всички тези неща ѝ бяха отнети, останали бяха само спомените за тях. Спомни си как веднъж се натъкна на особено мощно възходящо течение и то я изкачи толкова високо, че дори океанът под нея изчезна и тя бе заобиколена от странен и призрачен свят. Винаги щеше да помни този ден, до края на дните си.

Изведнъж забеляза, че се е стъмнило и небето отново е обсипано със звезди. Вълните се стоварваха с грохот върху брега. Беше премръзнала до кости, очите ѝ бяха пресъхнали от плач, нямаше воля за живот. Надигна се и закрета към къщата на Еван, обърнала гръб на небето и морето.

В къщата беше топло и ухаеше на печено месо. Тя погледна приклекналия до огнището Еван и сърцето ѝ заби по-често. Сините му очи излъчваха безкрайна нежност. Тя се хвърли в прегръдките му, притисна се в него, сякаш от това зависеше животът ѝ. Затвори очи, за да не ѝ се вие свят.

— Марис — повтаряше той и също я прегръщаше. — Марис.

После седнаха да вечерят. Еван ѝ разказа какво е правил през деня. Първо гонил един избягал козел. Намерил полянка с горски ягоди. Набрал, искал да я изненада с вкусен десерт.

Тя кимаше, почти без да вниква в думите му, но гласът му я даряваше с така жадуваната утеха. Думите му, присъствието му ѝ внушаваха, че животът още не е свършил.

Накрая го прекъсна.

— Еван, трябва да зная нещо... Тази моя травма. Има ли някакъв шанс да се излекува? Дали ще мога... дали ще се оправя?

Той остави лъжицата и чертите му се изопнаха.

— Марис, наистина не зная. Съмнявам се, че някой може да ти каже. Наистина не съм сигурен.

— Значи само предполагаш.

— Не — продължи той с посърнало лице. — Марис, не вярвам, че ще се възстановиш напълно. Никога няма да си възвърнеш загубеното.

Тя кимна, завладяна от странно спокойствие.

— Разбирам. — Избута чинията встрани. — Благодаря ти. Но все пак трябваше да попитам. Надявах се, поне мъничко.

Тя се изправи.

— Марис...

Тя махна с ръка да го спре.

— Уморена съм. Искам да остана сама и да обмисля някои неща. Извинявай, Еван. — Тя се усмихна насила. — Вечерята беше чудесна. Съжалявам, че ще пропусна десерта, но не съм гладна.

Когато се събуди, в стаята беше тъмно и студено. Огънят беше угаснал. Тя седна и вторачи невиждащи очи в мрака. „Стига сълзи — рече си. — Повече няма да плача.“

Когато отметна завивките и стана, подът под краката ѝ се разлюля. Тя разпери ръце, за да запази равновесие, после си наметна халата, отиде в кухнята и запали една свещ. Вървеше боса по студения дървен под, мина през всекидневната, покрай неговата стая и двете спални за гости.

— Марис? — чу съннения му глас. — Какво има?

— Не искам да съм умряла — отвърна тя.

Влезе в стаята на Еван и постави свещта на прозореца. Той седна в леглото.

— Направих всичко, на което съм способен — заговори Еван. — Ако искаш любовта ми... ако ме желаеш...

Тя се наведе и го целуна.

— Да...

— Милата ми — рече той, вперил очи в нея. Лицето му изглеждаше странно и непознато на трепкащата светлина на свещта и за миг Марис почувства, че я завладява страх.

Но този миг отмина. Той отметна завивките, а тя смъкна халата и се сгуши до него. Ръцете му я обгърнаха — нежни, силни и добри ръце на любящ човек — и тя се отпусна в обятията му.

— Научи ме да лекувам — каза Марис на следващата сутрин. — Искам да работя с теб.

Еван се усмихна.

— Не е толкова лесно. Всъщност откъде този неочакван интерес към знахарското изкуство?

Тя се намръщи.

— Трябва да се занимавам с нещо, Еван. Досега можех само едно — да летя. Никога не съм правила нищо друго. Мога да взема някой кораб за Кехлибарен и да прекарам остатъка от живота си в къщата, която наследих от втория ми баща. Няма да се наложи да си изкарвам прехраната — сънародниците ми ще се погрижат за това. Нито един пенсиониран летец не е бил изоставян на произвола на съдбата. Но мога и да остана тук, стига да има с какво да се занимавам. Ако не намеря нещо, с което да си запълвам дните, нещо, с което да съм полезна, спомените ще ме подлудят, Еван. Вече не съм дете, а и отдавна се отказах да имам собствени деца. Не мога да управлявам кораби, нито да ловя риба или да строя къщи. Градините, с които се захващам, винаги умират, не ме бива да готвя, нито да вися по цял ден в някой дюкян и да търгувам. Най-много да се пропия.

— Виждам, че си обмислила внимателно всички възможности — засмя се Еван.

— Да, така е — отвърна сериозно Марис. — Не зная само дали имам дарба за лечител и досега няма причина да смятам, че я притежавам. Но все пак искам да опитам и обещавам да работя здравата — тъкмо по-лесно ще прогоня спомените. Едва ли съм толкова некадърна, че да объркам отровите с лековете. Ще ти помагам да събираш билки, да смесваш церове, ще държа пациентите ти, докато ги режеш — каквото поискаш. Помагала съм на две раждания — ще правя каквото кажеш. Все имаш нужда от още един чифт ръце.

— Работих доста дълго съвсем сам, Марис. Не мога да търпя несръчността, невежеството, грешките.

Марис му се усмихна.

— Или мнения, които противоречат на твоето.

— Да — усмихна се той. — Сигурно ще мога да те науча на това-онова и разчитам на помощта ти. Но не вярвам винаги да ме слушаш безпрекословно. Не си на годините, на които да даваш такива обещания.

Тя сведе глава. Опитваше се да скрие паниката си. Ами ако ѝ откажеше, какво щеше да прави? Почти беше готова да му се моли, за да остане.

Той сигурно го прочете на лицето ѝ, защото хвана ръката ѝ и я стисна здраво.

— Ще опитаме — обеща Еван. — Ако наистина имаш желание да се научиш, ще се постарая да ти помогна. Време е да предам познанията си някому, че току-виж ме ухапал черен кърлеж и си отида, без да оставя заместник.

Марис се засмя облекчено.

— Кога започваме?

Еван помисли за миг.

— В гората има няколко селища и лагери, които не съм посещавал отдавна. Ще ги обиколим за седмица или две и пътъом ще добиеш представа с какво се занимавам и ще започнеш да трупаш знания, стига да имаш желание. — Той пусна ръката ѝ и стана. — Ела да си съберем багажа.

По време на пътуването си с Еван Марис натрупа доста познания, но малко от преживяното беше приятно.

Работеха здраво. Търпелив като лечител, Еван се оказва взискателен и строг учител. Но Марис беше доволна от това. Тя обичаше да я тласкат до границата, да я карат да работи, когато не ѝ е останала капчица сила. Така нямаше време да мисли за изгубения си живот, а нощите прекарваше в непробуден сън.

Но макар да се радваше, че може да е полезна, някои други неща от този нов живот носеха неимоверни затруднения. Никак не беше лесно да дава утеха на непознати, още повече, когато нямаше причини

за утеха. Дълго я преследваха кошмари за една жена, чието дете бе умряло. Еван съобщи вестта на жената, но кой знае защо тя стовари гнева си върху Марис — отказа да повярва и настоява за чудо, каквото никой не можеше да направи. Марис се питаше как Еван успява да запази спокойствие сред толкова много мъка, болка и страдание, години наред, без да се прекърши. Мъчеше се да му подражава, да имитира хладнокръвните му маниери. Все още не знаеше дали с времето ще придобие някакви умения. Понякога Еван сякаш инстинктивно знаеше как да постъпи, също както едни деца в „Дървокрил“ литваха във въздуха от първия път, докато други се бореа безпомощно с трудностите. Еван умееше да успокоява пациентите си с едно докосване, но Марис не притежаваше тази дарба.

Късно вечерта на деветнайсетия ден от пътуването не спряха да направят бивак, а само ускориха крачка. Дори Марис, за която всички дървета изглеждаха еднакви, позна тази част от гората. Скоро видяха къщата на Еван.

Внезапно лечителят я сграбчи за китката и я спря. Гледаше право напред, към къщата. Зад прозореца блещукаше светлина, от комина се виеше дим.

— Приятел? — попита тя. — Някой, който се нуждае от помощ?

— Може би — тихо отвърна Еван. — Но има и други... бездомници, прокудени от селата си нещастници. Те нападат пътниците, разбиват къщи и... ще видим...

Приближиха безшумно къщата. Еван вървеше отпред, право към осветения прозорец.

— Мъж... и дете... — промърмори той. — Нищо страшно.

Марис пристъпи до него и надзърна.

Видя едър червендалест брадясал здравеняк, седнал на столчето до огъня. В краката му седеше дете.

Мъжът извърна глава и светлината от огъня озари лицето му. Марис го позна.

— Кол! — извика тя радостно, втурна се напред и едва не падна, но Еван я хвана.

— Брат ти?

— Да! — Тя заобиколи къщата и тъкмо хвана бравата, когато вратата се отвори и Кол я сграбчи в обятията си.

Марис се изненада колко е наедрял брат ѝ. В спомените ѝ той все още беше малкото крехко момче, едва подпиратко тежката китара на коленете си.

Но малкото ѝ братче бе пораснало и не само на години. Дългите скитосвания бяха закалили не само характера, но и тялото му. Червеникавата му коса бе потъмняла, сега само в брадата му се мяркаха рижи косъмчета.

— Ти ли си Еван — лечителят? — попита Кол, без да пуска Марис. Еван кимна и брат ѝ продължи: — Извинявай, че влязохме неканени, но ни казаха, че Марис живее тук с теб. От четири дни чакаме да се приберете. Строших резето, за да вляза, но после го поправих. Мисля, че сега е по-здраво отпреди. — Той погледна Марис и отново я притисна към себе си. — Боях се да не те изпусна — да не отлетиш отново!

Марис замръзна. После видя загриженото лице на Еван и едва забележимо поклати глава.

— Вътре ще си поговорим — рече тя. — Ела да седнем до огъня. Еван, ще ни направиш ли чай?

— Донесъл съм кивас — похвали се Кол. — Три бутилки, разменени за песен. Да стопля ли една?

— Ще е чудесно — каза Марис, тръгна към шкафа да вземе чаши, но спря и се обърна към детето.

— Бари?

Момиченцето се приближи свенливо, свело глава. Гледаше я изпод вежди.

— Бари — повтори Марис малко по-уверено. — Ама това си ти! Аз съм леля Марис! — Тя се наведе и прегърна детето. — Сигурно не ме помниш, миличко. Последния път, когато те видях, беше колкото птичка.

— Баща ми пее една песен за теб — каза Бари. Гласът ѝ беше звънлив.

— И ти ли пееш? — попита Марис.

Бари сви рамене и забодя поглед в пода.

— Ами...

Бари беше крехко, слабичко осемгодишно момиче. Имаше светлокестенява късо подрязана коса и обсипано с лунички лице. Беше

облечена като баща си — с вълнена туника, пристегнатата с колан, и кожени панталони. На шията ѝ висеше парченце шлифован кехлибар.

— Ще донеса възглавници, за да седнем удобно — каза Марис.

Кол я хвана за ръката и я накара да седне до него.

— Хубаво е да те видя оздравяла — каза той с дълбокия си, топъл глас. — Когато чух, че си паднала, се уплаших да не си останала саката като татко. През целия път от Поуит дотук разпитвах за теб, но никой не знаеше нищо. Казаха, че падането е било ужасно — блъснала си се в някаква скала и си си строшила краката и едната ръка. Радвам се, че те виждам цяла-целеничка. Кога смяташ да отлетиш за Кехлибарен?

Марис го погледна право в очите. Винаги го бе обичала като брат, макар да нямаха кръвна връзка.

— Никога няма да отлети за Кехлибарен, Кол — каза тя спокойно. — Никога вече няма да летя. Пострадах... жестоко. Ръката и краката ми зараснаха, но нещо друго остана счупено. Изгубих... чувството си за равновесие. Вече не мога да летя.

Той зяпна, после се намръщи и поклати глава.

— О... Марис... не...

— Станалото — станало. Вече започнах да свиквам.

— Но няма ли някакъв начин...

За облекчение на Марис Еван ги прекъсна:

— Няма никакъв начин, Кол. Направихме всичко, каквото можяхме. Но травмите на главата са нещо, което не се лекува. Не знаем точно какво се е случило, а предполагам, че на нито един остров няма да се намери лекувател, който да разбира повече от тези неща.

Кол кимна, все още замаян от новината.

— Не исках да кажа... просто ми е трудно да го възприема. Марис, не мога да си представя, че ще останеш на земята!

Беше загрижен за нея, но тя почувства думите му като пробуждане с нож. Сякаш раните ѝ отново се отвориха.

— Не е необходимо да си го представяш — каза тя малко рязко. — Това е животът. Ще трябва да се примиря. Вече ми взеха крилете и ги отнесоха на Кехлибарен.

Кол не каза нищо. Марис не искаше да гледа мъката му и извърна очи към огъня. Еван отвори бутилката и наля кивас.

— Може ли да опитам? — попита Бари и очите ѝ светнаха. Кол се усмихна и кимна.

Докато наблюдаваше брат си и дъщеря му, Марис почувства как напрежението я напуска. Изчака Еван да се обърне към нея и му се усмихна.

Тъкмо щеше отново да заговори Кол, когато забеляза китарата му — беше подпряна на масата. При вида ѝ в главата ѝ нахлуха спомени от отдавна отминали времена, стори ѝ се, че Барион е още жив и седи тук в стаята, с тях. Някога тази китара бе негова и той се хвалеше, че се предавала от поколения от баща на син в семейството му — още от времето на звездните мореплаватели. Така и не разбра дали говори истината, или си го измисля — Барион послъгваше със същата лекота, с която дишаше — но китарата наистина бе много стара. Беше я дал на Кол — като на свой верен ученик и наследник, с какъвто Барион така и не се бе сдобил. Марис протегна ръка и докосна гладкото дърво, потъмняло от безброй лакирания.

— Изпей нещо, Кол — помоли тя. — Нещо съвсем ново.

Той взе китарата и я нагласи в скута си. Прозвуча встъпителният акорд.

— Тази песен се казва „Жалбата на певеца“ — обяви той със суха усмивка. След това запя, с тъжен и меланхоличен глас, за певеца, чиято жена го напуснала, защото обичал музиката повече от всичко на света. Марис подозираше, че песента е посветена на собствената му раздяла, макар че Кол никога не бе споделял причините за нея.

Заклучителният рефрен беше:

*„Певецо, недей да се жениш,
годявката ти забрави,
целувки, щом искаш, раздавай,
но с китарата спи“.*

След това изпя една песен за бурната любов между горд Управител и още по-горделивата еднокрила — Марис я бе чувала, но не цялата.

— Вярно ли е? — попита тя, след като песента свърши. Кол се разсмя.

— Помня, че задаваше същия въпрос и на Барион! Ще ти отговоря, както отговаряше той: не мога да ти кажа кога и къде се е случило, но е истина от началото до края!

— А сега изпей моята песен — помоли Бари.

Кол се наведе, целуна дъщеря си по носето и изпя детска песничка за мъничкото момиченце Бари, което се сприятелило с една сцила, а тя го отвела в подземията на някакъв остров, за да дирят скрито съкровище.

После изкара няколко стари песни: баладата за Арон и Джени, песента за летците призраци, тази за лудия Управител и една своя версия за Дървокрил.

Още по-късно, след като Бари си легна, а тримата довършваха последната бутилка кивас, разговорът се завъртя около настоящето им. Марис каза на Кол за решението си да остане при Еван.

Кол бе достатъчно благоразумен, за да не прояви съжаление, но не скри от нея, че е учуден от избора ѝ.

— Но защо трябва да живееш тук, на Изток, далече от всичките си приятели?

— Където и да отида, все ще съм далеч от някого — отвърна Марис. — Знаеш, че приятелите ми са се разпилели по широкия свят.

— Върни се с мен на Кехлибарен — каза той. — Ще живеем в къщата, където израснахме. Ще трябва да почакаме до пролетта, когато морето утихне и пътуването е по-безопасно, но какво толкова?

— Ти вземи къщата — рече тя. — Двамата с Бари можете да живеете в нея. Или да я продадете, ако искате. Аз не мога да се върна там — твърде много спомени ме свързват с Кехлибарен. Ще започна нов живот тук, на Тайос. Няма да е лесно, но Еван ще ми помага. Сега поне мога да съм полезна.

— Като лечител? — Кол поклати глава. — Не мога да си представя да се занимаваш с нещо подобно. — Той погледна Еван. — Бива ли я? Ама честно.

Еван държеше ръката на Марис и я галеше.

— Тя се учи бързо — каза той след кратък размисъл. — Има силно желание да помага и не се плаши от трудностите и неуспехите. Не зная дали има дарба да стане знахар, но ако успее, ще бъде много добра. Но трябва да призная, че се радвам, че остава тук. Надявам се никога да не ме напусне.

Марис се изчерви, наведе глава и отпи от чашата. Беше приятно изненадана от думите му, особено от края. Двамата почти не бяха разговаряли за чувствата си, нито си бяха давали никакви обещания. Понякога тя с тревога си мислеше, че е влязла нежелана в живота на Еван, че я е приел по-скоро от съжаление. Но сега долови в думите му истинска обич.

Настъпи тишина. За да я запълни, Марис помоли Кол да ѝ разкаже за Бари.

— Кога започна да пътува с теб?

— От половин година — отвърна той, остави чашата и отново взе китарата. Пръстите му погалиха струните и те издадоха нежен, мелодичен звук. — Новият мъж на майка ѝ е ужасен човек — бие я. Майка ѝ не смее да му каже нищо. Ревнува я от Бари — настоява да си имат тяхно дете.

— А как се чувства Бари?

— Доволна е, че е с мен. Много е послушна. Зная, че ѝ е мъчно за майка ѝ, но не иска да се върне при онзи човек.

— И нея ли ще правиш певица? — попита Еван.

— Стига да иска. Когато бях на нейните години, няхах представа какъв искам да стана. Има глас на песнопойна птичка, но само това не е достатъчно, за да се хванеш с тази професия. Ще я оставя да реши сама.

— Още е съвсем малка — подметна Марис.

Кол сви рамене и остави китарата.

— Така е. Има време. — Той се прозя. — Спи ми се.

— Ела да ти покажа стаята — надигна се Еван.

Кол се засмя и поклати глава.

— О, няма нужда. След четири дни тук се чувствам като у дома си.

Той се изправи, Марис също стана и почна да събира празните чаши. Целуна Кол за лека нощ и изчака Еван да изгаси огъня. Прибраха се заедно в спалнята.

През следващите няколко дни Марис бе в чудесно настроение — благодарение на Кол. Бяха неразделни. Той ѝ разказваше за пътешествията си и ѝ пеше песни. После се отпусна и започна да

говори по-откровено за разбития си брак и за тъгата си по дома. Марис не споменаваше за злополуката и за нещастията си, но и нямаше нужда да го прави. Кол знаеше много добре какво означават крилете за нея.

Дните се нижеха един след друг. Кол отскочи няколко пъти до Тоси, за да попее из кръчмите, а Бари се привърза към Еван и го следваше навсякъде. Четиримата се разбираха чудесно: денем си деляха къщните задължения, а вечер сядяха край огъня да си приказват. Марис се чувстваше умиротворена и доволна от живота. Не искаше да си спомня миналото.

После, един ден, пристигна С'Рела. Марис бе сама този следобед и отвори, когато на вратата се почука. Когато видя кой е дошъл, разпери радостно ръце, но очите ѝ неволно се вторачиха в сребърните криле, които С'Рела носеше през рамо, и сърцето ѝ подскочи. С усилие на волята си наложи да изслуша новините.

Лицето на С'Рела грееше от едва прикрито вълнение.

— Идвам по работа — каза тя. — Нося съобщение специално за теб. Дойдох да те попитам... да те поканя да се преместиш на Морски зъб и да поемеш ръководството на Академията. Трябва им опитен, постоянен учител за дървокрилите, не като тези, които се сменяха през последните няколко години. Някой, който да се отдаде на работата и да поведе хората. Ти им трябваш, Марис. Всички смятат, че няма по-добра от твоята кандидатура. Искаме да отидеш там.

Марис си помисли за Сена, починала преди петнайсет години, спомни си как стоеше, подпряна на бастуна, на скалата и крещеше прегракнало на начеващите летци. Обречена никога повече да не полети, заради сакатия си крак и незрящото око. Как ли се бе чувствала?

Тя неволно потрепери и разтърси глава.

— Марис? — В гласа на С'Рела се долови тревога. — Винаги си била пламенна поддръжница на „Дървокрил“ — на цялата система. Има толкова работа... Какво те безпокои?

Марис я погледна и стисна зъби, за да не закрещи.

— Как можа да поискаш това от мен? — прошепна тя.

— Но... — С'Рела разпери ръце. — Какво ще правиш тук? Марис, зная как се чувстваш, повярвай ми. Но животът ти не е свършил. Веднъж ми каза, че всички летци са твоето семейство. Ние все още сме ти близки. Глупаво е да се обричаш на доброволно

изгнание. Върни се. Имаш нужда от нас, ние също имаме от теб. „Дървокрил“ е твоето място — без теб то нямаше да съществува. Не ни обръщай гръб точно сега.

— Ти не разбираш — продължи Марис. — И как би могла? Все още можеш да летиш.

С’Рела я стисна за ръката и каза:

— Опитвам се да те разбера. Зная колко страдаш. Повярвай ми, откакто научих за теб се опитвам да си представя какъв щеше да е животът ми, ако се бе случило с мен. Знаеш, че за една година изгубих крилете, и това ми даде известна представа какво е да си на земята. Струва ми се, че всеки летец трябва да помни, че има и такава възможност. Все някога краят идва, дали след състезание, или при злополука, а накрая поради остаряване.

— Много пъти съм си мислела, че ще умра — отвърна Марис. — Но никога не съм си представяла живот без летене.

— Зная — рече С’Рела. — Но ето че се случи и просто трябва да се примириш.

— Примирих се — отвърна Марис. — Бях се примирила. — Тя си дръпна ръката. — Започнах нов живот тук. Ако не беше дошла... ако можех просто да забравя...

— Не можеш да забравиш — прекъсна я С’Рела и пак я хвана за ръката. — Безнадеждно е. Трябва да продължиш да правиш онова, което умееш. Ела да преподаваш в „Дървокрил“. Върни се при приятелите си. Да се криеш тук... да се преструваш, че...

— Добре, може и да се преструвам — рязко каза Марис. — Ами ако имам нужда точно от това — да се преструвам, че съм забравила? Ако не мога да понасям мисълта за онова, което изгубих завинаги? Когато те видях на прага, всичко, за което можех да мисля, бяха крилете ти. Доця ми се да ги дръпна и да отлетя с тях накъдето ми видят очите. А се лъжех, че съм престанала да мисля за тях. Че ще остана тук, с Еван. Вече научих доста като негова помощничка. Чувствам се полезна и необходима. Кол също е тук с дъщеря си. Но щом видях крилете, целият този внимателно строен живот се превърна в пепел.

В стаята се възцари тишина. Когато отново вдигна глава, Марис видя, че по лицето на приятелката ѝ се стичат сълзи.

— Добре де — въздъхна тя. — Каж ми, ако греша. Каж ми какво мислиш.

— Мисля — отвърна С'Рела, — че си тръгнала в погрешна посока. Мисля, че сама си създаваш трудности и че ще береш плодовете им след време. Не можеш да изтриеш живота си, сякаш въобще не го е имало. Светът, в който живееш, е пълен с летци. Колко време още ще се криеш тук и ще си въобразяваш, че си помощничка на знахар? Колко дълго можеш да забравиш, че си летец? Ние имаме нужда от теб — ти можеш да си много по-полезна другаде. Марис, ела в „Дървокрил“.

— Не. Не. Не. С'Рела — тази мисъл ми е непоносима. Може и да си права, може наистина да съм избрала погрешен път, но дълго разсъждавах върху това и накрая взех решение. Трябва да продължа да живея и да забравя онова, което изгубих — инак ще полудея. Ти не разбираш — няма да понеса да ги гледам как летят около мен, без да мога да се вдигна сред тях. Не, С'Рела — няма да се върна там.

— Е, добре тогава — въздъхна С'Рела. — Няма да настоявам. Не съм аз, която ще те напътства в живота. Но... ако промениш решението си, знай, че предложението остава в сила.

На следващия ден двамата с Еван станаха рано. Трябваше да отскочат до съседното селище, за да прегледат един самотен старец. Бари също дойде с тях и в края на краищата тя бе онази, която успя да разсмее стареца, докато Марис и Еван се суетяха около него. Марис беше доволна от нея. Тя самата едва се сдържа да не му се скара, докато слушаше несекващите му оплаквания.

— А си мислех, че си отива — оплака се тя на Еван, докато се връщаха.

— Той наистина умира, Марис — каза Бари и я погледна някак странно.

— Така е — съгласи се Еван. — Признаците са налице. Не помниш ли нищо от онова, на което те учих? Напоследък Бари е понаблюдателна от теб. Съмнявам се нещастникът да изкара и три месеца. Защо според теб му оставих тесис?

— Признаци ли? — повтори смутено Марис. Лесно помнеше онова, което ѝ казваше Еван; много по-трудно обаче ѝ бе да го прилага

на практика. — Той се оплакваше от болки в костите. Помислих си... нали е стар, а старите хора често...

Еван изсумтя и се обърна към момиченцето.

— Бари. Как разбра, че умира?

— По лактите и коленете — както си ни учил — отвърна детето, гордо от наученото. — Подпухнали са, трудно подвижни. И под брадичката му също. Кожата му е съвсем студена. Дали не е карал воден плеврит?

— Да, воден плеврит — кимна Еван доволно. — Децата често го карат, но се възстановяват бързо. Възрастните обаче никога.

— Аз... не забелязах — промърмори Марис.

— Да — каза Еван. — Видях.

Продължиха мълчаливо. Само Бари подскачаше доволно. Марис чувстваше безмерна умора.

Във въздуха най-сетне се долови уханието на пролетта.

Марис усещаше, че настроението ѝ се подобрява. Вървяха през гората. Бяха тръгнали към мрачната крепост на Управителя. До нея имаше доста път, но въздухът беше свеж и лекият ветрец развяваше наметалото ѝ. Червени, жълти и сини цветчета сияеха като скъпоценни камъни сред сиво-зеления мъх покрай пътя. В клоните подхвъркваха птички и огласяха гората с песните си. Ден, в който всеки би почувствал радостта от съществуването си.

Еван крачеше мълчаливо. Марис знаеше, че е озадачен от съобщението, с което го бяха повикали. Събуди ги тропане по вратата — още преди зазоряване. Задъхан, един от вестоносците на Управителя събщи на пресекулки, че в крепостта имали спешна нужда от лечителя. Повече не можа да каже, или не знаеше — каза само, че имало ранен, който се нуждаел от помощ.

Еван нямаше никакво желание да напуска топлата постеля.

— Всеки знае, че Управителят държи знахар, който да се грижи за него и семейството му — замърмори той. — Защо не потърсите него?

— Рени, знахарят на Управителя, наскоро бе арестуван и обвинен в измяна — притеснено каза вестоносецът.

Еван изруга.

— Измяна? Това е безумие! Рени не... о, добре, стига си стоял така, момче. Ей сега ще събудя помощничката ми и веднага тръгваме.

Скоро влязоха в тясната долина и видяха масивната каменна крепост, в която живееше Управителят. Марис се загърна по-плътно в наметалото. Въздухът тук бе по-студен заради планините пролетта в долината бе закъсняла. Нямаше цветя, нито бръшлян, нито птичи гласове.

Още преди да изминат и няколко крачки ги спря възрастна бранничка, със затъкнат в колана нож и праметнат през рамо лък. Разпита ги подробно защо идват, претърси ги, взе хирургическата чанта на Еван и ги придружи до първия пост и после през вратата на крепостта. Марис забеляза още усилен патрули по стените и наблюдателниците.

Управителят ги посрещна във външната зала, сам, ако не се броеше неизменната охрана зад него. Намръщи се, когато видя Марис, и каза сурово:

— Изпратих да повикат само теб, лечителю, не и тази безкрила.

— Марис е моя помощничка — отвърна хладнокръвно Еван. — Както добре знаете, тя вече не е летец.

— Тя има приятели летци — изръмжа Управителят. — Такива като нея не са желани тук. Охрана...

— Марис е моя помощничка — повтори Еван. — Аз гарантирам за нея. На никого няма да кажем за това, което научим тук.

Управителят продължаваше да се мръщи. Марис беше бясна — как можеше да говори така, сякаш нея въобще я няма?

Накрая Управителят кимна неохотно.

— Хич не ми харесва тази работа, но ще приема думите ти за истина. Дано да е така — за нейно добро. Ако се раздрънкате за това, което видите, и двамата ви чака бесило.

— Накараха ни да дойдем час по-скоро — отвърна все така невъзмутимо Еван. — Но ако се съди по държането ви, май не е имало причина да бързаме.

Управителят им обърна гръб, без да си даде труда да отвърне, махна на един от бранниците и излезе.

Бранникът поведе Марис и Еван надолу по стълбите в един тунел, изкопан в планината, далеч от жилищните помещения на крепостта. По стените пламтяха свещи — с трепкаща, несигурна

светлина. Миришеше на застояло и на дим. Марис неволно хвана ръката на Еван.

Свърнаха в един страничен коридор и спряха пред тежка дървена врата. Бранникът отключи вратата и отвори. Влязоха в тясна килия с груба каменна настилка и един висок кръгъл прозорец. На една от стените се беше подпряла млада русокоса жена. Устните ѝ бяха подпухнали, едното ѝ око бе насинено, по дрехите ѝ имаше засъхнала кръв. Марис не можа да я познае веднага, после прошепна учудено:

— Тия?

Бранникът излезе и залости вратата.

— Какво е станало? — попита Еван.

— Копоите на Управителя ме арестуваха. Изобщо не се церемониха с мен — каза Тия със спокоен, дори ироничен глас, сякаш разказваше нечия чужда история. — Може би сбърках, че им се съпротивлявах.

— Къде те боли? — попита обезпокоено Еван.

Тия се намръщи.

— Мисля, че са ми счупили ключицата. И ми избиха няколко зъба. Останалото са само охлузвания. Кръвта е от устните ми.

— Марис, дай торбата — нареди Еван.

Марис приклепна до него.

— Но как е могъл да арестува летец? — заговори тя. — Защо?

— Обвинението е измяна — обясни Тия и изстена, когато Еван започна да ѝ опипва шията.

— Седни — нареди той и ѝ помогна да се отпусне на пода. — Така ще ти е по-добре.

— Той е обезумял! — възкликна Марис. Още докато го казваше, си спомни за Безумния Управител от Кенехът. Когато му донесли новината, че любимият му син загинал на един далечен остров, той изгубил разсъдък си и убил летеца. Останалите летци обрекли острова на изолация и скоро гордият и бляскав Кенехът се превърнал в беден и изоставен остров, а името му станало нарицателно за лудост и отчаяние. Оттогава нито един Управител не бе дръзвал да посегне на летец. Досега.

Марис клатеше глава, втренчила очи в Тия, но не я виждаше.

— Да не се е побъркал, та смята, че носиш отговорност за съобщенията, които му предаваш от неговите врагове? Как може да те

обвинява в измяна? Та ти дори не си му подчинена — нито един летец не зависи от местните закони. Освен това си му равна по ранг. Какво по-точно те обвинява, че си направила?

— О, той много добре знае какво съм направила — отвърна Тия. — Не твърдя, че съм арестувана по неверни обвинения. Просто не очаквах, че ще ме разкрие. Все още не съм сигурна как е разбрал, бях толкова внимателна. — Тя потръпна. — Но сега вече всичко или нищо. Война ще има — кървава и безпощадна, въпреки че се опитах да я предотвратя.

— Не те разбирам.

Тия й се усмихна.

— Не разбираш ли? Чувала съм, че едновременните летци разнасяли съобщенията, без да вникват в съдържанието им. Но аз винаги слушам внимателно — знам всяка заплаха, всяко лъжливо обещание, всяко предложение за съюз. Узнах неща, които не са за разказване. А после... после започнах да променям смисъла на съобщенията. В началото почти незабележимо, просто им придавах по-дипломатичен вид. Връщах се с отговори, които щяха да забавят или да отложат войната. И наистина се получаваше — докато той не разкри измамата.

— Стига, Тия — прекъсна я Еван. — Искам да помълчиш, докато ти оправям ключицата — сигурно ще те заболи. Можеш ли да стоиш неподвижно?

— Ще бъда послушна, лечителю — обеща Тия и си пое дъх.

Марис беше смаяна. Не можеше да повярва — Тия си бе позволила да променя съобщенията, които й бяха поверявали. Беше се намесила в политиката — нещо, което не би допуснал нито един летец. Постъпката на Управителя вече не изглеждаше толкова безумна — какво друго би могъл да направи? Нищо чудно, че присъствието на Марис го бе подразнило. Когато другите летци научеха...

— Как смята да постъпи Управителят с теб? — попита Марис.

За пръв път по лицето на Тия пробягна сянката на страха.

— Наказанието за измяна е смърт — каза тя.

— Няма да посмее!

— И аз се чудя. Боях се, че ще ме остави да изгния тук, без никой да разбере за мен. Все едно че съм изчезнала в океана. Но едва ли ще посмее, след като ви пусна при мен. Може да разкажете на всички.

— И тогава ще обеси и нас, като предатели и лъжци — намеси се Еван с престорено шеговит тон. После продължи по-сериозно: — Не, Тия, мисля, че си права. Управителят нямаше да прати да ме повикат, ако възнамеряваше да те премахне. Много по-лесно щеше да е да те остави да умреш. Колкото повече хора знаят за арестуването ти, толкова по-голям е рискът за него.

— Има един закон на летците — нито един Управител няма право да съди летец — каза Марис. — Ще не ще, трябва да те предаде на летците. Ще свикат съда и ще ти отнемат крилете. Ох, Тия. Не бях чувала друг летец да е постъпвал така.

— Изненадах те, нали, Марис? — усмихна се Тия. — Не можеш да си представиш, че съм нарушила традицията. Нали ти казах, че не си никаква еднокрила.

— Мислиш ли, че това има значение? — тихо попита Марис. — Нима очакваш всички еднокрили да застанат на твоя страна и да одобрят престъплението ти? Мислиш си, че ще си запазиш крилете? Кой Управител би те приел на служба?

— На Управителите може и да не им хареса — отвърна Тия, — но може би дойде време да разберат, че не могат да ни контролират. Имам приятели сред еднокрилите, които ще се съгласят с мен. Управителите имат твърде голяма власт, особено тук, на Изток. Но с какво право, питам аз? Защото им се пада по наследство? Някога това важеше и за крилете, а ето че вече не е така. Марис, ти дори не знаеш какво правят Управителите. Тук не е като на Запад. Но дори там вие, старите летци, винаги сте странили от политиката. Друго е, когато си еднокрил. Израснала съм като обикновено момиче, никой не ми е поднесъл живота на тепсия. Спечелих с труд и упорство крилете, но това не промени отношението на Управителите. Уважават ни заради крилете, които носим, но равновесието, което сме постигнали, е съвсем крехко. Загубим ли ги на някое състезание, ставаме най-долна класа хора. На Изток, на Ембърс и на повечето Южни острови Управителите се отнасят с уважение към наследствените летци. Може да не го показват, но е така. Към нас обаче са други. Търпят ни, преструват се, че сме равни, но това е със стиснати зъби. А същевременно се опитват да ни контролират, да ни купуват и продават, да ни командват, тъпчат ни с какви ли не съобщения, сякаш не сме нищо повече от пощенски гълъби. Е, това, което направих, ще ги

накара да се позамислят. Ние не сме им слуги и вече няма да разнасяме съобщения, които ни отвращават — заповеди за смъртни присъди, ултиматуми за войни, заради които ще загинат невинни хора!

— Ти нямаш право да вземаш подобни решения — прекъсна я Марис. — Не можеш. Вестоносецът не е отговорен за онова, което пренася.

— С това се оправдават летците от векове — отвърна Тия с блеснали от гняв очи. — Но то не е вярно — вестоносецът също е отговорен! Имам ум, сърце и съвест — не мога да се преструвам, че не виждам нищо!

Марис я гледаше. Внезапно я прониза мисълта: „Нямам нищо общо с това“. Беше ядосана и огорчена. Какво общо имаше тя с летците, че да ги защитава? Вече не бе една от тях. Тя погледна Еван и каза:

— Ако си готов, да си вървим.

Той постави ръка на рамото ѝ, кимна и погледна Тия.

— Не е счупена, по-скоро пукната. Лесно ще зарасте. Почивай си — не прави нищо, което да натоварва ръката.

Тия се усмихна иронично.

— Като да избягам например? Не замислям нищо подобно. А ти по-добре предупреди Управителя, да не вземат тъмничарите му пак да се развъртят със сопите.

Еван потропа на вратата и веднага им отвори.

— Сбогом, Марис — рече Тия.

Марис се поколеба, после тръгна към вратата. На прага се обърна.

— Съмнявам се, че Управителят ще посмее да те съди лично. По-вероятно е да те даде на летците. Но те едва ли ще ти съчувстват, Тия. Това, което си направила, е опасен прецедент. То ще повлияе на много хора — на всички.

— Така е било и с теб, Марис — отвърна Тия, втренчила очи в нея. — Мисля, че светът вече е готов за нова промяна. Зная, че това, което направих, е правилно — дори и да не успея.

— Може светът наистина да е готов за промяна — съгласи се Марис. — Но това ли е начинът да го постигнеш? Заменила си заплахите с лъжи. Наистина ли вярваш, че летците са по-мъдри и

благородни от Управителите? Че те трябва да решават кое съобщение да отнасят и кое — не?

— Ако имах възможност, пак щях да го направя — отвърна Тия.

Обратният път им се стори по-кратък. Управителят ги чакаше в същата зала. Когато влязоха, той огледа внимателно лицата им, търсейки признаци за гняв и несъгласие.

— Крайно неприятен инцидент — подхвана той.

— Има малко счупване и няколко охлузвания — отвърна Еван. — Ще се възстанови бързо, ако се храни и си почива.

— Докато е тук, ще получи всичко, от което се нуждае — отвърна Управителят. Говореше на Еван, но гледаше Марис. — Пратих Джем да занесе новината за арестуването ѝ. Неблагодарна задача — летците нямат водачи, нито своя организация. Но тъкмо ще е по-лесно. Джем ми служи вярно дълги години, преди него — майка му. Поне на него мога да разчитам.

— Значи възнамерявате да предадете Тия на съд? — попита Марис.

Устата на Управителя се сгърчи от грозен тик и той погледна Еван, все едно не е чул въпроса на Марис.

— Предполагам, че летците ще поискат да пратят някой, който да защитава тяхната страна. Да изслуша обвиненията, да пледира за милост, да представи смекчаващи вината обстоятелства. Но тъй като престъплението е извършено срещу мен — срещу Тайос, — само аз имам право да отсъдя какво да е наказанието. Съгласен ли си?

— Не разбирам от закони, тъй че не мога да давам мнение по въпроса — сви рамене Еван. — Аз разбирам от лечителство.

Марис почувства, че Еван я стиска многозначително за ръката, и премълча. Настъпи тежка тишина. Години наред Марис бе казвала онова, което мисли.

Управителят се усмихна на Еван. Въпреки това лицето му остана изкривено.

— Е, сега имаш възможност да научиш това-онова. Ако двамата с помощничката ти останете за обяд, ще присъствате на интересно зрелище. По залез-слънце ще обесим предателя Рени.

— В какво е обвинен?

— В измяна. Семейството му е на Трейн. Често са го виждали в компанията на онези жена в тъмницата, която ме измами. Смята се, че

дватамата са съзаклятничили. Не искаш ли да останеш и да видиш какво чака онези, които ме предават?

Марис почувства, че ѝ призлява.

— Съжалявам — заяви Еван, — но ни чака дълъг път.

Еван и Марис не размениха нито дума, докато бранниците ги извеждаха от долината. Чак после Еван промълви:

— Бедният Рени.

— Бедната Тия — отвърна Марис. — Той и нея ще обеси. Това, което е направила, е лошо, няма съмнение, но каква участ я чака! Не зная какво ще решат летците, но едва ли ще им се понрави идеята на Управителя. Нито един летец не може да бъде съден и екзекутиран от Управител!

— Може и да не се стигне дотам — успокои я Еван. — Рени ще умре и току-виж това задоволило Управителя. Той е кръвожаден, но не е побъркан. Сигурно си дава сметка, че трябва да предаде Тия на летците и че те ще определят наказанието ѝ.

— Не е моя грижа вече какво ще стане с Тия — въздъхна Марис. — Колко е трудно обаче човек да се раздели със старите си навици. Трябва да забравя, че съм летец, и да започна да мисля като безкрила. Това, което очаква Тия, не ме засяга.

Еван я прегърна и я притисна до себе си.

— Марис, никой не очаква да забравиш, че си била летец.

— Зная — отвърна Марис. — Никой, освен мен. Но нямам друг изход, Еван. Инак не бих могла да продължа да живея. Когато бях млада, мислех, че легендата за Дървокрил е романтична. Смятах, че на този свят най-важното нещо са мечтите и че ако искаш нещо достатъчно силно и упорито, накрая ще го постигнеш, дори ако трябва да умреш за него. Никога не съм се замисляла какво би станало с Дървокрил, ако го бяха спасили в океана, ако легендарното му падане не го бе погубило. Ако го бяха прибрали заедно с дървените му криле. Как щеше да живее по-нататък — с провалените си мечти и позора? Какви компромиси щеше да направи? — Тя въздъхна. — Изкарах доста години като летец — много повече от някои други. Мисля, че трябва да съм доволна от постигнатото. Искам го, но още не мога. В известен смисъл аз съм още онова дете. Така и не се научих да превъзмога разочарованието. Винаги съм вярвала, че човек може да

постигне всичко, без да се налага да прави компромиси. Не ми е лесно, Еван.

— Промяната винаги е болезнена. Оздравителният процес отнема време. Имай търпение, Марис.

Кол и Бари си тръгнаха. Казаха, че ще направят една последна обиколка на Тайос, преди да вземат кораб за Източните острови. Кол обещаваще пак да се върнат, но Марис подозираше, че следващата им среща ще е след години.

А всъщност стана само след няколко дни.

Кол кипеше от гняв.

— Трябвало разрешение от Управителя, за да напуснем тази забравена от бога скала! — избумтя той в отговор на въпросително вдигнатите вежди на Марис и продължи още по-ядосано: — Било размирно време и певците можели да шпионират!

Бари изчака гневът на баща ѝ да утихне, хвърли се в прегръдките на Марис и викна:

— Радвам се, че съм при вас!

— Да не са обявили вече война на Трейн? — мрачно попита Еван.

Кол се отпусна в голямото кресло до огнището.

— Не зная дали на това му казват война — отвърна той. — Но в града говорят, че Управителят пратил три кораба, натъпкани с войници, за да окупираат желязната мина. Докато не приключи кампанията, никой няма право да напуска Тайос без личното разрешение на Управителя. Търговците са побеснели, но не смеят да протестират. Почакайте само да се махна оттук! Такава песничка ще му спретна на вашия Управител, че ушите ще го заболят, като я чуе! Ще видите.

Марис се разсмя.

— Говориш като Барион. Той все се хвалеше, че певците управлявали света.

Това най-сетне върна усмивката на лицето на Кол, но Еван остана мрачен.

— Нито една песен не е изцерила рана, нито е върнала живота на убития — рече той. — Ако наистина ще избухва война, по-добре да

напуснем гората и да се преместим в порт Тайос. Там ще докарат ранените. Ще имат нужда от мен.

— Там и без туй цари страхотна суматоха — обяви Кол. — Разправят какви ли не небивалици. В града настроението е потискащо. Очакват се тежки времена и не само заради Трейн. — Той погледна Марис. — Нещо става с летците. Преброих поне дузина крилати, които пресичаха пролива в двете посоки. Може да са били военни съобщения, но докато си пийвах бира в кръчмата „Главата на сцилата“, подочух друго. Съдържателката ми подшушна, че според сестра й, която била бранничка, наскоро арестували един летец. Управителят смятал собственолично да го съди за измяна! Можеш ли да си представиш?

— Да — кимна Марис. — Това е истина.

— Уф! — възкликна Кол. Изглеждаше потресен. — Ще може ли малко чай?

— Аз ще направя — надигна се Еван.

— Продължавай — каза Марис. — Какво друго се говори?

— Като гледам, ти май знаеш повече от мен. Я ми разкажи за този арест. Направо не мога да повярвам. Какво още знаеш?

Марис се поколеба.

— Предупредиха ни да не приказваме за това.

Кол махна нетърпеливо с ръка.

— Аз съм ти брат, по дяволите! Може да съм певец, но зная как да пазя тайна. Изплюй камъчето!

Марис му разказа всичко, което се беше случило в крепостта.

— Това обяснява много неща — каза той, когато тя свърши. — Доста от това вече се знае — тайните на Управителя не се пазят чак толкова стриктно, колкото той си представя. Но не съм предполагал, че нещата стоят точно така. Нищо чудно, че наоколо се навъртат толкова много летци. Да видим какво ще направи сега Управителят! — Той се захили.

— А другите слухове? — подкани го Марис.

— Аха — сети се Кол. — Знаеш ли, че Вал Еднокрилиа е идвал на Тайос?

— Вал? Тук?

— Само че вече си е тръгнал. Казаха ми, че пристигнал преди няколко дни, изглеждал ужасно изтощен, като че идел от дълъг полет.

Не бил сам, с него долетели още пет или шест души. Все летци.

— Чу ли някакви имена?

— Само Вал. Той е прочут. Другите ми ги описаха. Набита южнячка с побеляла коса. Огромен мъж с черна брада и огърлица от зъби на сцила. Няколко западняци — двама от тях си приличали като близнаци.

— Деймън и Атен — рече Марис. — За другите не съм сигурна.

Еван се върна с купички димящ чай и чиния с дебели резени хляб.

— Аз пък познах един от тях — намеси се той. — Мъжът с огърлицата е Катин от Ломарон. Той често идва на Тайос.

— Разбира се — сети се Марис. — Катин. Водачът на източните еднокрили.

— Има ли друго? — попита Еван.

Кол остави китарата и почна да духа парещия чай.

— Казват, че Вал дошъл като представител на летците, за да убеди Управителя да освободи Тия.

— Това е блъф — прекъсна го Марис. — Вал не е представител на летците. Всички, които изброи, са еднокрили. Старите фамилии, традиционалистите, все още го мразят. Никога няма да му разрешат да говори от тяхно име.

— И аз чух така — кимна Кол. — Твърдят още, че Вал предложил да бъде свикан съдът на летците, за да реши случая.

Бил съгласен Тия да остане в крепостта на Управителя дотогава, докато...

— Да, да — прекъсна го нетърпеливо Марис. — Но какво е казал Управителят?

Кол сви рамене.

— Според едни се държал хладно, според други двамата си разменили остри реплики. Във всеки случай продължил да настоява, че Тия трябва да бъде съдена от него и че не смята да промени становището си по въпроса. Говори се дори, че присъдата вече е произнесена.

— Значи нещастният Рени не му беше достатъчен — въздъхна Еван. — Управителят иска още един труп, за да се почувства възмезден.

— И какво е отговорил Вал?

— Тръгнал си веднага след срещата. Някои смятат, че еднокрилите възнамеряват да нападнат крепостта и да се опитат да спасят Тия. Споменава се дори свикване на Съвета на летците от Вал. Щял да поиска официално санкциониране на Тайос.

— Нищо чудно, че хората се боят — промърмори Еван.

— И летците трябва да се страхуват — допълни Кол. — Тукашните хора са настроени срещу тях. В една кръчма на северното крайбрежие чух да си говорят, че летците открай време управлявали Пристана на ветровете и решавали съдбите на островите и на отделни хора със съобщенията, които разнасяли, и лъжите, дето ги разправяли.

— Това е абсурдно! — Марис чак подскочи. — Как може въобще да го вярват?

— За съжаление е факт — отвърна Кол. — Сама знаеш, че летците и безкрилите са различни категории хора. Едните винаги са имали затруднения да разбират другите.

Той остави чашата и отново взе китарата, сякаш докосването ѝ му носеше спокойствие.

— Марис, за никого не е тайна, че летците се отнасят с презрение към безкрилите — продължи той. — Не зная обаче дали си даваш сметка каква омраза таят някои безкрили към летците.

— Но аз имам приятели сред безкрилите — възрази Марис. — А и всички еднокрили са започнали като безкрили.

Кол въздъхна.

— Да, има и такива, които се възхищават на летците. Някои дори посвещават живота си да им служат вярно, мечтаят от деца да докосват крилете им, да се навъртат край тях. Но има и други, които не си търсят приятели сред летците.

— Зная, че има противоречия. Не съм забравила враждебността, срещу която се изправихме, когато Вал получи крилете, заплахите, побоя. Но смятах, че с времето всичко ще се промени, особено след като кастата на летците вече не е затворена в кръга на наследственото право.

Кол поклати глава.

— Станало е дори по-лошо — рече той. — Навремето, когато крилете се предаваха по наследство, хората смятаха летците за богоизбрани. На южните острови те дори са свещенослужители, които служат на Небесния бог. На Артелия са принцове. Но сега вече всички

знаят, че летците не са недосегаеми. Изведнъж се появиха нови въпроси. Как това окаяно селско дете неочаквано се издигна толкова високо? Как така изведнъж се сдобил с власт, богатство и свобода? Тези еднокрили не са като някогашните летци — те продължават да поддържат връзки с предишните си приятели, скитат се в съмнителни компании. Те не се откъсват напълно от островната политика — все още са запазили интерес към нея. Това поражда лоши чувства.

— Преди двайсет години нито един Управител не би посмял да арестува летец — замислено рече Еван. — Но преди двайсет години кой летец би си помислил да променя смисъла на съобщението, което са му поверили?

— Никой, разбира се — каза Марис.

— Питам се обаче колцина вярват на думите ти? — добави Кол. — Сега, след като се случи, всеки си задава въпроса дали не е ставало и преди. Селяците, които подслушвах, бяха убедени, че летците от години се месят в политиката. Според тях Управителят на Тайос е истински герой, задето дръзнал да извади на бял свят истината.

— Герой? — повтори с презрение Еван.

— Не може всичко да се промени само заради една лъжа — настояваше упорито Марис.

— Така е — кимна Кол. — Промените са започнали отдавна. И всичко е заради теб.

— Заради мен? Аз нямам нищо общо с това.

— Наистина ли нямаш? — ухили й се Кол. — Я помисли внимателно. Барион обичаше да разказва една история, сестрице. За това как двамата с него сте се спотайвали в една лодка, за да откънете крилете от Корм и ти да свикаш Съвета. Спомняш ли си?

— Разбира се, че си спомням!

— Само че работата се забавила и както сте се полюшвали над водата, той се замислил върху това, което правите. Докато си чистел ноктите с кинжала, му хрумнало, че може да го използва срещу теб и че това би спестило на Пристана на ветровете доста неприятности. Така поне твърдеше. Защото ако спечелиш, промените щели да надхвърлят далеч твоите представи и щастието на няколко поколения си заслужавало престъплението. Марис, Барион смяташе, че си наивна. Не можеш да сменяш нотите по средата на песента, повтаряше ми той. Направиш ли първата промяна, ще те последват и други,

докато не се промени цялата песен. Виждаш ли, всичко е взаимосвързано.

— Тогава той защо се съгласи да ми помага?

— Барион открай време е бил противник на установения ред — отвърна Кол. — Предполагам, че е искал да пренапише цялата песен, да я направи по-добра. Освен това — добави той с иронична усмивка — той не харесваше Корм.

След близо седмица без никакви новини Кол реши да слезе до града да разбере как се развиват събитията. Пристанищните кръчми бяха благодатни места за събиране на информация.

— Може да намина и към крепостта на Управителя — шегуваше се той. — Ще кажа, че смятам да му посветя песен и искам преди това да му зърна сияйния лик!

— Да не си посмял, Кол — предупреди го Марис.

Той се ухили.

— Още не ми е захлопала дъската, сестрице. Но ако Управителят харесва хубавите песни, моето посещение ще се окаже ползотворно. Може да науча това-онова. А ти наглеждай Бари.

След два дни един местен продавач на вино доведе на Еван пациент: грамадно рошаво куче, едно от двете животни, които теглеха количката му от селце на селце, пострадало при нападение на качулат палач. Кожата му беше покрита с корички засъхнала кръв, под които зееха потъмнели рани.

Еван не можа да направи нищо, за да спаси нещастното животно, но в благодарност за усилията му търговецът остави мях прокиснало червено вино.

— Осъдиха онази предателка — каза той, след като се настаниха край огнището. — Ще я обесят.

— Кога? — попита Марис.

— Никой не знае. Навсякъде гъмжи от летци и ми се струва, че Управителят се страхува от тях. Заключена е в крепостта. Ако питате мен, той чака да види какво ще направят. Аз да бях, досега да съм й видял сметката. Но нали не съм се родил Управител.

След като търговецът си тръгна, Марис остана до прозореца. Еван дойде при нея и я прегърна.

— Как си?

— Объркана съм — отвърна Марис, без да се обръща. — И уплашена. Вашият Управител отправи директно предизвикателство на летците. Еван, даваш ли си сметка колко е сериозно това? Те са принудени да предприемат ответни действия — просто не могат да оставят тази работа така. — Тя го докосна по рамото. — Чудя се, какво ли ще обсъждат тази нощ на Ейрие? Зная, че не бива да се занимавам с техните дела, но ми е толкова трудно...

— Те са твои приятели — прекъсна я Еван. — Естествено е да си загрижена.

— Грижи, които пробуждат старите болки — въздъхна Марис. — Но въпреки всичко... — Тя поклати глава и се обърна към него. — Сега започвам да разбирам колко незначителни са моите проблеми. Не бих се съгласила да се сменя с Тия, макар тя все още да е летец, а аз вече не.

— Хубаво — кимна Еван и я целуна по челото. — Защото искам с мен да си ти, а не Тия.

Марис му отвърна с усмивка.

Те дойдоха посред нощ — четирима непознати, облечени като рибари, с високи кожени ботуши, пуловери и черни шапки от кожа на морска котка. Носеха силния, солен мирис на океана. Трима от тях бяха въоръжени с кокалени ножове и очите им бяха с цвета на заледено езеро. Говореше четвъртият.

— Сигурно не ме помниш, Марис, но и друг път сме се срещали. Аз съм Арилан от Строшен пръстен.

Марис втренчи очи в него и си припомни красивия младеж, когото бе срещала веднъж или два пъти. Скрито под тридневна брада, лицето му бе почти неузнаваемо, но проникателните му сини очи си бяха същите.

— Отлетял си доста надалеч от родния дом, летецо — рече тя. — Къде са ти крилете? Къде са ти обноските?

Арилан се усмихна криво.

— Обноските ми? Извини грубостта ми, защото много бързам и съм изложен на голям риск. Пристигнахме тук от Тринел, за да се срещнем с теб, с една малка лодка, която доста подскачаше от вълните. Изгубих търпение, когато този старец се опита да ни отпрати.

— Ако още веднъж наречеш Еван „старец“, аз ще изгубя търпение — заплаши го Марис. — Какво търсиш тук? Защо не дойде по въздуха?

— Крилете ми останаха на Тринел. Решихме, че ще е по-добре да се прехвърля тук тайно, а изборът се падна на мен, защото на Тайос не ме познават. Израснал съм сред рибари, така че не ми беше трудно да изиграя ролята. — Той смъкна шапката и разроши русата си коса. — Може ли да седнем? Трябва да обсъдим една много важна работа.

— Еван? — попита Марис.

— Заповядайте — каза Еван. — Ще направя чай.

— Ах — възкликна Арилан. — Много мило от ваша страна. В морето беше ужасно студено. Съжалявам, ако съм се държал неподобаващо. Времената са трудни.

— Така е — съгласи се Еван и отиде да напълни чайника.

— Защо сте дошли? — попита Марис, след като Арилан и тримата му спътници се настаниха. — За какво е всичко това?

— Пратиха ме да те отведа. Сигурно знаеш, че не можеш да отплаваш от порт Тайос. Няма да ти разрешат да заминеш. Недалеч оттук сме скрили малка рибарска лодка. Няма никаква опасност. Ако бранниците ни спрат, ще кажем, че сме рибари от Тринел и че бурята ни е довлякла дотук.

— Виждам, че сте подготвили грижливо бягството ми — каза Марис. — Жалко, че никой не се сети да поиска моето мнение. За какво всъщност става дума? Кой ви прати?

— Вал Еднокрилия.

Марис се усмихна.

— Разбира се, кой друг? Но защо Вал иска да напусна Тайос?

— Заради собствената ти безопасност — отвърна Арилан. — Като бивш летец, животът ти може да бъде изложен на риск.

— Аз не съм заплаха за Управителя. Той няма причини да...

Младият летец поклати глава.

— Не става дума за Управителя. Островитяните... Ти нищо ли не знаеш?

— Излиза, че не зная. Защо не ми кажеш?

— Вестта за арестуването на Тия е обиколила Пристана на ветровете, стигнала е чак на Артелия и Ембърс. На много места безкрилите са започнали да роптаят, казват, че не бивало да се вярва на летците. Управителите също. — Той се изчерви. — Управителят на Строшен пръстен ме повика веднага щом научи новината и поиска да знае дали се е случвало да променям съдържанието на съобщенията, които ми е поверявал. След това настоя да се закълна във вярност пред него, което означаваше, че се съмнява в лоялността ми. А как само се държеше с мен! С каква надменност, сякаш имаше право... — Той млъкна и преглътна ядосано. — Аз, разбира се, съм еднокрил. Сега всички сме заподозрени, но с еднокрилите е най-лошо. С'Рела от Дийт си позволила да защити Тия при някакъв спор в кръчма, след което я изблъскали навън и я пребили. Други от нас, особено на Изток, били обиждани и хулени, на улиците ги спирали и ги заплювали. Джем, който е чистокръвен традиционалист, бил ударен с камък на Трейн. А къщата на Катин била подпалена, докато той отсъствал.

— Нямах представа, че нещата са стигнали дотам.

— И става все по-зле. Но тук, на Тайос, положението е най-тежко. Вал се опасява, че всеки момент могат да дойдат за теб. Затова прати да те отведем на безопасно място.

В този момент в стаята се върна Еван и каза загрижено:

— Може би е най-добре да тръгнеш с тях. Не искам да се излагаш на опасност. След време бурята ще отмине и тогава ще се върнеш — или аз ще дойда при теб.

Марис поклати глава.

— Не мисля, че има някаква опасност. Може би ако изляза на някоя улица в Тайос и заявя на висок глас подкрепата си за Тия... но тук, в гората, аз съм само един безобиден бивш летец, който с нищо не е предизвикал гнева на хората.

— Тълпата не разсъждава — каза Арилан. — Ти не разбираш — трябва да дойдеш с нас заради собствената си безопасност.

— Колко мило от страна на Вал да се загрижи за безопасността ми — рече Марис. — И колко необичайно. Във времена като тези той сигурно си има достатъчно проблеми. Наистина не мога да си

обясня защо му е трябвало да губи време и усилия, за да спасява бедната стара Марис, която въобще не се нуждае от подобно внимание. Ако наистина ви е пратил да ме спасявате, вероятно е решил, че с нещо мога да му бъда полезна.

Арилан я погледна втрещено.

— Той... не, ти грешиш. Той е загрижен за теб. Той...

— И за какво друго е загрижен? Можеш спокойно да ми кажеш какво още иска от мен.

Арилан се засмя смутено.

— Вал знаеше, че ще разгадаеш целия план. — В гласа му се долови възхищение. — И без това щях да ти кажа веднага щом сме на безопасно място. Вал е свикал Съвета на летците.

— Къде? — попита Марис.

— На Южен Арен. Близко е, но мястото е сигурно и там Вал разполага с поддръжници. Ще отнеме месец, докато се съберат всички представители, но ние имаме време. Управителят е уплашен и няма да бърза с решенията, ще изчака да види какво ще стане на Съвета.

— И какво е намислил Вал?

— Какво друго, освен да поиска санкции срещу Тайос, докато не бъде освободена Тия? Нито един летец да не каца тук, или на всеки друг остров, с който търгува Тайос. Тази скала ще бъде изолирана напълно от света. Управителят ще се предаде, или ще бъде унищожен.

— Ако Вал успее да постигне своето. Еднокрилите все още са малцинство, а Тия не е невинна жертва.

— Тия е летец. — Арилан кимна благодарно на Еван, който му подаде димяща чаша чай. — Вал разчита на лоялността между летците. Еднокрил или не, тя е един от нас и ние не можем да я изоставим.

— Не зная — повдигна рамене Марис.

— О, сигурно ще има спорове. Предполагаме, че Корм и още неколцина ще използват случая, за да дискредитират еднокрилите и да затворят академиите. — Той ѝ се усмихна над ръба на чашата. — Ама и ти ни насади. Вал каза, че си избрала най-неподходящия момент, за да паднеш.

— Всъщност нямах избор — каза Марис. — Но все още не си ми казал защо си дошъл.

— Вал иска да председателстваш.

— Какво?

— По традиция за председател на Съвета се избира пенсиониран летец. Вал смята, че си най-подходящата кандидатура. Ти си известна и уважавана, както сред еднокрилите, така и сред традиционалистите, и двете среди ще те приемат с открити сърца. Трябва ни човек, на когото да можем да разчитаме, не някоя склерозирала реликва, която ще настоява нещата да останат постарому. Вал смята, че това е важно.

— Така е — съгласи се Марис, като си спомни как се бе държал навремето Джеймис Старши, когато Корм бе свикал Съвета. — Но Вал ще трябва да си намери друга кандидатура. Приключих с летците и техните дела. Искам да ме оставите на мира.

— Не може да има мир, докато не победим.

— Крайно време е Вал да научи, че не съм камъче за гичи, та да ме мести където му е изгодно! Той е знаел какво ще ми струва, но въпреки това не се е поколебал да ви прати. Опитайте се да ме измамите с обещанията, че сте загрижени за моята безопасност, защото сте предполагали, че ще ви откажа. Сърцето ми се свива, когато срещна дори един летец — как според вас ще се чувствам, като се изправа пред стотици? Недъгава старица, заобиколена от хора, които се реят на воля в небесата? Мислиш ли, че ще ми хареса? — Марис изведнъж осъзна, че крещи. Стомахът ѝ се бе свил на топка.

Арилан я гледаше учудено.

— Марис — та аз почти не те познавам. Откъде можех да зная как ще реагираш? Съжалявам. Сигурен съм, че Вал също съжалява. Но това не променя нищо. Случилото се е по-важно от нашите чувства. Всичко зависи от Съвета и Вал иска да присъстваш.

— Кажи на Вал, че няма да стане. Кажи му, че му желая успех, но няма да отида. Аз съм стара и уморена — искам да ме оставите на мира.

Арилан се изправи и я изгледа студено.

— Обещах на Вал да изпълня заръката му на всяка цена — заяви той. — Тук сме четирима. — Той махна с ръка и жената зад него извади ножа от канията. Усмихна се и Марис забеляза, че зъбите ѝ са издялани от дърво. Мъжът до нея също стана и извади нож.

— Вървете си — каза Еван. Стоеше до вратата на стаята, с насочен към тях арбалет.

— И да стреляш, ще повалиш само един от нас — заяви спокойно жената с дървените зъби. — Ако въобще уцелиш. Няма да имаш време да сложиш втора стрела, старче.

— Така е — кимна Еван. — Но върхът на стрелата е намазан с острова от черен кърлеж и един от вас ще умре.

— Приберете ножовете — нареди Арилан. — Не искам никой да умира.

— Наистина ли смяташе да ме отведеш там насила? — попита Марис. — Кажи на Вал, че ако и занапред действа по този начин, еднокрилите са обречени.

Арилан погледна спътниците си и каза:

— Оставете ни. Чакайте отвън. — Тримата излязоха неохотно. — Няма повече заплахи — обеща Арилан. — Марис, съжалявам, но сигурно си даваш сметка за отчаяното ни положение. Ние се нуждаем от теб.

— Нуждаете се от летеца, който бях, но той падна и умря. Оставете ме на мира. Аз съм само една безпомощна старица, която помага на тукашния лечител. Не ми причинявайте болка, като се опитвате да ме върнете в живота, който вече забравих.

На лицето на Арилан се изписа съжаление.

— Като си помисля, че все още те възпяват в песни...

След като той си тръгна, Марис се извърна, разтреперана и изнемощяла, към Еван.

Знахарят бе свалил арбалета и я гледаше намръщено.

— Мъртва значи? — попита той огорчено. — Била си мъртва през цялото това време? Мислех, че те уча да живееш отново, а излиза, че съм делил постелята си с мъртвец.

— О, Еван, недей — помоли го тя, жадна за малко утеха.

— Ти го каза. Още ли вярваш, че животът ти е свършил с онова падане? — Лицето му беше изкривено от болка и гняв. — Не мога да обичам труп.

— Стига, Еван. — Тя се отпусна на земята, неспособна повече да се държи на крака. — Не исках да кажа това — имах предвид, че съм мъртва за летците и те за мен. Тази част от живота ми е затворена книга.

— Не е толкова просто. Опиташ ли се да убиеш част от себе си, може да убиеш всичко. Как го беше казал Барион — смениш ли една

нота от песента...

— Еван, аз ценя нашия съвместен живот — спря го Марис. — Моля те, повярвай ми. Просто Арилан пробуди толкова много задрямали чувства в душата ми... Припомни ми всичко, което изгубих. И затова ме заболя.

— Накара те да изпитваш самосъжаление.

Марис го изгледа обидено. Нима не я разбираше? Но как можеше да я разбере един безкрил?

— Да — призна тя. — Той ме накара да се самосъжалявам. Нямам ли това право?

— Марис, времето за самосъжаление свърши. Сега трябва да вземеш отново живота си в ръце.

— Ще го направя. Вече го правя. Досега се учех да забравям. Но ако позволя да ме въвлекат в този... спор на летците, всичко ще се пробуди отново. Те ще ме побъркат, не виждаш ли, Еван?

— Виждам само една жена, която се опитва да забрави онова, което е била. — Сигурно щеше да каже още нещо, но някакъв шум ги накара да се обърнат. На вратата стоеше Бари и ги гледаше изплашено.

Лицето на Еван омекна. Той отиде при момичето, вдигна го, целуна го и каза:

— Имахме гости.

— Щом вече сме станали, защо не закусим? — предложи Марис. Бари се ухили и кимна. Лицето на Еван остана непроницаемо.

През следващите седмици разговаряха рядко за Тия и Съвета на летците, но новините пристигаха редовно, без да ги търсят. Всички, които по един или друг повод се обръщаха за помощ към тях, говореха за войната, за летците и за Управителя.

Вече се знаеше, че летците се събират на Южен Арен. Обитателите на този малък остров никога нямаше да забравят тези дни, също както жителите на Малък и Голям Кехлибарен не бяха забравили последния Съвет. Навярно по улиците на Южния порт и Арентон — малки прашни градчета, както ги помнеше Марис — вече се усещаше празнична атмосфера. От съседните острови пристигаха търговци на вино и улични продавачи — пресичаха опасните проливи с надеждата да припечелят някоя желязна монета. Кръчмите и

хановете бяха препълнени, на всяка крачка се срещаха летци, които се движеха сами или на групи. Марис лесно можеше да си ги представи: летците от Голям Шотан с техните тъмночервени униформи, бледите, надменни артелианци със сребърни корони на главите, жреците на Небесния бог от Юга, представителите на Външните острови, които никой не бе виждал от години. Стари приятели, които се прегръщаха сърдечно, стари любовници, които си разменяха смутени усмивки. Певци и разказвачи, които забавляваха публиката с изпълненията си и готвеха нови — специално за този случай. Из въздуха се носят песни, радостни подвиквания, вести, ухания на кивас и деликатеси.

Там щяха да са всички нейни приятели. В сънищата си често ги виждаше: млади и стари летци, еднокрили и традиционалисти, горделиви и скромни, непокорни и послушни, всички до един със сребристите си криле.

И всички щяха да летят.

Марис се опитваше да не мисли за това, но не беше лесно. Достатъчно бе да затвори очи и усещаше полъха на вятъра, който я докосваше с галювните си пръсти и я възкачваше нагоре, към истинския екстаз. Около себе си виждаше криле, стотици разперени сребристи листа на фона на синьото небе — извиваха се в невероятни танци. Нейните собствени криле също блестяха на слънцето и й носеха неимоверна радост. Виждаше ги по залез-слънце — обаяни в кървавочервено на фона на оранжево-виолетовото небе, когато последните лъчи на слънцето изчезваха зад хоризонта.

Спомняше си вкуса на дъжда, тътена на далечната гръмотевица и гледката на океана преди изгрев-слънце. Спомняше си как се чувства в мига, когато скача от скалата и крилете я понасят във въздуха.

Понякога трепереше и плачеше насън, а Еван я прегръщаше и й шепнеше утешително, но Марис не му казваше за сънищата си. Той никога не бе летял, за да я разбере.

Времето минаваше. При Еван идваха болни, или той ходеше при тях, някои умираха, други оздравяваха. Марис и Бари му помагаша, с каквото могат, но Марис откри, че не може да се съсредоточава в работата, както преди. Веднъж Еван я прати в гората да набере сладкопесниче — билката, от която се приготвяше тесис, но докато се скиташе сред дърветата, Марис откри, че мисли за Съвета. Сигурно вече беше започнал и тя се опитваше да си представи дебатите,

сблъсъка между Вал и Корм, да прецени шансовете им, настроенията на присъстващите. Когато най-сетне се прибра, носеше под мишница торба с лъжовниче, което изглеждаше досущ като сладкопесничето, но нямаше лечебни свойства. Еван погледна торбата, въздъхна и поклати глава.

— Марис, Марис... Какво да правя с теб? — Той се обърна към Бари. — Иди, миличко, и набери малко сладкопесничета преди съвсем да се е стъмнило. Леля ти не се чувства добре.

Марис можеше само да се съгласи с него.

После, почти половин година след като ги бе напуснал, Кол се върна. И не беше сам. До него вървеше С'Рела, метнала на рамо сгънатите криле. И бяха навъсени.

Бари ги видя първа, изпищя от радост и се втурна да прегръща баща си.

— Какво стана? — попита Марис С'Рела. — Как мина Съветът? С'Рела неочаквано заплака.

Марис я прегърна. С'Рела цялата трепереше. На два пъти се опита да отговори, но се задавяше в хлипания.

— Няма нищо, С'Рела — повтаряше безпомощно Марис. — Хайде, успокой се. — И погледна многозначително Кол.

— Бари — сети се той. — Иди да повикаш Еван.

Бари погледна уплашено С'Рела, но все пак тръгна.

— Бях в крепостта на Управителя — заговори Кол, след като дъщеря му се отдалечи. — Научил, че съм ти брат, и реши да ме задържи до приключването на Съвета. С'Рела долетя първа с новините. Бранниците я заловили и също я довели в крепостта. Там имаше още неколцина летци — Джем, Лигар от Трейн, Катин от Ломарон и едно нещастно момче от Запада. Освен нас бяха задържали четирима певци, няколко баснописци и разбира се, вестоносците и глашатаите на Управителя. Той иска да разнесе новината навсякъде. Държи всички да знаят какво е направил. Бяхме му свидетели. Бранниците ни отведоха под стража в двора и ни накараха да гледаме.

— О, не! — извика Марис и притисна С'Рела към себе си. — Не, Кол! Как е посмял!? Той няма право!

— Тия от Тайос бе обесена вчера по залез-слънце — каза Кол. — Видях го с очите си. Опита се да говори, но Управителят не й позволи.

Нахлузиха ѝ примката и бутнаха столчето, но вратът ѝ не се строши и тя доста време се мъчи.

С'Рела се освободи от прегръдката ѝ и каза:

— Ти извади късмет. Можеше и теб да повика. О, Марис, нямах сили да отвърна поглед... беше ужасно! Не ѝ позволих дори да каже последните си думи. И най-лошото... — Гласът ѝ отново се разтрепери.

Дойдоха Еван и Бари, но Марис дори не чу стъпките им.

— Как е посмял? — каза тя. — Никой ли не се опита да го спре?

— Неколцина офицери го предупреждаваха да не стига докрай. Между тях беше и началничката на личната му гвардия. Но той отказа да ги послуша. Бранниците, които ни охраняваха, бяха изплашени също като нас. Но какво можеха да направят — длъжни са да му се подчиняват.

— Ами Съветът? — сети се Марис. — Съветът какво реши? Ами Вал и летците?

— Съветът — продължи огорчено С'Рела — я обяви за престъпничка и я лиши от крилете. — Лицето ѝ почервения от гняв. — Измиха си ръцете и го оставиха да го направи!

— Но за да знаят всички кого беси — намеси се Кол, — той нареди да ѝ сложат крилете. Сгънати, разбира се, но идеята беше ясна. Дори си позволи да се пошегува. Посъветва я да ги използва, когато увисне на въжето, и да отлети в небето.

Седнаха около огнището и Еван им наля чай. Когато се поуспокои, С'Рела им разказа подробно как точно е протекъл Съветът. Кол беше извел дъщеря си на разходка.

Нямаше много за разказване. Вал Еднокрилия, летецът, свикал петия Съвет в историята на Пристана на ветровете, от самото начало бе изгубил контрол върху дискусиата. Всъщност не бе могъл да разчита на каквото и да било влияние. Еднокрилите и техните съюзници не надхвърляли и една четвърт от състава на присъстващите, а тримата, които заемали председателските места — Управителите на Северен и Южен Арен и един пенсиониран летец, Колми от Тар Крил не им симпатизирали. Още щом обявили началото, се разнесли гневни викове, обвиняващи Тия в престъпление, и скоро към тях се присъединил самият Колми. „Това безкрило момиче така и не разбра какво е да си истински летец“ — цитира С'Рела думите на Колми.

Подкрепил го хор от ядосани гласове. „Въобще не трябваше да ѝ даваме криле“, извикал някой. „Тя е извършила престъпление не само срещу Управителя, но и срещу събратята си по криле“, добавил друг. „Тя поруга доверието, с което сме облечени, сега всички ни подозират, че сме лъжци“, рекъл трети.

— Катин от Ломарон се опита да говори в нейна защита — продължи С’Рела, — но го освиркаха. Катин се ядоса и почна да ги ругае. И той като Тия се е нагледал на войни. Някои от приятелите на Тия направиха опит да я защитят, или поне да обяснят какво е искала да направи, но останалите не искаха да ги слушат. Когато Вал стана и се опита да прокара предложението си, си помислих, че ще успее. Беше много добър. Спокоен, разумен, никога не е бил такъв. Веднага призна, че Тия е извършила непроситимо престъпление, но продължи с това, че летците са длъжни да се защитават и че не бива да позволяваме на един Управител да постъпва така с нея, защото и други могат да последват участта ѝ. Беше чудесна реч. Ако я беше произнесъл някой друг, щеше да има нужния ефект, но в залата бе пълно с врагове на Вал. Все още го ненавиждат. Вал предложи Съветът да лиши Тия от криле за срок от пет години, след което тя трябвало да ги спечели отново на състезания. Добави и че само летци могат да съдят летец, което означаваше, че трябва да поискаме освобождаването ѝ от Тайос, под заплаха от санкции. Беше подготвил неколцина съмишленици, които да се изкажат в негова подкрепа, но не се получи — Колми отказа да им даде думата. Съветът се проточи до късно вечерта, ала едва на половин дузина еднокрили бе дадена думата. Колми просто не искаше гласът ни да бъде чул. След Вал посочи една жена от Ломарон, която заяви, че бащата на Вал е бил обесен като убиец, а самият Вал довел Ари до самоубийство, за да ѝ отнеме крилето. „Нищо чудно, че иска от нас да защитаваме една престъпница“ — извика тя. Последваха я и други, взеха да крещат, че всички еднокрили са престъпници, че не разбирали какво означава да си летец, и предложението на Вал потъна в последвалия хаос. И тогава един от ветераните предложи да се затворят академиите. Корм скочи и го подкрепи, но неочаквано дъщеря му се изправи срещу него. Да знаеш каква гледка бяха! Там бяха и артелианците и те настояха предложението да се гласува, но само една пета от присъстващите го подкрепиха. Поне академиите спасихме.

— Е, значи има за какво да сме благодарни — въздъхна Марис.

— И тогава стана Дорел — продължи С'Рела. — Знаеш, че се радва на всеобщо уважение. Говори добре — просто чудесно. Първо спомена идеалистичните подбуди на Тия и колко ѝ симпатизирал за това, което се опитала да постигне. Но после заяви, че не бива да допускаме симпатията или други чувства да надделяват над разума. Престъплението на Тия удряло право в сърцето на нашето общество, така каза. Ако Управителите не можели да разчитат на летците, за да разнасят — достоверно и безпристрастно — съобщенията им до най-далечни места, тогава каква полза от нас? И какво ще им попречи да решат, че могат да ни заместят със свои, доверени хора? Трябвало да си възвърнем изгубеното доверие и единственият начин да го направим бил като обявим Тия извън закона, въпреки добрите ѝ намерения. Нека тя сама да бере плодовете на онова, което е посадила. Ако защитим Тия по какъвто и да било начин, продължи той, безкрилите не само нямамо да ни разберат, но щели да сметнат, че одобряваме престъплението ѝ. Трябвало ясно да изразим становището си.

Марис кимна.

— Много от това е вярно — рече тя. — Независимо от страшните последствия. Предполагам, че е спечелил аудиторията.

— Да, защото след него се изказаха други в същия дух. Тера-Кул от Йетиен, старият Арис от Артелия, една жена от Външните острови, Йон от Кълхол, Талбот от Голям Шотан — все водачи, хора, уважавани от всички. Всички подкрепиха Дорел. Вал, Катин и Атен крещяха, че искат да говорят, но Колми се правеше, че не съществуват. По някое време най-сетне решиха да гласуват предложението на Вал, но всичко стана набързо, отхвърлиха го сякаш между другото и продължиха нататък. Решиха, че Тия е престъпила закона и че трябва да оставят на Управителя на Тайос да реши съдбата ѝ. Все пак по предложение на Джирел от Скълни се реши Управителят да бъде помолен да не я осъжда на обесване. Но нищо повече от молба.

— Нашият Управител не се трогва от молби — подметна Еван.

— И това беше краят — продължи С'Рела. — След това еднокрилите напуснаха залата.

— Напуснаха?

С'Рела кимна.

— Когато гласуването приключи, Вал стана. Личеше, че ако носеше оръжие, щеше да убие някого. Вместо това заговори: нарече ги глупаци, страхливци и така нататък. Последваха викове и ругатни, имаше и заплахи. Вал призова сподвижниците си да си тръгнат. С Деймън станахме да си вървим, но другите ни бутаха... Беше ужасно, Марис! Това са хора, които познавам от години, а ни крещяха и ни обиждаха...

— И все пак сте излезли.

— Да. Почти всички еднокрили отлетяхме за Северен Арен. Вал ни отведе на едно просторно поле, някогашно бойно поле, и там, върху руините от съборени укрепления, ни каза много неща. Направихме си свой Съвет. Присъстваха близо една четвърт от летците на Пристана на ветровете. Гласувахме да наложим санкции на Тайос, въпреки че другите отказаха. Ето защо Катин дойде с нас — двамата с него трябваше да го съобщим на Управителя. Той вече беше получил съобщение от другия Съвет, но двамата с Катин трябваше да го уведомим за решението на еднокрилите. — Тя се изсмя горчиво. — Изслуша ни надменно, а когато приключихме, заяви, че ние и другите като нас не сме заслужавали да бъдем летци и че бил щастлив, че на острова му вече нямало да стъпи нито един еднокрил. Обеща да ни покаже точно какво мисли за нас и най-вече за Вал. И ни показа. По залез-слънце бранниците му ни изведоха във вътрешния двор... — Лицето ѝ пребледня, когато отново си припомни сцената.

— Стига, С'Рела — каза Марис и хвана ръката на приятелката си, но още щом я докосна, С'Рела уплашено трепна и отново заплака.

Тази нощ Марис не можа да заспи. Въртеше се неспокойно в леглото, а когато се унасяше за малко, я спохождаха някогашните кошмари.

Събуди се часове преди зората от звуците на далечна музика.

Еван спеше до нея и лекичко похъркваше. Марис стана, облече се и излезе от спалнята. Бари и С'Рела спяха на едно легло, свити под одеялата. Стаята на Кол беше празна.

Марис последва звука на тихата музика. Намери брат си отвън, опрян на стената на къщата, с китара в ръце.

Приседна на влажната трева до него и попита:

— Песен ли съчиняваш?

— Да — отвърна Кол. Пръстите му се плъзгаха лениво по струните. — Как разбра?

— Спомних си — каза Марис. — Когато бяхме малки, ти ставаше посред нощ и излизаше навън, за да работиш на спокойствие.

Кол изсвири един финален акорд, остави китарата и каза:

— Аз все още съм човек с навици. Пък и нима имам друг избор? Когато думите звучат в главата ми, просто не мога да заспя.

— Свърши ли я?

— Не. Смятах да я нарека „Последният полет на Тия“ и почти съм готов с текста, но не и с мелодията. Чувам я в главата си, но всеки път звучи различно. Понякога е мрачна и трагична, бавна и тъжна, като баладата за Арон и Джени. Друг път ми се струва, че трябва да е забързана, да пулсира като кръвта на някой, който се задавя от собствения си гняв, да изгаря, да пробужда болка. Как смяташ, сестрице? Кое да избира? Какво чувстваш, когато си мислиш за обесването на Тия — тъга или гняв?

— И двете — отвърна Марис. — Това едва ли ще ти помогне, но друг отговор не знам. Чувствам се виновна, Кол.

После му разказа за Арилан и за предложението, с което бе дошъл. Кол я изслуша внимателно и накрая взе ръката ѝ в своята. Пръстите му, макар покрити с мазоли, бяха топли и нежни.

— Не знаех — призна той. — С'Рела не ми каза.

— Съмнявам се и С'Рела да е знаела — рече Марис. — Вал вероятно е предупредил Арилан да не споменава пред други за отказа ми. Той има добро сърце, Вал Еднокрилия, независимо от това, което говорят за него.

— Глупаво е да се виниш. Дори и да бе отишла, едва ли щеше да промениш нещо. Един човек повече не би могъл да наклони везните. Със или без теб, Съветът щеше да вземе същото решение. Не се измъчвай от мисълта, че си можела да я спасиш.

— Може би си прав — съгласи се Марис. — Но все пак трябваше поне да опитам. Може би щяха да ме изслушат — Дорел и приятелите му, групата от Града на бурите, Корина, дори Корм. Те ме познават. За тях Вал е омразен чужденец. Но аз бих могла да запазя летците единни, ако бях отишла.

— Въобразяваш си — отвърна Кол. — Само разравяш раната.

— Малко болка ще ми е от полза. Толкова ме беше страх да не ме заболи, че съвсем престанах да живея. Постъпих като страхливец.

— Не си отговорна за всички летци от Пристана на ветровете. Мисли първо за себе си, за своите желания.

Марис се усмихна.

— Дълго време мислех за себе си и дори успях да променя света така, че да ми е удобен. Твърдях пред себе си, че го правя за всички, но двамата с теб знаем, че беше заради мен. Кол, Барион беше прав. Тогава нямах никаква представа докъде ще доведе всичко това. Знаех само, че искам да летя. Трябваше да отида, Кол. Дължна бях да отида. Уплаших се, че ще ме заболи, скрих се в себе си точно когато трябваше да мисля за по-важни неща. Ръцете ми са изцапани с кръвта на Тия.

— Глупости! Марис, Тия е мъртва, нищо не можеш да направиш, за да я върнеш. Дори и да беше отишла, изходът щеше да е същият. Никога не се ядосвай за минали неща — така казваше Барион. Превърни болката си в песен и я дай на света.

— Не мога да пиша песни — въздъхна Марис. — Не мога и да летя. Твърдях, че искам да съм полезна с нещо, а обърнах гръб на хората, които се нуждаеха от мен. Играех си на лечител, но и за това не ме бива. Не съм лечител. Не съм летец. Какво съм тогава? Какво?

— Марис...

— Само едно — продължи тя, — Марис от Малък Кехлибарен, момичето, което навремето промени света. Щом го е направило веднъж, вероятно ще може и втори път. Поне мога да се опитам. — Тя се изправи.

— Тия е мъртва — повтори Кол, взе китарата и се надигна. — Съветът се разпадна. Свършено е, Марис.

— Не! — Тя тръсна глава. — Не съм съгласна. Нищо не се е свършило. Още не е късно да променя края на песента за Тия.

Еван се събуди още щом го докосна — беше свикнал да става нощем.

— Еван — каза Марис; седеше до него. — Вече зная какво трябва да направя. Искан първо да го кажа на теб.

Той прокара пръсти през дългата си побеляла коса.

— Какво?

— Аз... аз съм жива, Еван. Не мога да летя, но това не ме променя.

— Хубаво е да го чуя — говоря сериозно.

— Не съм лечител. И никога няма да стана.

— Пак си размишлявала за живота, а? Докато аз спя... Добре де, това последното и аз го знаех, но не исках да ти го кажа. А и ти нямаше да ме чуеш.

— Разбира се, че щях да те чуя. Бях си внушила, че нямам друг избор. Мъчех се да избягам от болката и спомените. Но сега вече реших — трябва да се науча да живея с тази болка, да я приема, или да не ѝ обръщам внимание, защото ме чакат важни дела. Тия е мъртва, летците са разединени, има нещо, които само аз мога да направя. Така че, Еван, скъпи, обичам те, но трябва да вървя.

— Чакай малко. — Той я погали по бузата. — Защо трябва да ме напускаш?

— Защото... защото тук съм безполезна. Не съм си на мястото.

— Марис, нима смяташе, че държа да си до мен само за да ми помагаш? Не, мила, тъжната истина е, че по-скоро ми пречеше. Обичам те като жена, обичам те заради теб самата, заради това, което си. А сега, когато най-сетне осъзна коя си, нима трябва да ме напускаш?

— Казах ти — чакат ме важни неща, които трябва да свърша. Не зная каква ще е съдбата ми. Може би ще се проваля. Може да се окаже опасно да те свързват с мен. Не искам да споделиш съдбата на Рени.

— Мога да се грижа за себе си — отвърна той. — Но ми се струва, че дойде време и аз да съм ти от полза. Нека споделя бремето и опасностите заедно с теб. Бива ме за повече неща, отколкото да правя чай на приятелите ти.

— Не — възрази Марис. — Не бива да рискуваш живота си за нищо. Тази борба не е твоя.

— Не била моя ли? — Той я погледна обидено. — Тайос не е ли мой дом? Решенията на Управителя засягат мен и моите приятели. Ти си чужденка тук, докато аз съм кръвно свързан с тези гори. Действията ти ще имат последствия и върху моите сънародници. За разлика от теб аз ги познавам добре. Те също ме познават и ми вярват, мнозина дори са ми задължени. И ще ми помогнат, ще помогнат и на теб. Мисля, че се нуждаеш от помощта им.

Марис се усмихна. Усещаше как силата му се прелива и в нея.

— Прав си, Еван. Наистина се нуждая от теб.

— Добре. Откъде ще започнем?

Марис се облегна на ръката му.

— Трябва ни тайно място, подходящо за кацане, където летците да пристигат незабелязани от шпионите на Управителя.

Той кимна още преди да е свършила.

— Готово. Има една изоставена ферма недалеч оттук. Скрита е в гората. Собственикът ѝ умря миналата година и сега мястото е усамотено и пусто.

— Чудесно. Дали да не се преместим там за известно време, в случай че ни потърсят бранниците?

— Аз трябва да остана тук — рече Еван. — Освен бранниците ще ме търсят и пациентите ми.

— Но тук няма да си в безопасност.

— Познавам едно семейство в Тоси, което има петнайсет деца. Помогнах на майката при едно трудно раждане и от години лекува децата. Те с радост ще направят каквото поискам, за да ме спасят. Къщата им е на главния път и отпред винаги се мотае по някое дете. Ако се зададат бранници, веднага ще ми съобщят.

— Хубаво — усмихна се Марис.

— Какво друго?

— Първо да събудим С'Рела. Тя ще е моят летец, ще разнася съобщения от мое име, много съобщения. Но първото е най-важно — до Вал Еднокрилия.

Вал, разбира се, дойде.

Описа няколко кръга над скритата от тръстика площадка, преди да реши, че е безопасно да кацне.

Тя му помогна да си свали крилете, макар че сърцето ѝ се свиваше всеки път, когато докосваше сребрилата им материя.

Вал я прегърна, усмихна се и каза:

— Изглеждаш доста добре за недъгава старица.

— А ти си доста словоохотлив за идиот — отвърна тя в същия дух. — Влизай.

Кол седеше в колибата и си настройваше китарата.

— Здравсти, Вал — рече той и кимна.

— Сядай — каза Марис. — Искам да чуеш нещо.

Той я погледна учудено, но все пак седна.

Кол подхвана песента „Последния полет на Тия“. По идея на сестра си беше композирал две версии. На Вал представи тъжната.

Вал го изслуша вежливо, умело прикривайки нетърпението си.

— Чудесна песен — рече, когато Кол свърши. След това изгледа Марис. — Затова ли прати С’Рела да ме извика чак тук? Рискувах живота си, за да дойда на Тайос — и за какво? За да чуя една песен? Май наистина лошо си си ударила главата.

— Стига де! — засмя се Кол.

— Няма нищо — отвърна Марис. — Ние с Вал се познаваме отдавна, нали?

Вал се усмихна уморено.

— Да. Хайде, казвай. За какво е всичко това?

— За Тия. И за това как да поправим стореното от Съвета.

Вал се намръщи.

— Твърде късно е. Тия е мъртва. Вече взехме решение и сега чакаме да видим какво ще стане.

— Ще стане наистина късно, ако само чакате. Не можем да си позволим летците да затворят всички академии. Като напуснахте Съвета, вие дадохте неоченимо предимство на Корм и хората му.

Вал поклати глава.

— Направих каквото трябваше да се направи. С всяка година броят на еднокрилите расте. Управителят на Тайос може да се смее сега, но дали ще се смее последен?

— Никой не е вечен — възрази Марис. — Ти беше прав — трябваше да дойда, когато прати да ме повикат. Но тогава се боях и постъпих егоистично. Може би щях да успея да попреча на разцеплението.

— Каквото станало — станало — безизразно рече Вал.

— Това не означава, че не може да бъде поправено. Мислиш си, че действието е по-добро от бездействието, но дали постъпката ти е била правилна? Ами ако летците решат да ви отнемат крилете и да ви приземят — всичките бунтовници?

— Нека само посмеят.

— Но какво ще правите тогава? Ще се биете с тях? С ножове? Не. Ако летците решат да ви отнемат крилете, не можете да направите нищо. Най-много да убиете неколцина и да свършите на бесилото като Тия. Управителите на островите ще застанат на тяхна страна, а в тях е силата.

— Ако това се случи... — Вал я погледна. Лицето му беше преbledняло. — Ако това стане, ще доживееш да видиш как мечтата ти умира. Толкова много ли означава това за теб? След като знаеш, че никога вече няма да летиш?

— Това е много по-важно от мечтите и живота ми — отвърна Марис. — То е по-важно от всичко, Вал, и ти го знаеш.

В колибата се възцари тишина. Пръстите на Кол се местеха безшумно по струните.

— Да — отвърна Вал с въздишка. — Но какво... какво мога да направя?

— Да отмениш санкцията — каза Марис. — Преди враговете ти да я използват срещу теб.

— Управителят на Тайос ще отмени ли обесването на Тия? Не, Марис, тази санкция е единствената сила, която притежаваме. Останалите летци трябва да се присъединят към нас, инак ще бъдем разединени.

— Това е безсмислено и ти го знаеш — каза Марис. — Тайос ще преживее и без еднокрилите. Ще ви заместят другите летци и Управителят ще разполага с достатъчно крилати вестноосци. За него санкцията не означава нищо.

— Означава, че държим на думата си и не отправяме напразни заплахи. Освен това санкцията беше гласувана от всички нас. Не мога да я отменя, дори и да искам.

Марис се усмихна презрително, но почувства надежда. Вал бе започнал да отстъпва.

— Вал, не ме разигравай. Ти си гласът на еднокрилите. Затова те извиках тук. И двамата знаем, че ще направят каквото им предложиш.

— Да не искаш да забравя какво направи Управителят с Тия? Да забравя Тия?

— Никой няма да я забрави.

— Затова ще се погрижи песента ми — обади се Кол и дръпна леко струните. — След няколко дни ще я изпея в Порт Тайос. И други

певци ще я подхванат. Скоро ще звучи навсякъде.

Вал го погледна невярващо.

— Искаш да кажеш, че мислиш да изпееш тази песен в Порт Тайос? Да не си полудял? Не знаеш ли, че само да споменеш името на Тия, и ще ти отвърнат с проклетия и закани? Изпей я в някоя кръчма и ще те намерят с прерязано гърло.

— На певците им се позволяват някои неща, които не са разрешени на другите — спокойно каза Кол. — Особено ако са добри. В началото може да настръхнат, но щом свърша песента, ще се чувстват по друг начин. И скоро тя ще се превърне в герой, в трагична жертва. Само благодарение на песента ми — макар че малцина ще го осъзнават.

— Не съм чувал подобна наглост — изсумтя Вал и погледна Марис. — Ти ли го измисли?

— Заедно го обсъдихме.

— А обсъдихте ли сериозната възможност брат ти да бъде убит? Някои може да нямат нищо против да чуят песен, в която постъпката на Тия е благородна, но други ще се разярят и ще се опитат да спрат онзи, който разпространява подобни лъжи, като му строят главата. Помислихте ли за това?

— Мога да се грижа за себе си — отвърна Кол. — Не всички мои песни са популярни — особено първите.

— Става въпрос за живота ти — каза Вал и поклати глава. — Ако доживееш до старини, песните ти може наистина да променят света.

— Искам да пратиш още летци тук — каза Марис. — Еднокрили, които могат да свирят и пеят сравнително добре.

— И Кол да ги подготви за времето, когато ще изгубят крилетата си?

— Песента му трябва да обиколи света — каза Марис. — Летците ще я научат и ще я предадат на певците навсякъде, където отиват. Тази песен ще е нашето послание. Скоро всички на Пристана на ветровете ще узнаят историята на Тия и ще запяват песента на Кол.

— Добре — склони Вал. — Ще пратя тайно няколко души. Извън Тайос песента може да стане популярна.

— И също така ще разпространиш новината, че санкцията срещу Тайос е била отменена.

— Не, това няма да го направя — тросна се той. — Тия ще бъде отмъстена не само с песен!

— Ти познаваше ли я? — попита Марис. — Имаш ли представа какво се опита да направи? Опита се да спре войната и да докаже на Управителите, че не могат да властват над летците. С твоята санкция ти им възвърна властта, защото ни раздели и отслаби. Само като сме единни, като действаме заедно, можем да надвием Управителите.

— Кажи го на Дорел — сърдито отвърна Вал. — Не обвинявай мен. Аз свиках Съвета, за да действаме заедно и да спасим Тия, а не да се превиваме пред Управителя на Тайос. Дорел се изправи срещу мен и така предизвика разцеплението. Кажи му го на него и ще видиш какво ще ти отговори!

— Точно това смятам да направя — отвърна спокойно Марис. — С'Рела вече лети за Лаус.

— Искаш да го доведеш тук?

— Да. И другите. Аз не мога да отида при тях. Сам каза, че съм недъгава старица.

— Значи искаш да отменя санкцията — попита Вал. — И това да е първата стъпка към обединението на еднокрилите и летците? Но какво ще правим, когато отново сме заедно?

Сърцето на Марис затупка. Тя вече знаеше, че Вал е на нейна страна.

— Знаеш ли как умря Тия? — попита тя. — Знаеш ли, че онзи злобен глупак я е убил със закачени криле? А след това ги свалили и ги дали на човека, от който ги спечелила преди две години. Погребали я извън стените на крепостта, където се погребват крадците и убийците, без да поставят надгробен камък. Издъхнала с криле на раменете, но не я погребали като летец. Не позволили никой да я оплаква.

— И какво от това? Защо ми го разказваш? Какво искаш от мен, Марис?

Тя се усмихна.

— Искам да скърбиш, Вал. Искам да оплакваш Тия.

Марис и Еван чуха новината от една старица, която дойде от Порт Тайос да й извадят забития в петата трън.

— Нашите войски превзели мината от трейнците — каза тя, докато Еван оглеждаше крака ѝ. — Говори се дори за нападение на Трейн.

— Глупости — промърмори Еван. — Стига жертви.

— Има ли и други новини? — попита Марис. Беше изминала седмица, откакто Кол бе изпял песента си пред десетина летци на тайната площадка, след което бе заминал за Порт Тайос. Времето беше студено, ветровито и неспокойно.

— Някакъв летец... — почна жената, но трепна и смръщи лице, когато Еван измъкна трънчето от крака ѝ.

— Какво? — подкани я Марис.

— Летец — или призрак — каза жената. — Разправят, че бил призракът на Тия. Жена, облечена с черно наметало, мълчалива, скръбна. Появила се от запад, два дни преди да тръгна насам. Прислужниците в хижата излезли да ѝ помогнат, да се погрижат за крилете ѝ. Но тя не кацнала. Прелетяла мълчаливо над планините и крепостта на Управителя, пресякла острова и продължила към Порт Тайос. Но и там не кацнала. Започнала да описва широки кръгове между града и крепостта, не кацала, не продумвала нито думичка. Само летяла и летяла, в дъжд и пек, ден и нощ. Виждали я по изгрев и по залез. Нито ядяла, нито пиела.

— Невероятно! — възкликна Марис, като скри усмивката си. — Наистина ли мислят, че е призрак?

— Може би — отвърна старицата. — И аз я видях много пъти. Един ден си вървах по улицата и над мен се спусна сянка. Вдигнах глава и я зърнах в небето. Какво ли не приказват хората. Страх ги е от нея, а бранниците разправят, че Управителят треперел от ужас, макар че се опитвал да не се издава. Не желаел да излиза от крепостта и да я гледа. Може би се бои да не е Тия.

Еван — вече я беше превързал — се изправи и каза:

— Готово. Можеш да станеш.

Жената се изправи и пристъпи предпазливо, подкрепяна от Марис.

— Боли...

— Защото раната е инфектирана — обясни Еван. — Извадила си късмет. Ако беше чакала още няколко дни, щеше да си загубиш крака. Носи ботуши. Горските пътеки са опасни.

Щом жената си тръгна, Еван се обърна усмихнато към Марис.

— Започнало се е значи. Какъв е този призрак, дето нито яде, нито пие?

— Тя носи торбичка с изсушени плодове и малък мях с вода — обясни Марис. — Летците често го правят по време на дълги полети. Как инак можеш да стигнеш от Артелия до Ембърс?

— Не съм мислил за това.

Марис кимна, но мислите ѝ бяха другаде.

— Сигурно нощем вдигат втори летец, за да може първият да си почине. Хитро, че Вал се е сетил да прати някой, който прилича на Тия. Аз нямаше да помисля за това.

— Защото мислиш за цял куп други неща — каза той. — Не се кори. Защо си толкова сериозна?

— Ще ми се — каза Марис — аз да съм този летец.

След два дни на вратата се появи задъхано момиченце. Беше от семейството, което бе задължено на Еван, и в началото Марис се уплаши, че към къщата идат бранници. Но момичето носеше само новини — Еван бе помолил да им предават всички вести, които пристигат от Тоси.

— Дойде един търговец — рече момичето. — Разказа ни за летците.

— Какво? — подкани я нетърпеливо Марис.

— Ами старият Мулиш от хана разправял, че Управителят бил много уплашен. Сега станали трима. Трима черни летци, въртели се в кръгове. — Тя разпери ръце и описа няколко кръга, за да им покаже. Марис погледна Еван и се усмихна.

— Вече са седмина — съобщи им големият запотен дебеланко, застанал на прага. Малко преди това им призна, че избягал, защото бранниците искали да го вземат насила да служи. — Опитаха се да ме пратят на Трейн — продължи той, — но проклет да съм, ако ида там. — И се закашля — кашляше кръв.

— Седмина?

— Лошо число — каза мъжът и пак се закашля. — Всички са облечени в черно, лош цвят. Не е на хубаво тая работа. — Той млъкна — от нов, още по-мъчителен пристъп на кашлица.

— Успокой се — каза Еван, покани го да влезе и му наля чаша топло вино. После двамата с Марис му предложиха да си отдъхне в стаята за гости.

Мъжът отказа. Започна да говори веднага щом кашлицата му спря.

— Ако бях Управител, щях да изкарам стрелците да ги свалят до един. Да, точно така щях да направя, да знаете. Някои казват, че стрелите щели да минават право през тях, но аз не смятам така. Мисля, че са от плът и кръв като мен. — Той се плесна по корема. — Не бива да ги оставят да кръжат там горе. Ще ни донесат лош късмет, сериозно ви говоря. Времето напоследък хич го няма, рибата изчезна, чух да говорят, че в Порт Тайос се появили странни болести по онези, дето били докосвани от сенките на летците. Нещо ужасно ще се случи на Трейн, няма съмнение. Сигурен съм, затуй офейках. Няма да им се вържа на номерата, особено с тия седем черни сенки в небето. Това е зла поличба и няма да ни донесе нищо хубаво.

Дебеланкото бе прав поне за едно — на него цялата тази история не му донесе нищо хубаво. На следващата сутрин, когато Марис влезе в стаята му със закуската, го намери издъхнал и вкочанен. Еван го погребва в гората, между гробовете на други пътници.

— Теня слезе в Порт Тайос да си продава гоблените — докладва друго от децата, които бдяха надолу по пътя за къщата на Еван. — Когато се върна от Тоси, каза, че летците били вече дузина и кръжали непрестанно между пристанището и крепостта на Управителя. Всеки ден пристигали още.

— Двайсет летци, всичките в черно, мълчаливи и страшни — съобщиха им една млада певица. Имаше златисти къдрици и сини очи, а гласът ѝ бе като на птичка. — Ще стане чудна песен! Вече почти съм я съчинила, само дето не зная как ще свърши тази история...

— Но защо го правят, как мислиш? — попита Еван.

— Заради Тия, разбира се — отвърна младата жена, учудена, че са я попитали. — Тя излъга, за да спре войната, и Управителят я обеси. Носят черно, защото скърбят за нея. Сега мнозина го правят.

— А, да — кимна Еван. — Тия. Историята ѝ наистина е подходяща за песен. Да знаеш някоя?

Певицата се усмихна.

— Вече има. Чух я в Порт Тайос. Чакайте, сега ще ви я изпея.

Марис срещна Катин от Ломарон на изоставеното, покрито с тръни и бурени поле. Едрият летец, облечен с черни дрехи и с огърлица от зъби на сцила, се спусна грациозно, разперил сребристите си криле.

Тя му махна да влезе и му предложи вода.

— Е?

Той изтри потта от горната си устна и й се ухили доволно.

— Летях много високо и зърнах кръга далеч под мен. Да можеше само да го видиш, Марис! Четирийсет крилати. На Управителя сигурно му излиза пяна на устата. Пратихме съобщение навсякъде. Пристигат още летци от Изтока, а Вал отлетя на Запад да съобщи за плана, та скоро и оттам ще дойдат помощници. Само да пийна вода и отивам при тях.

— А какво става с песента на Кол? — попита Марис.

— Поят я на Ломарон и на Южен Арен, аз самият я чух няколко пъти. Знаят я и на Юг, даже на Външните острови и разбира се, на Запад — на твоите Кехлибарени, на Кълхол и Поуит. Била много популярна в Града на бурите.

— Добре — каза Марис. — Много добре.

— Управителят прати Джем да разпитва черните летци — съобщи приятелят на Еван, дошъл с пресни новини от Тоси. — Казват, че той ги познал и взел да ги вика по име, но никой не му отвърнал. Еван, трябва да слезеш в града. Страхотна гледка е — където и да вдигнеш очи, все летци.

— Управителят наредил летците да се махнат от небето над острова, но без резултат. И защо да го правят? Както се пее в песните, небето е тяхно!

— Чух, че от Трейн пристигнал един летец — жена със съобщение от техния Управител до нашия. Когато я приел в залата, той

пребледнял, тъй като била облечен в черно от главата до петите. Докато му предавала съобщението, той треперел, после я попитал защо носи черни дрехи.

— Ще ида да се присъединя към кръга — каза му тя спокойно — и да оплаквам Тия. И го направила.

— Казват, че всички певци в Порт Тайос напоследък се обличали в черно. Също и много жители. Улиците са пълни с търговци, които продават черни дрехи, а в магазините за платове върви само черното.

— Джем се присъединил към летците!

— Управителят наредил на войската да се прибере от Трейн. Страх го е летците да не предприемат нещо и иска най-добрите стрелци да са край него. Крепостта е претърпана с бранници. Управителят не смеел да си подаде носа навън, за да не падне и върху него сянката.

С'Рела пристигна с вестта, че Дорел е на по-малко от ден път зад нея. Марис прекара целия следобед на скалите и най-сетне видя черната фигура, която се спусна към острова. Изтича към гората да го посрещне.

Беше горещ, почти безветрен ден, крайно неподходящ за летене. Марис затича през тревата, стигна колибата и блъсна тежката дървена врата. В тъмното не можа веднага да го види, но почувства ръката му на рамото си.

— Ти... ти дойде — въздъхна тя. Беше се задъхала. — Дорел.

— Нима се съмняваше, че ще дойда?

Едва сега го видя. Познатата усмивка, неизменната стойка.

— Имаш ли нещо против да седна? — попита той. — Ужасно съм изморен. Идвам направо от Запада и бързах, за да настигна С'Рела.

Седнаха един до друг върху прашните възглавници.

— Марис, как си?

— Ами... живея. Попитай ме след месец и може би ще имам подобър отговор. — Тя го погледна в очите. — Отдавна не сме се виждали, Дор.

Той кимна.

— Разбрах какво ти е, когато не дойде на Съвета. Надявах се, че си взела най-правилното решение. Много се зарадвах, когато С'Рела пристигна с твоето съобщение и молбата да дойда. — Той се облегна назад. — Но едва ли си ме повикала само за да се срещнеш с един стар приятел.

Марис си пое дълбоко дъх.

— Нуждая се от помощта ти. Вече знаеш за кръга от черни летци, нали?

Той кимна.

— Слухът се разпространява бързо. Видях ги, докато идвах насам. Впечатляваща гледка. Твоя работа ли е?

— Да.

Той поклати глава.

— Сигурен съм, че това не е краят. Какво следва?

— Ще ми помогнеш ли? Имаме нужда от теб.

— „Ние“? Говориш за еднокрилите, нали? — В тона му се долови спотаен гняв.

— Сега не е време да се делим, Дор. Докато сме летци и еднокрили, ще сме лесна играчка за прищевките на Управителите.

— Съгласен съм, но е твърде късно. Станало е късно още тогава, когато Тия е нарушила всички закони и традиции, и е изрекла първата си лъжа.

— Дор — спря го тя спокойно, — аз също не одобрявам постъпката на Тия. Искала е да направи нещо добро, но е избрала погрешен начин...

— Аз съм съгласен, ти си съгласна — прекъсна я той. — Но има едно „но“ и все стигаме до него. Тия е мъртва — нищо повече не може да се направи. Само дето историята не е приключила. За еднокрилите тя е не само жертва, но и мъченица. Тия загина за каузата на лъжата, за свободата да не казваш истината. Колко лъжи още ще бъдат изречени? Кога ще си възвърнем изгубеното доверие на хората? Откакто еднокрилите се отцепиха от нас и отказаха да заклеят постъпката на Тия, започна да се говори... все повече го искат... да се затворят академиите и да бъде обявен мораториум върху предизвикателствата. Да се върнат старите времена, когато летецът си беше летец по рождение и до смъртта си.

— Но ти не го искаш.

— Да. Не го искам. — Той се прегърби уморено и въздъхна. — Марис, въпросът не опира до това какво искам или не искам аз. Нещата са извън нашия контрол. Самият Вал произнесе присъдата, когато накара еднокрилите да напуснат Съвета и призова за своята незаконна санкция.

— Санкциите могат да се отменят.

Дорел я стрелна с присвити очи.

— Вал Еднокрилият ли ти го каза? Не му вярвам. Замислил е нещо и се опитва да те използва, за да ме измами.

— Дорел! — Тя се изправи ядосано. — Имай ми малко доверие, моля те! Не съм марионетка на Вал! Не ми е обещавал да отмени санкцията, нито ме използва. Опитах се да го убедя, че ще е в интерес на всички летците и еднокрилите да се обединят. Вал е голям инат и често действа импулсивно, но не е късоглед. Не ми е обещавал да отменя санкцията, но го накарах да види грешката, която е направил. Тази санкция е безполезна, защото се подкрепя от малка, изолирана група, а разцеплението на летците няма да донесе полза на никого.

Дорел я гледаше замислено. После се изправи и закри из тясната прашна стая.

— Голям удар, ако наистина си накарала Вал Еднокрилият да си признае грешката. Но какво полза от това? Той съгласен ли е, че планът, който следвахме, е бил правилен?

— Не — призна Марис. — Всъщност аз също не го смятам за правилен. Мисля, че решението бе прекалено сурово. Зная какво го е предизвикало — бояли сте се някой друг да не направи като Тия и затова сте я оставили на милостта на Управителя, макар да сте се досещали, че ще я екзекутира.

Дорел спря и я погледна.

— Марис, ти знаеш, че не това е било моето намерение. Не смятах, че Тия трябва да умре. Но предложението на Вал беше абсурдно — щеше да излезе, че одобряваме действията ѝ.

— Съветът трябваше да настоява Тия да бъде предадена на летците, а след това — да бъде лишена от крилете си. Завинаги.

— Ние я лишихме от крилете.

— Не — поклати глава Марис. — Оставихте на Управителя да го стори и той я обеси с тях. И защо според теб го направи? За да покаже на всички, че може безнаказано да обеси един летец.

Дорел я погледна ужасено, после я хвана за ръката.

— Какво каза, Марис? Обесил я е с крилете?

Тя кимна.

— Аз... не го знаех. — Той тежко се отпусна в креслото.

— И го доказа — продължи Марис. — Доказа, че летците могат да бъдат убивани безнаказано, както всички останали. Той няма да е единственият, Дор. Вече и други ще го правят. След като се разцепихте на две групи, Управителите ще се възползват от слабостта ви. Ще настояват да им се кълнете във вярност, ще ви определят правила и порядки, а размирниците ще бесят за предателство. След време може би ще заявят, че крилете им принадлежат, и ще ги предават на свои хора. А другите летци ще бъдат арестувани и може би екзекутирани. Достатъчно е само още един Управител да осъзнае, че притежава подобна власт и че летците са прекалено разединени, за да му окажат съпротива. — Тя седна и го изгледа, задържала дъх, с надеждата да получи желаната ответна реакция.

Дорел бавно сведе глава.

— Това, което казваш, е вярно... колкото и ужасно да звучи. Но... какво мога да направя? Само Вал и последователите му могат да решат да се присъединят към нас. Нима очакваш да се опитам да организирам приятелите си за някаква друга санкция?

— Разбира се, че не. Но въпросът вече не опира само до Вал. Има две страни — и двете трябва взаимно да направят някакъв жест.

— И какъв според теб ще е този жест?

Марис се наведе напред. Моментът бе дошъл.

— Присъедини се към черните летци — каза тя. — Скърби за Тия. Присъедини се към останалите. Когато се разчуе, че Дорел от Лаус кръжи заедно с еднокрилите над Тайос, ще дойдат и други.

— Да скърбя? — Той се намръщи. — Искаш да облека черни дрехи и да се включа в кръга? Това ли е твоят план за санкции срещу Тайос?

— Не. Това не е санкция. Черните летци не спират вестоносците, които пристигат и напускат Тайос, и ако ти или някой от сподвижниците ти решите да напуснете кръга, никой няма да ви спре. Това е просто един жест.

— Това е повече от жест и повече от израз на скръб. Марис, искам да си откровена с мен. Познаваме се отдавна. Готов съм да

направя много заради обичта, която все още тая в сърцето си. Но не мога да тръгна срещу онова, в което вярвам, и няма да позволя да бъда измамен. Моля те, не ме включвай в игрите на Еднокрилия и не се опитвай да ме използваш. Бъди откровена с мен.

Марис го погледна право в очите, макар да чувстваше известна вина. Тя наистина се опитваше да го използва — той беше важна част от нейния план и Марис се надяваше да се включи в него, ако не заради друго, то поне заради онова, което означаваха някога един за друг. Но не искаше да го мами.

— Дор, винаги съм те смятала за най-близкия си приятел, дори когато стояхме на различни позиции. Но сега не те моля, защото сме били приятели. Има по-важни неща от нашето приятелство. Сигурна съм, че ти също би искал разцеплението между летците и еднокрилите да бъде преодоляно.

— Кажи ми тогава цялата истина. Кажи, какво искаш от мен?

— Искам да се присъединиш към черните летци, за да покажеш, че еднокрилите не са сами в това дело. Искам да събереш летците и еднокрилите, та светът да види, че все още могат да действат заедно.

— Нима вярваш, че двамата с Вал Еднокрилия ще летим рамо до рамо и ще забравим противоречията си?

Марис се усмихна печално.

— Някога, преди много години, бях толкова наивна, че го вярвах. Но вече не съм. Но все пак се надявам, ако не друго, поне да покажете, че можете да действате заедно.

— Как? По какъв друг начин, освен с тази странна скърбяща церемония?

— Черните летци не носят оръжие, не отправят заплахи, не кацат на Тайос. Те само дават воля на скръбта си, нищо повече. Присъствието им обаче страшно изнервя Управителя. Той не може да разбере какво става. Толкова се е изплашил, че нареди на войската да се прибере от Трейн — ето как черните летци постигнаха онова, за което се бореше Тия. Те сложиха край на войната.

— Но след време Управителят ще преодолее страховете си. Черните летци няма да кръжат над Тайос вечно.

— Тукашният Управител е невъздържан, агресивен и страхлив човек. Склонният към насилие винаги подозира и другите в подобни намерения. Само че той не е свикнал да изчаква другите да действат

първи. Мисля, че рано или късно ще предприеме нещо. И така ще даде на летците повод да се намесят.

Дорел се намръщи.

— И по какъв начин? Като ни посрещнат със залп от стрели и свалят половината от нас?

— Нас?

Без да иска, Дорел се усмихна.

— Може да е опасно, Марис. Ако се опитаме да ги провокираме...

Усмивката му стопли сърцето ѝ.

— Черните летци не правят нищо лошо — те само се реят в небето. Ако в Порт Тайос хората се плашат от сенките им, това е проблем на Управителя и неговите подчинени.

— Ами певците и лечителите. Всички знаем какви размирници са те. Добре, Марис, ще направя това, което искаш. Ще стане хубава история за нашите внуци, когато порастат. И без това не ми остава да се радвам много време на крилете — Джан става все по-добра.

— О, Дор!

Той вдигна ръка.

— Ще облека черни дрехи в памет на Тия. И ще се присъединя към кръга на скърбящите за нея. Но няма да правя нищо, което може да се възприеме като одобрение за нейното престъпление, нито ще участвам в санкции срещу Тайос. — Той стана и се протегна. — Разбира се, ако се случи нещо, ако Управителят реши да употреби сила или да превиши пълномощията си, тогава смятам, че еднокрилите и летците трябва да действат заедно.

Марис също стана. На лицето ѝ грейше усмивка.

— Знаех си, че ще ме разбереш.

Тя го прегърна и се притисна към него. Дорел повдигна брадичката ѝ и я целуна, в началото заради старата дружба, но скоро целувката им стана страстна и двамата отново се върнаха в младостта, когато бяха любовници, а небето беше само тяхно — от хоризонт до хоризонт.

Но целувката свърши и те се разделиха: стари приятели, свързани с полузабравени спомени и неизпълнени обещания.

— Лек път, Дор — рече Марис. — Върни се скоро.

Докато се връщаше от скалите, откъдето бе изпратила Дорел за Лаус, Марис почувства, че се изпълва с надежда. Усещаше и болка, старата позната мъка по крилете, но сега тя сякаш беше притъпена. Какво ли не би дала, за да може отново да полети редом с Дорел, но сега поне имаше работа, истинска, важна мисия в живота, която можеше да я накара да забрави безнадеждната тъга по небето. Вече си представяше каква ще е реакцията, когато кръгът от черни летци в небето започне да се разширява.

Тъкмо приближаваше къщата, когато я стресна вик отвътре.

Изтича по стълбите и бутна вратата. Бари плачеше, Еван напразно се опитваше да я успокои. До тях стояха С'Рела и едно момче от Тоси.

— Какво е станало? — извика уплашено Марис.

Бари се отскубна от прегръдката на Еван и изтича разплакана при нея.

— Татко! Взели са татко. Моля те, накарай ги... накарай ги...

Марис я прегърна, погали я нежно по главата и повтори:

— Какво е станало?

— Арестували са Кол и са го отвели в крепостта — отвърна Еван. — По нареждане на Управителя са прибрали още няколко певци — всички, които пеят песента на Кол за Тия. Ще ги съдят за измяна.

— Успокой се, миличко — каза Марис на Бари. — Всичко ще се оправи.

— В Порт Тайос е избухнал бунт — обади се момчето от Тоси. — Когато бранниците влезли в странноприемница „Лунната риба“, за да арестуват певицата Лания, посетителите наскочили и се опитали да я защитят. Пребили ги със сопи. За щастие няма убити.

Марис го гледеше втрещено.

— Аз ще отлетя при Вал — обади се С'Рела. — Ще отнеса новините на черните летци. Нека всички дойдат. Управителят ще трябва да освободи Кол!

— Не — спря я Марис. — Не можеш. Кол е безкрил. Летците няма да го защитят.

— Но той е твой брат!

— Това не променя нещата.

— Трябва да направим нещо! — настоя С'Рела.

— Да, но не сега. Надявахме се да провокираме Управителя да удари по летците, а той нападна певците. Но след като се е случило... Двамата с Кол обсъдихме и тази възможност. — Тя погали Бари по бузата и избърса сълзите ѝ. — Бари, трябва да заминеш.

— Не. Искам татко. Няма да тръгна без него!

— Чуй ме, Бари. Трябва да тръгнеш, преди да те хванат войниците на Управителя. Татко ти не би искал да се случи това.

— Не ме интересува — опъваше се Бари. — Не ме е грижа, че ще му хване Управителят! Искам си татко!

— Не искаш ли да летиш? — попита я Марис.

— Да летя ли? — Бари я погледна учудено.

— С'Рела ще те вземе да летите над океана. Стига да не те е страх — нали си голямо момиче. С'Рела, можеш да я вземеш, нали?

С'Рела кимна.

— Не тежи много. Вал има свои хора на Тринел. Няма да е трудно да стигнем до там.

— Е, голямо момиче ли си? — попита я Марис. — Или те е страх?

— Не ме е страх — заяви троснато Бари. Гордостта ѝ бе накърнена. — Нали знаеш, че и татко е бил летец?

— Зная — усмихна се Марис. Спомни си ужаса, който изпитваше Кол към небето, и се помоли детето да не е наследило точно това качество.

— А ти ще спасиш ли татко?

— Да — каза Марис.

— Какво да правя, след като я отведа на Тринел? — попита С'Рела.

— Ами... ще отнесеш едно съобщение на Управителя в крепостта. Кажи му, че аз съм измислила целия този план и че аз съм накарала Кол и останалите певци да пеят тази песен. Кажи му също така, че съм готова да се предам веднага щом освободи Кол и другите.

— Марис — спря я Еван. — Той ще нареди да те обесят.

— Може би — отвърна Марис. — Готова съм да поема този риск.

— Управителят е съгласен — докладва С'Рела веднага щом се върна. — В знак на добра воля вече освободи всички певци, освен Кол. Откараха ги с кораб на Тринел, но им забраниха да се връщат на острова.

— Ами Кол?

— Позволиха ми да говоря с него. Добре е, но се безпокои за китарата си. Управителят казал, че ще го задържи три дни. Ако дотогава не отидеш в крепостта, ще го обесят.

— Тръгвам веднага — заяви Марис.

С'Рела я хвана за ръката.

— Кол ми каза да те предупредя при никакви обстоятелства да не се съгласяваш на размяна. Смята, че е твърде опасно за теб.

Марис повдигна рамене.

— Колкото за мен, толкова и за него. Разбира се, че ще отида.

— Може да се окаже клопка — предупреди я Еван. — Не бива да вярваш на Управителя. Нищо чудно да обеси и двама ви.

— Не ми остава друго, освен да рискувам. Ако не отида, Кол със сигурност ще бъде обесен.

— Не ми харесва тая работа — смръщи се Еван.

Марис въздъхна.

— Рано или късно войниците на Управителя ще ме заловят — освен ако още сега не напусна Тайос. Като се предам, ще дам възможност на Кол да се спаси. А може би ще постигна и още нещо.

— Какво повече можеш да постигнеш? — попита С'Рела. — Най-много да ви обеси и двамата.

— Обеси ли ме, ще постигнем онова, което искахме. Смъртта ми ще обедини летците.

С'Рела пребледня и прошепна:

— Не, Марис...

— Подозирах, че си намислила нещо — намеси се Еван. — Това значи била тайната част от плана ти. Решила си да се присъединиш към мъчениците.

Тя се намръщи.

— Не исках да ти го казвам, Еван. Очаквах, че може да се случи нещо подобно — още докато обмисляхме всички възможности. Сърдиш ли ми се?

— Да ти се сърдя? Не, разочарован съм. И много натъжен. Повярвах ти, когато ми каза, че искаш да живееш. Помислих си, че си ме обикнала и че аз съм ти помогнал. — Той въздъхна. — Но не си давах сметка, че вместо живота си предпочела много по-благородната смърт. Не мога да ти попреча да изпълниш замисленото. Всеки ден се

боря със смъртта и никога не съм я смятал за благородна, може би защото се вглеждам в нея твърде отблизо. Вече зная, че ще получиш каквото искаш и когато умреш, певците ще напишат за теб най-хубавите си песни.

— Не искам да умра — произнесе тя едва чуто. След това се приближи към Еван и го хвана за раменете. — Погледни ме. Обичам те и искам да ми повярваш. Отивам в крепостта на Управителя, защото няма какво друго да направя. Трябва да се опитам да спася брат си и същевременно да убедя Управителя, че с летците шега не бива. Признавам, планът ми беше да го притисна, докато направи нещо глупаво. Давам си сметка, че тази игра е много опасна. Зная, че мога да умра, и че същото може да сполети и други мои приятели. Но въобще не съм мислила да умра благородно. Еван, аз искам да живея. И те обичам. Моля те, не се съмнявай в думите ми. Имам нужда от вярата ти. Винаги съм разчитала на твоята подкрепа. Зная, че Управителят може да ме убие, но се налага да поема този риск. Това е единственият начин. Заради Кол и Бари, заради Тия и летците — и заради мен. Защото трябва да разбере — наистина трябва — дали още ме бива за нещо. Че не съм оцеляла напразно. Разбираш ли ме?

Той я погледна замислено, после кимна.

— Да. Разбирам те. И ти вярвам.

Марис се обърна.

— С'Рела?

— Марис, страх ме е за теб — рече С'Рела. Беше се просълзила. — Но мисля, че си права. Трябва да отидеш. Моля се да успееш — заради нас всичките. Не желая да побеждаваме, ако затова ни е нужна смъртта ти.

— И още нещо — каза Еван. — Да?

— Ще дойда с теб.

И двамата носеха черни дрехи.

След петнайсетина минути ги посрещна една от приятелките на Еван — малко момиченце, което им каза, че откъм Тоси се задават бранници.

После срещнаха отряда. Войниците, въоръжени с тежки сопи и лъкове, изглеждаха уморени. Не бяха изненадани, когато ги видяха.

Отнесоха се към тях с нужното уважение и им казаха, че им е наредено да ги отведат до крепостта.

— Чудесно — каза Марис и продължи напред.

Около час преди да стигнат долината Марис за първи път видя черните летци.

Отдалече приличаха на насекоми — черни точки, които се рееха в небето. След това вече не можеше да ги изгуби от погледа си — веднага щом едни от тях изчезваха, се появяваха други. Всичко това наподобяваше на някаква безкрайна небесна процесия — Марис знаеше, че въздушната колона се простира чак до Порт Тайос и отвъд него до залива, където извира, за да поеме обратно към крепостта.

— Виж — прошепна тя на Еван и вдигна ръка.

Той погледна и се усмихна. По някакъв неуловим начин присъствието на летците в небето накара Марис да се почувства по-уверена и силна. Скоро точките в небето придобиха очертания и тя вече различаваше сребристите им криле и черните дрехи.

Когато излязоха на широкия път за Порт Тайос, посоката им се изравни с тази на черните летци и сега вече те се носеха директно над тях. Марис ги виждаше съвсем ясно — неколцина се придържаха към по-голяма височина, където вятърът бе силен, но останалите летяха почти над върховете на дърветата. От време на време поредният летец ги застигаше и ги подминаваше, като хвърляте издължена, безшумна сянка върху пътя.

Марис забеляза, че бранниците не смеят да гледат към летците. Един от тях дори потреперваше всеки път, когато на пътя лягаше поредната черна сянка.

Малко преди залез изкачиха последните хълмове и стигна един укрепен пост. Преминаха го, без да спират, и се спуснаха в долината, която се разстла пред тях като на длан.

Марис неволно възкликна и Еван стисна ръката ѝ.

Светът в краката им изглеждаше потопен в кръв, а крепостта стърчеше като грамадно, зловещо чудовище, създадено от сенки и непроницаемо черно. Трепкащите пламъчета на факлите сякаш пращаха мъчителни конвулсии и гърчове по стените, като че ли чудовището се тресеше от ужас.

А над него се рееха летците.

Пространството над долината гъмжеше от летци — Марис преброи десетки и се отказа. Нагорещените скали пращаха нагоре мощни възходящи струи и летците се възползваха умело от тях и описваха грациозни спирали в небето. Въртяха се в широки кръгове, подобно на гигантски хищни птици, нетърпеливи да присъстват на последния дъх на чудовището. Мрачна и мълчалива сцена.

— Нищо чудно, че толкова го е страх — каза Марис.

— Забранено ни е да спираме — рече младият десетник, началникът на охраната.

Марис обаче спря и погледна долината, над която се носеха безмълвните скърбящи летци, и крепостта, в която се спотайваше Управителят на Тайос, който се боеше да гледа небето.

— Смятам да обеса и трима ви — заяви Управителят. Той седеше на масивния дървен трон в залата за приеми и опипваше бронзовия нож, положен на коляното му. Носеше бяла копринена риза, върху която лъщеше сребърна верига с герб, но лицето му беше бледо и измъчено.

Залата беше пълна с войници: стояха мълчаливи и безстрастни, в редици покрай стените. Прозорци нямаше. Може би по тази причина я бе избрал и Управителят. Отвън черните летци вероятно бяха като тъмни сенки, закриващи звездите.

— Искам Кол да бъде освободен — каза Марис. Мъчеше се да прикрие напрежението в гласа си.

Управителят се намръщи, махна с ножа и нареди:

— Доведете певеца. — После продължи: — Брат ти ми създаде сериозни проблеми. Песните му са изменнически. Не виждам защо трябва да го освобождавам.

— Защото такава беше уговорката — каза Марис. — Аз се предадох доброволно, за да бъде освободен Кол.

Долната устна на Управителя потрепна нервно.

— Не си въобразявай, че ще ми казваш какво да правя. Защо смяташ, че можеш да ми диктуваш условията? Между нас не може да има сделка. Тук аз съм Управителят. Аз съм Тайос. Ти и брат ти сте мои затворници.

— С'Рела ми предаде обещанието ти — отвърна Марис. — Ако го нарушиш, тя ще научи и ще разкаже на всички, че Управителят не си държи на думата. Как след това ще управляваш?

Той присви очи.

— О, така ли било? — Устните му се изкривиха в усмивка. — Само че не съм обещал да освободя братчето ти цяло-целеничко, нали? Питам се, как ще пее, ако накарам да му изтръгнат езика и да му отсекаат пръстите на дясната ръка?

Марис почувства, че ѝ се завива свят, сякаш бе на ръба на пропаст. След това усети ръката на Еван и тя сякаш ѝ даде нови сили.

— Няма да посмееш — рече тя. — Дори верните ти войници ще се ужасят от подобна жестокост, а летците ще разнесат вестта за нея по целия свят. И тогава всичките ти ножове няма да са достатъчни, за да те защитят.

— Всъщност смятам да пусна брат ти — каза Управителят високо. — Но не защото се боя от напразните ти заплахи, а понеже съм милостив. Но нито той, нито някой от останалите задържани певци ще има право отново да пее на Тайос. Ще ги отпратим с кораб, но преди това ще обещаят никога вече да не се връщат.

— А ние?

Управителят се засмя и прокара палец по острието на ножа.

— Лечителят е безобиден. Той може да си върви. — Той се поизправи и посочи Марис с ножа. — Що се отнася до теб, безкрила, също ще проявя милост. Свободна си.

— Но има цена, нали?

— Искам черните летци да се махнат от небето — каза Управителят.

— Не — поклати глава Марис.

— Не?! — почти изпищя той и заби ножа в страничната облегалка на трона. — Къде се намираш ти? Омръзна ми да търпя наглото ти поведение! Как смееш да ми отказваш? Мога да заповядам да те обесят още призори.

— Няма да ни обесиш — отвърна Марис.

Устните му отново се сгърчиха.

— Така ли? Продължавай. Искам да чуя какво още ще направя.

— Сигурно ще ти е приятно да го направиш — изрече Марис, — но не ти стиска. Страх те е от черните летци.

— Вече обесих един летец — засмя се той. — Мога да обеса и други. Твоите черни летци не ме плашат.

— Тъй ли? Тогава защо си се затворил в крепостта и не си подаваш носа навън?

— Летците са се заклели да не носят оръжие. Какво могат да ми направят? Нека си летят, колкото искат.

— Вярно е, че от столетия нито един летец не се е издигал в небето с оръжие — бавно каза Марис. — Така повелява традицията. Същата тази традиция повеляваше летците да пренасят съобщенията, без дори да вникват в смисъла им. Но Тия си позволи да я наруши. Заради това ти я уби, макар друга традиция да забранява на Управителите да съдят летците.

— Тя беше предателка — заяви Управителят. — Предателите заслужават смърт независимо дали са летци, или не.

Марис повдигна рамене.

— Точно това казвам и аз. В наши дни човек не бива да се уповава прекалено на традицията. Мислиш, че си в безопасност, защото летците не носят оръжие? — Тя го изгледа хладно. — Но всеки от тях, който идва със съобщение, ще бъде облечен в черно и ще носи мъката в сърцето си. И тогава ще започнеш да се питаш — дали няма да е този, или този, или този? Дали няма да се появи нова Тия, Марис или Вал Еднокрилия? Дали няма да зачеркне с кръв тази древна традиция?

— Това никога няма да се случи — отвърна пискливо Управителят.

— Да, немислимо е — съгласи се Марис. — Също колкото бе немислимо онова, което направи с Тия. Обеси ме и ще стане — рано или късно.

— Беся, когото аз реша. А войниците ми ще ме опазят.

— Могат ли да спрат стрела, пусната отгоре? Ще заковеш ли всичките си прозорци? Ще престанеш ли да се срещаш с летци?

— Позволяваш си да ме заплашваш!? — кресна разгневено Управителят.

— Само те предупреждавам. Може да не ти се случи нищо, но няма как да си сигурен, нали? А черните летци ще те преследват до края на дните ти, сякаш над теб е увиснал духът на Тия. Всеки път, когато вдигнеш взор към небето, ще ги виждаш. Няма да смееш да се приближаваш до прозорците. Летците ще кръжат над крепостта ти като мухи около труп. Ще ги видиш дори когато си на смъртно легло.

Домът ти ще се превърне в затвор, но дори вътре в него не ще се чувстваш в безопасност. Летците могат да преодоляват и най-високите стени, а като си свалят крилето, изглеждат като обикновени хора.

Управителят я гледаше и мълчеше. Марис се надяваше, че го е накарала да се замисли. В очите му блещукаха безумни пламъчета, които я караха да потреперва. Гласът ѝ беше спокоен, но по челото ѝ се стичаха едри капки пот и дланите ѝ бяха влажни и хладни.

Управителят ѝ махна да замълчи, посочи един от войниците и нареди:

— Доведи моя летец!

Мъжът вероятно бе чакал зад вратата, защото влезе веднага. Марис го позна: мършав плешив летец с увиснали рамене. Почти не бе разговаряла с него.

— Сан! — каза тя в мига, когато си спомни името му.

Той се направи, че не я чува, склони глава и рече почитателно:

— Господарю.

— Тя ме заплашва — извика ядосано Управителят. — Казва, че черните летци щели да ме преследват до смъртта ми.

— Лъже — побърза да отвърне Сан и Марис изведнъж си спомни откъде го познава. Сан от Тайос, роден в семейство на летци, традиционалист по възгледи, който бе изгубил преди две години крилето си от еднокрил. Сега отново ги притежаваше благодарение на неочакваната му смърт. — Черните летци не са никаква заплаха. Никаква.

— Тя каза, че никога нямало да си идат...

— Не е вярно. Няма от какво да се боиш, господарю. Скоро ще отлетят. Имат задължения, които трябва да спазват, семейства, които не са виждали отдавна, съобщения, които трябва да разнасят. Не могат да останат завинаги.

— Други ще заемат местата им — обади се Марис. — На Пристана на ветровете има много летци. Никога няма да се отървеш от сенките им.

— Не я слушай, господарю — каза Сан. — Зад нея не стоят летците, а само шепа еднокрили. Изметта на нашата професия. Просто трябва да почакаш. — Имаше нещо в тона му, което я накара да го погледне встрещено и с отвращение — той не говореше като равен с равен, а раболепничеше като слуга. Сан се боеше от Управителя и му

бе задължен, защото той му бе връчил крилете — и по тона му личеше, че си дава сметка за това. За първи път летец се превръщаше в слуга на някой Управител.

Управителят отново се обърна към Марис и я изгледа надменно.

— Така си и мислех. Тия се опитваше да ме мами, но аз я хванах. Вал Еднокрилия се опита да ме сплаши. Сега и ти. Всички сте лъжци! Но аз съм по-умен, отколкото си мислите. Нищо няма да ми направят твоите черни летци, нищичко. Те са все еднокрили, като теб. Истинските летци няма да си мръднат пръста за Тия. Съветът вече го реши.

— Да — каза Сан и сведе глава.

Марис пламна от неудържим гняв. Щеше ѝ се да прекоси залата и да смачка хърбавия летец. Но Еван отново я стисна за рамото и поклати глава.

— Сан — тихо каза тя.

Бавно, неохотно, той вдигна глава и очите им се срещнаха. Тя забеляза, че трепери, може би от срам, че се бе превърнал в такова нищожество. Поне за едно нещо би могла да го разбере — всеки летец би дал мило и драго да се върне в небето. — Сан — повтори тя. — Джем също се присъедини към черните летци. А той не е еднокрил.

— Да — каза той. — Но той беше приятел на Тия.

— Щом си съветник на твоя Управител — продължи тя, — кажи му, че горе е и Дорел от Лаус.

— Кой? — повтори Управителят и погледна Сан. — Кой?

— Дорел от Лаус — неохотно каза Сан. — Летец от Запада, господарю. Той е от старо семейство на летци. Радва се на голямо уважение. Горе-долу на моята възраст.

— Какво от това? Мен какво ме е грижа?

— Сан — продължи Марис, — какво според теб ще се случи, щом Дорел се е присъединил към черните летци?

— Невъзможно — поклати глава Сан. — Той не е еднокрил.

— А ако го е направил?

— Той е прочут. Водач. Ще дойдат и други. — Сан очевидно не харесваше това, което трябваше да каже.

— Дорел от Лаус ще доведе още сто черни летци, за да се включат в кръга — високо каза Марис. Преувеличаваше, но те нямаше как да го разберат.

— Вярно ли е? — попита Управителят и устата му се сгърчи.
Сан се изкашля нервно.

— Ами ако Дорел... трудно е да се каже, господарю. Той има влияние, но... но...

— Млък! — сгълча го Управителят. — Инак ще намеря някой по-подходящ за крилете.

— Не му обръщай внимание, Сан — намеси се Марис. — Управителят няма право да те лишава от крилете. Тъкмо за да го докажат, се обединиха летците.

— Тия беше обесена с тези криле — рече Сан. — Той ми ги даде.

— Крилете са си твои. Никой не те обвинява — отвърна Марис.
— Но твоят Управител постъпи несправедливо. Ако си съгласен с нас, ако вярваш, че обесването на Тия нарушава закона, присъедини се към черните летци. Имаш ли черни дрехи?

— Черни ли? Ами... да.

— Да не си пощурял? — кресна Управителят и размаха ножа. — Хванете този глупак.

Двама бранници пристъпиха неохотно напред.

— Не ме докосвайте! — извика неочаквано Сан. — Аз съм летец, дявол да ви вземе!

Те отстъпиха и погледнаха колебливо Управителя. Той пак размаха ножа.

— Хванете го и...

Така и не можа да завърши. Вратата на залата се разтвори с трясък и вътре нахлуха неколцина бранници — влачеха Кол. Блъснаха го към трона на Управителя и Кол се препъна и падна на колене. Лицето му бе подуто, под очите му имаше кръгове.

— Кол! — извика уплашено Марис.

Кол се усмихна болезнено.

— Аз съм виновен, сестрице. Спокойно, нищо ми няма.

Еван отиде до него да го прегледа.

— Не съм нареждал да го бият — промърмори Управителят.

— Нали казахте, че не бива да пее — оправда се един от бранниците. — Но той не искаше да спре.

— Нищо сериозно — каза Еван.

Марис въздъхна облекчено.

— Уморена съм вече — каза тя, втренчила поглед в Управителя.
— Изслушай ме, ако искаш да чуеш условията ми.

— Условия ли? — подскочи той. — Аз съм Управителят на Тайос, а ти си никоя, не разбираш ли? Не можеш да ми поставяш условия.

— Мога и ще го направя. А ти по-добре ме изслушай. Инак няма да си единственият, който ще пострада. Не зная дали си даваш сметка в какво положение си. Из целия остров се пеят песните на Кол, други певци ги разнасят по света. Скоро всички ще научат как си убил Тия.

— Тя беше предателка!

— Летецът не е поданик и не може да бъде предател. Тия излъга, за да спре една безсмислена война. Да, постъпката ѝ не беше правилна. Но трябва да си пълен глупак, за да не оценяваш силата на певците. Ще станеш най-мразеният човек на света.

— Млъкни! — викна Управителят.

— Твоите поданици никога не са те обичали — продължи невъзмутимо Марис. — Истината е, че ги е страх. Плашат ги черните летци, арестуването на певците, обесеният летец, замрялата търговия, войната, дори дезертиращите бранници. И ти си причината за всичко това. Рано или късно ще решат да се отърват от теб. Вече знаят, че нищо друго няма да прогони черните летци. Какви ли истории не се разправят. Че Тайос е прокълнат, че духът на Тия се е заселил в крепостта, че Управителят си е изгубил ума. Ще те изолират, както са направили с Управителя на Кенехът. Но народът няма да носи дълго това бреме. Решението им е известно. Ще се вдигнат на бунт — искрицата ще са певците, а черните летци ще раздухат огъня, в който накрая ще изгориш.

Управителят неочаквано се засмя със зловна, дори страшна усмивка.

— Не! Като те убия, всичко това ще свърши.

Тя му отвърна с усмивка.

— Еван е лечител. На Тайос стотици му дължат живота си. Кол е един от най-прочутите певци на Пристана на ветровете, познат и обичан на стотици острови. А аз съм Марис от Малък Кехлибарен, момичето от песните, онова същото, което промени света. За хората, които не ме познават, съм легенда, героиня. Ще убиеш и трима ни? Чудесно. Черните летци ще разнесат вестта, а певците ще напишат

нови песни. И колко още ще управляваш след това? Следващият Съвет на летците няма да е разединен — Тайос ще последва съдбата на Кенехът, ще се превърне в безжизнен остров.

— Лъжеш — викна Управителят и стисна ножа.

— Никой не иска да стори зло на твоя народ — продължи Марис. — Тия е мъртва и няма сила на този свят, която да я върне. Но ако не приемеш условията ми, всичко, за което те предупреждавах, ще ти се стовари на главата. Първо: трябва да предадеш тялото на Тия, за да бъде превозена по море и после хвърлена отвисоко — какъвто е обичаят на летците. Второ: ще склучиш мир, както искаше тя, и ще се откажеш от всички претенции към мината, заради които избухна конфликтът с Трейн. Трето: всяка година ще изпращаш по едно дете от бедно семейство да се учи във „Въздушния дом“. Тия би одобрила тази идея. И последно... — Марис спря, забелязала бурята в очите на Управителя, но продължи още по-храбро: — Ще се откажеш от поста и със семейството си ще се преселиш на друг остров, където не те познават и където ще можеш да доживееш оставащите ти дни в мир и покой.

Управителят плъзгаше пръст по острието на ножа. Беше се порязал, но не обръщаше внимание на кръвта, която капеше върху ризата му. Устата му се беше изкривила в зловна гримаса. Марис се чувстваше отпаднала и уморена. Беше направила каквото може. Сега ѝ оставаше да чака.

Еван я прегърна. С крайчеца на окоото си тя забеляза, че Кол се усмихва, и изведнъж силите ѝ се възвърнаха. Каквото и да последваше, тя се бе справила чудесно. Чувстваше се, сякаш току-що се е завърнала от много дълъг полет: тялото ѝ болеше, кожата ѝ бе плувнала в пот, но още си спомняше небето и силата на вятъра и това ѝ изпълваше с удовлетворение.

— Условия значи — повтори Управителят и се надигна от трона, стиснал окървавения нож. — Тук аз поставям условията. — Той насочи ножа към Еван. — Отведете този старец и му отрежете ръцете — нареди той. — След това го пуснете да си върви — нека сам се лекува. Ще е интересна гледка. — Изсмя се и посочи с ножа към Кол. — На певеца отрежете едната ръка и езика. — Ножът се извъртя към Марис. — Що се отнася до теб — той впи очи в нея, — след като толкова ти харесва черният цвят, ще изпълня желанието ти. Ще те

хвърля в килия без прозорци, където тъмнината е непрогледна ден и нощ и ще останеш там, додето забравиш какво е слънчева светлина. Харесват ли ти моите условия, а? Харесват ли ти?

— Жал ми е за твоя народ — каза Марис. — Ти не го заслужаваш.

— Отведете ги! — извика Управителят. — И направете както заповядах!

Бранниците се спогледаха. Един от тях пристъпи колебливо напред, но спря, като видя, че другите не помръдват.

— Какво чакате? — изкрещя Управителят. — Хванете ги!

— Господарю — обади се една жена с униформа на висш офицер. — Моля ви да преосмислите решението си. Не можем да нараняваме певеца, нито да затворим Марис от Малък Кехлибарен. Последствията ще са ужасни. Летците ще ни унищожат.

Управителят се облеци към нея и я посочи с ножа.

— Ти си арестувана, предателко! Ще те пъхнат в съседната килия на тази жена, щом толкова ти харесва. — Той се обърна към останалите бранници. — Отведете ги.

Никой не помръдваше.

— Изменници! — прошепна той. — Заобиколен съм от изменници. Всички ще измрете до един. А ти ще си първата. — Той посочи Марис. — Аз лично ще свърша тази работа.

Марис не откъсваше очи от окървавения нож в ръката му. Почувства, че Еван се напруга. Управителят се приближаваше към тях със зловеща усмивка.

— Спрете го — извика високата офицерка. Гласът ѝ бе уморен, но твърд.

В следния миг Управителят бе заобиколен. Един едър мъжага го стисна през раменете, а една чевръста млада жена му отне ножа.

— Пуснете ме! — развика се Управителят. — Аз съм вашият началник!

— Не — поклати глава жената. — Съжалявам, господарю, но мисля, че вие сте много болен.

Никога досега тази древна мрачна крепост не бе виждала подобно тържество.

Сивите стени бяха покрити с ярки знамена и разноцветни фенери, из въздуха се носеха ухания на вина и печено месо, гърмяха фойерверки и пламтяха огньовете. Вратите бяха широко отворени. Из крепостта все още се срещаха бранници, но малцина от тях носеха униформи, а оръжията бяха забравени.

Бесилките бяха свалени, ешафодът — преустроен в сцена за жонгльори и клоуни.

Вътрешните врати също бяха разтворени, залите бяха пълни със засмени гости. Бяха освободени всички затворници, дори просяците от Порт Тайос бяха поканени на празненството. Грамадната маса в голямата зала беше отрупана с плодове, пушено месо и сирене. На шишове над огньовете се въртяха прасета и морски котки, върху плочите лъщяха локви от бира и тъмно вино.

Музика и смях кънтяха във въздуха. Никой в Тайос не помнеше толкова голямо пиршество. Сред тълпата се провираха фигури в черно — летците, чиито лица вече не бяха опечалени. Сега те — родените с криле, еднокрилите, а заедно с тях и певците — бяха почетните гости. Всеки искаше да ги поздрави и да вдигне тост за тях.

Марис бе изтощена от безбройните поздравления. Празненството бе продължило твърде дълго. Чувстваше се замаяна от изпития алкохол. Единственото, което искаше, бе да открие Еван и да се приберат у дома.

Някой я повика и тя се извърна неохотно. Беше новоизбраната Управителка на Тайос, облечена с бродирана мантия, която не й отиваше, а и изглежда, се чувстваше неудобно в нея.

Марис се усмихна уморено.

— Да?

Бившата началничка на бранниците се намръщи.

— Май с времето ще трябва да свикна с тази мантия. Ще ми отделиш ли няколко минути?

— Да, разбира се. Колкото пожелаеш. Та ти ми спаси живота.

— Нищо работа в сравнение с онова, което направи ти. Кой знае, сигурно след време ще изкарат, че всичко е било интрига от моя страна, за да взема властта. Нали ги знаеш певците? — В гласа й се долови горчивина.

Марис я погледна изненадано.

Пресякоха няколко препълнени зали и най-сетне откриха една празна стая, където можеха да седнат и да поговорят на спокойствие.

Тъй като Управителката продължаваше да мълчи, Марис реши да вземе инициативата.

— Предполагам, че никой не жали за стария Управител. Не мисля, че се радваше на всенародна любов.

Управителката се намръщи.

— Едва ли ще липсва на народа — както и аз, когато дойде време да сляза от трона. Но той беше добър управник много години — преди да го споходят страховете, които размътиха мозъка му. Съжалявам за онова, което направих, но нямах друг избор. Организирах тази забава, смяната на властта, да е по-безболезнена. Искам да върна отново радостта на моя народ.

— Струва ми се, че го оценяват. Всички изглеждат щастливи.

— Да, така е. Но паметта на хората е къса. Всъщност нямам намерение да те занимавам с личните си тревоги. Доведох те тук, за да ти кажа, че ти си уважавана личност на острова и че ценя високо усилията ти да запазиш добрите отношения между моя народ и летците.

— О, моля те — рече Марис. — Недей. Когато се захванах с тази работа, мислех само за летците.

— Това няма значение. По-важно е какво си постигнала. Ти рискува живота си.

— Направих каквото трябваше — отвърна Марис. — Но не съм постигнала кой знае колко. Нищо повече от временно примирие. Истинският проблем — конфликтът между наследствените летци и еднокрилите, между летците и Управителите — все още не е разрешен и ще продължава да ражда проблеми... — Тя млъкна, осъзнала, че не това интересува в момента новата Управителка.

— Летците вече няма да имат проблеми на Тайос. Ние ги уважаваме — тях и певците.

— Мъдро решение — усмихна се Марис. — Винаги е добре певците да са на твоя страна.

Управителката продължи, сякаш въобще не я бе прекъснала:

— А ти, Марис, винаги ще си добре дошла на Тайос, стига да решиш да ни посетиш.

— Да ви посетя? — повтори учудено Марис.

— Давам си сметка, че след като вече не можеш да летиш, плаването с кораб...

— За какво говориш?

Управителката май вече се ядоса от прекъсването.

— Научих, че възнамеряваш да напуснеш Тайос и да се преместиш на Морски зъб, където ще оглавиш академията.

— Кой ти каза това?

— Кол, певецът. Тайна ли беше?

— Никаква тайна. Но не е вярно. — Марис въздъхна. — Предложиха ми да се преместя в „Дървокрил“, но аз отказах.

— Ако решиш да останеш на Тайос, ще се радваме да ти предложим гостоприемството си. Вратите на този замък ще бъдат винаги отворени за теб. — За Управителката разговорът бе приключил, но Марис все още чувстваше безпокойство. Нима Кол отново си въобразяваше, че може да превърне едно предположение във факт, като го произнесе на глас? Трябваше да поговори с него.

Но когато го откри в ъгъла на една от залите, той не беше сам. До него стояха Бари и С'Рела — тя си носеше крилето.

— С'Рела, да не си тръгваш? — попита я Марис.

— Налага се — отвърна С'Рела и хвана ръцете ѝ. — Марис, Управителката ме праща със съобщение до Дийт. Оттам ще продължа на юг — време е да си прибирам у дома. Няма смисъл да изпраща Сан или Джем, след като аз ще летя в тази посока. Тъкмо пратих Еван да те търси, за да ти каже, че си тръгвам. Няма да се сбoguваме — скоро ще се срещнем в „Дървокрил“.

Марис стрелна с очи Кол, но той си придаде невъзмутим вид.

— Нали ти казах, че ще остана да живея на Тайос — каза тя на С'Рела.

С'Рела я погледна изненадано.

— Но сигурно си променила решението си — след всичко, което се случи? Знаеш, че в „Дървокрил“ те чакат — повече от всякога. Нали пак се прочу!

— О, престанете да ми го повтаряте! — намуси се Марис. — Защо да съм се прочула? Какво толкова съм направила? Всеки на мое място би постъпил по същия начин. А и нищо още не е решено. Ти поне трябва да го знаеш!

С'Рела поклати нетърпеливо глава.

— Не увъртай. Сама призна, че не те бива за лечител. И че човек трябва да има цел в живота. Какво ще правиш на Тайос? Каква цел имаш тук?

Вече няколко безсънни нощи Марис си бе задавала същия въпрос.

— Все ще си намеря някакво занимание — отвърна тя. — Управителката ще ме вземе на служба.

— Но това ще е чиста загуба на време! Марис, ти можеш много повече. Твоето място е в „Дървокрил“! Ти си летец, дори без крилете — винаги си била и винаги ще бъдеш. Мислех, че си го осъзнала!

Марис забеляза сълзи в очите на С'Рела. Не й беше никак лесно да продължава този разговор.

— Мястото ми е при Еван. Не мога да го напусна.

— А казват, че тези, дето подслушват, никога не чуват добри думи за себе си — каза той зад гърба й.

Марис се обърна. Толкова нежност искреше от очите му, че тя мигом забрави разяждащото я колебание. Не можеше да го напусне.

— Всъщност не е необходимо да си тръгваш — продължи той. — Току-що разговарях с един млад лечител, който е готов да се премести в нашата къща и да поеме грижите за хората. До една седмица мога да тръгна с теб.

Марис го погледна стъписано.

— Да тръгнеш с мен? Да зарежеш къщата? Защо?

Той се усмихна.

— За да дойда с теб на Морски зъб. Пътуването едва ли ще е приятно, но ще се утешаваме взаимно.

— Еван, не те разбирам. Не говориш сериозно. Та това е твоят дом!

— Готов съм да ида с теб, където поискаш. Не мога да настоявам да останеш на Тайос само за да си до мен. Трябва да съм свършен егоист, за да го направя, след като зная колко много се нуждаят от теб в „Дървокрил“. Мястото ти е там.

— Но как ще тръгнеш? Ти никога не си напускал Тайос!

Той се засмя, макар и малко пресилено.

— Не е речено, че трябва да изживея целия си живот на този остров. А и ти ми разказваше толкова интересни неща за другите

места! Какво пък, навярно и на Морски зъб ще се намери работа за един стар лечител.

— Еван...

Той я прегърна.

— Зная. Повярвай ми, обмислих всичко. Нима смяташ, че съм спал последните няколко нощи, докато ти се мятеше неспокойно? Вече реших — не мога да ти позволя да ме напуснеш. Тръгвам с теб.

Марис не можа да сдържи сълзите си. Еван я прегърна. Кол увещаваеше Бари, че с леля й всичко е наред и че плаче от щастие. Лицето на С'Рела бе грейнало.

— Предавам се — заяви Марис с разтреперан глас. — Заминаваме за Морски зъб. Веднага щом има кораб за там.

В началото бяха само неколцина приятели, тръгнали да изпратят С'Рела и останалите летци до скалата, но постепенно се превърнаха в истинска многолюдна процесия. Всеки искаше да се присъедини към групата, в която бяха Марис, Еван и Кол — прочутите герои, благодарение на които бе свален тираничният Управител. Дори някой все още да смяташе, че Тия е била виновна, запазваше тези мисли за себе си.

Но Марис знаеше, че макар хората да изглеждат щастливи, старите вражди не са уталожени, а само временно забравени. Не бе изчезнала спотаената неприязън между летците и безкрилите, нито конфликтът между еднокрилите и наследствените летци. Рано или късно тези проблеми отново щяха да излязат на бял свят.

Този път подземният тунел бе ярко осветен от факли и вътре ехтяха многобройни гласове.

Когато излязоха от другата страна, вече беше тъмна и ветровита нощ, а звездите бяха закрити от облаци. С'Рела бе застанала на ръба на скалата и разговаряше с друг летец — еднокрил, все още облечен в черно. При мисълта за зейналата пропаст стомахът на Марис се сви и ако не беше Еван да я подкрепи, сигурно щеше да падне. Знаеше, че не бива да гледа как С'Рела скача от скалата, от която бе паднала. Внезапно я завладя страх.

Две момчета изприпкаха при С'Рела, за да ѝ помогнат с разгъването на крилете. Тя се обърна, търсейки Марис сред тълпата, и

изведнъж погледите им се срещнаха. Марис въздъхна, овладя се и пристъпи напред.

— Чакай, ще ти помогна.

Ръцете ѝ вече изпълняваха привичните движения. Тя плъзна пръсти по изпънатата сребриста материя и опипа съчлененията. Всяко докосване ѝ носеше неимоверно удоволствие — и болка.

Страхът ѝ се върна едва когато крилете бяха напълно разгънати. Кой знае защо, я завладя безумната увереност, че ако С'Рела скочи, ще падне също като нея.

Но успя да се овладее пак, усмихна се на С'Рела и ѝ пожела приглушено:

— Лек път!

— Няма да съжаляваш, Марис — отвърна ѝ С'Рела. — Изборът ти е правилен. Скоро пак ще се видим. — После неочаквано се наведе и я целуна.

— Лек път и на теб! — изрече тя пожеланието, с което се разделяха летците, затича се и скочи от ръба на скалата.

Откъм тълпата се разнесоха ръкопляскания и възторжени викове — С'Рела се издигаше стремително нагоре, подхваната от крайбрежното възходящо течение. Скоро се изгуби от погледите им, сякаш нощното небе я погълна.

Дълго след като изчезна, Марис продължаваше да я дири с очи. Сърцето ѝ туптеше, но този път не само от мъка, а и от радост. Вече беше сигурна, че ще оцелее. Дори без криле тя отново бе летец.

ЕПИЛОГ

Външната врата се отвори и старицата в стаята, просмукана с миризмата на болест, се събуди. Всъщност в стаята имаше и други миризми — на солена вода, дим, водорасли и ухание на ароматен чай, който отдавна бе изстинал на масичката до леглото. Но миризмата на болест доминираше над всички останали — натрапчива, лепнеща, тя сякаш сближаваше стените.

Жената на прага държеше свещ. Старицата виждаше светлинката ѝ — трепкащо жълтеникаво пламъче, което озаряваше фигурата на жената и още една до нея: ала лицата им бяха неясни и размазани. Тя вдигна съсухрената си, покрита със синкави вени ръка към челото си и примижа късогледо.

— Кой е? — попита пресипнало.

— Одера — отвърна жената и старицата се сети, че е дошла лечителката. — Пристигна този, за когото прати. Имаш ли сили да се видиш с него?

— Да — отвърна старицата. — Да. — Тя се надигна и се подпря с разтреперани ръце на леглото. — Ела насам. Искам да те видя.

— Да остана ли? — попита колебливо Одера. — Имаш ли нужда от мен?

— Не — каза старицата и поклати глава. — Ти вече не можеш да ми помогнеш. Само той.

Одера кимна — старицата я виждаше като смътна сянка — запали газените лампи в стаята и излезе.

Посетителят взе един стол и се настани до леглото, където можеше да го вижда ясно. Беше съвсем млад, едва двайсетгодишен голобрад младеж, с русоляв мъх, който минаваше за мустак, над горната устна. Имаше светлоруси къдрици, веждите му почти не се различаваха. Носеше инструмент, който наподобяваше китара, но бе по-грубо оформен и имаше само четири струни. Започна да го настройва още докато се настаняваше на стола.

— Какво искаш да ти изпея? — попита той с приятен глас с едва доловим акцент. — Нещо специално?

— От доста далече идваш — отбеляза старицата.

Той се усмихна.

— Как позна?

— По гласа — отвърна тя. — От много години не съм чувала този говор. Ти си от Външните острови, нали?

— Да. Родното ми място е едно мъничко островче на самия край на света. Сигурно никога не си го чувала. Казва се Най-външния Чук на бурята.

— Чакай, чакай. Спомням си го много добре. Източната наблюдателна кула, някакви древни руини. И една горчива напитка, която приготвяте от коренища. Вашият Управител настоя да я пробвам, пийнах съвсем малко и започнах да се кискам като пощуряла. Той беше джудже. Не съм срещала по-грозен, но и по-умен мъж.

Певецът я погледна учудено.

— Че той е умрял преди трийсет години. Права си обаче, чувал съм да разказват за него. Значи си била там?

— Три или четири пъти — отвърна старицата. Наслаждаваше се на реакцията му. — Беше преди много години, сигурно преди да си се родил. Тогава бях летец.

— А, да, разбира се. Трябваше да се сетя. На Морски зъб е пълно с летци, нали?

— Е, не съвсем. Вярно, че тук е академията „Дървокрил“, но учениците ѝ са по-скоро мечтатели без криле, които се надяват някой ден да станат летци. И учителите, които вече не са летци. Като мен например. Бях учител, докато не се разболях. Сега лежа тук и живея със спомените си.

Певецът погали струните и те издадоха нежен и лек звук.

— Какво искаш да ти изпея? — попита той. — Има една нова песен, която много се слуша в Града на бурите. Не зная обаче дали ще ти се понрави — малко е пиперлива.

Старицата се разсмя.

— О, не се безпокой, ще ми се понрави. Да знаеш само какви песни съм чувала. Само че не те извиках тук, за да ми пееш.

Той я погледна учудено.

— Какво? Но те ми казаха... бях в една странноприемница в Града на бурите, тъкмо пристигнах с един кораб от Изтока, когато дотича едно момче и ми съобщи, че търсят певец за Морски зъб.

— И ти тръгна веднага. Не печелеше ли добре в странноприемницата?

— Съвсем достатъчно. Досега не бях идвал на Шотаните, тук клиентите не са нито глухи, нито стиснати. И все пак... — Той млькна сконфузено.

— И все пак дойде — продължи старицата. — Защото ти казаха, че една умираща жена е помолила за певец.

Той не отговори.

— Не се чувствай виновен — успокой го тя. — Не ми разкриваш някаква страшна тайна. Зная, че съм на смъртно легло. С Одера сме искрени. Трябваше да съм умряла още преди години. Главата ме боли постоянно, страхувам се, че ослепявам, и имам чувството, че съм надживяла всички на този свят. Не ме разбирай погрешно. Не искам да умра, но и не ми се ще да продължавам така вечно. Смъртта ме плаши, но тя ще ми даде свобода и ще ми помогне да напусна тази вмирисана стая. — Тя видя изражението му и се засмя. — Не се преструвай, че не подушваш миризмата. Зная, че я има. Мирише на болест. — Тя въздъхна. — Бих предпочела да мирише на вятър и на солена вода. На буря. Все още помня как миришеше въздухът след светкавиците в открито море.

— Зная няколко песни, които могат да ти повдигнат настроението — любезно каза младежът. — Едни са тъжни, други са смешни. Но всичките помагат да се облекчи болката.

— Кивасът помага за болката. Одера ми го приготвя с билки и подслаждащи треви. Дава ми и тесис, за да спя. Не ми трябва песен, за да не ме боли.

— Зная, че съм млад — оправда се младежът. — Но всички казват, че имам бъдеще.

— Така е — рече тя усмихнато. — Сигурна съм, че казват истината. Е, аз едва ли ще съумея да оценя таланта ти. Слухът ми вече не е това, което беше — трябва да е от възрастта. Но нито един певец през последните десет години не ми се е сторил тъй добър, както певците от моето време. А съм слушала най-добрите — дуетът на С'Ласа и Т'рениан от Велет, Джарет от Гийр и бездомния Джери

Едноокия. Да не забравя и Кол. Навремето познавах един певец на име Холанд, който ми пееше доста по-пиперливи песни от тези, дето ти смяташ да изпълниш. Чувала съм да пее и Барион, и неведнъж, а много пъти.

— Аз съм добър колкото него — заяви гордо младежът.

Старицата въздъхна.

— Не се цупи. Сигурна съм, че пееш чудесно. Но никога няма да го чуеш от някой на моята възраст.

Той нервно се зае да настройва инструмента.

— Щом не искаш да ти пеят на смъртното легло — попита, — тогава защо прати за певец чак в Града на бурите?

— Защото аз искам да ти попея — заяви тя. — Няма да ти е чак толкова неприятно, макар че съм скарана със свиренето и нотите. В повечето случаи рецитирам.

Певецът остави инструмента настрана и скръсти ръце.

— Странно желание — отбеляза той. — Но преди да стана певец и аз дълго съм бил слушател. Между другото, казвам се Дарен.

— Добре. Приятно ми е да се запознаем, Дарен. А сега слушай внимателно. Искам да запомниш думите и да пееш тази песен, след като умра, стига да сметнеш, че е добра. А сигурно ще ти хареса.

— Вече зная много добри песни.

— Не и тази — рече тя.

— Сама ли я написа?

— Не. Тя ми е нещо като подарък на прощаване. Брат ми я изпя, когато легна на смъртно легло, и ме накара да я запомня. Изпитваше непоносими болки и смъртта дойде като облекчение, но той не й се отдаде, преди да се увери, че съм запомнила думите. Наложил се да ги науча бързо, макар че плачех, докато я пееше. Това стана в едно градче на Малък Шотан, преди повече от десет години. Та както виждаш, тази песен значи много за мен. А сега, ако обичаш, слушай.

Тя запя.

Гласът ѝ бе немощен, мъчително изтънял, всеки опит да запее по-високо завършваше с мъчителна кашлица. Нямаше усет за мелодията, нито можеше да поддържа ритъма, но знаеше думите и това бе най-важното. Тъжни слова, следващи тихата, меланхолична мелодия.

Песента бе посветена на смъртта на една жена — прочут летец. Когато остаряла — казваше се в нея — тя намерила криле и си ги сложила, както правила в годините на своята младост. Затичала се с тях, а всички нейни приятели се втурнали след нея и я предупреждавали, че е стара и немощна и че не е летяла от години, а умът ѝ бил толкова объркан, че дори не се сетила да разгъне крилете. Ала въпреки това тя не ги послушала. Стигнала скалата и преди да успеят да я хванат, скочила и започнала да пада. Приятелите ѝ закрили очи, за да не гледат как ще се удави в морето. Но точно в последния миг крилете ѝ изведнъж се разтворили и сребристият им плат се изпълнал. Вятърът я подхванал, издигнал я нагоре и застанали на ръба на скалата, другарите ѝ чули нейния смях. Тя описала кръг над тях, с развети от вятъра коси, и на отблясъците, които хвърляли сребристите ѝ криле, те забелязали, че жената отново е млада. А тя им помахала за сбогом и отлетяла на запад, за да се изгуби в лъчите на залязващото слънце. Никога повече не я видели.

Когато старицата довърши песента, в стаята се възцари тишина. Певецът се бе облегал назад, загледан замислено в трепкащото пламъче на лампата.

Жената се покашля раздразнено.

— Е? — попита тя.

— Ами... — Той се усмихна и се изправи. — Извинявай. Песента е хубава. Мислех си каква мелодия ще ѝ подхожда.

— И с друг глас — по-уверен и без кашлица, нали? — засмя се тя. — Запомни ли думите?

— Разбира се — рече той. — Искаш ли да ти я изпея?

— Да. Инак как ще разбере, че си я научил?

Певецът се усмихна и отново взе инструмента.

— Знаех си, че ще стигнем до него — промърмори той. Щом докосна струните, стаята се изпълни с меланхолия. После изпя песента, с тънък, вибриращ глас.

Когато приключи, попита на свой ред:

— Какво ще кажеш?

— Не се перчи — скастри го тя. — Поне си запомнил думите.

— А за гласа ми?

— Добър е. Добър е, наистина. И ще стане още по-добър.

Той остана доволен.

— Виждам, че не преувеличаваш — ти наистина можеш да оцениш доброто пеене. — Сега и двамата се усмигнаха. — Странно, че никога досега не бях чувал тази песен. Пял съм всички песни за нея, но не знаех, че Марис е умряла по този начин. — Той я стрелна със зелените си очи.

— Не се прави, че не знаеш. Добре ти е известно, че аз съм жената от песента, само дето още не съм умряла. Но скоро и това ще стане.

— Наистина ли смяташ да откраднеш криле и да скочиш от скалата?

Тя въздъхна.

— Това ще е чиста загуба на един безценен чифт. А и едва ли ще мога да изпълня на моите години Скока на Гарвана. Макар че винаги съм искала да го изпробвам. През целия си живот съм го виждала само пет-шест пъти и невинаги успешно. Аз бях от онези, на които не им стискаше да се пробват. Сигурно затова доживях до дълбока старост.

— Сигурно — кимна той.

— Що се отнася до смъртта ми, предполагам, че ще издъхна тук, в това легло, и то съвсем скоро. Най-много да ги накарам да ме изнесат навън, та да зърна за последен път залеза. А може и да се откажа. Очите ми вече хич ги няма и може въобще да не видя къде е слънцето. Важното е, че след като умра, някой летец ще ме вземе със себе си и ще ме отнесе над океана, където ще ме хвърли — нали така погребват летците. Дали обаче ще летя, докато падам надолу? Едва ли. Трупите не могат да летят. По-скоро ще тупна като камък, право в зейналата паст на някоя сцила. Безсмислена работа, ама нали така повелява традицията. — Тя въздъхна. — Вал Еднокрилия беше прав. Поиска да го погребат тук, на Морски зъб, и да поставят каменна статуя над гроба му. Той сам я нарисова. Но Вал обичаше да нарушава традициите.

Той кимна.

— Значи предпочиташ да те помнят с тази песен, а не с истината за теб?

Тя го изгледа презрително.

— Мислех, че си певец — рече и отмести поглед. — Един истински певец би ме разбрал. Песента показва как наистина съм умряла. Кол го знаеше, той разбираше от тези неща.

— Но... — Младият певец се поколеба.

Вратата се отвори и влезе Одера, със свещ в едната ръка и чаша в другата.

— Стига си пяла. Съвсем ще се измориш — скара се тя на старицата. — Време е да поспиш.

Старицата кимна.

— Така е. Главата пак ме заболя. Дарен, никога не падай от хиляда стъпки върху камъни. Или ако го правиш, не си падай на главата. — Тя взе чашата с тесис и я пресуши на един дъх. — Гадост. Можеше поне да я подсладиш.

Одера задърпа певица към вратата. Той спря на прага.

— Тази песен — рече. — Обещавам да я изпея. И други също ще я пеят. Но няма да я запея, докато... нали разбираш... докато не чуя.

Тя кимна, вече замаяна от изпития тесис.

— Естествено.

— А как се казва? Песента.

— „Последният полет“ — отвърна тя усмихнато. Нейният последен полет, разбира се, и последната песен на Кол.

— „Последният полет“ — повтори той. — Марис, мисля, че разбирам. Песента е вярна, нали?

— Вярна е — съгласи се тя. Но не беше сигурна, че я е чул. Гласът ѝ бе съвсем отпаднал, а Одера дърпаше младежа навън. Малко по-късно тя се върна да изгаси лампите и старицата остана сама в тъмната, вмирисана на болест стая, под древните, пропити с кръв плочи на академия „Дървокрил“.

Ала въпреки тесиса сънят не идваше. Беше я завладяло някакво странно вълнение, каквото не бе изпитвала от много време.

Стори ѝ се, че чува някъде високо над нея да назрява буря и как първите едри дъждовни капки вече шляпат по обветрените скали. Крепостта бе яка, много яка, и тя знаеше, че няма да се срути. Ала въпреки това имаше усещането, че тази нощ най-сетне ще отиде да види баща си.

Издание:

Джордж Р. Р. Мартин, Лайза Татъл. Планетата на ветровете

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2002

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-390-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.